christopher priest

magicienii

World Fantasy Award

CHRISTOPHER PRIEST

Magicienii

COLECȚIA NAUTILUS
SCIENCE FICTION
coordonată de Mihai Dan Pavelescu

www.virtual-project.eu

Coperta colecţiei:
CORNELIU ALEXANDRESCU
Stilizare
ADRIANA BĂDESCU

Traducere din limba engleză
DIANA BOBONETE

CHRISTOPHER PRIEST
THE PRESTIGE

Editura Nemira & Co.

2006

CHRISTOPHER PRIEST s-a născut la Manchester în 1943. Romanele sale notabile sunt: *Fugue for a Darkening Island* (1970), *Inverted World* (1974), *The Affirmation* (1981), *The Glamour* (1984), *The Prestige* {1995) – Magicienii şi *The Separation* (2002). Pentru romanele sale a primit BSFA Award (de trei ori), Arthur C. Clarke Award, James Tate Black Memorial Prize şi World Fantasy Award.

Pentru Elizabeth şi Simon

INTRODUCERE

De unde provin ideile care stau la baza romanelor? Uneori ele apar într-un mod atât de banal, încât abia le observi. Geneza romanului Magicienii este un exemplu bun, deoarece ideea principală mi-a apărut pe când eram într-o stare de relaxare psihică.

Se întâmpla în timpul vacanţei de Crăciun, la mijlocul anilor ’70. Locuiam singur în suburbiile Londrei, iar în acel an îmi petreceam sărbătorile împreună cu prietenii. Nu era un eveniment deosebit. Când nu mâneam şi nu beam, ne uitam la televizor. Într-o seară se difuza un spectacol de varietăţi care cuprindea şi reprezentaţia unui iluzionist. L-am urmărit fără să-i acord o atenţie specială, deoarece pe atunci nu mă interesa în mod deosebit domeniul magiei. În finalul numărului, magicianul a efectuat un truc simplu, dar spectaculos.

A aşezat un scaun obişnuit, din lemn, în mijlocul unei platforme, iar asistenta lui s-a aşezat pe el. Magicianul a acoperit-o, cu tot cu scaun, cu o pânză din bumbac, pe care a netezit-o bine, astfel încât silueta fetei să fie clar vizibilă. El i-a vorbit, iar ea i-a răspuns. Şi-a legănat braţele, pentru a demonstra că încă se afla acolo. Am clipit. Chiar în acel moment, magicianul a tras rapid vălul de pe ea şi a descoperit platforma goală. Atât femeia, cât şi scaunul dispăruseră.

Magicianul şi-a primit binemeritatele aplauze şi asta a fost tot. Am fost nedumerit, dar nu am luat-o prea în serios. Ori de câte ori vezi prezentarea unui truc, ştii de la bun început că vei fi păcălit, aşa încât îţi creezi anumite dispozitive de protecţie la nivel psihic, în timp ce urmăreşti reprezentaţia, încercând să observi care este momentul în care prestidigitatorul te înşală. În cazul acestei iluzii, părea să nu fie loc pentru vreun trucaj, fiindcă totul era prea clar şi banal. Trucul s-a petrecut exact aşa cum l-am descris.

Aş fi uitat cu totul despre asta dacă nu ar fi intervenit o coincidenţă norocoasă. Norocoasă pentru mine, adică. În ziua următoare, în timp ce mă uitam din nou la televizor, un alt magician executa câteva trucuri şi, spre uimirea mea, punctul culminant al spectacolului a fost reprezentat de aceeaşi iluzie. I-

a adăugat ceva în plus, prin faptul că a folosit ca asistentă o cunoscută cântăreaţă, dar din toate celelalte puncte de vedere era similară cu cea pe care o văzusem cu o zi înainte.

Am urmărit totul atent precum un şoim! Acelaşi efect halucinant fusese obţinut, folosind elemente de recuzită foarte simple: un scaun din lemn, o pânză şi o tânără femeie.

Imediat ce s-au redeschis magazinele după Crăciun, am mers în centrul Londrei şi am cutreierat marile librării pentru a căuta lămuriri. Am găsit patru cărţi despre metodele şi secretele magiei şi, după lungi căutări, am reuşit să identific iluzia şi metoda care stătea la baza respectivei iluzii. Trucul fusese adaptat după un altul realizat cu două sute de ani în urmă şi modernizat pentru a i se conferi un format adecvat unei transmisiuni televizate. Aproape toate iluziile importante au fost dezvoltate şi perfecţionate astfel, modificând tehnicile clasice. Literatura de specialitate este plină de referinţe despre importanţi iluzionişti persani, egipteni, indieni şi chinezi.

Din moment ce trucul încă se mai execută în mod obişnuit, nu voi distruge misterul revelând metoda pe care am descoperit-o. Dar citiţi ce am scris mai jos cu privire la inducerea în eroare şi apoi amintiţi-vă care au fost obiectele de recuzită aparent banale utilizate.

Şi fiindcă vorbeam despre iluzioniştii chinezi, în timp ce căutam prin paginile acelor cărţi, am dat peste o descriere a vieţii şi activităţii unui magician din Shanghai, pe nume Ching Ling Foo. Ching a fost unul dintre primii magicieni din Orient care a activat în Vest (s-a născut în 1854). Cu ajutorul machiajului şi afişând în mod obişnuit o expresie impasibilă, Ching a căpătat o aură inconfundabilă de mister oriental, primejdie şi inexplicabile puteri magice. Era totuşi un magician ca toţi ceilalţi, care folosea tehnici convenţionale, dar a lăsat o impresie puternică.

Existau, de fapt, doi iluzionişti chinezi importanţi în acea perioadă. Ching Ling Foo a avut un succes atât de mare, încât a apărut curând un imitator al său, pe nume Chung Ling Soo. Chung (nu Ching) devenise faimos datorită unui număr în cadrul căruia un spectator trăgea spre el cu un pistol încărcat, iar el izbutea să prindă glonţul între dinţi. Într-o seară, trucul nu a ieşit cum trebuia şi Chung a fost ucis în faţa publicului. Era al doisprezecelea magician care-şi pierdea viaţa în timp ce

executa acest număr periculos şi, potrivit literaturii de specialitate, de atunci trucul respectiv a mai fost executat doar foarte rar. Magicienii sunt superstiţioşi – niciunul nu vrea să fie al treisprezecelea.

Apropo, de fapt Chung Ling Soo nu era chinez. Numele atât de asemănător cu al lui Ching (ales intenţionat, bineînţeles) era *pseudonimul* unui iluzionist american pe nume William Ellsworth Campbell, unul dintre cei câţiva magicieni occidentali care se deghizau pentru a avea o înfăţişare orientală.

În timp ce citeam despre adevăratul Ching Ling Foo, am dat peste o descriere a numărului cu care obişnuia să-şi încheie programul, unul care i-a sporit considerabil faima. Era şi acesta foarte simplu în aparenţă, dar extrem de greu de explicat. Deoarece acest truc este prezentat în partea de început a romanului *Magicienii,* vă voi lăsa să descoperiţi nu numai despre ce era vorba, ci şi (un lucru neobişnuit, deoarece *Magicienii* nu dezvăluie prea multe secrete) modul în care proceda Ching.

Felul în care Ching îşi realiza trucul a fost o revelaţie pentru mine. Nu tehnica în sine, deoarece aceasta era un aspect neînsemnat. Când am intervievat un magician în timpul documentării pentru romanul de faţă, acesta a remarcat că unul dintre motivele pentru care iluzioniştii sunt atât de secretoşi este acela că, dacă spectatorii ar descoperi cât de simple sunt secretele lor, foarte puţini s-ar mai deranja să le urmărească spectacolele. Secretul lui Ching Ling Foo a fost unul minor, dar i-a dominat întreaga viaţă.

Cam pe atunci mi-am dat seama că începeam să mă comport eu însumi ca un magician. Devenisem obsedat de secretele altora. Ca atare, mi-am lăsat în penumbră interesul pentru magia de scenă şi acolo a rămas timp de cel puţin un deceniu şi jumătate.

Apoi, încercând să încropesc o poveste care să aibă la bază arta de a scrie ficţiune, mi-am amintit de metodele pe care le folosesc iluzioniştii pentru a-şi induce publicul în eroare. Inducerea în eroare este mecanismul central al magiei, dar şi al multor romane. Fără să atragă prea mult atenţia asupra a ceea ce face, magicianul prezintă spectatorilor imagini, idei şi acţiuni şi le permite să facă propriile supoziţii cu privire la ce urmează să se întâmple.

Un exemplu este momentul în care un magician prezintă un

pachet nou de cărţi de joc, încă sigilat în celofan. Deschide pachetul, înlătură şi aruncă învelişul protector, arată cărţile dispuse în formă de evantai, apoi execută un truc. Cei mai mulţi dintre spectatori vor considera că, deschizând pachetul în faţa lor, magicianul demonstrează două lucruri. În primul rând, că pachetul era sigilat până în acel moment. În al doilea rând, că acesta nu a putut fi „aranjat” în vreun fel.

Şi exact asta îşi doreşte magicianul – ca publicul să creadă, deoarece, de cele mai multe ori, se întâmplă exact invers. Se foloseşte de inducerea în eroare, iar trucul este gata înainte chiar ca spectatorii să-şi dea seama.

Aceasta este una dintre cele două teme principale ale romanului *Magicienii:* cartea îşi propune să inducă în eroare cititorul în diverse privinţe, sfârşind cu câteva momente de revelaţie.

Cealaltă temă este inspirată din povestioara despre Ching Ling Foo. El şi-a protejat secretul trucului cu o meticulozitate obsesivă, sporind astfel misterul care îl înconjura şi curiozitatea publicului. Romanul încearcă să redea această extraordinară meticulozitate a sa.

Aşadar, aţi aflat modul în care mi-a venit ideea de a scrie *Magicienii.* Dezvăluindu-vi-l, am construit, ca să mă exprim aşa, o platformă în centrul căreia am aşezat un scaun obişnuit, din lemn. Dispozitivul simplu al iluziei poate fi văzut de oricine. Dar, aşa cum vă daţi seama, scriind această prefaţă, am început deja să vă induc în eroare. Încercaţi să nu clipiţi…

Christopher Priest

PARTEA ÎNTÂI

Andrew Westley

1

Totul a început în trenul care se îndrepta spre nord, străbătând Anglia, deşi în curând aveam să-mi dau seama că povestea debutase cu adevărat cu mai mult de o sută de ani în urmă.

Nu aveam nicio idee despre acest lucru în momentul respectiv: eram în timpul serviciului, urmărind un raport referitor la un incident petrecut într-o sectă religioasă. Pe genunchii mei se afla aşezat plicul voluminos pe care îl primisem de la tatăl meu în acea dimineaţă, încă nedeschis, deoarece atunci când tata îmi telefonase să-mi spună despre el, mintea mea era în altă parte. Uşa dormitorului trântită, iubita mea pe punctul de a mă părăsi. „Da, tată”, am spus în vreme ce Zelda a trecut pe lângă mine ca o vijelie, luând cu ea o cutie cu compact-discurile mele. „Trimite-mi-l prin poştă şi o să arunc o privire.”

După ce am citit ediţia de dimineaţă din *Chronicle* şi mi-am cumpărat un sandviş şi o ceaşcă de cafea de la bufetul cu gustări, am deschis plicul de la tata. Din el a căzut o carte broşată în format mare, cu un bilet înăuntru şi un plic folosit, îndoit la jumătate.

Pe bilet scria „Dragă Andy, aceasta este cartea despre care ţi-am spus. Cred că a fost trimisă de aceeaşi femeie care mi-a telefonat. M-a întrebat dacă ştiu unde eşti. Îţi trimit şi plicul în care a sosit. Ştampila este puţin neclară, dar poate reuşeşti să o descifrezi. Mama ar dori să ştie când vii să mai stai şi cu noi. Ce zici de weekend-ul viitor? Cu dragoste, tata.”

Cel puţin îmi amintesc o parte din discuţia telefonică pe care o avusesem cu el. Îmi spusese că primise cartea şi că femeia care o trimisese părea a fi un fel de rudă îndepărtată, fiindcă îi vorbise despre familia noastră. Ar fi trebuit să-i acord mai multă atenţie.

Acum cartea era la mine. Se numea *Metode secrete de magie* şi autorul era un anume Alfred Borden. După toate aparenţele, era una dintre acele cărţi care învaţă cititorul să facă şi el trucuri cu cărţi de joc sau cu eşarfe, să fie iute de mână şi aşa mai departe. Singurul aspect care mă interesa la prima vedere era faptul că, deşi cartea fusese publicată recent, textul în sine

părea să fie copia unei ediţii mult mai vechi: tiparul, ilustraţiile, titlurile capitolelor şi stilul elaborat – toate sugerau acest lucru.

Nu înţelegeam de ce aş fi fost interesat de o astfel de carte. Doar numele autorului îmi era familiar: Borden era numele de familie cu care mă născusem, dar când am fost adoptat, mi-a fost schimbat după cel al părinţilor adoptivi. Numele meu de acum, numele meu întreg şi legal, este Andrew Westley şi, deşi am ştiut dintotdeauna că am fost adoptat, am crescut considerându-i pe Duncan şi Jillian Westley tata şi mama, i-am iubit ca pe părinţii mei buni şi m-am comportat ca fiul lor. Iar astăzi nimic nu s-a schimbat. Nu simt nimic faţă de părinţii mei naturali. Nu mă interesează nimic în legătură cu ei, nu vreau să ştiu de ce m-au dat spre adopţie şi nu doresc să-i caut. Toate aceste lucruri fac parte dintr-o perioadă îndepărtată a vieţii mele şi întotdeauna le-am considerat neînsemnate.

Există totuşi o problemă referitoare la trecutul meu, care a devenit aproape o obsesie.

Sunt convins sau, ca să fiu sincer, aproape convins, că am fost unul dintr-o pereche de gemeni identici, eu şi fratele meu fiind separaţi la adopţie. Nu am nicio idee de ce s-a procedat astfel, nici unde s-ar putea afla fratele meu, dar întotdeauna am presupus că a fost adoptat odată cu mine. Am început să presupun existenţa sa în primii ani de adolescenţă. Din întâmplare, am dat peste un pasaj dintr-o carte, un roman de aventuri, care descria felul în care multe perechi de gemeni sunt legate printr-un contact inexplicabil, aparent la nivel psihic. Chiar şi atunci când sunt separaţi de sute de mile sau trăiesc în ţări diferite, gemenii vor împărtăşi sentimentele de durere, surpriză, bucurie, tristeţe, unul transmiţându-i-le celuilalt şi invers. Această lectură a fost unul dintre momentele acelea din viaţă când multe lucruri se clarifică.

Mereu, de când mă ştiu, am avut sentimentul că *altcineva* îşi împarte viaţa cu mine. Copil fiind, fără a avea nimic pe care să mă bazez decât experienţa respectivă, nu prea i-am dat importanţă şi am presupus că toată lumea avea aceleaşi trăiri. Pe măsură ce creşteam, mi-am dat seama că niciunul dintre prietenii mei nu trecea prin aşa ceva, astfel încât a devenit un mister. De aceea, lectura cărţii a venit ca o eliberare şi părea că explică totul. Undeva aveam un frate geamăn.

Senzaţia de legătură spirituală este în unele privinţe vagă, un

sentiment de a fi protejat, chiar supravegheat, dar în altele este mult mai pregnantă. Impresia generală este aceea a unei prezenţe constante, în timp ce „mesajele” directe apar doar ocazional. Acestea sunt acute şi precise, deşi comunicarea propriu-zisă este invariabil non-verbală.

O dată sau de două ori când eram băut, de exemplu, am simţit în interior consternarea fratelui meu, teama că mi-aş putea face rău. Într-una dintre aceste ocazii, când am plecat de la o petrecere noaptea târziu, intenţionând să conduc spre casă, sentimentul de îngrijorare care m-a cuprins a fost atât de puternic, încât am simţit cum mă trezesc brusc din beţie! Am încercat să le descriu prietenilor de atunci această trăire, dar ei au m-au luat peste picior. Chiar şi aşa, am condus spre casă inexplicabil de treaz în acea noapte. Este, probabil, un mecanism psihic pe care îl folosim fără a-l înţelege. Nimeni, după cunoştinţele mele, n-a putut explica satisfăcător acest fenomen care se petrece între gemeni, deşi este frecvent şi bine documentat.

În cazul meu există, oricum, un mister în plus.

Nu numai că nu am reuşit niciodată să-mi găsesc fratele, dar din punctul de vedere al documentelor oficiale, nu am avut niciodată niciun frate, darămite unul geamăn. Am unele frânturi de amintiri anterioare adopţiei, deşi aveam doar trei ani când s-a întâmplat asta, însă în ele nu apare niciun frate. Tata şi mama nu ştiu nimic despre el; mi-au spus că, atunci când m-au adoptat, nu exista niciun indiciu că aş fi avut un frate.

În calitate de adoptat, ai anumite drepturi. Cel mai important dintre acestea este protecţia faţă de părinţii tăi naturali: nu te pot contacta prin niciun mijloc legal. Un alt drept este că, atunci când devii adult, poţi pune întrebări referitoare la circumstanţele adopţiei. Poţi afla numele părinţilor tăi naturali, de exemplu, şi adresa tribunalului care a decis adopţia, unde pot fi analizate registrele relevante.

Am făcut toate acestea imediat după ce am împlinit optsprezece ani, nerăbdător să aflu tot ce aş fi putut despre fratele meu. Agenţia de adopţii m-a îndrumat către Tribunalul din regiunea Ealing, unde erau păstrate documentele, şi acolo am descoperit că am fost dat spre adopţie de tata, al cărui nume era Clive Alexander Borden. Pe mama o chema Diana Ruth Borden (născută Ellington), dar decedase curând după

naşterea mea. Am presupus că înfierea s-a întâmplat din cauza morţii ei, dar de fapt fusesem adoptat la mai mult de doi ani după ce murise, timp în care tata mă crescuse singur. Numele meu iniţial era Nicholas Julius Borden. Nu exista nicio consemnare care să se refere la un alt copil, înfiat sau nu.

Mai târziu, am cercetat înregistrările naşterilor de la St Catherine's House din Londra, dar acestea au confirmat că eram singurul copil al familiei Borden.

Chiar şi aşa, legăturile mele la nivel psihic cu fratele geamăn existau mai presus de toate acestea şi au continuat să existe.

2

Cartea fusese publicată în SUA de Dover Publications şi era un volum bine lucrat. Desenul de pe copertă reprezenta un magician îmbrăcat în smoching, care îşi îndrepta expresiv mâinile spre un dulap de lemn, din care apărea o tânără femeie. Aceasta avea un zâmbet orbitor şi purta un costum care, pentru acea perioadă, era considerat probabil provocator.

Sub numele autorului era tipărit „Editat şi adnotat de Contele Colderdale”. În partea de jos a copertei, scrisă cu litere albe îngroşate, era o prezentare: „Faimoasa carte a secretelor protejate prin jurământ”.

Prezentarea amplă şi descriptivă de pe coperta din spate intra în mai multe detalii:

> Publicată iniţial ca ediţie strict limitată în 1905 la Londra, aceasta carte a fost vândută numai magicienilor de profesie, care erau pregătiţi să depună un jurământ de păstrare a secretului cu privire la conţinutul ei. Exemplarele din prima ediţie sunt acum extraordinar de rare şi realmente imposibil de obţinut pentru cititorul de rând.
>
> Disponibilă publicului pentru prima dată, această nouă ediţie este completă şi conţine toate ilustraţiile originale, precum şi observaţiile şi textul suplimentar scris de contele Colderdale, un reputat *amator* în domeniul magiei.
>
> Autorul este Alfred Borden, inventatorul legendarei scamatorii „Noul om transportat”. Borden, al cărui nume de scenă era „Profesorul de magie”, se afla, în primul deceniu al acestui secol, în fruntea iluzioniştilor de scenă. Încurajat în tinereţe de John Henry Anderson şi protejat al lui Nevil Maskelyne, Borden a fost contemporan cu Houdini, David Devant, Chung Ling Soo şi Buatier de Kolta. Locuia în Londra, Anglia, dar organiza frecvent turnee în Statele Unite şi Europa.
>
> Deşi nu este un manual în sensul adevărat al cuvântului, cartea cuprinde explicaţii detaliate ale metodelor folosite în magie, oferind atât profanilor, cât şi

> profesioniştilor uimitoare dezvăluiri privindu-l pe unul dintre cei mai mari magicieni din toate timpurile.

Era amuzant să descopăr că unul dintre strămoşii mei fusese magician, dar subiectul nu mă interesa în mod deosebit. Unele scamatorii mi se păreau plictisitoare; trucurile cu cărţi de joc, în special, dar şi multe altele. Scamatoriile pe care le vezi la televizor uneori sunt impresionante, dar nu am fost niciodată curios în legătură cu felul în care se ajungea la acele rezultate. Îmi amintesc de cineva care spunea la un moment dat că magia are o problemă: cu cât un magician îşi protejează mai bine secretele, cu atât acestea se dovedesc a fi mai banale.

Cartea lui Alfred Borden conţinea o secţiune amplă referitoare la trucurile cu cărţi de joc şi la alte numere cu ţigări şi monede. Fiecare era însoţit de ilustraţii explicative şi îndrumări. La sfârşitul cărţii era un capitol despre iluziile de scenă, cu multe ilustraţii ale unor dulapuri cu compartimente ascunse, cutii cu fund fals, mese cu elemente pentru ridicare ascunse în spatele cortinei şi alte echipamente specifice. Am aruncat o privire peste câteva dintre aceste pagini.

Prima jumătate a cărţii nu era ilustrată, constând într-o relatare pe larg a vieţii autorului şi o prezentare generală a magiei. Începea cu următoarele cuvinte:

> „Ne aflăm în anul 1901.
>
> Numele meu, numele meu real, este Alfred Borden. Povestea vieţii mele este povestea secretelor prin care am trăit. Le descriu aici pentru prima şi ultima oară; acesta este singurul exemplar în care le relatez.
>
> M-am născut în 1856 în ziua a opta a lunii mai, în oraşul de coastă Hastings. Am fost un copil sănătos şi viguros. Tatăl meu era meşteşugar în acel târguşor, rotar şi dogar. Casa noastră…”

Pentru o fracţiune de secundă, mi l-am imaginat pe autorul acestei cărţi pregătindu-se să-şi scrie memoriile. Fără niciun motiv anume, mi l-am închipuit ca pe un bărbat înalt, brunet, cu o faţă aspră şi bărboasă, uşor adus de spate, purtând ochelari de citit şi lucrând la lumina unei lămpi solitare, aşezată lângă cotul său. Mi-am imaginat restul casei cufundat într-o tăcere respectuoasă, lăsându-şi stăpânul în linişte în timp ce scria. Fără

nicio îndoială că realitatea era diferită, dar e dificil să renunţi la stereotipurile despre strămoşi.

Mă gândeam ce grad de rudenie o fi între mine şi Alfred Borden. Dacă linia de descendenţă era directă – cu alte cuvinte dacă nu-mi era văr sau unchi – atunci ar fi fost stră sau stră-străbunicul meu. Fiind născut în 1856, să fi avut în jur de patruzeci şi cinci de ani când a scris cartea; înseamnă că nu ar fi putut fi tatăl tatălui meu, fiind dintr-o altă generaţie.

Introducerea avea cam acelaşi stil ca textul principal, cu câteva explicaţii detaliate despre modul în care fusese realizată cartea. Părea a se baza pe jurnalul lui Borden, care nu fusese destinat publicării. Colderdale dezvoltase şi clarificase considerabil firul narativ, adăugând descrierile celor mai multe dintre trucuri. Nu existau alte informaţii biografice despre Borden, dar probabil că mai puteam găsi câteva dacă citeam întreaga carte.

Nu înţelegeam cum aş fi putut afla ceva despre fratele meu citind acest volum. El era singurul care mă interesa din familia mea naturală.

În acel moment, telefonul mobil a început să sune. Am răspuns rapid, pentru a nu-i irita pe ceilalţi pasageri din tren. Era Sonja, secretara editorului meu, Len Wickham. Mi-am dat seama imediat că Len îi sugerase să mă sune, pentru a se asigura că mă aflam în tren.

— Andy, s-au schimbat planurile în legătură cu maşina, mi-a spus. Eric Lambert a trebuit s-o ia pentru a-i repara frânele, aşa că este la un garaj.

Mi-a dat adresa. Ştiind că în Sheffield era disponibilă această maşină, un Ford cu mulţi kilometri la bord, renumit pentru problemele sale frecvente, nu venisem cu maşina mea. Len nu autoriza cheltuielile de deplasare dacă era la îndemână o maşină a companiei.

— Unchiul a mai spus şi altceva? am întrebat.

— Ca de exemplu?

— Povestea mai este de actualitate?

— Da.

— A mai apărut ceva de la agenţii?

— Am primit o confirmare prin fax de la Penitenciarul de Stat din California. Franklin este încă prizonier.

— Bine.

Am închis. În timp ce încă mai aveam telefonul în mână, am format numărul părinţilor mei şi am vorbit cu tata. I-am spus că mă aflam în drum spre Sheffield, iar de acolo mă duceam spre Peak District şi, dacă ei erau de acord (bineînţeles că erau), aş fi stat la ei peste noapte. Tata a părut încântat. El şi Jillian încă locuiau în Wilmslow, Cheshire, şi acum, că lucram în Londra, îi vizitam destul de rar.

I-am spus că primisem cartea.

— Ai idee de ce ţi-a fost trimisă? a spus el.

— Nici cea mai vagă.

— Ai de gând să o citeşti?

— Nu este genul meu. Am să o frunzăresc la un moment dat.

— Am observat că e scrisă de cineva pe nume Borden.

— Da. Ţi-a zis ceva despre asta?

— Nu, nu cred.

După ce am încheiat convorbirea, am pus cartea în geantă şi am început să privesc peisajele prin fereastra vagonului. Cerul era plumburiu, iar ploaia biciuia geamul. Trebuia să mă concentrez asupra incidentului pe care fusesem trimis să-l investighez. Lucram pentru *Chronicle*, ca redactor pentru subiecte generale, un domeniu mai vast decât însăşi realitatea. Tata însuşi fusese ziarist şi lucrase pentru *Manchester Evening Post,* un ziar din acelaşi trust de presă ca şi *Chronicle*. Era o mândrie pentru el faptul că obţinusem slujba aceasta, deşi întotdeauna am bănuit că trăsese nişte sfori. Nu sunt un ziarist cu o exprimare fluentă şi nu m-am descurcat bine în programul de pregătire pe care l-am urmat. Una dintre îngrijorările mele pe termen lung era că într-o bună zi va trebui să-i explic tatălui meu de ce am renunţat la ceea ce el considera a fi o slujbă importantă la cel mai mare ziar britanic.

Între timp, continuam să-mi fac meseria, deşi nu cu mare tragere de inimă. Analizarea incidentului spre care călătoream era, în parte, consecinţa unui alt articol pe care îl scrisesem cu câteva luni în urmă, despre un grup de susţinători ai fenomenului OZN. De atunci, Len Wickham, editorul meu coordonator, mi-a încredinţat orice subiect care se referea la sabatul vrăjitoarelor, levitaţie, combustie spontană, cercuri în lan sau altele de acest gen. În cele mai multe cazuri, descoperisem deja că, dacă analizai cum se cuvine situaţiile respective, descopereai că în general nu avea prea multe de

spus despre ele şi foarte puţine dintre articolele pe care le scrisesem fuseseră publicate. Chiar şi aşa, Wickham continua să mă trimită să le examinez.

De data aceasta, exista o schimbare de situaţie. Cu un oarecare sentiment de plăcere, Wickham m-a informat că un reprezentant al sectei telefonase şi se interesase dacă ziarul *Chronicle* intenţiona să analizeze subiectul şi adăugase că, dacă răspunsul era afirmativ, ar fi preferat ca eu să fiu cel trimis. Văzuseră câteva dintre articolele mele anterioare, considerau că am demonstrat un grad acceptabil de scepticism sincer şi, de aceea, puteau avea încredere în mine pentru un articol onest. Cu toate acestea, sau probabil tocmai de aceea, se părea că voi avea parte de o nouă dezamăgire.

O sectă religioasă din California, cu numele Biserica Înălţării lui Isus Hristos, îşi stabilise o comunitate într-o casă de ţară din regiunea Derbyshire. Una dintre reprezentantele grupării decedase din cauze naturale cu câteva zile în urmă. Fuseseră prezenţi medicul de familie şi fiica ei. Cum zăcea ea aşa, paralizată, pe punctul de a-şi da sufletul, un bărbat intrase în cameră. Se apropiase de pat şi făcuse gesturi liniştitoare cu mâinile. Femeia a murit la scurt timp după aceea, iar bărbatul a părăsit imediat încăperea, fără să le adreseze niciun cuvânt celorlalte două persoane. Nu a mai fost văzut niciodată după aceea. Fusese recunoscut de fiica femeii şi de încă doi membrii ai sectei care veniseră în timp ce el se afla acolo ca fiind fondatorul sectei. Era părintele Patrick Franklin, iar organizaţia se dezvoltase în jurul său datorită pretinsei sale capacităţi de a se afla în două locuri în acelaşi timp.

Incidentul merita să fie relatat din două motive. Era prima situaţie în care capacitatea lui Franklin avusese martori care nu erau membri ai sectei, unul dintre aceştia fiind o profesionistă reputată pe plan local. Celălalt motiv era că localizarea lui Franklin în ziua cu pricina putea fi stabilită cu certitudine: se ştia că era închis la Penitenciarul de Stat din California, iar Sonja îmi confirmase prin telefon că încă se afla acolo.

3

Comunitatea se stabilise la periferia districtului Peak, în localitatea Caldlow, care fusese odată un important centru de exploatare a gresiei, iar acum dependentă de activitatea turistică. Existau în centrul oraşului un magazin National Trust, un mic bar, câteva magazine de suveniruri şi un hotel. În timp ce conduceam, ploaia rece cădea peste vale, ascunzând înălţimile stâncoase de pe fiecare parte a acesteia.

M-am oprit în orăşel pentru o ceaşcă de ceai, gândindu-mă că aş putea să vorbesc cu vreunul dintre localnici despre Biserica Înălţării, dar în afară de mine nu mai era nimeni în cafenea, iar femeia din spatele tejghelei a spus la un moment dat că făcea zilnic naveta de la Chesterfield.

Cât am stat acolo, întrebându-mă dacă să profit de ocazie şi să mănânc ceva de prânz înainte să-mi continui drumul, fratele meu m-a contactat într-un mod neaşteptat. Senzaţia era atât de clară, atât de presantă, încât am întors uimit capul, crezând pentru un moment că mi se adresase cineva din încăpere. Am închis ochii, mi-am aplecat faţa şi am ascultat în continuare.

Niciun cuvânt. Nimic explicit. Nimic la care aş fi putut răspunde, nimic ce aş fi putut pune pe hârtie sau chiar exprima pentru mine însumi. Dar era un sentiment de anticipare, bucurie, emoţie, îmbărbătare.

Am încercat să transmit şi eu ceva: De ce aceste emoţii? Ce mă încurajezi să fac? Are legătură cu acea comunitate religioasă?

Am aşteptat, ştiind că aceste experienţe nu luau niciodată forma dialogului, aşa că întrebările mele nu primeau niciun fel de răspuns, dar speram să vină un nou semnal din partea lui. Am încercat să iau legătura cu el la nivel psihic, gândindu-mă că faptul că mă contactase era un mod de a mă determina să comunic cu el, dar n-am mai recepţionat nimic.

Înfăţişarea mea trebuie să fi trădat ceva din tulburările interioare, deoarece femeia din spatele tejghelei se uita la mine într-un mod ciudat. Am băut restul de ceai, am pus ceaşca şi farfurioara înapoi pe tejghea, am zâmbit politicos, apoi m-am îndreptat grăbit spre maşină. După ce m-am aşezat şi am trântit portiera, din partea fratelui meu am primit un al doilea mesaj.

Era similar cu primul, un îndemn direct de a veni, de a fi acolo, cu el. Îmi era încă imposibil să-l exprim în cuvinte.

4

Intrarea spre Biserica Înălţării era pe un drum abrupt ce se ramifica din şoseaua principală, blocat la un moment dat de două porţi din fier forjat şi o gheretă. Exista, într-o parte, şi o a doua poartă, de asemenea închisă, pe care scria Privat. Cele două intrări formau un spaţiu liber, aşa că mi-am parcat maşina acolo şi am mers pe jos spre gheretă. În dreptul uşii era montat butonul unei sonerii moderne, iar dedesubt fusese prins un bilet pe care scria:

BISERICA ÎNĂLŢĂRII LUI ISUS HRISTOS
VĂ UREAZĂ BUN-VENIT
NU SE PRIMESC VIZITATORI FĂRĂ PROGRAMARE
PENTRU PROGRAMĂRI SUNAŢI LA 393960
COMERCIANŢII ŞI ALŢII APĂSAŢI PE BUTONUL
SONERIEI DE DOUĂ ORI
ISUS VĂ IUBEŞTE

Am apăsat pe buton de două ori, fără un efect audibil.

Câteva broşuri se aflau într-un suport semiînchis, iar dedesubt, fixată ferm în perete, era o cutie de metal încuiată cu lacăt, care avea deasupra o fantă pentru monede. Am luat o broşură, am strecurat o monedă de cincizeci de pence în cutie, apoi m-am întors la maşină şi m-am rezemat cu spatele de portiera dreaptă, începând să citesc. Pe prima pagină erau o scurtă istorie a sectei şi o fotografie a părintelui Franklin. Următoarele trei pagini conţineau o selecţie de citate din Biblie.

Când m-am uitat spre porţi, am văzut că se deschideau încet, acţionate printr-o telecomandă, aşa că m-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre drumul abrupt, cu prundiş. Acesta făcea o curbă cum urcai dealul şi dădea spre o peluză laterală, şi ea în pantă. Copaci şi arbuşti ornamentali erau plantaţi la intervale, aplecându-se sub vălul de ploaie neguroasă. Pe partea mai joasă se aflau pâlcuri stufoase de rododendroni, cu frunze de culoare închisă. Am observat în oglinda retrovizoare cum se închideau porţile în timp ce mă îndepărtam de ele. După puţin timp, a apărut casa principală: era o clădire mare şi neatrăgătoare cu patru sau cinci etaje, cu acoperiş negru din ardezie şi ziduri solide din cărămidă şi piatră maro-închis.

Ferestrele erau înalte şi înguste şi reflectau inexpresive cerul întunecat. Locul îmi sugera ceva rece şi sever; totuşi, când m-am îndreptat spre zona în care drumul se lăţea formând o parcare, am simţit încă o dată prezenţa fratelui meu, îndemnându-mă să merg mai departe.

Am văzut un semn care indica drumul pentru vizitatori şi l-am urmat de-a lungul unei cărări pietruite pe lângă zidul casei, ocolind picăturile prelinse de pe iedera care creştea compact. Am deschis o uşă şi am intrat într-un hol îngust, unde mirosea a lemn vechi şi a praf, amintindu-mi de Coridorul de Jos al şcolii unde învăţasem. Această clădire avea acelaşi aer instituţional dar, spre deosebire de şcoala mea, era adâncită în linişte.

Am ajuns la o uşă pe care scria Recepţie şi am bătut. Când am văzut că nu primesc niciun răspuns, am băgat capul pe uşă, dar camera era goală. Erau două birouri vechi de metal, iar pe unul dintre ele era aşezat un computer.

Auzind paşi, m-am întors în hol şi, câteva momente mai târziu, a apărut la capătul scărilor o femeie slăbuţă, între două vârste, care avea în mână câteva plicuri şi dosare. Mersul său făcea un zgomot puternic pe treptele de lemn, iar când m-a văzut m-a privit întrebător.

— O caut pe doamna Holloway, am spus. Dumneavoastră sunteţi?

— Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

Nu avea deloc accent american, aşa cum mă aşteptam.

— Numele meu este Andrew Westley şi reprezint ziarul *Chronicle*. I-am arătat legitimaţia de presă, dar abia s-a uitat la ea. Mă întrebam dacă vă pot adresa câteva întrebări referitoare la părintele Franklin.

— Părintele Franklin se află momentan în California.

— Aşa ştiam şi eu, dar s-a întâmplat incidentul de săptămâna trecută…

— La care vă referiţi? întrebă doamna Holloway.

— Am înţeles că părintele Franklin a fost văzut aici.

Ea a dat încet din cap. Stătea cu spatele la uşa ce dădea în biroul ei.

— Cred că faceţi o confuzie, domnule Westley.

— L-aţi văzut pe părintele Franklin când a fost aici? am întrebat-o.

— Nu. Şi nici nu a fost aici. Începuse să devină reticentă, ceea

ce era ultimul lucru la care mă aşteptasem. Aţi luat legătura cu Biroul nostru de presă?

— Se află aici?

— Avem un birou în Londra. Toate interviurile cu presa sunt stabilite prin intermediul lor.

— Mie mi s-a spus să vin aici.

— De către purtătorul nostru de cuvânt?

— Nu... Am înţeles că a fost transmisă o cerere la *Chronicle*, după apariţia părintelui Franklin. Negaţi că s-a întâmplat acest lucru?

— Vreţi să spuneţi că s-a trimis o solicitare? Nimeni de aici nu a luat legătura cu ziarul dumneavoastră. Şi la întrebarea dacă neg că părintele Franklin a apărut aici, răspunsul este da.

Ne-am uitat unul la altul. Eram cuprins de furie din cauza ei şi de frustrare din pricina mea. De fiecare dată când apăreau astfel de probleme, dădeam vina pe lipsa mea de experienţă şi de motivare. Ceilalţi ziarişti păreau a şti cum să se comporte cu oamenii ca doamna Holloway.

— Pot să vorbesc cu cel care se ocupă de acest loc?

— Eu sunt administratorul. Toţi ceilalţi se ocupă cu instruirea.

Eram pe cale să renunţ, dar am întrebat:

— Numele meu vă spune ceva?

— Ar trebui?

— Cineva m-a solicitat special pe mine.

— Probabil că e vorba despre cineva de la Biroul de presă, nu de aici.

— Aşteptaţi puţin, am spus.

M-am întors la maşină să iau hârtiile pe care mi le dăduse Wickham cu o zi înainte. Doamna Holloway stătea încă la capătul scărilor, dar pusese undeva teancul de dosare. M-am oprit lângă ea şi am răsfoit până când am ajuns la pagina pe care o primise Wickham. Era un mesaj venit pe fax. Spunea: „Către domnul Wickham, redactor, *Chronicle*. Detaliile pe care le-aţi solicitat sunt următoarele: Biserica Înălţării lui Isus Hristos, Caldlow, Derbyshire. La o jumătate de milă de orăşelul Caldlow spre nord, pe drumul A623. Parcaţi la poarta principală sau în curte. Doamna Holloway, administratorul, îi va oferi informaţiile necesare reporterului Andrew Westley. K. Angier."

— Nu are legătură cu noi, a spus doamna Holloway, îmi pare rău.

— Cine este K. Angier? am întrebat. Este un domn, o doamnă?

— Este o doamnă, locuieşte în aripa estică, particulară, a acestei clădiri şi nu are nicio legătură cu biserica. Mulţumesc.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a împins politicos spre uşă. Mi-a arătat cărarea pietruită care ducea spre poarta de intrare în aripa despre care îmi spusese.

— Îmi pare rău pentru neînţelegere, am bâiguit eu. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

— Dacă vreţi mai multe informaţii despre biserică, v-aş rămâne recunoscătoare dacă v-aţi adresa Biroului de presă. Acesta este rolul său.

— În regulă.

Ploua mai tare decât înainte şi nu aveam nicio haină de ploaie.

— Pot să vă mai adresez o ultimă întrebare? Dumneavoastră sunteţi singura persoană în clădire acum?

— Nu, avem prezenţă completă. Sunt mai mult de două sute de persoane la cursul de pregătire în această săptămână.

— Mi s-a părut că e pustiu.

— Suntem un grup a cărui reculegere este tăcută. Sunt singura persoană căreia i se permite să vorbească în timpul zilei. La revedere.

A intrat în clădire şi a închis uşa.

5

M-am hotărât să sun la birou, din moment ce era clar că povestea pentru care fusesem trimis nu mai era de actualitate. Stând sub iedera udă, privind ploaia torenţială care cădea asupra văii, i-am telefonat lui Len Wickham pe linia directă, având o presimţire rea. Mi-a răspuns cu întârziere. I-am spus ce se întâmplase.

— Te-ai întâlnit cu sursa de informaţii? mă întrebă el. Cineva pe nume Angier.

— Chiar acum mă aflu în curtea casei, am replicat şi am explicat care era organizarea la biserică. Nu cred că avem un subiect pentru articol. Presupun că este vorba doar de o dispută între vecini. Ştii, fiecare se plânge ba de una, ba de alta…

„Dar, cu siguranţă, nu de gălăgie”, mi-am spus în gând.

A intervenit un moment lung de tăcere. Apoi, Len mi-a cerut:

— Întâlneşte-te cu vecina şi, dacă e ceva interesant, sună-mă. Dacă nu, întoarce-te la Londra în seara asta.

— Este vineri, am spus. Aş fi vrut să-mi vizitez părinţii diseară.

Wickham mi-a răspuns punând receptorul în furcă.

6

Am fost întâmpinat la intrarea principală de o femeie în vârstă, căreia m-am adresat cu „doamna Angier”, dar ea mi-a cerut numele, a studiat insistent legitimaţia mea de presă, apoi m-au poftit într-o cameră de alături şi mi-a spus să aştept. Dimensiunile impunătoare ale încăperii simple, dar plăcut amenajate, cu covoare indiene, scaune vechi şi o masă lustruită, m-a făcut să mă simt jalnic în costumul meu şifonat de călătorie şi murat de ploaie. După aproximativ cinci minute, femeia s-a întors.

— Lady Katherine vă primeşte acum.

M-a condus la etaj, într-o cameră spaţioasă, plăcută, ale cărei ferestre dădeau spre vale şi spre un povârniş stâncos, acum abia vizibil.

O tânără femeie stătea lângă şemineu, unde lemnele ardeau şi fumegau, iar când m-am apropiat, mi-a întins mâna. Mă cam speriase faptul că voi vorbi cu o doamnă din aristocraţie, dar atitudinea ei era cordială. Înfăţişarea ei m-a frapat – în mod plăcut. Era înaltă, brunetă şi avea o faţă lată, cu maxilare puternice. Părul era aranjat astfel încât să-i îndulcească linia aspră a feţei. Ochii-i erau mari. Avea o expresie încordată, ca şi când ar fi fost îngrijorată în legătură cu ce aş fi putut spune sau crede.

M-a salutat oficial, dar în momentul în care cealaltă femeie a părăsit încăperea, atitudinea ei s-a schimbat.

S-a prezentat Kate Angier, nu Katherine, şi mi-a spus să nu iau seama la titlul nobiliar, pe care îl folosea rar. Mi-a cerut să-i confirm că sunt Andrew Westley. I-am răspuns afirmativ.

— Presupun că ai fost deja în corpul principal al casei?

— Biserica Înălţării? Abia dacă i-am trecut pragul.

— Cred că a fost greşeala mea. I-am anunţat că s-ar putea să vii, dar doamna Holloway nu a fost prea încântată.

— Presupun că tu ai trimis mesajul la ziarul la care lucrez.

— Vroiam să te cunosc.

— Aşa m-am gândit şi eu. De unde ştiai despre mine?

— Am să-ţi spun. Dar eu nu am luat încă masa de prânz. Tu?

I-am spus că mă oprisem mai devreme în oraş, dar nu mâncasem nimic de la micul dejun. Am urmat-o la parter, unde

femeia care-mi deschisese uşa, doamna Makin, pregătea un prânz simplu format din carne rece şi brânzeturi, cu salată. După ce ne-am aşezat, am întrebat-o pe Kate Angier de ce mă adusese atâta drum de la Londra pentru ceea ce-mi părea acum a fi o goană după himere.

— Eu nu cred că e o goană după himere.

— Trebuie să scriu un articol în această seară.

— Ei, asta s-ar putea să fie mai dificil. Mănânci carne, domnule Westley?

Mi-a întins farfuria cu răcituri. În timp ce mâneam, am purtat o conversaţie politicoasă, mi-a adresat întrebări referitoare la ziar, la carieră, s-a interesat unde locuiam şi aşa mai departe. Eram conştient încă de titlul său nobiliar şi mă simţeam inhibat de acest lucru, dar cu cât vorbeam mai mult, cu atât totul devenea mai simplu.

Avea o nesiguranţă, o atitudine puţin agitată, şi frecvent privirile îi zburau ba la mine, ba în alt colţ al camerei în timp ce vorbeam. Am presupus că acest lucru nu se datora lipsei de interes pentru ce-i spuneam, ci fiindcă aşa era felul ei de a fi. Am observat, de exemplu, că mâinile îi tremurau de fiecare dată când lua ceva de pe masă. Când m-am gândit că ar fi timpul să o întreb ceva despre ea, mi-a spus că reşedinţa în care ne aflam era în proprietatea familiei sale de peste trei sute de ani. Cea mai mare parte a terenului din vale aparţinea moşiei, iar mai multe ferme erau arendate. Tatăl ei era conte, dar se stabilise în străinătate. Mama ei murise, iar sora, cea mai apropiată rudă pe care o mai avea, era căsătorită şi locuia în Bristol împreună cu soţul şi copiii.

Casa fusese reşedinţă de familie, cu câţiva servitori, până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Ministerul Apărării rechiziţionase cea mai mare parte a clădirii, folosind-o ca sediu regional pentru Comandamentul de Transport al RAF. În acea perioadă, familia ei se mutase în aripa estică, partea favorită a casei. Când RAF a plecat, după terminarea războiului, casa a fost preluată de Consiliul Regional Derbyshire şi transformată în clădire de birouri, iar actualii chiriaşi (cuvintele îi aparţin) au sosit în 1980. Mi-a spus că părinţii ei fuseseră iniţial îngrijoraţi de perspectiva mutării în clădire a unei secte religioase americane din cauza a ceea ce se zvonea despre membrii ei, dar familia avea nevoie de bani şi, în cele din urmă, totul

decursese bine. Biserica şi-a continuat în linişte activitatea, enoriaşii erau politicoşi şi încântători când îi cunoşteai, iar momentan nici ea şi nici locuitorii din oraş nu mai erau îngrijoraţi de ce ar fi putut pune secta la cale. În acel moment al conversaţiei terminasem de mâncat, iar doamna Makin ne adusese cafeaua, aşa că am spus:

— Aşadar, presupun că povestea datorită căreia am venit aici, despre capacitatea unui preot de a se afla în două locuri în acelaşi timp, este falsă?

— Da şi nu. Cultul nu face un secret din faptul că-şi bazează învăţăturile pe cuvintele liderului său. Părintele Franklin este, se spune, un stigmatizat şi se crede că are capacitatea bilocaţiei, dar nu a fost văzut niciodată demonstrând-o în faţa unor martori independenţi sau, cel puţin, în circumstanţe controlate.

— Dar este adevărat?

— Nu sunt sigură. De data aceasta, la faţa locului a fost prezent un doctor din regiune şi, din anumite motive, acesta a făcut o declaraţie unui tabloid, care a publicat o versiune concisă a poveştii. Am auzit despre asta abia ieri, când am fost în oraş. Dar nu văd cum ar putea să fie adevărat. Liderul lor se află într-o închisoare din America, nu-i aşa?

— Da, dar dacă incidentul ar fi avut loc cu adevărat, povestea ar fi mult mai interesantă.

— Mie mi se pare mai degrabă o escrocherie. De exemplu, de unde ştie doctorul Ellis cum arată acest om? Ne putem baza doar pe cuvântul unuia dintre membrii sectei.

— Ai lăsat să se înţeleagă că povestea este adevărată.

— Am spus asta pentru că vroiam să te întâlnesc. Iar faptul că omul ar avea capacitatea de a se afla în două locuri în acelaşi timp ar fi prea frumos ca să fie adevărat.

Râdea aşa cum o fac oamenii care spun ceva şi se aşteaptă ca publicul să considere acel lucru amuzant. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Nu puteai să telefonezi pur şi simplu la redacţia ziarului? Sau să-mi trimiţi o scrisoare?

— Da, aş fi putut… dar nu eram sigură că erai cine bănuiam eu că eşti. Vroiam să te cunosc mai întâi.

— Nu înţeleg ce te-a făcut să crezi că ar avea în comun cu mine un fanatic religios cu capacităţi de bilocaţie.

— A fost doar o coincidenţă. Ştii, controversa referitoare la

iluzii şi toate astea.

Din nou m-a privit aşteptând parcă ceva.

— Dar cine îţi închipui că sunt eu?

— Fiul lui Clive Borden. Nu-i aşa?

A încercat să-mi susţină privirea, dar în cele din urmă ochii ei s-au îndreptat în altă parte. Comportamentul ei nevrotic, evaziv, crea o tensiune între noi.

— Un bărbat pe nume Clive Borden a fost tatăl meu natural, am spus. Dar am fost înfiat când aveam trei ani.

— Bine. Am avut dreptate în privinţa ta. Ne-am întâlnit o dată, cu mulţi ani în urmă, când eram copii. Numele tău era Nicky pe atunci.

— Nu-mi amintesc. Probabil că eram doar un ţânc. Unde a avut loc această întâlnire?

— Aici, în această casă. Chiar nu-ţi aminteşti?

— Deloc.

— Dar ai vreo amintire de la vârsta aceea? m-a întrebat.

— Doar fragmente. Dar nimic cu casa asta. Şi este genul de casă care ar impresiona un copil, nu-i aşa?

— Da. Nu eşti primul care spune asta. Sora mea… o cheamă Rosalie… urăşte această casă şi abia aştepta să se mute de aici. Apoi se aplecă în spate, luă un clopoţel de pe un raft şi sună de două ori, după care adăugă: De obicei, beau ceva după masă. Vrei să mi te alături?

— Da, mulţumesc.

Doamna Makin a apărut repede, iar Lady Katherine s-a ridicat.

În timp ce urcam treptele largi, am simţit un impuls de a fugi, de a evada din această casă. Femeia asta cunoştea mai multe despre mine decât ştiam eu însumi, dar era vorba despre o parte a vieţii mele care nu mă interesa deloc. Trăiam, cu siguranţă, o zi în care aveam să devin din nou un Borden, indiferent că vroiam sau nu. Mai întâi fusese cartea scrisă de el, apoi asta. Toate se legau, dar simţeam că intrigile ei nu erau şi ale mele. De ce mi-ar fi păsat de omul, de familia care îmi întorsese spatele?

M-a condus în camera unde ne întâlnisem mai devreme şi a închis uşa în urma noastră. O tavă de argint pe care se aflau mai multe sticle, pahare şi un bol cu gheaţă era aşezată pe o masă joasă, amplasată între mai multe fotolii şi o canapea. Într-unul dintre pahare era deja o cantitate considerabilă de băutură,

pregătită probabil de doamna Makin. Kate mi-a făcut semn să mă aşez, apoi a spus:

— Ce ai vrea să bei?

De fapt, aş fi preferat un pahar de bere, dar pe tavă se aflau numai băuturi spirtoase. Am spus:

— Beau ce bei şi tu.

— Este whisky american cu sifon. Vrei?

Am confirmat şi am privit-o cum prepara băutura. Când s-a aşezat pe canapea şi-a îndoit picioarele sub ea, apoi a băut cam jumătate din paharul cu whisky dintr-o înghiţitură.

— Cât poţi să stai?

— Cred că doar pentru un pahar.

— Aş avea multe întrebări să-ţi pun.

— De ce?

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat când eram copii.

— Nu cred că-ţi voi fi de prea mare ajutor, am spus.

Acum, că nu se mai agita atât de mult, începeam să o privesc mai obiectiv, ca pe o femeie de vârsta mea, deloc neatrăgătoare. În mod evident, îi plăcea să bea şi era obişnuită cu efectul produs de băutură asupra ei. Asta mă făcea să mă simt pe un teritoriu familiar; îmi petrec multe weekend-uri la o băută împreună cu prietenii. Ochii ei continuau să mă deconcerteze, căci întotdeauna se uita când la mine, când în altă parte şi iar înapoi, încât aveam senzaţia că se mai afla cineva în spatele meu, plimbându-se prin încăpere, pe unde nu-l puteam vedea.

— Un răspuns cu da sau nu la întrebările mele ne-a putea salva o grămadă de timp, îmi spuse ea.

— Bine.

— Ai un frate geamăn identic? Sau ai avut unul care a murit când erai foarte mic?

Nu mi-am putut stăpâni o tresărire bruscă. Am pus jos paharul, înainte să mai vărs din conţinut şi am şters lichidul care mi se împrăştiase pe picioare.

— De ce mă întrebi asta?

— Ai? Ai avut?

— Nu ştiu. Cred că am avut, dar nu l-am găsit niciodată. Adică... nu sunt sigur.

— Cred că mi-ai dat răspunsul pe care îl aşteptam. Dar nu şi cel la care speram.

7

— Dacă întrebările tale vor avea de-a face cu familia Borden, trebuie să-ţi spun că nu ştiu nimic despre ea.

— Da, dar tu *eşti* un Borden.

— Am fost, însă asta nu înseamnă nimic pentru mine.

Dintr-odată, am avut o străfulgerare cu privire la familia ei, veche de peste trei sute de ani – o înlănţuire continuă de generaţii: acelaşi nume, aceeaşi casă, toate erau la fel. Rădăcinile familiei mele nu mergeau mai departe de vremea la care avusesem eu trei ani.

— Cred că nu-ţi dai seama ce înseamnă să fii adoptat. Eram doar un copil, un ţânc, iar tatăl meu m-a alungat din viaţa lui. Dacă mi-aş fi petrecut tot restul vieţii necăjindu-mă din cauza asta, nu aş mai fi avut timp pentru nimic altceva. Cu mult timp în urmă, am închis acest subiect, deoarece nu am avut încotro. Acum am o familie nouă.

— Totuşi, fratele tău este încă un Borden.

De câte ori îl aducea în discuţie pe fratele meu, simţeam un val de vinovăţie, îngrijorare şi curiozitate. Era ca şi cum îl folosea ca pe o armă pentru a-mi distruge apărarea. Toată viaţa, existenţa fratelui meu fusese convingerea mea secretă, o parte din propria-mi fiinţă pe care o păstram numai pentru mine. Şi iat-o pe străina aceasta vorbind despre el ca şi când l-ar fi cunoscut.

— De ce te interesează persoana lui? am întrebat-o.

— Ai auzit vreodată de Rupert Angier?

— Nu.

— Sau de Marele Danton, iluzionistul?

— Nu. Singurul meu interes în ceea ce-mi priveşte fosta familie este că, prin intermediul ei, aş putea într-o bună zi să-mi cunosc fratele geamăn.

Băuse mereu din paharul cu whisky în timp ce discutam, iar acum îl golise. S-a aplecat pentru a-şi pregăti o nouă băutură şi a încercat să-mi mai toarne şi mie. Ştiind că trebuia să conduc mai târziu, mi-am retras paharul înainte să-l umple.

— Cred că soarta fratelui tău are legătură cu ceva ce s-a întâmplat acum aproximativ o sută de ani. Unul dintre înaintaşii mei, Rupert Angier, despre care spui că nu ai auzit niciodată

nimic şi, într-adevăr, nu văd niciun motiv pentru care să fi auzit, a fost un magician de la sfârşitul secolului trecut. A fost victima unor atacuri vicioase din partea unui bărbat pe nume Alfred Borden, stră-străbunicul tău, care era, de asemenea, iluzionist. Zici că nu ştii nimic despre asta?

— Doar ce am văzut în carte. Presupun că tu mi-ai trimis-o.

A dat din cap afirmativ.

— Exista o vrajbă între ei, care a continuat ani de zile. Se atacau constant unul pe celălalt, intervenind adesea pentru a-şi distruge unul altuia spectacolele. Motivul care a provocat conflictul este expus în cartea lui Borden. Ai citit-o?

— Abia azi-dimineaţă a sosit prin poştă. Nu am avut timp…

— Credeam că ai să fii fascinat să ştii ce s-a întâmplat.

M-am gândit din nou: ce rost avea să vorbim atât despre familia Borden? Era ceva prea departe în trecut şi ştiam prea puţine despre ea. Era un subiect care prezenta interes pentru ea, nu şi pentru mine. Mi-am zis că ar trebui să fiu politicos cu ea, să ascult ce avea de spus, dar femeia asta nu avea cum să ştie ce reţinere exista în interiorul meu – acel mecanism inconştient de apărare pe care îl construieşte un copil atunci când se simte respins. Pentru a mă integra în noua mea familie, renunţasem la tot ce ştiusem despre trecut. De câte ori trebuia să-i spun ca să o conving?

Menţionând că dorea să-mi arate ceva, şi-a pus jos paharul şi a traversat camera spre un birou aflat undeva în spatele meu. Când s-a aplecat să ajungă la sertar, rochia i-a alunecat de pe gât şi am aruncat o privire: o bretea fină şi subţire, o parte a unei cupe de sutien, linia superioară a sânului care se cuibărea în interior. Căutând ceva în sertar, s-a răsucit pentru a întinde mai bine mâna şi i-am văzut liniile zvelte ale spatelui, bretelele devenind iar vizibile prin materialul subţire al rochiei, apoi părul i-a alunecat pe faţă. Încerca să mă implice în ceva despre care nu ştiam nimic, iar eu o evaluam cu cinism, gândindu-mă aiurea cum ar fi să fac sex cu ea. Sex cu o doamnă de viţă nobilă; era genul de glumă pe jumătate distractivă pe care ar face-o ziariştii din biroul meu. La bine şi la rău, aceea era viaţa mea, mai interesantă şi mai imprevizibilă pentru mine decât toate poveştile despre vechi magicieni. Mă întrebase în ce zonă a Londrei locuiam, nu cu cine locuiam în Londra, aşa că nu îi spusesem nimic despre Zelda. Extraordinara şi înnebunitoarea

Zelda, cu părul ei tuns scurt şi inelul în nas, ghetele cu ţinte şi trupul de vis, care în urmă cu trei nopţi îmi spusese că vroia o relaţie deschisă şi plecase la unsprezece şi jumătate noaptea, luându-mi o mare parte dintre cărţi şi cele mai multe discuri. Nu o mai văzusem de atunci şi începusem să mă îngrijorez, chiar dacă mai făcuse aşa ceva şi altă dată. Vroiam să-i povestesc acestei aristocrate despre Zelda, nu pentru că mă interesa ce mi-ar putea spune, ci fiindcă Zelda era reală pentru mine. „Cum crezi că aş putea s-o recâştig?” Sau cum să renunţ la slujba de la ziar fără a părea că-mi resping tatăl? Sau unde voi sta dacă Zelda mă părăseşte, deoarece apartamentul în care locuiesc aparţine părinţilor ei? Sau cum voi supravieţui fără un serviciu? Şi dacă fratele meu există, unde e şi cum să-l găsesc?

Oricare dintre aceste subiecte era mai interesant pentru mine decât duşmănia dintre nişte stră-străbunici în poala cărora nu mă jucasem niciodată. Totuşi, unul dintre ei scrisese o carte. Poate că despre asta mi-ar fi plăcut să aflu mai multe.

— Nu am mai umblat cu astea de ani de zile, spuse Kate, cu vocea uşor înfundată, vorbind parcă din sertar. Scosese câteva albume foto, care zăceau acum împrăştiate pe podea, în timp ce ea ajunsese la fundul sertarului adânc. Iată-le.

Îmi arătă un teanc de hârtii în dezordine, aparent vechi şi îngălbenite, de mărimi diferite. Le răspândi pe canapea, lângă ea, şi luă paharul înainte de a începe să le răsfoiască.

— Stră-străbunicul meu era unul dintre acei oameni obsesiv de ordonaţi, îmi spuse. Nu numai că păstra toate nimicurile, dar le clasifica, făcea liste, avea cutii speciale pentru diverse lucruri. Când am crescut, părinţii mei aveau o vorbă: „Lucrurile bunicului”. Nu le atingeam niciodată, aproape că nici măcar nu aveam voie să ne uităm la ele. Dar eu şi Rosalie nu puteam rezista să le scotocim. Când ea s-a căsătorit, iar eu am rămas singură aici, am căutat printre ele şi le-am sortat. Am reuşit să vând câteva instrumente şi costume şi am primit nişte preţuri bune. Am găsit aceste afişe de spectacol în camera în care a fost biroul bunicului.

În timp ce vorbea, selecta hârtiile şi îmi întinsese o foaie fragilă, îngălbenită. Fusese îndoită de nenumărate ori, iar pliurile erau zdrenţuite de uzură şi aproape rupte. Afişul făcea reclamă Teatrului Empress de pe strada Evering, în Stoke Newington. Deasupra listei de artişti, era anunţat un număr

limitat de spectacole, după-amiaza şi seara, începând din 14 până pe 21 aprilie.

(„Vezi anunţurile din ziar pentru schimbări ulterioare”.) în partea de sus a paginii, tipărit cu cerneală roşie, era numele unui tenor irlandez pe nume Dennis O’Canaghan („Fill Your Heart With The Joy Of Ireland”). Urmau apoi Surorile McKee („A Trio of Lovely Chanteuses”), Sammy Renaldo („Tickle Your Ribs, Your Highness?”) şi Robert şi Roberta Franks („Recitation Par Excellence”). La jumătatea afişului, indicat de arătătorul lui Kate, care stătea aplecată spre mine, era Marele Danton („Cel mai Mare Iluzionist din Lume”).

— Asta era de fapt înainte să fi devenit cel mai mare, îmi spuse ea. Şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă strâmtorat şi a devenit faimos abia cu câţiva ani înainte să se stingă din viaţă. Afişul este din 1881, când abia începea să se descurce.

— Ce reprezintă toate astea? am întrebat-o arătându-i o coloană de numere scrise cu cerneală pe marginea afişului; mai multe erau notate pe spate.

— Acesta este ceea ce eu numesc „Sistemul obsesiv de clasificare al Marelui Danton”.

îndepărtându-se de canapea, se aşeză în genunchi pe carpeta din spatele scaunului meu. Aplecându-se spre mine astfel încât să vadă afişul din mâna mea, spuse:

— Nu l-am descifrat în întregime, dar primul număr se referă la activitatea lui. Există un tabel undeva cu o listă completă a tuturor programelor în care a apărut. Dedesubt scria câte spectacole susţinuse, câte dintre ele fuseseră matinee şi câte avuseseră loc seara. Următoarele numere simbolizează trucurile pe care le executa; în plus, avea aproape o duzină de caiete în biroul său, în care descrisese toate numerele pe care le putea face. Am câteva caiete aici şi probabil că poţi vedea o parte din trucurile pe care le-a executat în Stoke Newington. Dar lucrurile sunt chiar mai complicate, pentru că majoritatea numerelor aveau diverse variaţiuni minore şi în notiţele lui a făcut referire şi la ele. Priveşte numărul acesta, „10g”. Cred că atât a fost plătit: zece guinee.

— Era bine?

— Dacă ar fi fost pentru o singură seară, ar fi fost extraordinar. Dar era probabil pentru întreaga săptămână, aşa că era doar un câştig mediu. Nu cred că acesta era un teatru

mare.

Am ridicat maldărul de afişe, pe care ea spunea că sunt notate coduri similare.

— Toată recuzita lui a fost clasificată, de asemenea. Uneori, mă întreb cum de avea timp să iasă în lume şi să-şi câştige traiul! Când am făcut curat în pivniţă, am constatat că fiecare element de recuzită avea un număr de identificare şi era trecut într-un registru voluminos, la care se face referire în celelalte caiete.

— Poate că avea pe cineva care se ocupa de toate astea.

— Nu. Peste tot este acelaşi scris de mână.

— Când a murit? am întrebat.

— Există unele dubii în acest sens, ceea ce e destul de ciudat. Ziarele scriu că a murit în 1903, iar în *The Times* a fost publicat un necrolog, dar există persoane din oraş care susţin că a trăit aici şi în anul următor. Ceea ce mi se pare straniu este că am descoperit necrologul în albumul cu tăieturi din ziare, lipit, clasificat şi indexat, la fel ca toate celelalte.

— Poţi să explici cum s-a întâmplat una ca asta?

— Nu. Alfred Borden vorbeşte despre acest lucru în cartea sa. De acolo am aflat şi după aceea am încercat să descopăr ce se întâmplase între ei.

— Mai ai şi alte asemenea lucruri?

În timp ce căuta alte albume cu tăieturi din ziare, mi-am turnat încă o înghiţitură de whisky american, de care nu mai băusem înainte, dar descopeream că îmi place. Îmi plăcea şi cum stătea Katherine pe podea, lângă picioarele mele, întorcându-şi capul să se uite la mine în timp ce vorbea, aplecându-se către mine, permiţându-mi să arunc mai multe priviri spre decolteul rochiei, fiind probabil conştientă de asta. Era uşor ameţitor să mă aflu acolo, neînţelegând tot ce se întâmpla, vorbind despre magicieni şi lucruri întâmplate în copilărie, în loc să fiu la muncă, unde ar fi trebuit, sau în drum spre părinţii mei, aşa cum îmi propusesem.

În acea parte a minţii ocupată de fratele meu, simţeam un fel de mulţumire, ceva care nu semăna cu nimic din ceea ce îmi transmisese el până atunci: mă îndemna să rămân.

Dincolo de fereastră, cerul după-amiezii răcoroase se întuneca, iar ploaia mocănească se revărsa în continuare. Un vânt rece venea persistent dinspre geam. Kate aruncă încă un

buştean pe foc.

PARTEA A DOUA

Alfred Borden

1

Ne aflăm în anul 1901.

Numele meu, numele meu real, este Alfred Borden. Povestea vieţii mele este povestea secretelor prin care am trăit. Le descriu aici pentru prima şi ultima oară; acesta este singurul exemplar în care le relatez.

M-am născut în 1856 în ziua a opta a lunii mai, în oraşul de coastă Hastings. Am fost un copil sănătos şi viguros. Tatăl meu era meşteşugar în acel târguşor, rotar şi dogar. Casa noastră de la numărul 105, de pe strada Manor, se afla pe o alee lungă, şerpuită, construită la poalele unuia dintre cele câteva dealuri din Hastings. În spatele casei se întindea o vale abruptă şi izolată, unde păşteau oile şi vitele în timpul verii, iar în faţă dealul se înălţa, presărat cu alte case, interpunându-se între noi şi mare. De la acele case, de la fermele şi firmele din vecinătate proveneau clienţii tatei.

Casa noastră era mai mare şi mai înaltă decât celelalte de pe stradă, fiind construită deasupra deschiderii care conducea spre grădină şi spre atelierul din spate. Camera mea era pe partea dinspre stradă a casei, chiar deasupra atelierului şi, deoarece numai grinzile şi câteva şipci tencuite erau între mine şi cerul liber, camera era zgomotoasă aproape în fiecare zi a anului şi teribil de friguroasă în lunile de iarnă. În acea odăiţă am crescut şi am devenit bărbat.

Bărbatul acesta este Profesorul de Magie, iar eu sunt maestrul iluziilor.

2

Este timpul să fac o pauză, deoarece această expunere nu intenţionează să se refere la viaţa mea în sensul autobiografic obişnuit, ci, după cum am spus, la secretele vieţii mele. Secretele sunt o parte intrinsecă a activităţii mele.

Mai întâi, vreau să descriu metoda de redactare a acestei istorisiri. Actul în sine de a-mi prezenta secretele poate fi considerat o trădare, numai că, iluzionist fiind, mă pot asigura că veţi vedea doar ce vreau eu să vedeţi. Implicit, va fi vorba şi de un puzzle.

De aceea, ar fi cinstit să încerc de la început să elucidez acele subiecte care sunt strâns înrudite între ele – Caracterul Secret şi Aprecierea Caracterului Secret.

Iată un exemplu.

Invariabil, va veni un moment în timpul exercitării profesiei mele în care iluzionistul va părea că ia o pauză. Va păşi în luminile rampei, în strălucirea revărsată de reflectoare, şi se va confrunta cu publicul. Va spune sau, dacă numărul său e mut, va părea că spune: „Priviţi-mi mâinile. Nu am nimic ascuns.” Apoi îşi va arăta braţele pentru ca publicul să le poată vedea, ridicându-şi palmele, răsfirând degetele astfel încât să demonstreze că nu este nimic secret ascuns între ele. Ridicând mâinile, le va roti, pentru ca publicul să vadă şi cealaltă parte şi să se convingă că nu are nimic în mâini. Pentru a înlătura orice urmă de suspiciune, magicianul îşi va ridica uşor manşetele, trăgându-le câţiva centimetri pentru a i se vedea încheieturile, arătând că nici acolo nu are nimic ascuns. Apoi îşi va executa trucul şi, o clipă după ce a demonstrat că nu are nimic în mâini, va scoate ceva: un evantai, un porumbel sau un iepure viu, un buchet de flori din hârtie, uneori chiar un fitil aprins. Este un paradox, o imposibilitate. Publicul este uimit de mister şi aplauzele izbucnesc.

Cum se poate întâmpla aşa ceva?

Iluzionistul şi publicul încheie ceea ce eu numesc un Pact al Magiei Consimţite. Spectatorii nu îl numesc aşa, ei nici măcar nu ştiu că acest pact există, dar aşa stau lucrurile.

Bineînţeles că artistul nu este un vrăjitor, ci doar un actor care joacă rolul unui vrăjitor şi care doreşte ca publicul să

creadă că deţine puteri oculte. Publicul, în acelaşi timp, este conştient că nu e magie ceea ce vede, dar îşi reprimă cunoştinţele şi subscrie la dorinţa iluzionistului. Cu cât e mai mare îndemânarea magicianului de a menţine iluzia, cu atât „vrăjitoria” este considerată mai bună.

Faptul că îşi arătă mâinile goale înainte de a demonstra că, în ciuda aparenţelor, lucrurile *nu* stau întocmai aşa reprezintă în sine o parte a pactului. Acesta implică existenţa unor condiţii speciale. Într-o situaţie socială normală, de exemplu, de câte ori este nevoie să demonstrezi că nu ţii nimic în mâini? Şi luaţi în considerare următorul aspect: dacă magicianul ar scoate din pălărie deodată o vază cu flori, fără a sugera mai întâi publicului că o astfel de realizare e imposibilă, ar părea că nu e vorba de niciun truc. Nimeni nu ar aplauda.

Acest exemplu ilustrează metoda mea.

Daţi-mi voie să expun mai întâi Pactul de Consimţire în conformitate cu care scriu aceste rânduri, astfel încât cei care le vor citi să-şi dea seama că nu e vrăjitorie ceea ce urmează, ci doar aparenţa uneia.

Mai întâi, permiteţi-mi să vă arăt, ca să zic aşa, mâinile, cu palmele în faţă, degetele răsfirate, şi să vă spun (reţineţi bine acest lucru): „Fiecare cuvânt din acest jurnal care-mi descrie viaţa şi activitatea este adevărat, cinstit şi precis în detaliu.”

Acum îmi rotesc palmele astfel încât să-mi puteţi vedea şi dosul mâinilor şi vă spun: „O mare parte din ceea ce vă voi povesti poate fi verificat obiectiv. Cariera mea este înregistrată în articole de ziar, numele meu apare în cărţi de referinţă.”

În final, îmi ridic manşetele pentru a-mi dezveli încheieturile şi adaug: „În fond, ce aş avea de câştigat dacă aş scrie o relatare falsă, dacă oricum nu intenţionez să o arăt nimănui, doar mie şi probabil rudelor apropiate, plus unor membri ai posterităţii pe care nu-i voi cunoaşte niciodată?”

Ce câştig aş avea?

Dar, pentru că v-am arătat că nu am nimic în mâini, acum trebuie să vă aşteptaţi nu numai să urmeze o iluzie, ci trebuie să şi consimţiţi la ea!

Deja, fără să fi scris măcar un amănunt fals, am început înşelătoria care este viaţa mea. Minciuna este cuprinsă în cuvinte, de la bun început. Este structura a ceea ce va urma, deşi nu va fi sesizată nicăieri.

V-am îndrumat greşit cu discursul despre adevăr, consemnări obiective sau motive. Aşa cum se întâmplă când vă arăt mâinile goale, am omis o informaţie importantă, iar privirile voastre se îndreaptă acum într-o direcţie greşită.

După cum ştie foarte bine orice magician de scenă, vor exista câţiva care se vor arăta nedumeriţi, unii care vor pretinde că nu le place să fie amăgiţi, alţii care vor susţine că ştiu secretul şi câţiva, majoritatea fericită, care vor lua iluzia ca atare şi vor aprecia magia, de dragul amuzamentului.

Dar mai există întotdeauna unul sau doi care vor lua secretul cu ei, în suflet, şi îl vor răsuci pe toate feţele, fără a izbuti vreodată să-l rezolve.

3

Înainte de a continua povestea vieţii mele, iată o altă întâmplare care îmi ilustrează metoda.

Când eram tânăr, exista un spectacol care avea loc în sala de Magie Orientală. Multe dintre numere erau executate de iluzionişti europeni sau americani îmbrăcaţi şi machiaţi precum chinezii, dar erau şi unul sau doi magicieni chinezi veritabili, care veniseră în Europa pentru a susţine spectacole. Unul dintre aceştia, poate cel mai bun dintre ei, era un bărbat din Shanghai pe nume Chi Linqua, cu pseudonimul Ching Ling Foo.

Pe Ching l-am văzut o singură dată pe scenă, la Teatrul Adelphi din Leicester Square. La finalul spectacolului, m-am dus în culise, mi-am trimis cartea de vizită şi, fără întârziere, m-a invitat binevoitor în cabina sa. Nu a vrut să-mi vorbească despre numerele sale, dar privirea mi-a fost atrasă de prezenţa, pe un suport în spatele lui, a celui mai faimos dintre elementele sale de recuzită: acvariul voluminos cu peşti aurii, care atunci când apărea ca din senin constituia punctul culminant al spectacolului său. M-a invitat să examinez acvariul şi am văzut că era normal din toate punctele de vedere. Conţinea cel puţin o duzină de peşti ornamentali, toţi vii, şi era plin cu apă. Am încercat să-l ridic, deoarece ştiam secretul demonstraţiei, şi m-am mirat de greutatea lui.

Ching m-a văzut luptându-mă cu el, dar nu mi-a zis nimic. Nu ştia, cu siguranţă, dacă îi cunosc sau nu taina şi nu dorea să afirme ceva care l-ar fi putut deconspira, nici chiar în faţa unui coleg de breaslă. Nu am ştiut cum să-i spun că eu *chiar* cunoşteam secretul, aşa că am păstrat tăcerea. Am rămas cu el vreo cincisprezece minute, timp în care a stat jos, dând politicos din cap la complimentele pe care i le făceam. Se schimbase de hainele de scenă înainte de a veni eu şi purta pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă albastră cu dungi, dar avea încă machiajul de spectacol. Când am dat să plec, s-a ridicat din scaunul său de lângă oglindă şi m-a condus la uşă. Mergea cu capul aplecat, cu braţele atârnând pe lângă corp, şchiopătând ca şi când l-ar fi durut foarte tare picioarele.

Acum, că anii au trecut şi el a murit, pot dezvălui cel mai bine păstrat secret al său, acela al cărui caracter obsesiv am avut

ocazia să-l văd în acea seară.

Faimosul său acvariu cu peşti se afla cu el pe scenă pe toată durata reprezentaţiei, gata să apară într-un mod rapid şi miraculos. Prezenţa sa era cu abilitate ascunsă publicului. *Îl ducea sub mantia largă de mandarin pe care o purta,* ţinându-l între genunchi, pregătit pentru apariţia uimitoare din final. Nimeni din public nu ar fi putut descoperi vreodată cum se realiza trucul, deşi un moment de gândire logică ar fi rezolvat misterul.

Logica era însă într-un conflict magic cu ea însăşi. Singurul loc posibil unde acvariul cel greu ar fi putut fi ascuns era sub mantie, dar acest lucru părea imposibil din punct de vedere logic. Era evident pentru toată lumea că Ching Ling Foo era firav şi şchiopăta tot timpul. Când îşi lua acvariul, la sfârşitul numărului, se sprijinea pe asistentul său şi cobora de pe scenă cu greu.

Realitatea era complet diferită. Ching era un bărbat voinic, cu o mare forţă fizică, perfect capabil să care acvariul. Cu toate acestea, mărimea şi forma bolului îl determinau să şontâcăie ca un mandarin în timp ce mergea. Acest lucru ameninţa păstrarea secretului, deoarece atrăgea atenţia asupra felului în care se deplasa, aşa că, pentru a-l proteja, a şchiopătat întreaga viaţă. Niciodată, indiferent de oră, acasă sau pe stradă, zi sau noapte, nu a mers normal, pentru ca taina lui să nu fie descoperită.

Aşa sunt cei care joacă rolul de vrăjitor.

Publicul ştie bine că un magician îşi exersează iluziile ani de zile, face repetiţii nenumărate pentru fiecare spectacol, dar puţini sunt cei care îşi dau seama de *intensitatea* dorinţei lui de a amăgi, de gradul în care sfidarea aparentă a legilor normale devine o obsesie care îi guvernează fiecare moment al vieţii.

Ching Ling Foo avea mica lui înşelătorie obsesivă, iar acum, că aţi citit despre el, puteţi presupune în mod corect că şi eu o am pe a mea. Trucul meu îmi dirijează viaţa, influenţează fiecare hotărâre pe care o iau, îmi determină fiecare clipă. Chiar şi acum, când am început această biografie, controlează ceea ce pot sau nu să scriu. Mi-am comparat metoda cu obiceiul iluzionistului de a-şi prezenta mâinile goale, dar în realitate totul în această relatare reprezintă mersul şchiopătat al unui om sănătos.

4

Deoarece afacerea familiei era prosperă, părinţii mei şi-au permis să mă trimită la Academia Pelham, o şcoală condusă de domnişoarele Pelham, aflată pe strada East Bourne, în apropierea ruinelor vechiului zid al oraşului şi aproape de port. Acolo, în atmosfera încărcată de mirosul persistent al peştelui putrezit care zăcea pe mal, în ciuda ţipătului constant, dar strident al pescăruşilor, am învăţat cititul, scrisul şi socotitul, precum şi un minim de istorie, geografie şi câteva noţiuni de franceză. Toate acestea se presupunea că mă vor ajuta în viitor, dar încercările mele zadarnice de a învăţa franceza au avut un rezultat ironic, deoarece, adult fiind, rolul meu pe scenă era acela al unui profesor de franceză.

Drumul meu către şi dinspre şcoală traversa coama Dealului de Vest, care se înălţa în imediata apropiere a casei noastre. Cea mai mare parte a drumului şerpuia pe cărări înguste prin tufişurile aromate de tamarisc, care împânziseră o mare parte din spaţiile deschise ale oraşului. Hastings trecea pe atunci printr-o perioadă de dezvoltare, numeroase case şi hoteluri fiind în construcţie pentru a găzdui turiştii în sezonul de vară. Eu nu prea le vedeam, deoarece şcoala era în Oraşul Vechi, în timp ce zona turistică se construia în spatele Stâncii Albe, un fost pinten stâncos care, într-una dintre zilele copilăriei mele, a fost dinamitat în mod spectaculos pentru a face loc unei promenade largi pe faleză. În ciuda tuturor acestor lucruri, viaţa în centrul vechi al oraşului părea neschimbată de sute de ani.

Aş putea spune multe despre tatăl meu, bune şi rele, dar pentru a mă concentra mai bine asupra propriei mele poveşti, mă voi limita la a vorbi despre mine. L-am iubit şi am învăţat de la el multe tehnici de tâmplărie care, fără ca el să fi intenţionat acest lucru, mi-au creat renumele şi averea. Pot să susţin că tatăl meu era foarte muncitor, sincer, sobru, inteligent şi, în felul său, generos. Era cinstit cu angajaţii. Deoarece nu era un om cu frica lui Dumnezeu şi nu mergea la biserică, îşi educase familia să trăiască într-o atmosferă laică liniştită, în care nicio activitate sau lipsă de activitate nu rănea sau dăuna cuiva. Era un genial constructor de mobilier şi un bun rotar. Mi-am dat seama, până la urmă, că oricâte ieşiri emoţionale îndurase familia noastră

(deoarece au fost câteva), mânia sa trebuie să fi fost cauzată de frustrări interioare a căror natură nu am cunoscut-o niciodată. Deşi nu am fost vreodată victima momentelor sale de criză, am crescut cu o oarecare frică de tata, dar l-am iubit profund.

Numele mamei mele era Betsy May Borden (născută Robertson), iar numele tatălui era Joseph Andrew Borden. Am avut şapte fraţi şi surori, dar din cauza deceselor infantile, nu am cunoscut decât cinci dintre ei. Nu eram nici cel mai mare, nici cel mai mic şi nu am fost favorizat de vreunul dintre părinţi. Am crescut în bună înţelegere cu cei mai mulţi, dacă nu cu toţi fraţii.

Când aveam doisprezece ani, am fost retras de la şcoală şi angajat ca ucenic de rotar la atelierul tatălui meu. Aici a început viaţa mea de adult, atât din cauză că petreceam mai mult timp printre adulţi decât printre copii, cât şi pentru că viitorul îmi devenea din ce în ce mai clar. Doi factori au fost esenţiali.

Primul a fost, destul de simplu, prelucrarea lemnului. Crescusem cu imaginea şi cu mirosul lui, aşa încât ambele îmi erau familiare. Ştiam foarte puţine despre modul în care *simţeai* lemnul când îl curăţai, despicai sau tăiai cu ferăstrăul. Din primul moment în care l-am manevrat conştient, am început să-l respect şi mi-am dat seama ce se poate face cu el. Lemnul, când este corect uscat şi cioplit în funcţie de esenţa sa, este frumos, puternic, uşor şi suplu. Poate fi tăiat în aproape orice formă; poate fi lucrat sau aplicat peste orice alt material. Îl poţi vopsi, colora, decolora sau curba. Este în acelaşi timp remarcabil şi banal, astfel că atunci când un obiect lucrat în lemn este prezent într-o încăpere, el induce un sentiment tăcut de normalitate solidă şi, de aceea, abia dacă este observat.

Pe scurt, este ideal pentru un iluzionist.

La atelierul de tâmplărie nu mi s-a acordat un tratament preferenţial ca fiu al patronului. În prima mea zi de muncă, am fost trimis să-mi încep însuşirea meseriei prin cea mai brută şi mai grea activitate din atelier – eu şi un alt ucenic trebuia să lucrăm la gater. Cele douăsprezece ore pe zi de activitate (începeam la ora 6 şi terminam la ora 20 în fiecare zi, cu trei pauze scurte de masă) mi-au întărit corpul precum nicio altă activitate la care m-aş fi putut gândi şi m-au învăţat să mă tem şi să admir, în acelaşi timp, duritatea lemnului. După această iniţiere, care a durat câteva luni, am fost transferat la o

activitate mai puţin solicitantă din punct de vedere fizic, dar mai exactă: am învăţat să tai, să răsucesc şi să netezesc lemnul pentru spiţele şi obezile roţilor. Acolo intram în contact în mod regulat cu rotarii şi cu ceilalţi angajaţi ai tatălui meu şi i-am întâlnit mai rar pe colegii mei ucenici.

Într-o dimineaţă, cam la un an după ce părăsisem şcoala, un muncitor din afară, Robert Noonan, a venit la atelier să facă nişte reparaţii de care era nevoie cam de mult timp şi să redecoreze peretele din spate al atelierului, care fusese deteriorat în timpul unei furtuni cu câţiva ani în urmă. Venirea lui Noonan a reprezentat cel de-al doilea eveniment care mi-a influenţat viitorul.

Ocupat cu treburile mele, abia l-am remarcat, dar la ora 13, când aveam pauza de prânz, Noonan a venit şi s-a aşezat împreună cu mine şi cu ceilalţi muncitori la masa improvizată pe o capră de tăiat lemne, unde mâneam. A scos un pachet de cărţi de joc şi ne-a întrebat dacă jucăm „găseşte dama”. Unii dintre lucrătorii mai în vârstă l-au tachinat şi au încercat să-i îndepărteze şi pe ceilalţi, dar câţiva dintre noi am rămas să privim. Sume mici de bani au început să se plimbe dintr-o mână în alta; nu ale mele, deoarece eu nu aveam nimic de cheltuială, dar unul sau doi muncitori doreau să parieze câţiva penny.

Ceea ce m-a fascinat era modul liniştit, natural, în care Noonan manipula cărţile. Era atât de rapid! Avea atâta dexteritate! Vorbea calm şi convingător, arătându-ne trei cărţi, aşezându-le pe cutia din faţa lui cu o mişcare iute, dar graţioasă, apoi amestecându-le cu degetele sale lungi înainte de a se opri pentru a ne cere să indicăm care dintre cărţi era dama. Muncitorii aveau ochii mai puţin agili decât ai mei; identificau cartea mai rar decât mine (deşi am greşit de mai multe ori decât am avut dreptate).

După aceea, l-am întrebat pe Noonan:

— Cum faci asta? Îmi arăţi?

La început, a încercat să mă păcălească, dar am insistat:

— Vreau să ştiu cum faci! am ţipat. Aşezi dama în mijlocul celor trei cărţi, dar muţi cărţile doar de două ori şi ea nu este acolo unde cred eu că este! Care e secretul?

Aşa încât, în timpul unei pauze de prânz, în loc să încerce să-i jecmănească pe ceilalţi, m-a luat deoparte, într-un colţ liniştit al atelierului, şi mi-a arătat cum se manevrează cele trei cărţi,

astfel încât mâinile să înşele ochii. Dama şi o altă carte erau ţinute uşor între degetul mare şi cel mijlociu ale mâinii stângi, una peste alta; a treia carte era ţinută cu mâna dreaptă. În momentul în care cărţile erau aşezate, îşi deplasa mâinile cruciş, atingând cu buricele degetelor suprafaţa şi oprindu-se scurt, sugerând astfel că dama era aşezată prima. De fapt, aproape invariabil, una dintre celelalte cărţi era cea care aluneca uşor înaintea ei. Aceasta este scamatoria clasică al cărei nume corect e Trucul celor Trei Cărţi.

Când am înţeles această idee, Noonan mi-a arătat alte câteva tehnici. M-a învăţat cum să palmez o carte, cum să amestec cărţile înşelător, astfel încât să rămână neamestecate, cum să tai un pachet de cărţi şi să aduc o anumită carte deasupra sau dedesubt cu mâna, cum să ofer un evantai de cărţi cuiva şi să-l forţez să aleagă o anumită carte. Îmi arăta toate acestea într-un mod lejer, mai degrabă făcând pe grozavul decât învăţându-mă, probabil dându-şi seama de fascinaţia cu care priveam. Când şi-a încheiat demonstraţia, am încercat şi eu scamatoria cu dama, dar cărţile s-au împrăştiat peste tot. Am încercat iar. Şi iar. Şi iar şi iar, mult timp după ce Noonan însuşi îşi pierduse interesul şi se îndepărtase. Până în seara primei zile, singur în camera mea, devenisem maestru în Trucul celor Trei Cărţi şi mă hotărâsem să lucrez şi la celelalte tehnici pe care mi le arătase pe scurt.

Într-o bună zi, după ce a terminat de zugrăvit, Noonan a părăsit atelierul şi a ieşit din viaţa mea. Nu l-am mai văzut niciodată. A lăsat în urmă un adolescent impresionabil, cu o dorinţă nestăpânită. Intenţionam să nu mă opresc înainte să devin un maestru în această artă despre care ştiam acum (dintr-o carte pe care o împrumutasem imediat de la bibliotecă) că se numeşte prestidigitaţie.

Scamatoria, sau prestidigitaţia, a devenit punctul central al vieţii mele.

5

În următorii trei ani, viaţa mea a cunoscut dezvoltări paralele. În primul rând, pentru că mă transformam rapid din adolescent în bărbat. În al doilea rând, deoarece tatăl meu avea să-şi dea seama că deţineam o abilitate apreciabilă ca tâmplar, dar că nu dădeam cel mai bun randament în meseria dură de rotar. În sfârşit, învăţasem cum să fac magie cu propriile-mi mâini.

Aceste trei coordonate ale vieţii mele se împleteau una cu alta precum firele unei funii. Atât eu, cât şi tatăl meu aveam nevoie să ne câştigăm traiul, aşa că, în cea mai mare parte, munca în atelier continua să aibă în centru confecţionarea butoaielor, a osiilor şi a roţilor, acestea reprezentând cea mai importată parte a afacerii. Dar când aveau timp, tata ori unul dintre maiştrii săi mă iniţiau în arta mai rafinată a construcţiei de mobilier. Tatăl meu îmi stabilise un viitor în afacerea sa. Dacă mă dovedeam atât de capabil pe cât mă considera el, la sfârşitul perioadei de ucenicie mi-ar fi deschis un atelier de mobilă numai al meu, permiţându-mi să-l organizez cum consideram potrivit. Mi s-ar fi alăturat şi el când s-ar fi retras de la atelierul său. Astfel, o parte din frustrările vieţii lui ieşeau la iveală. Îndemânarea mea în construcţia de mobilier îi trezea amintirea propriilor ambiţii ale tinereţii.

În acelaşi timp, celălalt talent al meu, pe care îl consideram adevărata mea menire, se dezvolta cu rapiditate. Fiecare moment al timpului liber era dedicat artei prestidigitaţiei. Învăţam şi încercam să mă perfecţionez în toate trucurile cunoscute ale manipulării cărţilor de joc. Consideram că dexteritatea mâinilor era fundamentul magiei, aşa cum gama sunetelor reprezenta baza celei mai complexe simfonii. Era greu să procur lucrări de referinţă în domeniu, dar cărţi despre magie existau într-adevăr şi un cercetător sârguincios le putea găsi. Noapte după noapte, în camera mea rece de la etaj, stăteam în faţa oglinzii în mărime naturală şi practicam palmarea şi etalarea în evantai, amestecarea şi aşezarea cărţilor, descoperind diferite metode de tăiere şi manipulare. Învăţam arta inducerii în eroare, în care scamatorul profită de experienţa zilnică a publicului pentru a-i înşela simţurile – colivia din metal care pare prea rigidă pentru a se desface, mingea care pare

prea mare pentru a fi ascunsă în mânecă, sabia al cărei tăiş oţelit nu ar putea fi niciodată – nu-i aşa? – pliat. Îmi creasem cu rapiditate un arsenal de astfel de practici ale prestidigitaţiei, încercându-le până când îmi ieşeau bine, repetându-le până ce le stăpâneam, apoi exersându-le încă o dată pentru a le perfecţiona. Nu încetam niciodată să mă antrenez.

Cheia succesului consta în puterea şi dexteritatea mâinilor mele.

Acum, pentru câteva clipe, mă opresc din scris ca să-mi admir mâinile. Las jos condeiul pentru a le întinde în faţa mea, spre lumină, încercând să le privesc nu în felul familiar în care le văd în fiecare zi, ci imaginându-mi-le aşa cum ar putea să le vadă un străin. Opt degete lungi şi subţiri plus două degete mari, puternice, cu unghii tăiate la o lungime potrivită – nu sunt mâinile unui artist, nici ale unui muncitor, nici ale unui chirurg, ci ale unui tâmplar metamorfozat în prestidigitator. Când le întorc cu palmele spre mine, observ pielea palidă, aproape transparentă, cu porţiuni aspre, mai închise la culoare, la încheieturile degetelor. Porţiunile de la baza degetelor mari sunt rotunjite, dar când îmi încordez muşchii, încreţituri dure se formează în palmă. Acum le întorc din nou şi admir pielea fină, cu o urmă de puf blond deasupra. Femeile sunt fascinate de mâinile mele, iar câteva mi-au spus că le iubesc.

În fiecare zi, chiar şi acum, matur fiind, îmi exersez mâinile. Sunt suficient de puternice pentru a sparge o minge de tenis. Pot să îndoi cuie din oţel între degete şi, dacă lovesc cu podul palmei lemnul dur, acesta se despică. Aceeaşi mână poate să suspende o monedă de un sfert de penny, ţinând-o de margine între vârfurile degetelor mijlociu şi inelar, în timp ce restul degetelor manevrează un instrument, scriu pe tablă sau ţin de mână un voluntar din public, şi poate păstra moneda acolo în tot acest timp, înainte de a o ascunde cu dexteritate în locul în care urmează să apară într-un mod miraculos.

Mâna mea stângă poartă o mică cicatrice, o amintire a tinereţii, când mi-am dat seama de adevărata valoare a mâinilor mele. Deja ştiam că, ori de câte ori manevram un pachet de cărţi de joc, o monedă sau o eşarfă fină din mătase sau oricare dintre instrumentele de prestidigitaţie pe care le adunasem cu răbdare, mâna mea era un instrument delicat, fin, puternic şi precis. Dar faptul că tâmplăria era nemiloasă cu mâinile mele l-

am descoperit în urma unui eveniment neplăcut pe care l-am trăit într-o dimineaţă, la atelier. Un moment de neatenţie, în timp ce dădeam formă unei obezi, o mişcare greşită a dălţii şi m-am rănit adânc la mâna stângă. Îmi amintesc cum stăteam acolo neajutorat, cu degetele încleştate ca nişte gheare, în timp ce sângele roşu-închis ţâşnea din rană şi începuse să curgă într-un şuvoi gros spre încheietură şi braţ. Muncitorii mai în vârstă cu care lucram în acea zi erau obişnuiţi cu astfel de incidente şi ştiau cum să procedeze; mi-au aplicat imediat un garou şi au pregătit o căruţă să mă transporte de urgenţă la spital. Timp de două săptămâni, am avut mâna bandajată. Nu mă gândeam nici la sânge, nici la durere, nici la neplăcere; îmi era groază că, atunci când rana în sine avea să se vindece, va rămâne în urmă o tăietură gravă, care avea *să-mi imobilizeze* mâna într-un chip final, devastator, pentru totdeauna. Aşa cum s-a văzut ulterior, nu era vorba de o rană permanentă. După o perioadă descurajantă, în care mâna mea a fost rigidă şi greu de folosit, tendoanele şi muşchii şi-au regăsit treptat elasticitatea, rana s-a închis bine şi în două luni am revenit la activitatea normală.

Am considerat că acest incident fusese un avertisment. Prestidigitaţia era atunci pentru mine doar un hobby. Nu susţinusem niciun spectacol în faţa nimănui, nici măcar, ca Robert Noonan, pentru distracţia celor cu care lucram. Toată magia mea consta în practicarea tehnicilor de iluzionism, executate într-un spectacol stupid în faţa oglinzii înalte. Dar era un hobby epuizant, o pasiune, chiar începutul unei obsesii. Nu aş fi putut permite ca un incident să îl pună în pericol!

Mâna rănită fusese, de aceea, un alt moment de cotitură al vieţii mele, deoarece ea stabilise ce anume era cel mai important pentru mine. Înainte să se întâmple accidentul, eram un ucenic rotar cu o pasiune interesantă, dar după aceea am devenit un tânăr magician care nu permitea niciunui obstacol să-i stea în cale. Oricât de ciudat ar fi părut, era mai important pentru mine să pot palma o carte, să ajung cu dexteritate la o bilă de biliard ascunsă în căptuşeala unei pungi sau să strecor în secret o bancnotă de cinci lire împrumutată într-o portocală pregătită dinainte, decât să risc să-mi rănesc din nou o mână în timp ce construiam roata unei căruţe pentru vreun cârciumar.

6

Mie nu mi-am spus nimic din toate astea! Cum vine asta? Cât de departe trebuie să merg? Nu voi mai scrie nimic până ce nu voi afla!

7

Aşadar, acum că am vorbit, îmi este permis să continui? Am ajuns din nou la aceeaşi înţelegere. Aş putea scrie ce consider că se potriveşte şi aş putea să adaug tot ce consider că mai este necesar. Nu am plănuit nimic cu care să nu fiu de acord, doar pentru a scrie mai mult. Îmi cer scuze dacă gândesc că mă amăgeam pe mine însumi; nu am avut intenţii rele.

8

L-am citit de mai multe ori şi cred că înţeleg spre ce mă îndrept. Numai surpriza m-a făcut să reacţionez aşa. Acum sunt mai calm şi cred că, deocamdată, este acceptabil.

Dar lipsesc foarte multe! Cred că în continuare ar trebui să scriu despre întâlnirea cu John Henry Anderson, deoarece cu ajutorul lui am reuşit să ajung la Maskelynes.

Presupun că nu există niciun motiv special pentru care să nu pot trece direct la acest subiect. Ori fac asta acum, ori las aici o notiţă ca să-mi amintesc mai târziu. Nu trebuie să uit sub nicio formă:

1. Modul în care am descoperit ce făcea Angier şi ce am făcut eu în privinţa asta.

2. Olive Wenscombe (nu e vina mea, NB).

3. Dar Sarah? Dar copiii?

Pactul se extinde chiar şi asupra acestor subiecte, nu-i aşa? Asta e interpretarea mea. Dacă este aşa, trebuie fie să las pe dinafară o serie de aspecte, fie să adaug mult mai multe.

Şi sunt surprins să descopăr cât de mult am scris deja.

9

Când aveam şaisprezece ani, în 1872, John Henry Anderson a venit în turneu la Hastings, cu spectacolele sale de magie, şi a închiriat pentru o săptămână Teatrul Gaiety din strada Queens. Urmăream spectacolul în fiecare seară, cumpărându-mi bilet cât mai aproape de scenă. Era de neconceput să pierd chiar şi o singură reprezentaţie a sa. În acea vreme, nu numai că era cel mai bun iluzionist care organizase un turneu, nu numai că era considerat inventatorul unui mare număr de trucuri noi, dar avea şi reputaţia de a-i ajuta şi încuraja pe tinerii magicieni.

În fiecare seară, domnul Anderson executa un truc anume, cunoscut în lumea magiei ca Iluzia Dulapului Modern. În timpul numărului respectiv, invita pe scenă un mic grup de voluntari din public. Aceşti bărbaţi (erau aleşi întotdeauna bărbaţi) îl ajutau să aducă pe scenă un dulap înalt din lemn, pe roţi, suficient de ridicat de la podea încât să se vadă că nimeni nu ar fi putut intra în el printr-o trapă, de sub scenă. Voluntarii erau apoi invitaţi să cerceteze dulapul în interior şi în exterior, pentru a se convinge că era gol, îl întorceau pentru ca publicul să-l vadă din lateral, iar iluzionistul alegea pe cineva să intre în dulap pentru un moment, ca să demonstreze că nimeni nu era ascuns acolo. Apoi voluntarii încuiau uşa şi o asigurau cu lacăte grele. În timp ce grupul rămânea pe scenă, domnul Anderson rotea încă o dată dulapul pentru ca publicul să vadă că era bine încuiat şi, cu mişcări rapide, înlătura lacătele, deschidea uşa şi din interior apărea o frumoasă şi tânără asistentă, îmbrăcată cu o rochie voluminoasă şi o pălărie imensă.

În fiecare seară, când domnul Anderson solicita voluntarii, mă ridicam nerăbdător să fiu ales, dar de fiecare dată mă ocolea. Vroiam cu ardoare să fiu selecţionat. Vroiam să aflu cum era să fii pe scenă, în lumina reflectoarelor, în faţa publicului. Vroiam să fiu aproape de domnul Anderson când executa numerele de iluzionism. Tânjeam să analizez îndeaproape felul în care era construit dulapul. Desigur, ştiam secretul Dulapului Modern, deoarece până în acel moment învăţasem sau dedusesem de unul singur mecanismul fiecărui număr de iluzionism aflat pe atunci la modă, dar ar fi fost o oportunitate extraordinară să examinez îndeaproape dulapul unui magician renumit. Secretul

acestei iluzii constă, în primul rând, în felul în care este construit dulapul. Din păcate, nu am avut o astfel de şansă.

După ultimul spectacol al sezonului, mi-am luat inima-n dinţi şi am mers la ieşire, intenţionând să-l abordez pe domnul Anderson când părăsea clădirea teatrului. Am stat afară mai puţin de un minut, când un uşier a venit din ghereta lui, s-a îndreptat spre mine şi mi-a vorbit lăsând capul într-o parte, privindu-mă curios.

— Mă scuzaţi, domnule, mi-a spus el. Domnul Anderson mi-a lăsat instrucţiuni ca, în cazul în care veniţi la această intrare, să vă invit în cabina sa.

Nu e nevoie să spun că am fost uluit.

— Sunteţi sigur că s-a referit la mine?

— Da, domnule, sunt absolut sigur.

Încă surprins, dar extrem de încântat şi emoţionat, i-am urmat instrucţiunile, am străbătut coridoarele înguste, am urcat treptele şi, în curând, am găsit cabina, înăuntru, a urmat o discuţie scurtă, palpitantă, cu domnul Anderson. Nu am intenţia să o prezint aici în detaliu, pe de o parte din cauză că s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi, inevitabil, am uitat anumite aspecte, pe de altă parte pentru că nu a fost atât de demult încât să nu mă mai simt jenat de entuziasmul tinereţii. Săptămâna petrecută în primul rând la spectacolele sale mă convinsese că era un iluzionist nemaipomenit, talentat la prezentare şi ireproşabil în executarea trucurilor. Am rămas aproape fără grai când l-am văzut la doi paşi de mine, dar când am deschis gura, am izbucnit într-un torent de laude şi entuziasm.

Totuşi, două subiecte ar merita să le acord ceva interes.

Primul a fost explicaţia sa referitoare la faptul că nu m-a ales niciodată ca voluntar din public. Mi-a spus că fusese pe punctul de a mă alege în spectacolul de deschidere, deoarece fusesem primul care sărise în picioare, dar ceva l-a determinat să-şi schimbe hotărârea. Apoi a adăugat că, atunci când m-a văzut la spectacolele următoare, şi-a dat seama că aş putea fi un coleg de breaslă (cum mi-a tresărit inima la această recunoaştere!) şi, de aceea, i-a fost teamă să mă invite pe scenă. Nu ştia, nu avea de unde să ştie, că nu aveam gânduri ascunse. Mulţi magicieni, în special cei tineri aflaţi în ascensiune, nu se sfiesc să fure idei de la colegii lor consacraţi şi de aici deriva prudenţa domnului

Anderson. Chiar şi aşa, şi-a cerut scuze fiindcă nu a avut încredere în mine.

Al doilea aspect a decurs din primul; şi-a dat seama că mă aflam la începutul carierei. De aceea, mi-a dat o scurtă scrisoare de recomandare, pentru a merge la St George Hall în Londra, unde l-aş fi putut întâlni pe însuşi Nevil Maskelyne.

În acel moment entuziasmul m-a copleşit, iar efuziunea mea tinerească a devenit prea jenantă ca să o mai amintesc aici.

La aproximativ şase luni de la întrevederea emoţionantă cu domnul Anderson, l-am întâlnit pe domnul Maskelyne la Londra şi atunci a debutat cum se cuvine cariera mea de magician. Acestea sunt, pe scurt, circumstanţele în care l-am întâlnit pe domnul Anderson şi, prin intermediul lui, pe domnul Maskelyne. Nu intenţionez să insist asupra acestor aspecte sau asupra celorlalte etape, care le-am urmat pentru a-mi perfecţiona măiestria şi a-mi crea un spectacol de succes pe scenă, cu excepţia momentelor care deţin un rol important în cadrul acestei povestiri. A urmat o perioadă lungă în care mi-am învăţat meseria practicând-o, iar în mare măsură nu am profesat-o aşa cum îmi propusesem. Această parte a vieţii mele nu prezintă mare interes pentru mine.

Există totuşi un aspect relevant în cazul particular al întâlnirii mele cu domnul Anderson. El şi domnul Maskelyne au fost singurii mari magicieni pe care i-am întâlnit înainte ca Pactul să ia forma actuală şi, de aceea, sunt singurii iluzionişti care îmi cunosc secretul spectacolului. Domnul Anderson, îmi pare rău să o spun, este mort acum, dar familia Maskelyne, inclusiv domnul Nevil Maskelyne, încă activează în lumea magiei. Am încredere în ei că vor păstra tăcerea; trebuie să am încredere în ei. Faptul că secretele mele s-au aflat uneori în pericol nu cade în sarcina domnului Maskelyne. Nu, deoarece vinovatul îmi este bine cunoscut.

Acum mă voi întoarce la firul principal al acestei istorisiri, pe care intenţionam să-l reiau înainte de a mă întrerupe.

10

Cu câţiva ani în urmă, un magician (cred că domnul David Devant) a fost auzit spunând: „Magicienii îşi protejează secretele nu pentru că acestea sunt mari şi importante, ci pentru că sunt ei mici şi neînsemnaţi. Efectele minunate create pe scenă sunt adeseori rezultatul unui secret atât de absurd, încât magicianul ar fi stânjenit să recunoască modul în care sunt realizate.”

Acesta este, într-un cuvânt, paradoxul unui iluzionist.

Faptul că un truc „îşi pierde valoarea” dacă-i este descoperit secretul este bine ştiut nu numai de magicieni, ci şi de publicul pe care aceştia îl distrează. Cei mai mulţi oameni se bucură de misterul creat de spectacol şi nu doresc să-l distrugă, indiferent de curiozitatea pe care o resimt faţă de ceea ce văd.

Magicianul, în mod normal, doreşte să-şi păstreze secretele, ca să poată continua să-şi câştige existenţa de pe urma lor, iar acest lucru este recunoscut deschis. El devine, totuşi, o victimă a propriei taine. Cu cât un truc este prezent mai mult timp în repertoriul său, fiind deci urmărit de cât mai mulţi oameni, cu atât iluzionistului i se pare mai important să-i păstreze secretul.

Şi efectul sporeşte. Trucul e văzut de mai multe tipuri de public, alţi magicieni îl copiază sau îl adaptează, iluzionistul însuşi îl lasă să evolueze, astfel încât prezentarea se schimbă de-a lungul anilor, făcând ca trucul să pară mai elaborat sau de-a dreptul imposibil de dezvăluit. Şi astfel, secretul e păstrat. Rămâne mic şi neînsemnat, iar efectul creşte, astfel încât banalitatea pare să-i ameninţe şi mai mult reputaţia. Tăinuirea devine o obsesie.

Şi acum, să trecem la adevăratul meu subiect.

Mi-am petrecut viaţa păzindu-mi secretul, lăsând impresia că şchiopătez (fac aluzie la Ching Ling Foo, bineînţeles, nu în sens literal). Acum am ajuns la o vârstă şi la o situaţie financiară la care apariţia pe scenă şi-a pierdut farmecul. De aceea, va trebui oare să şchiopătez (la figurat) pentru tot restul vieţii ca să păstrez un secret pe care îl cunosc doar câţiva şi de care se sinchisesc chiar mai puţini? Nu cred, aşa că m-am hotărât, în sfârşit, să-mi schimb obiceiul de o viaţă şi să scriu despre Noul Om Transferat. Acesta este numele trucului care m-a făcut

celebru, recunoscut de mulţi ca fiind cel mai mare număr de magie executat vreodată pe scena internaţională.

Intenţionez să vă ofer mai întâi o scurtă descriere a ceea ce vede publicul, iar în al doilea rând, o dezvăluire a secretului aflat la baza sa.

Acesta este scopul prezentei relatări. Acum pun tocul deoparte, aşa cum am stabilit.

11

Nu am mai scris la această carte timp de trei săptămâni. Nu e nevoie să spun de ce; nu trebuie să fiu întrebat de ce. Secretul Noului Om Transferat nu-mi aparţine doar mie pentru a-l putea dezvălui, or acesta ar fi sfârşitul lui. Ce nebunie m-a apucat?

Secretul mi-a fost de folos mulţi ani şi a rezistat numeroaselor asalturi din partea curioşilor. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii protejându-l. Nu este oare acesta un motiv suficient pentru a respecta Pactul?

Cu toate acestea, acum susţin că astfel de secrete sunt neînsemnate. Neînsemnate!? Mi-am dedicat întreaga viaţă unui secret *neînsemnat?*

Primele două din cele trei săptămâni de tăcere s-au scurs gândindu-mă la acest aspect supărător al muncii mele de o viaţă, care mă roade.

Această carte, jurnal, poveste – cum să o numesc? – este în sine un produs al Pactului meu, aşa cum am menţionat. Am luat oare în calcul toate consecinţele?

Conform Pactului, odată ce fac o afirmaţie, chiar dacă e necugetată sau rostită într-un moment nepotrivit, întotdeauna îmi asum responsabilitatea pentru ea. Aşa procedez şi atunci când rolurile sunt inversate – sau cel puţin asta cred. Această unitate de scop, de acţiune şi de exprimare este esenţială pentru Pact.

Din acest motiv, nu insist să mă întorc şi să şterg rândurile de mai sus, în care am promis o dezvăluire a secretului meu. (Din aceleaşi motive, probabil, nu voi şterge mai târziu rândurile pe care le scriu acum.)

Oricum, nu voi face nicio dezvăluire şi nici n-o voi lua în discuţie din nou. Trebuie să mai şchiopătez o vreme.

Ignor faptul că Rupert Angier încă este în viaţă! Uneori mi-l scot din minte, intenţionat acoperindu-l pe el şi acţiunile lui cu văluri ale uitării, dar ticălosul continuă să respire. Cât timp trăieşte el, secretul meu se află în pericol.

Am auzit că încă prezintă pe scenă propria lui versiune a Noului Om Transferat şi că în timpul reprezentaţiei continuă să facă acea remarcă jignitoare, în lumina reflectoarelor, susţinând că numărul pe care îl va prezenta „a fost adesea copiat, dar

niciodată îmbunătăţit”. Aceste zvonuri mă deranjează, mai cu seamă atunci când vin din partea celor din branşă. Angier a descoperit o nouă metodă a transferului şi se spune că iese bine atunci când este executată. În ciuda acestui lucru, problema lui majoră este că efectul îi e încetinit. Orice ar pretinde, tot nu poate executa trucul la fel de rapid ca mine. Probabil că moare de curiozitate să-mi cunoască secretul!

Pactul trebuie să rămână în vigoare. Nicio dezvăluire!

12

De vreme ce l-am amintit pe Angier în decursul acestei povestiri, va trebui să descriu problema pe care mi-a cauzat-o chiar de la început şi să detaliez modul în care a început disputa dintre noi. Va fi clar în curând că eu am declanşat vrajba şi nu am nicio ezitare să recunosc acest lucru.

Oricum, am fost indus în eroare de loialitatea faţă de ceea ce am considerat că ar fi cele mai înalte principii şi, când mi-am dat seama ce făcusem, am încercat să îndrept lucrurile. Iată ce s-a întâmplat.

În domeniul magiei profesionale există câţiva indivizi care consideră prestidigitaţia un mod facil de a-i trage pe sfoară pe creduli şi pe bogaţi. Ei folosesc aceleaşi instrumente şi elemente de captivare a atenţiei ca magicienii legitimi, dar pretind că efectele lor sunt „adevărate”.

Se vede clar că acest comportament diferă doar puţin de cel al unui iluzionist de scenă care interpretează rolul unui vrăjitor. Acest „puţin” este însă esenţial.

De exemplu, uneori deschid spectacolul cu un truc numit Inelele Chinezeşti înlănţuite. Încep aşezându-mă în centrul scenei luminate, ţinând inelele în mână. Nu spun nimic despre ceea ce am de gând să fac cu ele. Publicul vede (sau crede că vede) zece inele mari, separate, din metal strălucitor. Inelele sunt prezentate câtorva membri din public, cărora li se permite să le ţină în mână şi să le analizeze pentru a confirma tuturor că sunt solide, fără întreruperi sau îmbinări. Apoi iau inelele şi, spre stupoarea tuturor, le unesc într-un lanţ continuu, pe care îl ridic pentru ca toată lumea să-l poată vedea. Unesc şi despart inelele exact în locul indicat cu mâna de un spectator. Unesc câteva inele sub forma unor figuri, apoi le separ tot atât de repede, punându-le pe un braţ sau în jurul gâtului. În finalul numărului, sunt văzut (sau se crede că sunt văzut etc.) ţinând, din nou, zece inele separate.

Cum procedez? Răspunsul corect este că un astfel de truc poate fi executat doar după ani buni de exersare. Există un secret, bineînţeles, şi fiindcă trucul este foarte cunoscut şi executat foarte des, nu pot dezvălui despre ce e vorba. Este un truc, o iluzie apreciată nu pentru vreun secret miraculos, ci

pentru dexteritatea, flerul şi arta de a face spectacol ale iluzionistului.

Acum, să luăm exemplul unui alt magician. El execută acelaşi truc, folosind un secret identic, dar pretinde că înlănţuie şi separă inelele cu ajutorul unor puteri oculte. Reprezentaţia sa nu va fi judecată în mod diferit? Va părea publicului nu îndemânatic, ci mistic şi puternic. Nu va mai fi doar un biet animator, ci un creator de miracole, care sfidează legile naturii.

Dacă eu – sau orice alt magician profesionist – aş fi acolo, ar trebui să spun publicului: „Acesta este un truc! Inelele nu sunt ceea ce par. Nu aţi văzut ceea ce credeţi că aţi văzut.” La care creatorul de miracole ar replica (fals): „Ceea ce tocmai am prezentat publicului este un produs al supranaturalului. Dacă dumneata pretinzi că nu e altceva decât un truc magic, atunci te rog să le explici tuturor cum poate fi făcut.”

Iar la asta nu aş avea cum să răspund. Nu aş putea să dezvălui felul în care se realizează trucul, fiind reţinut de onoarea profesională. Aşa că miracolul ar părea că rămâne miracol.

Când am început să profesez, erau în vogă efectele spiritului sau „spiritismul”. Unele dintre aceste manifestări erau susţinute deschis, pe scena teatrului; se desfăşurau mai retras, în ateliere sau case particulare. Toate aveau în comun anumite aspecte. Chipurile, dădeau speranţe celor îndoliaţi şi vârstnicilor, lăsându-i să creadă că există viaţă dincolo de moarte. Mulţi bani treceau dintr-o mână în alta, în susţinerea acestei escrocherii.

Din punctul de vedere al unui magician profesionist, spiritismul avea două trăsături importante. În primul rând, erau folosite tehnici magice standard. În al doilea rând, autorii susţineau că efectele se produceau în mod supranatural. Cu alte cuvinte, se făceau afirmaţii false referitoare la „puteri” miraculoase.

Asta era ceea ce mă deranja. Deoarece trucurile erau uşor de reprodus de orice iluzionist de scenă demn de acest nume, era neplăcut, cel puţin, să auzi că erau considerate a fi fenomene paranormale, ale căror manifestări „demonstrau” că exista viaţă după moarte, că spiritele se pot plimba, că morţii pot vorbi şi aşa mai departe. Era o minciună, dar una greu de dovedit.

Am sosit la Londra în 1874. Sub protecţia lui John Henry Anderson şi patronajul lui Nevil Maskelyne, am început să caut

de lucru în teatrele din marea capitală. Exista în acele timpuri o cerere importantă în domeniul magiei de scenă, dar Londra era plină de magicieni inteligenţi şi nu era uşor să intri în circuit. Am reuşit să ocup un loc modest în acea lume, găsind de lucru şi, cu toate că numerele mele de magie erau bine primite, drumul spre glorie înainta încet. Noul Om Transferat mai avea atunci mult până la apogeu deşi, să fiu sincer, am început să pregătesc acest truc încă de pe vremea când băteam cuie şi tăiam lemnul în atelierul tatălui meu, în Hastings.

În acea perioadă, magicienii spiritişti erau adesea văzuţi făcându-şi publicitate în ziare şi reviste, iar unele dintre metodele lor erau aprig discutate. Spiritismul era prezentat populaţiei drept un fel de magie mai interesantă, mai puternică şi mai *eficienta* decât ce se putea vedea pe scenă. Dacă o persoană este îndeajuns de îndemânatică încât să transpună o tânără în stare de transă şi să o facă să plutească, de ce să nu foloseşti această capacitate într-un mod mai util şi să comunici cu cei recent plecaţi dintre cei vii? De ce nu, până la urmă?

13

Numele lui Rupert Angier îmi era deja familiar. Scriind de la o adresă din nordul Londrei, era un vechi corespondent al câtorva dintre publicaţiile de specialitate cu circuit închis. Scopul său era, mereu, acela de a cultiva dispreţul pentru oamenii pe care îi descria ca fiind „baza” – vechii magicieni, care, cu metodele lor secretoase şi tradiţiile curtenitoare, erau consideraţi nişte relicve plictisitoare ale unei epoci apuse. Deşi eu îmi desfăşuram activitatea conform acelor tradiţii, nu m-am lăsat atras în diferitele controverse susţinute de Angier, dar unii dintre magicienii pe care îi cunoşteam s-au simţit provocaţi.

Una dintre teoriile sale, ca să luăm un exemplu tipic, susţinea că, dacă magicienii erau atât de abili pe cât pretindeau, atunci ar trebui să-şi poată prezenta numerele pe o scenă „circulară”. Altfel spus, ar fi trebuit să fie înconjuraţi din toate părţile de public, şi astfel să creeze iluzii care nu depindeau de structura relativ izolată, clasică, a avanscenei. În replică, unul dintre distinşii mei colegi a indicat cu delicateţe faptul evident că, indiferent cât de bine îşi pregăteşte un magician numărul, întotdeauna va exista un segment al publicului care putea vedea trucul în desfăşurare. Angier a răspuns ridiculizându-şi interlocutorul. În primul rând, spunea el, efectul magic ar fi fost intensificat dacă trucul ar fi putut fi privit din toate unghiurile. În al doilea rând, dacă acest lucru nu ar fi fost posibil şi o mică parte a publicului ar fi descoperit secretul, tot *nu ar fi avut nicio importanţă!* Dacă cinci sute de oameni erau păcăliţi, susţinea el, ce importanţă avea că alţi cinci ar fi descoperit secretul?

Astfel de teorii erau considerate aproape eretice de majoritatea profesioniştilor, nu din cauză că ei ţineau ca secretele să fie inviolabile (ceea ce se pare că insinua Angier), ci pentru că atitudinea lui Angier faţă de magie era radicală şi nepăsătoare faţă de tradiţiile care fuseseră respectate vreme îndelungată.

Rupert Angier îşi clădea deci un renume, dar probabil nu cel pe care şi-l dorise. O observaţie ironică pe care am auzit-o adeseori era că Angier nu susţinea spectacole pe scenă aproape niciodată. De aceea, colegii lui nu puteau să-i admire concepţia referitoare la magie, fără niciun dubiu strălucită şi inovativă.

După cum spuneam, eu nu m-am implicat în polemică, iar el nu mă interesa prea mult. Oricum, destinul avea în curând să-şi spună cuvântul.

Una dintre surorile tatălui meu, care locuia în Londra, rămăsese de curând văduvă şi intenţiona să consulte un spiritist. De aceea, a organizat o întrunire acasă. Am citit despre acest lucru într-una dintre scrisorile mamei, şi am luat-o drept o bârfă de familie, dar în scurt timp a intervenit curiozitatea profesională. Am contactat-o pe mătuşa mea, i-am transmis, cu întârziere, condoleanţe pentru pierderea soţului şi m-am oferit să fiu alături de ea în căutarea consolării.

În ziua respectivă, am fost norocos că mătuşa mă invitase la prânz, deoarece spiritistul a sosit acasă cu cel puţin o oră înainte de cea la care era aşteptat. Acest lucru a creat o anumită derută în casă. Mi-am închipuit că aceasta era o parte a planului său şi l-am ajutat să facă anumite pregătiri în camera în care avea să aibă loc şedinţa. El, împreună cu cei doi asistenţi, un bărbat şi o femeie, au întunecat camera cu jaluzele negre, au mutat într-o parte mobila de care nu era nevoie, aşezând în loc anumite piese pe care le aduseseră cu ei, au rulat covorul pentru a dezveli podeaua şi au montat un dulap din lemn a cărui mărime şi înfăţişare erau suficiente pentru a mă convinge că urma să fie executat un număr convenţional de magie de scenă. Am stat discret, dar atent, în cameră în timp ce aveau loc aceste pregătiri. Nu vroiam să-i atrag atenţia spiritistului, deoarece m-ar fi putut recunoaşte. În săptămâna anterioară, spectacolul meu pe scenă avusese în presă una sau două cronici favorabile.

Spiritistul era un tânăr cam de vârsta mea, cu o statură zveltă, păr închis la culoare şi frunte îngustă. Avea o atitudine atentă, asemănătoare cu aceea a unui animal care îşi pândea prada. Făcea mişcări rapide şi precise cu mâinile, semn că era un prestidigitator cu experienţă. Tânăra care lucra cu el avea un trup suplu, agil (datorită fizicului ei am presupus, fals după cum s-a dovedit, că se va implica şi ea în iluzia maestrului), cu o figură puternică şi atrăgătoare. Purta haine modeste, de culoare închisă, şi vorbea rareori. Celălalt asistent, un tânăr solid, nu mult peste vârsta majoratului, care avea o coamă bogată de păr blond şi o faţă necioplită, se tot plângea în timp ce căra piesele grele de mobilă.

Când au sosit invitaţii mătuşii mele (invitase opt sau nouă

prieteni, probabil pentru a amortiza puţin costul), pregătirile spiritistului erau încheiate, iar el împreună cu asistenţii săi stăteau liniştiţi în camera amenajată, aşteptând să se facă ora stabilită. De aceea, mi-a fost imposibil să le cercetez echipamentele.

Prezentarea care, cu tot preambulul şi cu pauzele necesare, a durat mai mult de o oră, s-a limitat la trei trucuri realizate cu grijă, astfel încât să creeze o atmosferă de anxietate, emoţie şi sugestibilitate.

Mai întâi, spiritistul a executat un truc de înclinare a mesei, însoţit de o manifestare fizică dramatică: masa părea că se învârteşte singură, apoi s-a ridicat terifiant în aer, drept care cei mai mulţi dintre noi ne-am aşezat inconfortabil pe podeaua goală. Astfel, participanţii fuseseră cuprinşi de agitaţie şi erau gata pentru ceea ce trebuia să urmeze. Ajutat de asistenta complice, spiritistul a părut că intră într-o transă hipnotică. A fost legat la ochi, i s-a pus un căluş, a fost legat de mâini şi picioare de asistenţii săi, apoi introdus în dulap, de unde au început să răzbată, curând, diverse efecte paranormale bizare şi inexplicabile: lumini ciudate scânteiau, se auzeau trompete, talgere şi castaniete, şi o „materie ecoplasmică” stranie s-a ridicat din interiorul dulapului şi a plutit în camera scăldată într-o lumină misterioasă.

Eliberat din dulap, dezlegat (la deschiderea dulapului, fusese găsit legat la fel de strâns ca la început) şi trezit miraculos din starea de hipnoză, spiritistul a trecut la activitatea sa principală. După un scurt, dar pitoresc, avertisment referitor la pericolele „trecerii” în lumea spiritelor şi o sugestie că rezultatele justificau riscul, spiritistul a intrat într-o altă transă şi, în curând, se afla în contact cu tărâmul celălalt. În scurt timp a putut identifica spiritele unor rude decedate şi prieteni apropiaţi ai celor adunaţi în cameră şi nu peste mult timp, mesaje mângâietoare au început să circule de la un grup la altul.

14

Cum reuşea spiritistul aceste lucruri?

După cum am spus deja, etica profesională mă reţine să dezvălui secretul. Nu am putut atunci şi nu pot nici acum să destăinuiesc mai mult decât elementele cele mai simple ale secretelor care erau, fără niciun dubiu, efecte magice clare.

Masa care se înclină nu este, de fapt, o vrăjitorie (deşi trucul poate fi prezentat astfel, vezi cazul de faţă). Este un fenomen fizic puţin cunoscut, ce poate fi rezumat astfel: dacă zece sau douăsprezece persoane se adună în jurul unei mese rotunde din lemn şi-i apasă tăblia cu palmele, şi apoi li se spune că în curând masa va începe să se rotească, este numai o problemă de un minut sau două înainte ca acest lucru să se întâmple! Odată ce mişcarea este simţită, masa aproape invariabil începe să se încline într-o parte şi în alta. Piciorul cuiva aşezat cu abilitate, săltând în mod neaşteptat cel mai apropiat picior al mesei, o va dezechilibra, făcând-o să se ridice şi să cadă pe podea. Cu noroc, va lua cu ea mulţi participanţi, producând surpriză şi emoţie, dar nu vătămare fizică.

Nu mai este nevoie să subliniez că masa folosită la mătuşa mea aparţinea spiritistului. Cele patru picioare de lemn erau legate de suportul central în aşa fel încât dedesubt să aibă loc un picior uman.

Manifestările din dulap pot fi doar schiţate în linii mari; un magician priceput scapă foarte uşor de ceea ce par a fi nişte legături strânse, în special dacă frânghiile şi nodurile sunt legate de doi asistenţi. Odată aflat în dulap, nu-i trebuie decât câteva secunde pentru a se dezlega şi a realiza complicatele efecte paranormale.

Cât despre contactele „mediumnice”, care de fapt reprezintă scopul principal al întâlnirii, şi în acest caz sunt implicate cele două tehnici standard de forţare şi substituire, pe care orice bun magician le poate executa cu uşurinţă.

15

Mersesem la casa mătuşii mele pentru a-mi satisface curiozitatea profesională, dar, contrar aşteptărilor, spre ruşinea şi regretul meu, am plecat plin de o indignare justificată. Iluzii de scenă standard fuseseră folosite pentru a păcăli un grup de oameni influenţabili şi vulnerabili. Mătuşa mea, crezând că auzise cuvinte de consolare din partea soţului ei iubit, a fost atât de distrusă de durere, încât s-a retras imediat în camera ei. Alţi câţiva fuseseră la fel de puternic afectaţi de mesajele pe care le auziseră. Totuşi eu ştiam – eram singurul care ştiam că totul fusese o înşelătorie.

Am simţit o dorinţă nestăpânită de a-l denunţa ca şarlatan, înainte de a mai produce alte suferinţe. Eram tentat să-l confrunt atunci şi acolo, dar am fost puţin intimidat de modul sigur în care-şi executa înşelătoriile, în timp ce el şi asistenta sa îşi strângeau echipamentele, am vorbit puţin cu tânărul cu claia de păr, care mi-a dat cartea de vizită a spiritistului.

De acolo am aflat numele şi stilul omului care avea să mă urmărească în întreaga mea carieră profesională:

Rupert Angier
Clarvăzător, Medium, Spiritist
Discreţie maximă
45 Idmiston Villas, London N

Eram tânăr, neexperimentat, cu capul plin de ceea ce consideram a fi principii înalte, iar acestea, spre supărarea mea ulterioară, nu m-au lăsat să văd ipocrizia poziţiei mele. M-am hotărât să-l urmăresc pe domnul Angier, intenţionând să-i denunţ escrocheriile. Destul de curând, prin metode pe care nu mai este nevoie să le amintesc aici, am reuşit să aflu unde şi când urma să aibă loc următoarea întrunire.

Din nou, era vorba de o şedinţă într-o casă particulară dintr-o suburbie a Londrei, deşi de această dată legătura mea cu familia (văduvită de moartea bruscă a mamei) era născocită. Am reuşit să particip, prezentându-mă la acea casă cu o zi înainte şi afirmând că aş fi un asociat al lui Angier, a cărui prezenţă fusese solicitată de „medium” însuşi. În durerea lor mult prea evidentă, membrilor familiei nu le mai păsa de acest

amănunt.

A doua zi, m-am dus pe strada pe care se afla casa cu mult înainte de ora programată şi, de aceea, pot să confirm că sosirea mai devreme a lui Angier la casa mătuşii mele nu fusese un accident, ci era o condiţie necesară pentru pregătiri. Am privit dintr-un loc ascuns cum el şi asistenţii îşi despachetau recuzita şi o duceau în casă. Când m-am prezentat în sfârşit la uşă, o oră mai târziu, aproape de momentul stabilit, camera era aranjată şi în semiîntuneric.

Şedinţa a început, ca şi anterior, cu trucul mesei înclinate şi, ca din întâmplare, m-am nimerit foarte aproape de Angier când se pregătea să înceapă.

— Nu vă cunosc de undeva, domnule? m-a întrebat pe un ton moale şi acuzator.

— Nu cred, am replicat, încercând să-l liniştesc.

— V-aţi făcut un obicei din a participa la astfel de ocazii, nu-i aşa?

— Nu mai mult decât dumneavoastră, domnule, i-am spus cât de tăios am putut.

El mi-a răspuns printr-o privire deconcertantă, dar toată lumea aştepta şi nu avea de ales, aşa că trebuia să înceapă. Cred că din acel moment şi-a dat seama că mă aflam acolo pentru a-l da în vileag, dar trebuie să recunosc că şi-a executat numărul cu aceeaşi precizie ca şi înainte.

Aşteptam momentul potrivit. Ar fi fost lipsit de sens să dezvălui secretul mesei, dar când şi-a început manifestările din interiorul dulapului, am fost tentat să alerg până acolo şi să deschid uşa pentru a-l descoperi. Fără nicio îndoială, s-ar fi văzut că mâinile îi erau libere de frânghiile despre care se presupunea că îl leagă, ar fi fost văzut suflând în trompetă sau folosind castanietele. Dar m-am abţinut. Am considerat că era mai bine să aştept până când tensiunea emoţionantă atingea punctul culminant, când mesajele spiritului erau trimise familiei. Şi pentru acest lucru Angier a folosit bucăţele de hârtie, făcute cocoloş. Familia scrisese mai devreme nume, obiecte, secrete de familie şi preferinţe pe aceste hârtii, iar Angier pretindea că citeşte mesajele lipindu-şi cocoloaşele de frunte.

Când abia începuse, mi-am încercat norocul. M-am îndepărtat de masă, rupând lanţul mâinilor care se presupunea că formau o legătură mediumnică şi am tras jaluzeaua de la cea mai

apropiată fereastră. Lumina zilei a pătruns înăuntru.

Angier a exclamat:

— Ce dracu'...?

— Doamnelor şi domnilor! am strigat. Acest om este un impostor!

— Staţi jos, domnule! îmi ceru asistentul, apropiindu-se de mine.

— Foloseşte metode de prestidigitaţie ca să vă păcălească! Uitaţi-vă la mâna pe care o ascunde sub masă! Acesta este secretul mesajelor pe care vi le aduce!

În timp ce tânărul mă prinsese de umeri, l-am văzut pe Angier agitându-se, cu vinovăţie, pentru a ascunde bucata de hârtie pe care o ţinea în mână şi cu ajutorul căreia era efectuat trucul. Stăpânul casei, cu faţa contorsionată de furie, s-a ridicat de pe scaun şi a început să mă ocărască cu voce tare. Mai întâi un copil, apoi şi ceilalţi, au început să plângă nefericiţi.

În timp ce eu mă luptam cu asistentul, cel mai mare dintre băieţi a strigat pe un ton plângător:

— Unde e mama? Era aici! Era aici!

— Acest om este un şarlatan, un mincinos şi un escroc! am spus din nou.

Ajunsesem deja la uşă, fiind împins afară din cameră. Am văzut-o pe tânăra asistentă grăbindu-se să tragă jaluzeaua la fereastră. Dând din coate, am reuşit să mă eliberez temporal de atacatorul meu şi m-am îndreptat către ea. Am apucat-o de umeri şi am împins-o cu forţă într-o parte. Femeia a căzut la podea.

— Nu poate vorbi cu morţii! am strigat. Mama voastră nu-i aici!

— Ţineţi-l acolo! răsună vocea lui Angier pe fondul zarvei nebune care izbucnise. Asistentul m-a prins a doua oară şi m-a răsucit cu faţa spre cei din încăpere. Tânăra era încă întinsă pe podea, acolo unde căzuse şi se uita cu ciudă spre mine. Angier, stând lângă masă, era neclintit şi aparent calm. Mă privea fix.

— Vă cunosc, domnule, a spus el. Vă cunosc numele blestemat. De acum încolo vă voi urmări cariera cu cea mai mare atenţie. Apoi către asistent: Scoate-l afară de aici!

Un moment mai târziu, zăceam în mijlocul străzii. Adunându-mi demnitatea care-mi mai rămăsese şi ignorând trecătorii care căscau gura, mi-am aranjat hainele şi am plecat grăbit.

Timp de câteva zile după aceea, m-am simţit animat de justeţea cauzei mele, de faptul că ştiam cum sunt înşelate familiile, că instrumente ale magicianului de scenă erau folosite în scopuri denaturate. Apoi, inevitabil, am început să fiu asaltat de dubii.

Alinarea pe care o primeau clienţii lui Angier părea destul de reală, indiferent cum aş fi luat-o. Îmi aminteam feţele acelor copii, care pentru câteva minute crezuseră că mama pe care o pierduseră le trimitea mesaje de consolare de pe lumea cealaltă. Le-am văzut expresiile inocente, zâmbetele, privirile fericite pe care şi le aruncau unul altuia.

Era această practică atât de diferită de mistificarea agreabilă oferită de un magician publicului de pe scenă? Până la urmă, nu era oare chiar mai mult? Faptul că se aştepta o recompensă pentru acest gen de reprezentaţie era mai condamnabil decât plata aşteptată la un spectacol de estradă?

Plin de regrete, am fost măcinat de gânduri negre timp de o lună, până când conştiinţa mea a fost cuprinsă de un sentiment de vinovăţie atât de profund, încât a trebuit să iau măsuri. Am compus o scrisoare mizerabilă către Angier, cerşindu-i iertarea, scuzându-mă necondiţionat.

Răspunsul său a fost imediat. Mi-a trimis înapoi scrisoarea ruptă în bucăţi, însoţită de un bilet în care îmi cerea, într-un mod sarcastic, să refac bucata de hârtie cu ajutorul formelor mele superioare de magie.

Două nopţi mai târziu, în timp ce îmi interpretam numărul la Lewisham Empire, s-a ridicat din primul rând al sălii şi a ţipat astfel încât să audă toată lumea: „Asistenta sa este ascunsă în spatele cortinei, în partea stângă a dulapului!”

Era, bineînţeles, adevărat. În afară de a coborî cortina şi a-mi abandona spectacolul, nu aveam altă soluţie decât să-mi continui trucul, să-mi fac asistenta să apară cât mai teatral posibil, apoi să dispar înainte să înceapă aplauzele stânjenite. În centrul primului rând de scaune, un loc gol rânjea ca un dinte lipsă.

Astfel a început vrajba care a continuat de-a lungul atâtor ani.

Pot să invoc doar tinereţea şi lipsa mea de experienţă în declanşarea disputei, un zel profesional greşit direcţionat, o inadaptare la regulile jocului. Angier ar trebui să împartă aceeaşi vină; scuzele mele, deşi nu suficient de prompte, au fost

sincere şi respingerea sa a fost rău intenţionată. Dar pe atunci, Angier era şi el tânăr. Este dificil să mă gândesc acum la acele vremuri, deoarece disputa dintre noi a continuat mult timp după aceea şi a îmbrăcat forme diferite.

Dacă eu am procedat şi greşit şi corect la început, Angier trebuie să-şi recunoască vina de a păstra vrajba vie. De multe ori, plictisit de această situaţie, am încercat să-mi văd de viaţă şi de carieră, doar pentru a afla că un nou atac fusese pus la cale împotriva mea. Angier găsea întotdeauna o metodă de a-mi sabota recuzita, astfel că multe dintre spectacolele mele au fost compromise; într-o seară, apa pe care o transformam în vin roşu a rămas apă; altădată, şirul de steguleţe colorate pe care le scoteam dintr-un joben a fost înlocuit de o biată sfoară; la un alt spectacol, asistenta care trebuia să plutească în aer a rămas nemişcată, întinsă pe pat.

Cu o altă ocazie, pe afişele din faţa teatrului care îmi anunţau spectacolul scria „Sabia pe care o foloseşte este un fals”, „Cartea pe care o veţi alege este dama de treflă”, „Priviţi-i mâna stângă în timpul trucului cu oglinda” şi aşa mai departe. Toate aceste deconspirări puteau fi văzute clar de public atunci când intra în sală.

Presupun că aceste atacuri ar fi putut fi considerate glume, dar riscau să-mi distrugă reputaţia de magician, iar Angier ştia foarte bine acest lucru.

Cum puteam fi sigur că el se afla în spatele acestor incidente? Ei bine, în unele cazuri, el însuşi şi-a declarat implicarea; dacă unul dintre numerele mele era sabotat, el era acolo, în public, gata să mă atace, sărind în picioare exact în momentul în care lucrurile începeau să meargă rău. Dar, ceea ce e mai semnificativ, autorul atacurilor demonstra o abordare a magiei care, după cum observasem, era simptomatică pentru Angier. Era aproape exclusiv interesat de secretul magic, de ceea ce magicienii numesc „păcăleală”. Dacă un truc depindea de un sertar ascuns în spatele mesei magicianului, acela era singurul punct de interes pentru Angier, nu ingeniozitatea folosirii lui. Indiferent de ce altceva ar fi putut cauza conflictul dintre noi, la baza disputei noastre se afla abordarea fundamental greşită şi limitată a lui Angier faţă de tehnica magiei. Frumuseţea magiei nu stă în secretul tehnic, ci în îndemânarea cu care acesta este pus în scenă.

Din acest motiv, Noul Om Transferat era singurul meu număr pe care nu l-a atacat niciodată în public. Era prea complicat pentru el. Pur şi simplu nu-şi putea da seama cum era realizat, pe de o parte pentru că am protejat secretul, dar în cea mai mare măsură datorită felului în care îl interpretam.

16

O iluzie are trei etape.

Prima este pregătirea, în care natura a ceea ce urmează a fi realizat este insinuată, sugerată sau explicată. Este prezentată recuzita folosită. Voluntarii din public participă uneori la pregătiri. După încheierea acestora, magicianul se va folosi cât mai mult de piste false.

Trucul propriu-zis este cel în care experienţa de o viaţă a magicianului şi îndemânarea sa înnăscută ca executant se împletesc pentru a crea magia spectacolului.

A treia etapă, denumită efect sau prestij, este produsul magiei. Dacă un iepure este scos dintr-un joben, despre iepure, care aparent nu exista înainte de executarea trucului, se poate spune că este prestijul acelui truc.

Noul Om Transferat este un truc destul de neobişnuit printre iluzii, prin faptul că pregătirile şi execuţia sunt ceea ce intrigă cel mai mult publicul, criticii şi colegii de breaslă, în timp ce pentru mine, executantul, prestijul reprezintă cea mai importantă preocupare. Iluziile se clasifică în şase categorii sau tipuri (lăsând la o parte domeniul special al iluziilor de tip mental). Fiecare truc executat vreodată se încadrează într-una sau mai multe dintre următoarele categorii:

1. Producţia: apariţia magică a cuiva sau a ceva din nimic;

2. Dispariţia: transformarea magică a cuiva sau a ceva în nimic;

3. Transformarea: aparenta schimbare a unui lucru în alt lucru;

4. Transpunerea: aparenta schimbare a locului, pentru două sau mai multe obiecte;

5. Sfidarea legilor naturii: de exemplu aparenta sfidare a gravitaţiei, aparenta trecere a unui obiect solid prin altul, producerea unui număr mare de obiecte sau de oameni dintr-o sursă aparent prea mică pentru a le cuprinde;

6. Capacitatea secreta de mobilizare: determinarea obiectelor să pară că se mută singure, precum scoaterea misterioasă din pachet a unei cărţi selectate.

Revenind la Noul Om Transferat, trebuie să spun că nu este

un truc obişnuit, deoarece foloseşte cel puţin patru dintre cele şase categorii enunţate mai sus. Cele mai multe iluzii de scenă depind doar de una sau două. Odată am văzut pe continent un număr complex, în care erau folosite cinci categorii.

În sfârşit, există şi tehnici de magie.

Metodele disponibile magicienilor nu pot fi clasificate atât de clar precum celelalte elemente, deoarece atunci când vine vorba despre tehnici, un bun magician nu va dispreţui nimic. Tehnica magică poate fi foarte simplă, de pildă plasarea unui obiect în spatele altuia, astfel încât să nu mai fie văzut de public, sau foarte complexă, presupunând o organizare în prealabil a scenei şi o colaborare cu o echipă de asistenţi şi ajutoare.

Magicianul poate alege dintr-un inventar de tehnici tradiţionale. Cărţile de joc care au fost „măsluite” astfel încât una sau mai multe să fie întotdeauna folosite, pânza de fundal care permite continuarea neobservată a activităţii magice, masa vopsită în negru pe care publicul nu o poate vedea bine, manechinele şi dublurile. Iar un magician inventiv va încuraja noutatea. Orice echipament nou, orice invenţie care apare pe piaţă ar trebui să provoace întrebarea: „Cum aş putea să execut un nou truc cu ajutorul acestui lucru?” De aceea, în trecutul apropiat; am văzut noi trucuri care folosesc motorul cu ardere internă, telefonul, electricitatea şi un efect remarcabil creat de bomba fumigenă a dr. Warble.

Magia nu are niciun mister pentru magicieni. Noi lucrăm cu variante ale metodelor standard. Ceea ce va părea nou sau complicat pentru public este pur şi simplu o provocare tehnică pentru alţi profesionişti. Dacă o nouă iluzie apare, este doar o problemă de timp înainte ca efectul să fie reprodus de alţii.

Fiecare iluzie poate fi explicată, prin folosirea unui compartiment ascuns, printr-o oglindă aşezată abil, printr-un asistent aflat în public care se oferă „voluntar”, sau printr-o simplă direcţionare greşită a atenţiei publicului.

Acum întind mâinile în faţa voastră, cu degetele răsfirate astfel încât să vedeţi că nu e nimic ascuns între ele, şi spun: Noul Om Transferat este o iluzie ca oricare alta şi poate fi explicată. Dar prin combinaţia dintre un simplu secret păstrat în siguranţă, mulţi ani de practică, o anumită direcţionare greşită a atenţiei publicului şi folosirea tehnicilor convenţionale de magie

a devenit piatra de temelie a spectacolului şi a carierei mele. A sfidat, de asemenea, cele mai mari eforturi ale lui Angier de a-mi descoperi misterul, după cum veţi vedea în continuare.

17

Sarah şi cu mine, împreună cu copiii, am fost într-o scurtă vacanţă de-a lungul coastei de sud şi mi-am luat caietul cu mine.

Am mers mai întâi la Hastings, deoarece nu mai fusesem de ani buni acolo, dar nu am stat prea mult. Locul a intrat într-un declin, care mă tem că este ireversibil. Grădina tatei, care fusese vândută la moartea lui, a fost vândută din nou. Acum se află o brutărie pe acel loc. Au fost construite numeroase locuinţe în valea din spatele casei, pe unde va trece în curând şi o cale ferată către Ashford.

După ce am plecat din Hastings, am fost la Bexhill. Apoi la Eastbourne. După aceea la Brighton. Şi la Bognor.

Primul meu comentariu scris în caiet preciza că eu am fost cel care a încercat să-l umilească pe Angier şi, în final, tot eu am fost cel umilit de el. În afara acestui detaliu, care până la urmă nu este atât de important, cred că relatarea mea vizavi de cele întâmplate este corectă, chiar şi în ceea ce priveşte celelalte amănunte.

Adaug aici multe comentarii referitoare la secret, ceea ce înseamnă că este important pentru mine. Faptul mi se pare ironic, după ce am trecut prin asemenea eforturi pentru a sublinia cât de banale sunt în realitate cele mai multe dintre secretele magice.

Nu cred că secretul meu este banal. Este uşor de ghicit, aşa cum se pare că Angier a reuşit, în ciuda a ceea ce am scris. Şi alţii probabil că au ghicit, de asemenea. Toţi cei care citesc această istorisire îl vor descoperi la rândul lor.

Ceea ce nu se poate ghici este *efectul* secretului asupra vieţii mele. Acesta este motivul real pentru care Angier nu va rezolva niciodată întregul mister, cu excepţia cazului în care i-aş da răspunsul eu însumi. Nici măcar nu ar bănui cât de mult s-a schimbat viaţa mea, cu unicul scop de a păstra secretul intact. Asta este ceea ce contează.

Din moment ce pot controla firul povestirii, ar trebui să continui referindu-mă la modul în care publicul percepe iluziile.

18

Noul Om Transferat este o iluzie a cărei prezentare s-a schimbat de-a lungul anilor, dar a cărei metodă a rămas mereu aceeaşi. Treptat, au fost folosite două dulapuri, două cutii, două mese sau două bănci. Una este situată în avanscenă, iar cealaltă în fundal. Poziţionarea exactă nu este esenţială şi variază de la un teatru la altul, depinzând de mărimea şi de forma scenei. Caracteristica importantă a plasării este ca ambele piese să fie clar separate şi distanţate una de alta. Recuzita este intens luminată şi clar vizibilă pentru public de la începutul până la sfârşitul numărului.

Voi descrie cea mai veche şi, de aceea, cea mai simplă versiune a trucului, cea în care foloseam dulapuri închise. În acea vreme iluzia se numea Omul Transferat.

Pe vremea aceea, ca şi acum, spectacolul meu se încheia cu această iluzie, iar de atunci nu s-au schimbat decât detaliile. De aceea, voi descrie trucul ca şi când versiunea iniţială ar exista în spectacolul meu actual.

Ambele dulapuri sunt aduse pe scenă de angajaţii din culise sau, în anumite cazuri, de voluntari din public şi ambele sunt prezentate ca fiind goale. Voluntarilor li se permite să intre în interior, să deschidă nu numai uşile, ci şi pereţii din spate prinşi în balamale şi să examineze partea de jos, pe care sunt fixate rotilele. Dulapurile sunt trase pe role în locurile stabilite şi apoi închise.

După un scurt şi ilar preambul (interpretat cu accentul meu franţuzesc) despre dorinţa de a te afla în două locuri în acelaşi timp, mă îndrept către primul şi cel mai apropiat dintre cele două dulapuri şi deschid uşa. Este, bineînţeles, încă gol. Iau o minge gonflabilă mare, colorată, de pe masa mea de instrumente şi o lovesc de câteva ori, pentru a demonstra cât de elastică e. Intru în primul dulap, lăsând momentan uşa deschisă.

Trimit mingea spre al doilea dulap.

Din interior, *trântesc şi închid* uşa primului dulap.

Din interior, *împing şi deschid* uşa celui de al doilea dulap şi ies. Apoi prind mingea, care vine spre mine.

Când mingea îmi ajunge în braţe, primul dulap se prăbuşeşte, uşa şi trei pereţi desfăcându-se spectaculos, astfel încât să

demonstreze că e complet gol.

Ţinând mingea, păşesc în faţă, spre lumina reflectoarelor, şi primesc aplauzele.

19

Permiteţi-mi să-mi revăd viaţa şi cariera până spre ultimii ani ai secolului.

La optsprezece ani plecasem de acasă şi activam în spectacole de estradă ca magician cu normă întreagă. Oricum, chiar şi cu ajutorul domnului Maskelyne, slujbele erau greu de găsit şi nu am devenit nici faimos, nici bogat şi, timp de câţiva ani, nici măcar n-am avut propriul spaţiu pe afiş. O mare parte din munca de scenă pe care o desfăşuram era să asist alţi magicieni în spectacolele lor, iar mult timp mi-am plătit chiria din proiectarea şi construcţia de dulapuri şi alte dispozitive folosite în magie. Ucenicia în atelierul tatălui meu îşi dădea acum roadele. Mi-am construit o reputaţie ca inventator demn de încredere şi *ingénieur* de iluzii de scenă.

Mama mea a murit în 1879, urmată un an mai târziu de tata. Până la sfârşitul anilor 1880, când aveam puţin peste treizeci de ani, mi-am realizat propriul număr individual şi mi-am luat pseudonimul Profesorul de Magie. Executam în mod regulat Omul Transferat în diversele sale variante.

Chiar dacă realizarea iluziei în sine nu reprezentase niciodată o problemă, multă vreme am fost dezamăgit de efectele de scenă. Întotdeauna aveam impresia că dulapurile închise nu erau suficient de misterioase, astfel încât să satisfacă aşteptările publicului în materie de pericol şi imposibilitate. În contextul magiei de scenă, astfel de dulapuri sunt obişnuite. Treptat, am descoperit metode de complicare a iluziei; prima prin intermediul unor cutii care abia dacă păreau suficient de mari pentru a intra eu în ele, mai târziu graţie unor mese prevăzute cu tăblii rabatabile şi apoi, în sfârşit, printr-o mişcare curajoasă către magia „la scenă deschisă”, foarte apreciată în cercurile de specialitate ale timpului, în cadrul căreia foloseam bănci plate, pe care trupul meu putea fi văzut de toată lumea din public până în momentul transformării.

În 1892, totuşi, mi-a venit ideea pe care o căutam. S-a întâmplat pe neaşteptate, iar sămânţa sădită a avut nevoie de o perioadă lungă de germinaţie.

Un inventator din Balcani, pe nume Nikola Tesla, venise la Londra în luna februarie a acelui an pentru a promova câteva

efecte noi pe care le inventase în domeniul electricităţii. Fiind de origine croată şi sârbă, cu un, chipurile, impenetrabil accent străin, Tesla trebuia să susţină câteva seminarii în cadrul comunităţii ştiinţifice. Astfel de evenimente aveau loc destul de frecvent în Londra şi, în mod normal, le acordam puţină atenţie. Oricum, în acest caz s-a dovedit că domnul Tesla era o figură controversată în SUA, implicat în dispute ştiinţifice referitoare la natura şi aplicabilitatea electricităţii, fapt care i-a asigurat o prezentare pe larg în ziare. Din acele articole mi-a venit ideea.

Totdeauna avusesem nevoie de un efect de scenă spectaculos, pe de o parte pentru a evidenţia trucul Noului Om Transferat şi, pe de altă parte, pentru a masca modul său de realizare. Am aflat din buletinele de ştiri că domnul Tesla putea genera înaltă tensiune, care producea scântei şi împrăştia lumină în jur fără să rănească sau să producă arsuri.

După ce domnul Tesla s-a întors în Statele Unite, influenţa sa încă s-a făcut simţită. În curând, Londra şi alte oraşe au început să furnizeze mici cantităţi de electricitate celor care îşi permiteau să cumpere. Datorită naturii sale revoluţionare, electricitatea era mereu subiect de ştiri, fiind aplicată într-un anumit scop sau la rezolvarea unei anume probleme şi aşa mai departe. Ceva mai târziu, când am auzit că Angier punea în scenă o imitaţie a Omului Transferat, am început să mă gândesc că era nevoie de încă o modernizare a iluziei. Mi-am dat seama că, fără prea mare dificultate, aş putea folosi şi eu electricitatea şi am început să caut printre furnizorii din Londra. Sub supravegherea lui Tommy Elbourne, *ingénieur-ul* meu, am reuşit până la urmă să construiesc echipamentul de scenă pentru *Noul* Om Transferat. Aveam să adaug la el şi să-l îmbunătăţesc în anii următori, dar în 1896 noul efect intrase permanent în spectacolul meu. A produs o furtună de aplauze, încasări substanţiale şi speculaţii fără rezultat cu privire la secretul meu. Iluzia se desfăşura în strălucirea orbitoare a luminii electrice.

20

Voi reveni puţin în trecut. În octombrie 1891 m-am căsătorit cu Sarah Henderson, pe care o întâlnisem la un spectacol de caritate susţinut într-un cămin al Armatei Salvării în Aldgate. Ea era una dintre voluntare şi într-o pauză s-a aşezat neinvitată lângă mine, în timp ce amândoi beam ceai. Trucurile mele cu cărţi o amuzau şi, tachinându-mă, m-a provocat să mai execut câteva doar pentru ea, ca să le vadă de aproape. Pentru că era tânără şi frumoasă, i-am făcut pe plac şi m-a amuzat foarte tare nedumerirea pe care o vedeam în ochii ei.

Dar aceasta a fost prima şi ultima ocazie în care am executat trucuri pentru ea. Îndemânarea mea de prestidigitator a devenit pur şi simplu irelevantă faţă de sentimentele pe care le aveam unul pentru altul. Curând după ce ne-am cunoscut, am devenit parteneri de plimbare şi nu a mai durat mult până când am recunoscut că eram îndrăgostiţi unul de celălalt. Sarah nu avea experienţă în teatru sau în spectacole de estradă şi era, de fapt, o tânără de familie bună. Ca o dovadă a devotamentului ei faţă de mine, chiar şi după ce tatăl ei a ameninţat că o dezmoşteneşte, ceea ce până la urmă a şi făcut, ea a rămas lângă mine.

După ce ne-am căsătorit, ne-am mutat cu chirie în zona Bayswater din Londra, dar nu am aşteptat prea mult înainte să-mi zâmbească norocul. În 1893 ne-am cumpărat o casă mare în St Johns Wood, unde am locuit începând de atunci. În acelaşi an s-au născut gemenii noştri, Graham şi Helena.

Întotdeauna am separat viaţa profesională de cea de familie. În perioada pe care o descriu, îmi practicam profesia la biroul şi atelierul din Elgin Avenue, iar când plecam cu spectacolul în turnee în străinătate sau în regiuni îndepărtate ale ţării, nu o luam pe Sarah cu mine. Când susţineam reprezentaţii la Londra sau între spectacole, trăiam liniştit şi fericit alături de ea.

Pun accent pe bucuria vieţii de familie din cauza a ceea ce avea să se întâmple în curând.

Să continui?

21

Cred că trebuie; da. Presupun că ştiu la ce mă refer aici.

22

Publicasem anunţuri în ziarele de teatru pentru a-mi înlocui asistenta, deoarece tânăra cu care colaborasem până atunci, Georgina Harris, intenţiona să se căsătorească. Întotdeauna îmi fusese groază de schimbările provocate de sosirea unui nou membru al personalului, în special unul atât de important cum era asistenta de scenă. Când mi-a scris Olive Wenscombe şi s-a înscris pentru un interviu, nu mi s-a părut că ar fi potrivită, iar scrisoarea ei nu a primit o vreme niciun răspuns.

Avea, scria ea, douăzeci şi şase de ani. Era deci puţin mai în vârstă decât mi-aş fi dorit şi continua să se descrie ca o *danseuse* cu experienţă, care se reprofilase pe activitatea de asistentă de magie. Mulţi iluzionişti angajează artiste dansatoare deoarece au corpul potrivit şi suplu, dar eu am preferat întotdeauna să angajez tinere cu o anumită experienţă în magie, şi nu pe cele care căutau pur şi simplu o slujbă oarecare. Cu toate acestea, scrisoarea lui Olive Wenscombe venise într-o perioadă în care asistentele bune erau greu de găsit şi, până la urmă, i-am făcut o programare.

Pentru munca de asistent al unui magician nu sunt mulţi oameni potriviţi. O femeie trebuie să corespundă anumitor caracteristici fizice. Trebuie să fie tânără, bineînţeles, şi dacă nu frumoasă din naştere, atunci trebuia să aibă trăsături plăcute, care să poată fi machiate astfel încât să pară frumoasă. În plus, trebuie să aibă un corp zvelt, mlădios şi puternic. Trebuie să poată sta în picioare, să se ghemuiască, să stea în genunchi sau să se întindă în locuri strâmte, adesea timp de câteva minute, pentru ca apoi să arate perfect relaxată şi neafectată de perioada în care a fost închisă. Mai presus de toate, trebuie să poată să îndure solicitări neobişnuite şi cereri ciudate din partea angajatorului, în realizarea iluziilor sale.

Interviul cu Olive Wenscombe a avut loc, ca de altfel toate celelalte, la atelierul meu din Elgin Avenue. Acolo, în dulapurile deschise, în cuburile cu oglinzi şi nişele cu draperii erau ascunse multe dintre micile secrete ale activităţii mele. Deşi nu-mi făcusem niciodată un obicei din a prezenta personalului modul în care este executată o iluzie, cu excepţia cazului în care acest lucru era esenţial, vroiam ca angajaţii mei să înţeleagă că

fiecare truc avea în spate o explicaţie raţională şi că întotdeauna ştiam bine ce fac. Pentru unele iluzii de scenă, foloseam cuţite sau săbii sau chiar arme de foc, iar publicului i se păreau periculoase. Noul Om Transferat, cu reacţiile sale electrice explozive şi degajările de aburi şi ceaţă, speria spectatorii din primele şase rânduri la fiecare reprezentaţie! Dar vroiam ca niciunul dintre cei care lucrau pentru mine să nu simtă că ar risca. Singura iluzie al cărei secret îl păstram cu sfinţenie era Noul Om Transferat, felul în care era executat fiindu-i ascuns chiar şi tinerei care împărţea scena cu mine până în momentul în care începea iluzia.

Trebuie să fie limpede că eu nu lucrez întotdeauna singur şi, de altfel, niciun iluzionist modern nu face acest lucru. În afară de asistenţii de scenă, au lucrat pentru mine Thomas Elbourne, *ingénieur*-ul meu de neînlocuit, şi doi dintre tinerii săi meseriaşi, care l-au ajutat să construiască şi să întreţină recuzita. Thomas fusese angajatul meu aproape de la început. Înainte să lucreze pentru mine, fusese la Egyptian Hall, ca angajat al lui Maskelyne.

(Thomas Elbourne cunoştea cel mai bine păzit secret al meu; trebuia. Dar aveam încredere în el; trebuia. Spun asta cât mai simplu posibil, pentru a exprima simplitatea încrederii mele în el. Thomas lucrase cu magicieni toată viaţa şi nu-l mai surprindea nimic. Puţine lucruri despre magie ştiute de mine acum nu le-am învăţat de la el, într-un fel sau altul. Şi totuşi, nici măcar o dată în toţi aceşti ani în care am lucrat cu el – s-a retras de câţiva ani – nu a dezvăluit în mod explicit vreun secret al unui alt magician faţă de mine sau invers. Să-mi pun la îndoială încrederea în el ar însemna să-mi pun la îndoială sănătatea psihică. Thomas era un londonez din Tottenham, căsătorit şi fără copii. Era cu mulţi ani mai în vârstă decât mine, dar nu am aflat niciodată cu câţi. Când Olive Wenscombe începuse să lucreze pentru mine, cred că el avea peste şaizeci şi cinci de ani.)

M-am hotărât să o angajez pe Olive Wenscombe aproape imediat ce a venit. Nu era nici înaltă, nici scundă, dar avea un corp atrăgător şi zvelt. Îşi ţinea capul mândru când mergea sau stătea, iar faţa ei avea trăsături bine definite. Era americancă la origine şi avea un accent de pe coasta estică, dar de câţiva ani locuia şi lucra în Londra. Le-am prezentat-o lui Thomas Elbourne

şi Georginei Harris, apoi i-am rugat să verifice scrisorile pe care le adusese. În general, acordam o mare atenţie referinţelor când examinam un candidat, deoarece recomandarea din partea unui magician a cărui activitate îmi era cunoscută constituia o şansă în plus de a câştiga postul. Olive adusese două astfel de referinţe, una din partea unui magician care activa în oraşele Sussex şi Hampshire, al cărui nume nu-mi era cunoscut, dar cealaltă venea din partea lui Joseph Buatier de Kolta, unul dintre cei mai mari iluzionişti în viaţă. Am fost impresionat, trebuie să recunosc. I-am înmânat tăcut scrisoarea de la de Kolta lui Thomas Elbourne şi i-am urmărit reacţia.

— Cât timp ai lucrat pentru domnul de Kolta? am întrebat-o.

— Doar cinci luni, a răspuns. Am fost angajată pentru un tur prin Europa şi m-a lăsat să plec la final.

— Înţeleg.

După aceea, angajarea a fost o formalitate, dar chiar şi aşa, am simţit că trebuia să o supun testelor obişnuite. Pentru asta venise Georgina, deoarece nu ar fi fost normal să-i ceri unei candidate, chiar şi uneia atât de experimentate precum Olive Wenscombe, să-şi demonstreze abilităţile fără să fie prezentă şi o altă doamnă.

— Ţi-ai adus un costum de repetiţii?

— Da, domnule.

— Atunci, dacă eşti amabilă…

Câteva minute mai târziu, purtând un costum mulat, Olive Wenscombe a fost condusă de Thomas la câteva dulapuri ale noastre şi i s-a cerut să intre într-unul.

Apariţia unei femei vii, sănătoase şi tinere din ceea ce pare a fi un dulap gol este unul dintre numerele tradiţionale ale magiei. Pentru a realiza efectul, asistenta trebuie să se aşeze într-un compartiment ascuns. Alegerea atentă a unui costum voluminos, unul care are culori vii şi funde sclipitoare cusute pe material, pentru a reţine şi reflecta luminile rampei, va amplifica misterul. Ne-a fost imediat clar tuturor că Olive era familiarizată cu panourile şi compartimentele secrete. Thomas a dus-o mai întâi la Palanquin (pe care chiar şi atunci îl foloseam rar în spectacole, deoarece trucul devenise deja banal), iar ea a ştiut exact unde era compartimentul secret şi a urcat imediat acolo.

Thomas şi cu mine i-am cerut, după aceea, să ne prezinte iluzia numită Bâlciul Deşertăciunilor, în care o tânără pare a

trece printr-o oglindă solidă. Aceasta nu este o iluzie greu de executat, dar presupune agilitate din partea fetei. Deşi Olive ne spusese că nu o executase niciodată, după ce i-am arătat mecanismul ne-a demonstrat că putea să se strecoare cu o viteza lăudabilă.

Rămăsese doar să o testăm în ceea ce priveşte dimensiunile fizice, deşi până în acel moment cred că şi eu şi Thomas ne gândeam că trebuia să reconstruim câteva dintre aparate pentru ea, deoarece părea prea solidă. Nu aveam însă de ce să ne îngrijorăm. Thomas a aşezat-o în dulapul folosit în iluzia numită Prinţesa Decapitată (un chin obişnuit pentru cele mai multe asistente, care solicita câteva minute de imobilitate incomodă), dar a putut să se caţere şi să coboare cu uşurinţă şi a spus că nu i se părea deranjant să fie ţinută înăuntru atât timp cât era necesar.

E îndeajuns să spun că Olive Wenscombe s-a dovedit mai mult decât potrivită pentru toate testele obişnuite şi, imediat ce aceste preliminarii s-au finalizat, am discutat despre salariu. Timp de o săptămână am pregătit-o să execute toate iluziile din repertoriul meu în care era nevoie de ea. După aceea, Georgina a plecat să se căsătorească cu craiul ei, iar Olive a înlocuit-o ca asistentă cu normă întreagă.

23

Cât de simplu pare totul când scriu, cât de calm şi profesional! Acum, că am redat versiunea „oficială” despre Olive, daţi-mi voie, în acord cu Pactul nostru, să adaug adevărul de netăgăduit, adevărul pe care până acum l-am ascuns de cei care contează cel mai mult. Olive aproape că şi-a bătut joc de mine şi adevărul trebuie spus.

Georgina nu a fost prezentă la interviu, bineînţeles. Nici eu. Tommy Elbourne era acolo, dar, ca de obicei, stătea deoparte. Ea şi cu mine eram efectiv singuri în atelier.

Am întrebat-o pe Olive de costum, dar mi-a spus că nu adusese unul. S-a uitat direct în ochii mei când mi-a răspuns şi a urmat un moment lung de tăcere în care m-am întrebat ce însemna asta şi ce gândea ea că însemna. Nicio tânără nu se aşteaptă să fie angajată fără a fi măsurată, verificată sau testată în vreun fel. Candidaţii îşi aduceau întotdeauna costume pentru repetiţii.

Ei bine, se pare că Olive nu făcuse asta. Apoi a spus:

— Nu am nevoie de costum, scumpule.

— Nu mai avem aici, cu noi, nicio altă doamnă, draga mea, am replicat eu.

— Cred că asta nu e o problemă pentru tine, a venit răspunsul ei.

Şi-a scos hainele rapid şi a rămas în lenjeria intimă; avea nişte articole vestimentare largi, care predispuneau la accidente. Am dus-o la Palanquin, unde, deşi evident ştia ce era şi unde trebuia să se ascundă, m-a rugat să o ajut să urce înăuntru. Asta presupunea o atingere intimă a corpului ei semidezgolit! Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când i-am arătat mecanismul de la Bâlciul Deşertăciunilor. Acolo s-a prefăcut că se împiedică atunci când s-a apropiat de trapă şi mi-a căzut în braţe. Restul interviului s-a desfăşurat pe canapeaua din spatele atelierului. Thomas Elbourne s-a retras tăcut, fără ca vreunul dintre noi să observe. Şi, oricum, nici nu fusese acolo.

Restul relatării este, în principiu, corect. Am angajat-o şi a învăţat să lucreze cu mine la toate iluziile în care aveam nevoie de ea.

24

Spectacolul meu se deschide întotdeauna cu Inelele Chinezeşti Unite. Este un număr la care lucrez cu plăcere, iar publicului îi place să-l privească, indiferent dacă l-a mai văzut înainte sau nu. Inelele, care strălucesc în lumina reflectoarelor şi zornăie în momentul în care se lovesc unul de altul, mişcările ritmice ale mâinilor prestidigitatorului, legarea şi dezlegarea facilă a inelelor – toate par că aproape hipnotizează audienţa. Este un truc prin care e imposibil să vezi, cu excepţia cazului în care stai la câţiva centimetri de executant, pentru a-i putea smulge inelele. Întotdeauna încântă, creează acea atmosferă electrizantă de mister şi miracol.

După ce închei acest număr, mă îndrept spre Dulapul Modern, care se află pe scenă. La aproximativ un metru de luminile reflectoarelor, rotesc dulapul pentru a prezenta ambele laterale şi spatele. Mă asigur că sunt văzut trecând prin spatele lui, astfel încât publicul să-mi zărească picioarele prin spaţiul dintre scenă şi partea de jos a dulapului. Deja s-a văzut că nu se află nimeni în spatele dulapului, iar acum se vede că nici dedesubt ne e ascuns cineva. Când deschid uşa pentru a prezenta interiorul, apoi pătrund înăuntru şi eliberez zăvorul care menţine panoul din spate, publicul vede de-a dreptul prin dulap. Mă priveşte trecând prin el, iarăşi din faţă în spate, şi montând la loc panoul. Uşa rămâne deschisă şi, în timp ce eu par preocupat în spatele dulapului, spectatorii pot examina atent interiorul. Oricum, nu au nimic de văzut: dulapul este, trebuie să fie, complet gol. Apoi, trântesc uşa rapid închizând-o, rotesc dulapul pe role şi deschid uşa. Înăuntru, mare, frumoasă, îmbrăcată voluminos, zâmbind şi fluturându-şi mâinile, umplând cu totul spaţiul îngust, se află o tânără. Coboară, primeşte ropotele de aplauze, apoi părăseşte scena.

Mut dulapul într-o parte a scenei, unde este retras cu discreţie de Thomas Elbourne.

Apoi trec la următorul număr. Acesta este mai puţin spectaculos, dar implică participarea a doi sau trei membri din public. Fiecare act de magie presupune câteva momente cu un pachet de cărţi de joc. Magicianul trebuie să-şi demonstreze îndemânarea, dexteritatea, altfel riscă să fie considerat de

colegii de breaslă mai degrabă un operator al maşinăriilor care lucrează singure. Mă îndrept spre lumina reflectoarelor, iar cortina se lasă în spatele meu. Aceasta se întâmplă în parte pentru a crea o atmosferă intimă, propice pentru trucurile cu cărţi de joc, şi în parte pentru ca, în spatele cortinei, Thomas să poată pregăti recuzita pentru Noul Om Transferat.

După ce închei numărul cu cărţile, trebuie să alung atmosfera tăcută de concentrare, aşa încât execut cu iuţeală o serie de trucuri pitoreşti. Steaguri, fâşii, evantaie, baloane şi eşarfe din mătase apar neîncetat din mâinile mele, din mâneci şi buzunare, creând un cadru strălucitor şi haotic împrejurul meu. Asistenta se plimbă pe scenă în spatele meu, aparent strângând unele fâşii, dar în realitate pentru a-mi strecura mai multe materiale comprimate, pe care eu le desfac. Până în final, hârtia şi mătasea colorată acoperă podeaua la picioarele mele. Primesc aplauze.

În timp ce publicul încă mă aclamă, cortina se ridică în spatele meu şi, în semiîntuneric, poate fi văzut decorul pentru Noul Om Transferat. Asistenţii mei se mişcă rapid pe scenă şi strâng cu abilitate fâşiile colorate.

Mă întorc în lumina reflectoarelor, privesc spectatorii şi mă adresez direct lor, în engleza mea cu accent franţuzesc. Le explic că numărul pe care urmează să-l execut a devenit posibil numai o dată cu descoperirea electricităţii. Forţele sunt extrase din măruntaiele Pământului. Sunt folosite forţe inimaginabile, pe care nu le înţeleg pe deplin nici măcar eu însumi. Le explic faptul că sunt pe cale de a fi martorii unui veritabil miracol, unul în care miza e viaţa sau moartea, ca în jocul cu zaruri pe care-l jucau înaintaşii mei pentru a evita ghilotina.

În timp ce vorbesc, reflectoarele luminează suporturile din metal, spiralele aurii din sârmă, globurile lucioase din sticlă. Decorul este o frumuseţe, dar o frumuseţe periculoasă, deoarece toată lumea a aflat până în acel moment despre puterea mortală a curentului electric. Ziarele au publicat anunţuri despre morţi şi arsuri oribile cauzate de noua forţă disponibilă deja în multe oraşe.

Decorul pentru Noul Om Transferat este proiectat astfel încât să le reamintească de aceste relatări înfricoşătoare. Este prevăzut cu numeroase becuri, dintre care unele se aprind în timp ce eu vorbesc. Într-o parte este un glob de sticlă imens, în

interiorul căruia un arc electric luminos fâşie şi pocneşte în mod captivant. Partea principală a decorului pare a fi, pentru public, o bancă lungă din lemn, aflată la nouăzeci de centimetri deasupra scenei. Spectatorii pot vedea peste ea, în jurul ei, sub ea. La unul dintre capete, lângă globul din sticlă cu arcul luminos, o mică platformă este legată cu fire de sârmă, cu capetele neizolate expuse periculos. Deasupra platformei se află un baldachin pe care sunt plasate multe dintre becuri. La celălalt capăt se află un con din metal, decorat cu o spirală de becuri mai mici. Acesta este montat pe un echipament suspendat, care permite să fie răsucit în diverse direcţii. În jurul părţii principale sunt dispuse mici concavităţi şi poliţe, unde intră capetele neizolate ale sârmelor. Întregul echipament emite un zgomot puternic ca un zumzet produs de energiile imense ascunse în interior.

Le explic spectatorilor că am să invit câteva persoane pe scenă pentru a examina decorul, dar le amintesc şi pericolul mare la care sunt expuşi. Fac aluzie la accidentele anterioare. Apoi le spun că am pregătit câteva demonstraţii simple ale puterii ascunse în interiorul maşinăriei. Las puţină pudră de magneziu să cadă peste două contacte neizolate şi o scânteie strălucitoare îi orbeşte pe spectatorii aflaţi aproape de scenă! În timp ce fumul produs se ridică, iau o foaie de hârtie şi o arunc peste o altă parte, pe jumătate ascunsă, a decorului; aceasta ia foc imediat, iar fumul se ridică spectaculos în aer. Sunetul ca un bâzâit creşte în intensitate. Decorul pare viu, cu greu ţinând în frâu energiile teribile care se află înăuntru.

În stânga scenei, asistenta mea apare cu un dulap pe role. Acesta este fabricat dintr-un lemn masiv, dar fiind prevăzut cu role, poate fi rotit, astfel încât să fie observat din toate poziţiile. Apoi asistenta deschide partea din faţă şi lateralele pentru a se vedea că este gol.

Schiţez o mică strâmbătură tristă spre public, apoi îi fac un semn fetei, care-mi aduce două mănuşi de protecţie maro-închis, făcute în aşa fel încât să pară că ar fi din piele. După ce îmi acopăr mâinile, ea mă conduce la decor, până când ajung în spatele lui. Publicul îmi poate vedea încă cea mai mare parte a corpului şi se poate convinge că nu există oglinzi sau paravane ascunse. Îmi las în jos mâinile acoperite cu mănuşi, până aproape de suprafaţa platformei şi, în timp ce fac asta,

zgomotul produs de tensiunea electrică se intensifică şi are loc o altă descărcare luminoasă. Mă clatin ca şi când aş fi în stare de şoc.

Fata se îndepărtează de dispozitiv, puţin fricoasă. Mă întrerup din activitate şi o sfătuiesc să părăsească scena, pentru propria ei siguranţă. La început, opune rezistenţă, apoi se îndreaptă grăbită spre culise.

Ajung la conul direcţional, îl apuc precaut cu mâinile înmănuşate şi îl mişc cu atenţie până când vârful său este îndreptat direct spre dulap.

Iluzia se apropie de punctul culminant. Dinspre locul unde se află orchestra se aude răpăit de tobe. Îmi pun ambele mâini pe platformă încă o dată şi, în mod miraculos, toate becurile rămase strălucesc intens. Sunetul sinistru creşte. Mai întâi mă aşez pe platformă şi mă răsucesc astfel încât să-mi pot întinde picioarele, apoi mă las pe spate şi mă culc cu faţa în sus, înconjurat de forţele electrice teribile.

Îmi ridic braţele şi scot mai întâi prima mănuşă, apoi pe a doua. După ce îmi las braţele în jos, dau voie mâinilor să atârne sub nivelul platformei. Una dintre ele, cea pe care o poate vedea publicul, cade întâmplător în receptaculul unde, cu câteva secunde mai înainte, arsese o bucată de hârtie.

Apare o străfulgerare orbitoare de lumină, apoi toate becurile din decor se sting.

În aceeaşi clipă... dispar de pe platformă.

Dulapul se deschide, iar eu sunt văzut ghemuit înăuntru.

Mă rostogolesc încet din dulap şi mă prăbuşesc pe podea. Sunt scăldat în luminile scenei. Treptat, îmi revin în simţiri. Mă ridic. Clipesc din cauza strălucirii luminii. Privesc publicul. Mă întorc spre platformă, indicând locul în care fusesem, mă întorc spre dulapul din spatele meu şi arăt unde am ajuns.

Mă înclin.

Publicul m-a văzut transferat. În faţa ochilor lui, fusesem catapultat de puterea electricităţii dintr-o parte a scenei în cealaltă. Trei metri distanţă. Şase metri, nouă, în funcţie de mărimea scenei.

Un corp uman transferat într-o clipită. Un miracol, o imposibilitate, o iluzie.

Asistenta mea se întoarce pe scenă. Ţinând-o de mână, zâmbesc şi fac reverenţe, în timp ce aplauzele izbucnesc şi

cortina cade în faţa mea.

25

Dacă nu voi mai spune nimic despre asta, va fi acceptabil. Nu voi interveni din nou. Voi continua cu concluziile.

26

Viaţa în apartamentul meu din Hornsey, o zonă din nordul Londrei la câteva mile de casa din St Johns Wood, lăsa mult de dorit. Alesesem apartamentul, unul din zece aflate într-un bloc pe o stradă liniştită, pur şi simplu pentru că anonimatul său părea a corespunde nevoilor mele. Se afla la etajul doi, în partea din spate a unei clădiri modeste, de la mijlocul secolului, şi ocupa unul dintre colţuri, astfel încât, deşi avea câteva ferestre ce dădeau spre o mică grădină, intrarea se făcea pe o singură uşă situată lângă scară.

Nu mult după ce îl închiriasem, am început să regret alegerea. Cei mai mulţi dintre chiriaşi erau familii de condiţie nevoiaşă-mijlocie, cu gospodării modeste; în toate celelalte apartamente de pe palier existau copii şi erau mulţi servitori care tot veneau şi plecau. Faptul că locuiam singur într-un apartament de asemenea dimensiuni a stârnit curiozitatea vecinilor mei. Deşi am dat de înţeles că nu doream să mă implic în conversaţii, unele erau inevitabile şi, în curând, m-am simţit expus speculaţiilor făcute pe seama mea. Ştiam că trebuia să mă mut în altă parte, dar în momentul în care am închiriat apartamentul, îmi doream să am un loc sigur în care puteam locui între spectacole şi, chiar dacă îmi schimbam domiciliul, ştiam că nu exista nicio garanţie că nu aş fi atras curiozitatea celorlalţi, oriunde aş fi mers. M-am hotărât să adopt o atitudine de neutralitate politicoasă, astfel că veneam şi plecam discret, neavând prea multe relaţii cu vecinii mei, dar fără să par secretos în mişcările pe care le făceam. Până la urmă, cred că am devenit neinteresant pentru ei. Englezii au o toleranţă tradiţională faţă de excentrici, iar sosirile mele târzii în noapte, lipsa servitorilor, metoda mea inexplicabilă de a-mi câştiga existenţa au început, cu timpul, să pară inofensive şi familiare.

Lăsând toate acestea deoparte, pentru mult timp după ce m-am mutat, viaţa în apartament mi s-a părut neplăcută. Îl închiriasem nemobilat şi, deoarece majoritatea câştigurilor se duceau către casa din St Johns Wood, la început nu mi-am permis decât o mobilă ieftină şi neconfortabilă. Sursa principală de căldură era soba, pentru care lemnele trebuiau aduse din curtea din spate şi care făcea o căldură insuportabilă în

apropierea ei, dar nu avea niciun efect în părţile îndepărtate ale apartamentului. Covoare nu existau.

Din cauză că apartamentul reprezenta un refugiu pentru mine, era esenţial să fac din el un loc confortabil pentru locuit şi convenabil pentru a petrece uneori, în linişte, perioade mai lungi de timp.

Lăsând la o parte disconfortul fizic, care începuse, bineînţeles, să se atenueze încet, încet, pentru că am reuşit să-mi achiziţionez diverse lucruri practice de care aveam nevoie, cel mai dificil erau de suportat singurătatea şi despărţirea de familie. Nu a existat niciun remediu pentru asta, nici atunci, nici acum. La început, când stăteam departe doar de Sarah, era destul de insuportabil, dar în perioada cât fusese însărcinată cu gemenii, agonizam de îngrijorare pentru ea. Devenise şi mai dificil după ce s-au născut Graham şi Helena, în special când unul dintre ei se îmbolnăvea. Ştiam că familia mea era îngrijită şi supravegheată cu dragoste şi că servitorii noştri erau foarte devotaţi şi de încredere şi, indiferent de gravitatea bolii, aveam bani suficienţi să ne permitem cel mai bun tratament, dar niciunul dintre aceste argumente nu mă liniştea, deşi îmi dădea într-o oarecare măsură un sentiment de consolare.

În anii când pregăteam Noul Om Transferat şi varianta sa modernă şi în care mi-am pus la punct cariera în domeniul magiei, nu m-am gândit niciodată că a avea o familie putea să constituie într-o zi o ameninţare la adresa întregii mele activităţi.

De mai multe ori am fost tentat să renunţ la scenă, să nu mai execut niciodată vreo iluzie, să abandonez magia în totalitate şi pentru totdeauna, deoarece nutream afecţiune faţă de soţia mea şi dragoste nemărginită pentru copii.

În acele zile interminabile din apartamentul de pe strada Hornsey şi uneori în săptămânile în care teatrele nu aveau loc pentru spectacolul meu, aveam timp mai mult decât suficient să reflectez.

Ideea principală este, desigur, că nu am renunţat. Am perseverat în toţi acei ani dificili de început. Am continuat când reputaţia şi câştigurile începuseră să ia avânt. Continui şi azi când, aşa cum am şi intenţionat, tot ce-a mai rămas din iluzia mea faimoasă este misterul care o înconjoară.

Oricum, lucrurile au devenit mult mai uşoare în ultimul timp.

În primele două săptămâni de când o angajasem pe Olive Wenscombe am descoperit că locuia într-un hotel modest în apropiere de Gara Euston, o adresă dubioasă. Acest lucru explica faptul că îmi spusese despre magicianul din Hampshire care îi pusese la dispoziţie o locuinţă odată cu slujba, o locuinţă la care renunţase, desigur, când plecase de la el. Până în acel moment, Olive şi cu mine folosisem în mod regulat canapeaua din spatele atelierului şi nu mi-a luat mult să-mi dau seama că şi eu la rândul meu îi puteam oferi o locuinţă permanentă.

Pactul controla toate deciziile de o asemenea natură, dar în acest caz era doar o formalitate. Câteva zile mai târziu, Olive s-a mutat în apartamentul meu din Hornsey. De atunci, acolo a locuit.

Revelaţia ei, cea care avea să schimbe totul, a apărut câteva săptămâni mai târziu.

27

Aproape de sfârşitul anului 1898, anularea unui spectacol însemna o pauză mai mare de o săptămână între reprezentaţiile Noului Om Transferat. Mi-am petrecut timpul în apartamentul din Hornsey şi, cu toate că am fost o dată la atelier, mai mult de o săptămână m-am cufundat împreună cu Olive într-o rutină casnică fericită şi stimulatoare din punct de vedere fizic. Am început să redecorăm apartamentul şi, cu o parte din câştigurile de pe urma unui spectacol de succes de la Teatrul Illyria din West End, am cumpărat câteva articole de mobilier.

Cu o seară înainte ca idila să se sfârşească – trebuia să-mi susţin spectacolul la Hippodrome, în Brighton – mi-a oferit o surpriză. Era târziu şi ne odihneam împreună, în pragul somnului.

— Ascultă, iubire, mi-a spus ea. Mă gândeam că probabil vrei să începi să-ţi cauţi o nouă asistentă.

Am fost atât de surprins, încât la început nici nu am ştiut ce să-i răspund. Până în acel moment mi se păruse că am găsit acea stabilitate pe care o căutasem timp de o viaţă. Aveam o familie şi o amantă. Locuiam în casa mea cu soţia şi stăteam în apartament cu amanta. Viaţa mea avea două jumătăţi distincte, ţinute separat, niciuna dintre ele nesuspectând existenţa celeilalte. În plus, iubita lucra ca asistenta mea de scenă frumoasă şi fermecătoare. Nu numai că era genială în munca ei, dar înfăţişarea ei plăcută, eram convins, mă ajutase să atrag un public numeros. În termeni populari, aveam prăjitura şi mâncam cu nesaţ din ea. Acum, prin aceste cuvinte, Olive părea să destabilizeze totul şi mă arunca într-o stare de disperare.

Văzându-mi reacţia, mi-a explicat:

— Trebuie să-mi descarc sufletul de multe greutăţi. Nu este chiar atât de rău cum probabil crezi.

— Nu-mi pot imagina cum ar putea fi mai rău de atât.

— Ei bine, dacă vei asculta jumătate din ce am de spus, va fi mai groaznic decât ţi-ai putea imagina vreodată, dar dacă accepţi să auzi toată povestea, cred că în final te vei simţi uşurat.

M-am uitat la ea cu atenţie şi am observat, aşa cum ar fi trebuit de la început, că părea tensionată şi agitată, în mod

evident, se întâmplase ceva.

Povestea a năvălit într-un potop de cuvinte, confirmându-i rapid ameninţarea. Ce mi-a relatat m-a umplut de groază.

A început prin a-mi spune că dorea să nu mai lucreze pentru mine din două motive. Primul era că muncea de câţiva ani şi-şi dorea o schimbare. Îşi dorea să aibă o casă, să-mi fie iubită şi să-mi urmărească profesia din acea poziţie. A mai adăugat că va continua să lucreze ca asistenta mea oricât i-aş cere sau până ce i-aş găsi o înlocuitoare. Până aici, toate bune. Însă, a adăugat ea, nu auzisem încă al doilea motiv. Acesta era că fusese trimisă să lucreze pentru mine de cineva care dorea să-mi cunoască secretele profesionale. Acest bărbat...

— Este Angier! am exclamat. Ai fost trimisă de Rupert Angier să mă spionezi?

A mărturisit imediat şi, văzându-mi mânia, s-a îndepărtat de mine şi a început să plângă. Mintea mea o luase razna şi încercam să-mi amintesc tot ce-i spusesem în săptămânile precedente şi să-mi dau seama ce elemente de recuzită văzuse sau folosise, ce secrete ar fi putut afla şi ce ar fi putut să-i comunice duşmanului meu.

O vreme nu am fost în stare să o ascult, nu am fost în stare să gândesc logic şi calm. În acelaşi timp ea plângea, implorându-mă să o ascult.

Au trecut astfel două sau trei ore într-un chip dureros şi neconstructiv, după care am atins amândoi pragul insensibilităţii emoţionale. Impasul se prelungise până la orele mici ale dimineţii, când nevoia de odihnă ne-a răzbit pe amândoi. Am stins lumina şi ne-am culcat împreună, obiceiurile noastre nefiind încă distruse de teribila dezvăluire.

Stăteam treaz în întuneric, încercând să mă gândesc cum să rezolv această situaţie, dar mintea mea era tot confuză. Apoi, din întunericul de lângă mine am auzit-o şoptindu-mi:

— Nu-ţi dai seama că, dacă aş fi fost încă spionul lui Rupert Angier, nu ţi-aş fi spus? Da, am fost cu el, dar m-am plictisit. S-a încurcat cu o altă femeie, ceea ce m-a deranjat. Tot timpul era obsedat să te atace şi aveam nevoie de o schimbare, aşa că mie mi-a venit ideea asta. Dar când te-am întâlnit... ei bine, am simţit ceva diferit. Tu nu semeni deloc cu Rupert. Ştii că tot ce s-a întâmplat între noi a fost real, nu-i aşa? Rupert crede că te spionez pentru el, dar probabil că şi-a dat seama până acum că

nu va afla nimic de la mine. Vreau să nu-ţi mai fiu asistentă, pentru că, atât timp cât lucrez cu tine, Rupert se aşteaptă să fac ce vrea el. Îmi doresc să scap de toate astea, să locuim aici în acest apartament, să fiu cu tine, Alfred. Ştii, cred că te iubesc…

Şi aşa mai departe, îndelung în noapte.

De dimineaţă, în lumina cenuşie şi descurajantă a unei zile ploioase, i-am spus:

— Am hotărât ce voi face. De ce să nu-i comunici un mesaj lui Angier? Îţi voi spune ce să-i transmiţi şi-i vei duce mesajul, spunându-i că e secretul pe care-l caută. După aceea, dacă te întorci şi dacă îmi juri că nu vei mai avea niciodată nimic de-a face cu Angier şi dacă – şi numai dacă – mă vei face să am încredere în tine, atunci ne vom începe viaţa din nou împreună. Eşti de acord?

— Îi voi duce mesajul chiar azi. Vreau să-l scot pe Angier din viaţa mea pentru totdeauna!

— Mai întâi voi merge la atelier. Trebuie să mă hotărăsc ce-i pot spune lui Angier fără nicio problemă.

Acestea fiind spuse, am lăsat-o în apartament şi am luat autobuzul către strada Elgin. Stând tăcut pe platforma de deasupra, fumând pipă, mă întrebam dacă eram într-adevăr un fraier îndrăgostit, pe cale să dau cu piciorul la tot ce aveam.

Problema a fost discutată pe larg când am ajuns la atelier. Deşi potenţial gravă, era doar una dintre numeroasele crize cu care Pactul a trebuit să se confrunte de-a lungul anilor şi am simţit că aceasta de acum nu era o problemă gravă sau deosebită. Nu era uşoară, dar după ea Pactul a rămas mai ferm ca niciodată. Până la urmă, ca o mărturie a credinţei mele permanente în Pact, pot spune că am fost eu cel care a rămas la atelier, în timp ce eu m-am întors la apartament.

Acolo i-am dictat lui Olive ce trebuia să scrie cu propria ei mână. A scris, tensionată, dar hotărâtă să facă tot ce ştia că trebuie să facă. Mesajul intenţiona să-l trimită pe Angier să caute într-o direcţie greşită, aşadar era nevoie să fie nu numai ceva plauzibil, dar şi ceva la care el unul nu s-ar fi gândit.

Olive a părăsit apartamentul din Hornsey la ora 14.25 şi nu s-a mai întors până după 23.00.

— S-a făcut! a strigat. Are informaţiile pe care i le-am dat. N-aş vrea să-l mai văd niciodată şi, cu siguranţă, nu voi mai rosti, în această viaţă, vreun cuvânt prietenos către sau despre el.

28

Nu m-am întrebat niciodată ce se întâmplase în timpul celor opt ore şi jumătate pe care le petrecuse cât lipsise şi de ce durase atât să înmâneze un mesaj scris. Explicaţia pe care mi-o dăduse era probabil cea adevărată, fiind cea mai simplă: traversase Londra cu mijloacele de transport în comun, nu-l găsise imediat pe Angier, descoperise că avea spectacol în altă parte a oraşului, şi astfel timpul trecuse fără să-şi dea seama. Dar, pe măsură ce se lăsa seara, îmi imaginam numeroase scenarii în care agentul dublu pe care-l întorsesem împotriva primului stăpân putea să joace din nou un rol dublu şi, fie nu aş mai fi văzut-o niciodată, fie s-ar fi întors cu o nouă misiune subversivă în interesul lui.

Toate acestea s-au întâmplat la sfârşitul anului 1898, iar prezentele rânduri le scriu la finele unei luni zbuciumate de ianuarie 1901. (Evenimentele din lumea înconjurătoare au ajuns la urechile mele. Cu o zi înainte să aştern aceste cuvinte, Majestatea Sa, regina, a închis, în sfârşit, ochii pentru totdeauna.) Olive s-a întors la mine acum mai mult de doi ani, aşa cum a promis, şi a rămas cu mine, aşa cum mi-am dorit. Cariera mea continuă fără piedici, poziţia mea în lumea magiei este invulnerabilă, familia mea creşte, bogăţia îmi este asigurată. Din nou, am două vieţi liniştite. Rupert Angier nu m-a mai atacat de când Olive i-a transmis informaţiile false. Totul este calm în jurul meu şi, după anii de turbulenţă, viaţa mea s-a stabilizat în sfârşit.

29

Scriu din nou, forţat de împrejurări, în anul 1903. Stabilisem să-mi las jurnalul închis pentru totdeauna, dar evenimentele au conspirat împotriva mea.

Rupert Angier a murit subit. Avea patruzeci şi şase de ani, fiind doar cu un an mai tânăr decât mine. Moartea lui, potrivit unui articol în *The Times,* fusese provocată de complicaţiile apărute în urma unor răni pe care le suferise în timp ce executa un număr de magie la teatrul din Suffolk.

Am citit acest anunţ şi unul mai scurt care apăruse în *Morning Post,* în căutarea unor informaţii noi pe care le puteam afla despre el, dar n-am găsit nimic neştiut deja.

Bănuisem că e bolnav. Ultima oară când îl văzusem în carne şi oase mi se păruse că arată slăbit şi îmi închipuisem că era victima unei boli cronice grave.

Pot rezuma necrologurile publicate, pe care le am în faţa mea în timp ce scriu. Se născuse în Derbyshire în 1857, dar se mutase la Londra la o vârstă fragedă, unde muncise ulterior mulţi ani ca iluzionist şi prestidigitator, atingând un nivel considerabil al succesului, îşi pusese în scenă spectacolele peste tot în Insulele Britanice şi în Europa şi organizase trei turnee în Lumea Nouă, ultimul fiind la începutul acestui an. Era inventatorul câtorva iluzii de scenă importante, în special al celei numite Dimineaţa Luminoasă (implica apariţia unei asistente din ceea ce părea a fi un balon de sticlă închis, aflat în plin câmp vizual al publicului), care fusese preluată pe scară largă. Mai recent, concepuse o nouă iluzie, numită într-o clipită, pe care o executa atunci când s-a întâmplat fatalul accident. Un maestru al prestidigitaţiei, Angier susţinuse reprezentaţii deopotrivă la întrunirile mici sau particulare. Era căsătorit, avea băiat şi două fete şi, până la sfârşitul vieţii, locuise împreună cu familia în zona Highgate a Londrei. Susţinuse spectacole în mod regulat până la accidentul care îi curmase viaţa.

30

Nu-mi face nicio plăcere să scriu despre moartea lui Angier. A venit ca un punct culminant tragic al şirului de evenimente care se întâmplaseră vreme de mai mult de doi ani. N-am vrut să consemnez niciunul dintre acestea deoarece, regret să spun asta, ameninţau să reînvie situaţia neplăcută care existase între noi.

După cum am amintit în partea de început a acestui jurnal, ajunsesem la o stare de plăcută stabilitate în viaţă şi carieră şi nu-mi doream nimic mai mult decât avem în acel moment. Simţeam şi credeam sincer că, dacă Angier ar fi mai îndreptat un alt atac împotriva mea, aş fi fost în stare să nu-l iau în seamă. Oricum, aveam toate motivele să cred că şirul de indicii false oferite în biletul dus de Olive pusese punct disputei dintre noi. Intenţionasem, bineînţeles, să-l pun pe o pistă greşită şi să-l trimit în căutarea unui secret care nu exista. Faptul că de mai mult de doi ani nu mai auzisem de el demonstra că şiretlicul funcţionase.

Curând după ce am terminat prima parte a acestei istorisiri, s-a întâmplat să observ într-o revistă un comentariu referitor la un spectacol care avea loc la Finsbury Park Empire. Rupert Angier lua parte la el şi, după toate aparenţele, era în partea de jos a afişului. Articolul îl menţiona doar în treacăt, subliniind că „e bine să vezi că talentul său a rămas nealterat”. Acest comentariu sugera că viaţa lui profesională cunoscuse o perioadă de inactivitate.

Două sau trei luni mai târziu, totul s-a schimbat. Unul dintre ziarele de specialitate prezenta un interviu cu el, publicând alături chiar şi o fotografie. Un cotidian se referea într-un editorial la „renaşterea artei prestidigitatorului”, subliniind numeroasele trucuri de magie care se aflau în fruntea afişului la teatrele de estradă. Era menţionat şi numele lui Rupert Angier, alături de alte câteva.

Mai târziu, din cauza întârzierilor fireşti în astfel de cazuri, unul dintre ziarele de specialitate la care eram abonat a publicat un articol detaliat despre Angier. Acesta descria spectacolul său actual ca fiind un punct de plecare triumfător în arta magiei la scenă deschisă. Noua sa iluzie, numită Într-o clipită, se remarca

printr-o menţiune specială şi o apreciere critică. Se spunea în articol că stabilea noi standarde în arta magiei, astfel încât, cu excepţia cazului în care domnul Angier însuşi ar fi ales să dezvăluie secretele muncii sale, era imposibil ca un alt iluzionist s-o poată copia, cel puţin în viitorul apropiat. Acelaşi articol menţiona că Într-o clipită constituia un progres semnificativ faţă de „eforturile anterioare” în domeniul iluziilor bazate pe transfer şi adăuga o remarcă uşor peiorativă nu numai la adresa Noului Om Transferat, ci şi la adresa mea.

Am încercat, am încercat din greu să nu iau în seamă o astfel de supărare, dar aceste apariţii în presă nu erau decât primele din multe altele care aveau să urmeze. Fără nicio îndoială, Rupert Angier era cel mai bun din breasla noastră.

În mod firesc, am simţit că trebuia să fac ceva în privinţa asta. O mare parte din activitatea mea din ultimele luni implicase turnee, spectacole în cluburi mai mici şi în teatre din provincie. M-am hotărât că, pentru a mă reafirma, aveam nevoie de un sezon la un mare teatru londonez. Atât de mare era interesul faţă de iluziile de scenă în acea perioadă, încât agentul meu a avut câteva dificultăţi în a aranja ceea ce promitea să fie un spectacol de proporţii. Locul ales era Teatrul Liric din Strand şi mă aflam în fruntea afişului la un spectacol de varietăţi programat să se desfăşoare timp de o săptămână, în septembrie 1902.

Am inaugurat stagiunea cu jumătate de sală goală, iar în ziua următoare, articolele din presă erau puţine şi sumare. Doar trei ziare îmi menţionau numele, iar comentariul cel mai favorabil mă numea „un susţinător al unui stil de magie remarcabil, mai degrabă pentru valoarea sa nostalgică decât pentru flerul inovator”. În următoarele două seri sala a fost aproape goală, iar spectacolul şi-a oprit reprezentaţiile la jumătatea săptămânii.

31

M-am hotărât că trebuia să văd eu însumi noua iluzie a lui Angier şi când am auzit, la sfârşitul lui octombrie, că începuse un turneu de două săptămâni la Hackney Empire, mi-am cumpărat pe furiş un bilet la spectacol. Sala de la Empire este lungă şi îngustă, cu culoare strâmte, şi învăluită în întuneric pe durata întregii reprezentaţii, astfel încât era numai bună pentru scopul pe care-l urmăream. Locul meu avea o vedere bună asupra scenei, dar nu eram atât de aproape încât Angier să mă poată zări.

Nu am văzut nimic deosebit în partea principală a spectacolului, în care executa cu graţie iluzii din repertoriul standard de magie. Stilul său era bun, comentariile amuzante, asistenta frumoasă, iar priceperea artistică – peste medie. Purta un costum de seară bine croit, iar părul era dat cu briantină şi foarte lucios. În timpul acestei prime părţi a spectacolului am observat paloarea feţei sale şi alte semne care sugerau că nu se simţea prea bine. Se mişca anevoios şi, de câteva ori, s-a ferit să-şi folosească braţul stâng, ca şi cum era mai neputincios decât celălalt.

În sfârşit, după un truc oarecum amuzant, în cadrul căruia un mesaj scris de un spectator apărea într-un plic sigilat, Angier ajunse la iluzia din finalul programului, începu cu un discurs serios, pe care l-am notat repede într-un carneţel. Iată ce spunea:

Doamnelor şi domnilor! Deoarece noul secol se derulează cu repeziciune, vedem în jurul nostru, la tot pasul, miracole ale ştiinţei. Astfel de minuni apar aproape în fiecare zi. Oare câţi dintre cei aflaţi aici în această seară vor mai trăi să vadă ce miracole vor mai apărea până la sfârşitul noului secol? Oamenii vor putea să zboare, să vorbească peste oceane, să călătorească în văzduh. Şi totuşi, niciun miracol pe care ştiinţa este capabilă să-l producă nu se poate compara cu cea mai mare minune dintre toate… mintea şi corpul uman.

În această seară, doamnelor şi domnilor, voi prezenta o realizare a magiei care îmbină minunile ştiinţei şi pe cele ale minţii umane. Niciun alt iluzionist din lume nu poate reproduce

ceea ce veţi vedea cu ochii dumneavoastră!

Spunând acestea, îşi ridică braţul sănătos cu un gest teatral, iar cortina fu trasă în lateral. Acolo, aşteptând în luminile rampei, se afla dispozitivul pe care venisem să-l văd.

Era cu mult mai mare decât mă aşteptam. Magicienii, de obicei, preferă să lucreze cu o recuzită compactă, astfel încât să intensifice misterul potenţialelor sale întrebuinţări. Echipamentul lui Angier ocupa, practic, întreaga scenă.

În centrul scenei se afla un aranjament format din trei stâlpi lungi de metal, uniţi la capăt şi susţinând un glob strălucitor tot de metal, cu diametrul de aproximativ cincizeci de centimetri. Sub trepiedul format din aceşti stâlpi era spaţiu doar cât să stea un om în picioare. Imediat deasupra trepiedului şi sub glob se afla un dispozitiv cilindric din lemn şi metal, bine fixat în loc. Cilindrul era construit din şipci de lemn cu spaţii distincte între ele, peste care fuseseră răsucite de sute de ori fire subţiri de sârmă. De unde stăteam eu, cilindrul mi s-a părut că avea cel puţin o sută douăzeci de centimetri înălţime şi probabil tot atâţia în diametru. Se rotea încet, captând şi reflectând luminile scenei. Licăriri luminoase alergau de-a lungul pereţilor.

Înconjurând dispozitivul, la o distanţă de aproape trei metri, se afla un al doilea inel format din opt şipci din metal, cu alte fire răsucite în jurul lui. Acestea erau aşezate pe suprafaţa scenei, concentric cu trepiedul. Şipcile aveau între ele spaţii largi şi egale. Publicul putea vedea clar partea principală a aparatului.

Eram total nepregătit pentru asta, deoarece mă aşteptam să văd un fel de dulap magic de mărime obişnuită, cum era cel folosit de mine. Echipamentul lui Angier era atât de mare, încât nu era spaţiu nicăieri pe scenă pentru un al doilea dulap în care să se ascundă.

Creierul meu de magician începuse să gândească intens, încercând să anticipeze care urma să fie iluzia, în ce fel era diferită de a mea şi în ce consta secretul. Prima impresie – surprindere faţă de mărimea dispozitivului. A doua impresie – calitatea remarcabilă a acestuia. Cu excepţia cilindrului rotativ de deasupra trepiedului, nu erau folosite culori strălucitoare, lumini confuze sau zone intenţionate de întuneric. În cea mai mare parte, dispozitivul părea să fie confecţionat din lemn sau

metal simplu. Erau sârme şi fire care plecau în diverse direcţii. A treia impresie – nicio bănuială despre ceea ce avea să urmeze. Nu aveam nicio idee în legătură cu ceea ce trebuia să facă maşinăria respectivă. De obicei, recuzita magică are un aspect banal, pentru a deruta publicul. Arată ca o masă obişnuită, de exemplu, sau ca un şir de trepte ori ca un dulap, dar echipamentul lui Angier nu avea deloc un aer familiar.

Angier şi-a început iluzia.

Se părea că nu există nici oglindă pe scenă. Fiecare parte a echipamentului putea fi văzută direct, iar Angier şi-a făcut pregătirile cutreierând scena, plimbându-se de la un capăt al ei la altul, trecând prin spatele şipcilor, tot timpul vizibil, tot timpul în mişcare. I-am privit picioarele, de obicei o parte a anatomiei iluzionistului care trebuie observată cu atenţie când se mişcă în jurul şi, în special, în spatele recuzitei (o mişcare inexplicabilă poate indica prezenţa unei oglinzi sau a unui alt echipament), dar mersul lui Angier era relaxat şi normal. Se părea că nu existau nici trape sau uşi ascunse pe care le-ar fi putut folosi. Scena era acoperită cu o folie de cauciuc dintr-o bucată, făcând ca accesul sub podea să fie dificil.

Cel mai curios lucru era că nu exista nicio logică aparentă a iluziei. Un dispozitiv magic este folosit, în mod normal, pentru a structura sau a direcţiona greşit aşteptările publicului. El constă într-o cutie care este, în mod evident, prea mică pentru a găzdui un corp uman (deşi aşa se va întâmpla), într-un perete de oţel care la prima vedere nu poate fi penetrat sau într-un cufăr încuiat din care ar fi imposibil să scapi. În fiecare caz, iluzionistul dejoacă presupunerile pe care publicul le-a făcut în urma propriei evaluări a ceea ce a văzut. Echipamentul lui Angier nu semăna cu nimic din ceea existase până atunci şi, doar uitându-te la el, era imposibil să ghiceşti la ce putea servi.

Plimbându-se în jurul echipamentului de pe scenă, Angier vorbea încă despre misterele ştiinţei şi vieţii. Apoi se opri în centrul scenei şi privi spre public.

— Doamnelor şi domnilor, am nevoie de unul dintre dumneavoastră, de un voluntar. Nu trebuie să vă temeţi pentru ce s-ar putea întâmpla. Am nevoie de dumneavoastră pentru o simplă verificare.

Stătea în lumina reflectoarelor, înclinat, invitându-i pe cei din primele rânduri să urce pe scenă. Mi-am înfrânat o dorinţă

nebună de a mă oferi voluntar, pentru a observa mai îndeaproape maşinăria, căci ştiam că dacă aş fi făcut asta, Angier m-ar fi recunoscut imediat şi, probabil, ar fi oprit spectacolul.

După o firească ezitare, un bărbat a înaintat şi a urcat pe scenă prin rampa din lateral. În acelaşi timp, unul dintre asistenţii lui Angier a adus o cutie plină cu câteva articole al căror scop a devenit în curând clar, deoarece fiecare dintre ele oferea un mijloc de marcare sau identificare. Erau două sau trei recipiente cu cerneală de culori diferite; un bol cu făină; câteva bucăţi de cretă; câteva fragmente de cărbune. Angier l-a invitat pe voluntar să aleagă unul dintre articole şi, când bărbatul a ales bolul cu făină, s-a întors cu spatele şi l-a îndemnat s-o presare pe spatele jachetei sale. Omul a făcut acest lucru, un nor de praf alb împrăştiindu-se spectaculos în lumina scenei.

Angier s-a întors din nou pentru a privi publicul şi i-a cerut voluntarului să aleagă una dintre cerneluri. Omul a ales-o pe cea roşie. Angier şi-a întins mâinile pline de făină, astfel încât cerneala roşie să poată fi turnată peste ele.

Acum, marcat în mod distinctiv, Angier l-a invitat pe bărbat să se întoarcă la locul său în sală. Luminile scenei au scăzut în intensitate, cu excepţia unei raze strălucitoare care venea dintr-un colţ.

S-a auzit un zgomot nepământean, ca un trosnet, ca şi când aerul însuşi fusese despicat în două şi, spre surprinderea mea, un fulger alb-albăstriu a apărut brusc din globul strălucitor. Arcul se mişca rapid şi aleatoriu, zvâcnind în interiorul spaţiului delimitat de şipcile exterioare, în care păşi acum Angier. Trosnetele şi pocnetele fulgerului păreau înzestrate cu o viaţă malefică proprie.

Intensitatea descărcării electrice s-a dublat dintr-o dată, apoi s-a triplat, cu alte fulgere care se încolăceau în jurul ei, ca şi când ar fi cercetat spaţiul închis. Unul dintre ele l-a descoperit în scurt timp pe Angier şi l-a înfăşurat imediat, părând să-l ilumineze cu o lumină cianotică, strălucind nu numai în jurul corpului său, dar parcă şi în interiorul lui. El a salutat explozia de electricitate, ridicând braţul sănătos, rotindu-se, permiţând focului şerpuitor şi şuierător să-l înconjoare.

Alte fulgere au izbucnit, fierbând în jurul său. El le-a ignorat, aşa cum făcuse şi cu celelalte. Fiecare părea că îl atacă pe rând;

unul se năpustea înapoi, ca un bici ridicat, făcând loc altuia, sau altor două, să ardă în jurul lui şi să-i biciuiască trupul cu focul care se răsucea neîncetat.

Mirosul acestei descărcări electrice s-a făcut simţit imediat şi în sală. Îl respiram împreună cu ceilalţi, gândindu-mă cu groază ce ar fi putut conţine. Îmi dădea impresia unei substanţe nepământeşti, ca şi când ar fi fost o eliberare de forţe până acum interzise omului şi care acum, dezlănţuite, degajau un iz de energie pură, nestăpânită.

În vreme ce asupra lui se abăteau mai multe arcuri electrice, Angier se apropie de trepiedul din inima infernului, direct sub sursă. Odată ajuns acolo, păru că e în siguranţă. Aparent neputincioase sau nedoritoare să se retragă în ele însele, arcurile de lumină se îndepărtau de el şi, cu bubuituri feroce, izbeau şipcile mari, exterioare. Curând, fiecare şipcă avea deasupra ei un arc ce şuiera şi scuipa violent, fiind însă imobilizat acolo.

Acele opt raze orbitoare formau un fel de boltă deasupra zonei în care Angier stătea singur. Reflectorul se stinse dintr-odată şi celelalte lumini de pe scenă păliră. El era iluminat doar de strălucirea descărcării incandescente. Stătea nemişcat, cu braţul sănătos ridicat, cu capul la mai puţin de trei centimetri sub cilindrul de metal, de unde emana întreaga energie. Spunea ceva, făcea o declaraţie către public, dar mesajul se pierdu în agitaţia zgomotoasă care ardea deasupra lui.

Îşi coborî braţele şi pentru două sau trei secunde rămase liniştit, privind spectacolul terifiant pe care el însuşi îl crease.

Apoi dispăru.

Într-o clipă era aici, în următoarea nu mai era. Dispozitivul scoase un sunet strident, puternic, şi păru că se clatină, dar odată cu dispariţia lui, crâmpeiele de energie se stinseră instantaneu. Fulgerele fâşâiră şi pocniră ca nişte mici focuri de artificii, apoi dispărură. Scena se cufundă în întuneric.

Stăteam în picioare; fără să-mi dau seama, mă ridicasem de ceva timp. Împreună cu restul publicului, încremenisem, înmărmurit. Omul dispăruse fără nicio urmă, chiar sub ochii noştri.

Am auzit agitaţie pe culoarul din spatele meu şi, împreună cu toţi ceilalţi, m-am întors să văd ce se întâmplase.

Erau prea multe capete şi corpuri şi nu puteam vedea clar,

dar un fel de mişcare se iscase în sală, în întuneric! M-am bucurat când luminile s-au aprins şi unul dintre reflectoare s-a întors, astfel că fasciculul său luminos dezvălui ce se întâmplase.

Angier era acolo!

Personalul teatrului se grăbea să ajungă la el şi câţiva spectatori încercau să se apropie, dar el îi împinse departe de el. Merse clătinându-se de-a lungul culoarului, apropiindu-se de scenă.

Am încercat să-mi revin din surpriză şi să fac o estimare rapidă. Nu trecuse mai mult de o secundă sau două între dispariţia sa de pe scenă şi apariţia pe culoar. Am privit scena şi punctul în care apăruse, încercând să calculez distanţa. Locul meu era la cel puţin douăzeci de metri depărtare de scenă, iar Angier apăruse în partea din spate a culoarului, aproape de una dintre ieşirile pentru public. Era cu mult în spatele meu, cel puţin la încă doisprezece metri distanţă.

Putea să fi alergat treizeci de metri într-o singură secundă, în timp ce întunericul de pe scenă îi masca deplasarea? Era atunci, cum e şi acum, o întrebare retorică. În mod clar, nu avea cum s-o facă, fără ajutorul unor tehnici de magie.

Dar care dintre ele?

Drumul de-a lungul coridorului spre scenă l-a adus pentru o fracţiune de secundă paralel cu mine, moment în care s-a împiedicat de o treaptă, dar şi-a revenit şi a mers mai departe. Eram convins că nu mă văzuse, deoarece era foarte clar că nu avea ochi pentru nimeni din public. Comportamentul său era acela al unui om cufundat în propria suferinţă; faţa sa era chinuită, întregul corp se mişca de parcă era epuizat de durere. Se împleticea precum un om beat, un invalid sau un om secătuit de viaţă. I-am văzut braţul stâng atârnând fără vlagă într-o parte, iar mâna îi era murdară de făină şi mânjită de cerneală roşie. Pe spatele jachetei era încă vizibilă pata de făină, în forma nedesluşită pe care o crease spectatorul cu câteva secunde mai devreme şi la treizeci de metri distanţă.

Toată lumea aplauda, mulţi strigau şi fluierau aprobator, în timp ce el se apropia de scenă în lumina unui al doilea reflector. Se îndreptă cu greu către centrul scenei, unde, în sfârşit, păru să-şi revină. Încă o dată, în lumina intensă a reflectoarelor, şi-a primit ovaţiile, făcând reverenţe către public, salutând zâmbitor

şi triumfător. Iar eu stăteam împreună cu ceilalţi şi mă minunam de ceea ce văzusem.

În spatele lui, discret, cortina se lăsase, ascunzând dispozitivul.

32

Nu ştiam cum fusese realizat trucul! Îl văzusem cu propriii mei ochi şi îl privisem ştiind cum trebuie să privesc un magician la lucru, mă uitasem în toate acele locuri departe de care orice magician încearcă să îndrume atenţia publicului. Am părăsit Hackney Empire într-o stare de furie furibundă. Eram nervos deoarece cea mai bună iluzie a mea fusese copiată; eram şi mai furios pentru că fusese chiar îmbunătăţită. Totuşi, cel mai rău dintre toate, era faptul că nu-mi dădeam seama cum fusese realizată.

Era un om, unul singur. Nu putea fi decât într-un loc. Şi apăruse în altul. Nu putea avea o dublură; în mod similar, nu putea să fi mers atât de repede dintr-un loc în altul.

Gelozia mi-a amplificat furia. Într-o clipită, titlul pe care Angier îl dăduse variantei sale *îmbunătăţite* a Noului Om Transferat era indiscutabil o iluzie importantă, care introducea un nou standard în arta noastră interpretativă, de multe ori ridiculizată şi de cele mai multe ori greşit înţeleasă. Din acest motiv trebuia să-l admir, indiferent de celelalte sentimente pe care le nutream faţă de el. Alături de, bănuiesc, ceilalţi membri ai publicului, simţeam că fusesem privilegiat fiind martor la realizarea acestei iluzii. Îndepărtându-mă de teatru, am trecut pe lângă coridorul îngust care ducea la uşa din spatele scenei şi, pe moment, mi-am dorit să fi fost posibil să-mi trimit cartea de vizită în cabina lui Angier, să-l fi putut vizita şi să-l felicit personal.

Mi-am înfrânat această pornire. După atâţia ani de rivalitate chinuitoare, nu puteam permite ca o prezentare rafinată a unei iluzii de scenă să mă determine să mă umilesc în faţa lui.

M-am întors în apartamentul meu din Hornsey, unde se întâmpla să locuiesc atunci, şi am petrecut o noapte de nesomn, zvârcolindu-mă neliniştit lângă Olive.

Ziua următoare am început să mă gândesc serios la ceea ce făcuse el din trucul meu, încercând să-mi dau seama cum reuşise. Recunosc din nou: nu ştiu cum o făcuse. N-am putut descoperi secretul când am văzut iluzia şi după aceea, indiferent care ar fi fost principiile de magie pe care le-am aplicat, tot n-am putut găsi soluţia.

La baza misterului se aflau trei, posibil patru dintre cele şase

categorii fundamentale de iluzii: *dispăruse,* apoi *apăruse* în altă parte, cumva părea să fi fost şi un element de *transfer,* iar toate fuseseră realizate cu aparenta *sfidare a legilor naturii.*

O dispariţie pe scenă este relativ uşor de pregătit, prin plasarea oglinzilor sau a jumătăţilor de oglinzi, folosirea luminii, utilizarea pânzelor sau storurilor negre, distragerea atenţiei, folosirea trapelor în scenă şi aşa mai departe. Apariţia în alt loc este, de obicei, o chestiune de plasare dinainte a unui obiect sau a unei copii fidele a acestuia… sau, dacă este vorba despre o persoană, plasarea unei dubluri convingătoare a persoanei respective. Combinarea acestor două efecte îl produce pe al treilea; în dezorientarea sa, publicul crede că a asistat la sfidarea legilor naturii.

Legi despre care credeam că le văzusem sfidate în acea seară la Hackney.

Toate încercările mele de a rezolva misterul pe baza principiilor convenţionale ale magiei eşuaseră şi, deşi mă gândeam şi lucram în mod obsesiv, nu ajunsesem nici măcar aproape de găsirea unei soluţii care să mă satisfacă.

Eram constant distras de recunoaşterea faptului că această iluzie magnifică avea la bază un secret de o simplitate enervantă. Regula fundamentală a magiei este întotdeauna valabilă – ceea ce *se vede* nu este ceea ce *se face de fapt.*

Acest secret continua să-mi scape. Aveam doar două consolări minore. Prima era că, indiferent de splendoarea spectacolului său, propriul meu secret era încă păstrat intact faţă de Angier. Nu realizase iluzia în stilul meu, şi nu ar fi putut niciodată s-o facă.

A doua era aceea a vitezei. Indiferent care era secretul său, efectul iluziei lui Angier nu era la fel de rapid ca al meu. Corpul meu era transferat de la un dulap în celălalt într-o fracţiune de secundă. Nu rapid, ci într-o *fracţiune de secundă.* Nu există niciun fel de interval de timp. Efectul lui Angier era, comparativ cu al meu, mai lent. În seara când am fost martor al iluziei, am estimat că între apariţie şi dispariţie se scursese una sau cel mult două secunde, ceea ce însemna că era cu una sau cel mult două secunde mai lent decât mine.

Într-una dintre tentativele de a afla răspunsul, am încercat să verific timpul şi distanţele implicate. În seara spectacolului, deoarece nu avusesem nicio idee despre ce urma să se

întâmple, nu avusesem la dispoziţie niciun mijloc ştiinţific de măsurare, astfel încât toate evaluările mele erau subiective.

Acest lucru face parte din metoda iluzionistului; nepregătindu-şi publicul, el poate folosi elementul-surpriză pentru a-şi acoperi urmele. Cei mai mulţi sunt incapabili să facă o estimare corectă. Multe trucuri se bazează pe principiul că iluzionistul realizează ceva atât de rapid, încât după aceea un public nepregătit va băga mâna în foc că nimic nu s-a putut întâmpla de fapt, *deoarece nu a fost timp suficient.*

Cunoscând acest lucru, am încercat să-mi amintesc cu precizie ceea ce văzusem, derulând din nou iluzia în mintea mea şi încercând să estimez cât timp trecuse între aparenta dispariţie a lui Angier şi materializarea lui în alt loc. Până la urmă, am ajuns la concluzia că, în mod sigur, nu durase mai puţin decât în prima mea estimare, de una sau două secunde şi că, mai probabil, trecuseră aproximativ cinci secunde. În cinci secunde de întuneric complet şi neaşteptat, un magician îndemânatic poate realiza o mulţime de şmecherii invizibile!

Această scurtă perioadă de timp era, evident, cheia misterului, dar nu părea suficientă pentru ca Angier să alerge până în spatele sălii.

La două săptămâni după incident, aranjând cu administratorul teatrului, am vizitat Hackney Empire sub pretextul că doream să fac măsurători pentru un spectacol pe care urma să-l susţin acolo. Aceasta este o procedură obişnuită pentru numerele de magie, deoarece iluzionistul îşi adaptează adesea reprezentaţia în funcţie de dimensiunile sălii. De aceea, solicitarea mea a fost considerată normală şi asistentul administratorului m-a întâmpinat cu amabilitate şi m-a ajutat la măsurători.

Am găsit locul pe care stătusem şi am stabilit că se afla la doar cinci metri de scenă. A fost mai dificil să găsesc punctul precis de pe culoar în care se materializase Angier şi nu puteam să apelez decât la amintirea mea legată de eveniment. Am stat lângă scaunul pe care îl ocupasem şi am încercat să determin poziţia lui Angier, amintindu-mi unghiul în care îmi întorsesem capul să-l văd. În final, tot ce am putut face a fost să-l plasez pe el undeva pe direcţia culoarului de trecere; punctul cel mai apropiat de scenă era la o distanţă mai mare de douăzeci de metri, iar extremitatea cea mai îndepărtată depăşea cu mult treizeci de metri.

Am stat un timp în centrul scenei, aproximativ în locul unde fusese trepiedul, şi m-am uitat îndelung la culoarul central, gândindu-mă cum aş fi putut eu să ajung dintr-o poziţie în alta în mai puţin de cinci secunde, în faţa unui public numeros şi pe întuneric.

33

Am plecat să discut problema cu Tommy Elbourne, care ieşise deja la pensie şi locuia în Woking. După ce i-am descris iluzia, l-am întrebat cum credea că putea fi explicată.

— Ar trebui să o văd cu ochii mei, domnule, mi-a spus după ce s-a gândit îndelung şi mi-a pus diverse întrebări.

Am încercat o abordare diferită. I-am prezentat-o ca şi când ar fi fost o iluzie pe care doream s-o realizez eu. Adesea lucrasem împreună în acest fel în trecut; îi descriam un efect la care doream să ajung şi, de aici, vedeam cum trebuie să procedăm.

— Dar asta nu ar fi o problemă pentru dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Borden?

— N-ar fi, însă eu sunt diferit! Cum am proiecta-o pentru un alt iluzionist?

— Nu ştiu cum. Cea mai bună metodă ar fi folosirea unei dubluri, a cuiva deja plasat în public, dar dumneavoastră spuneţi…

— Nu, nu aşa a procedat Angier. Era singur.

— Atunci nu am nici cea mai vagă idee, domnule.

34

Mi-am făcut noi planuri. Îmi propusesem să asist la următorul sezon de reprezentaţii al lui Angier, urmărindu-i spectacolul în fiecare seară, dacă era necesar, până când rezolvam misterul. Tommy Elbourne avea să vină cu mine. Voi încerca să-mi cruţ pe cât posibil orgoliul şi, dacă îi voi putea smulge secretul fără să-i trezesc suspiciunile, va fi perfect. Dar dacă, până la sfârşitul sezonului, nu voi ajunge la o explicaţie logică, voi renunţa la toată rivalitatea şi invidia din trecut şi îl voi aborda direct, stăruind pe lângă el pentru a primi o explicaţie. Atât era de obsedant misterul său pentru mine.

Scriu toate acestea fără să-mi fie ruşine. Misterele sunt o monedă de schimb obişnuită între magicieni şi am considerat că e datoria mea profesională să aflu cum era executat trucul. Dacă asta însemna că trebuia să mă umilesc, să recunosc că Angier era cel mai mare magician, atunci aşa să fie.

Dar nu avea să se întâmple aşa. După o vacanţă de Crăciun prelungită, Angier a plecat într-un turneu în SUA la sfârşitul lui ianuarie, lăsându-mă pradă frustrării.

La o săptămână după întoarcerea sa, în aprilie, am mers la el acasă, hotărât să fac pace cu el, dar nu l-am găsit. Casa, o clădire mare, dar modestă, pe o stradă nu departe de Highgate Fields, era închisă şi avea jaluzelele trase. Am vorbit cu vecinii, dar toţi mi-au spus că nu ştiu nimic despre cei care locuiau acolo. Angier, evident, îşi proteja viaţa personală de lumea înconjurătoare, ca şi mine.

L-am contactat pe Hesketh Unwin, omul care ştiam că era agentul lui, dar am fost refuzat. I-am lăsat un mesaj, rugându-l să-i transmită lui Angier să mă contacteze urgent. Deşi agentul mi-a promis că mesajul va ajunge la Angier în persoană, acesta nu mi-a răspuns niciodată.

I-am scris lui Angier direct, propunându-i să punem capăt rivalităţii, oferindu-i orice scuze sau despăgubiri pe care le-ar fi cerut pentru a ne împăca.

Nu mi-a răspuns şi mi-am dat seama, până la urmă, că depăşisem limitele raţiunii.

Răspunsul meu la tăcerea lui a fost, mă tem, insensibil.

35

În a treia săptămână a lunii mai m-am urcat într-un tren care mergea de la Londra spre oraşul-port Lowestoft, în Suffolk. Acolo, Angier avea programate spectacole timp de o săptămână. Mă dusesem cu un singur scop, acela de a mă infiltra în culise şi de a descoperi singur secretul.

În mod normal, accesul în culisele teatrului este supravegheat de personalul angajat special în acest scop, dar dacă eşti familiarizat cu viaţa de teatru sau cunoşti clădirea respectivă, există metode de a pătrunde în interior. Angier juca la Pavilion, un teatru foarte bine utilat, aflat pe faleză, în care avusesem şi eu spectacole în trecut. Nu mă aşteptam deci să am dificultăţi.

Am fost însă respins. Nu exista nicio speranţă să încerc pe la uşa dinspre scenă, deoarece un afiş scris de mână anunţa că toţi potenţialii vizitatori aveau nevoie de o autorizaţie pentru a li se permite să ajungă chiar şi până la uşa administratorului. Deoarece nu doream să atrag atenţia asupra mea, m-am retras fără să mai insist.

Am descoperit dificultăţi similare şi în ceea ce priveşte intrarea spre culise. Dar, aşa cum spuneam, există metode şi mijloace de a ajunge înăuntru, dacă ştii cum să procedezi; Angier îşi luase însă măsuri de precauţie, după cum aveam să descopăr curând.

Am întâlnit un tânăr tâmplar în zona culiselor, pregătind un decor. I-am arătat cartea mea de vizită, iar el m-a salutat destul de prietenos. După o scurtă conversaţie pe teme generale, i-am spus:

— Mi-ar plăcea să privesc spectacolul din spatele scenei.

— Cui nu i-ar plăcea!

— Crezi că ai putea să mă strecori înăuntru într-una dintre seri?

— Nicio şansă, domnule, şi nu are rost. Numărul principal nu se mai joacă săptămâna asta şi sus e pus un paravan. Nici eu nu pot vedea nimic!

— Şi ce părere ai despre asta?

— Nu îmi prea pasă, din moment ce mi-a strecurat un teanc de bancnote…

M-am retras din nou. Camuflarea scenei este o măsură

extremă, adoptată de puţini magicieni, cărora le e teamă să nu le fie descoperite secretele de către culisieri sau alţi lucrători. Este o metodă nepopulară şi, cu excepţia cazului în care dai un bacşiş substanţial, aduce un grad înalt de necooperare din partea oamenilor cu care artistul trebuie să lucreze. Simplul fapt că Angier se deranjase atât de mult demonstra că secretul său necesita metode elaborate de apărare.

Rămăseseră doar trei posibilităţi de a mă infiltra în clădirea teatrului, toate pline de riscuri.

Prima era să intru prin partea din faţă a clădirii şi să folosesc una dintre uşile de acces pentru a ajunge în spate. (Uşile din foaier care dădeau spre sala de la Pavilion erau încuiate, iar membrii personalului supravegheau toţi vizitatorii cu vigilenţă.)

A doua era să obţin o slujbă temporară în culise. (Nu mai era nevoie de angajaţi în acea săptămână.)

A treia era să merg la spectacol ca spectator şi să încerc să urc pe scenă din sală. Din moment ce nu mai aveam altă variantă, m-am dus la casa de bilete şi mi-am cumpărat câte un bilet pentru toate reprezentaţiile lui Angier. (A fost enervant să descopăr că spectacolul lui avea un asemenea succes, încât pentru multe dintre reprezentaţii fuseseră vândute toate biletele, fiind întocmite liste de aşteptare pentru eventualele renunţări, iar locurile rămase fiind cele mai scumpe.)

36

Locul meu, la cel de-al doilea spectacol al lui Angier pe care l-am urmărit, se afla în rândul din faţă. Angier s-a uitat în treacăt la mine, dar mă deghizasem ca un expert, astfel încât eram sigur că mă văzuse fără să mă recunoască. Ştiam din proprie experienţă că uneori simţi dinainte care dintre spectatori se vor oferi voluntari să te asiste şi cei mai mulţi magicieni studiază pe furiş persoanele din primele două, trei rânduri.

Când Angier şi-a început numărul cu cărţile de joc şi a solicitat voluntari, m-am ridicat în picioare, prefăcându-mă că ezit şi destul de sigur că voi fi invitat pe scenă. Odată ce am ajuns aproape de Angier, mi-am dat seama cât era de emoţionat; abia s-a uitat spre mine când am urmat procedura amuzantă de a alege şi ascunde cărţi. Am jucat corect, deoarece nu doream să-i stric spectacolul.

Când numărul s-a încheiat, asistenta a venit uşor în spatele meu, mi-a strâns braţul într-un fel politicos, dar ferm, şi m-a condus spre margine. La spectacolul anterior, voluntarul coborâse singur de pe scenă, în timp ce asistenta se întorsese repede în lumina reflectoarelor, unde era nevoie de ea pentru următoarea iluzie.

Ştiind asta, am profitat de oportunitate. Acoperit de zgomotul aplauzelor, i-am spus cu un accent rustic pe care, de altfel, îl foloseam ca element de deghizare:

— Este în regulă, don'şoară. Îmi găsesc singur locul.

Mi-a zâmbit recunoscător, m-a bătut uşor pe mână, apoi s-a întors la Angier. El îşi împingea în faţă masa de recuzită în timp ce aplauzele se stingeau. Niciunul dintre ei nu s-a uitat spre mine.

M-am dat câţiva paşi în spate şi m-am ascuns într-o laterală. Trebuia să-mi fac loc printr-o fantă îngustă în paravanul de prelată. Imediat, un asistent de scenă a apărut ca să-mi blocheze calea.

— Îmi pare rău, domnule, a spus cu glas tare. Nu aveţi voie în culise.

Angier era la doar câţiva metri de noi, începându-şi următorul număr. Dacă mă certam cu omul, m-ar fi auzit, fără îndoială, şi şi-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Cu o sclipire de

moment, mi-am scos pălăria şi peruca pe care le purtam.

— Fac parte din spectacol, prostul naibii! i-am spus apăsat, dar încet, cu vocea mea reală. Dă-te la o parte!

Asistentul s-a uitat la mine dezorientat, dar a mormăit o scuză şi s-a retras. Am trecut pe lângă el. Petrecusem mult timp gândindu-mă care ar fi fost cel mai bun loc pentru a căuta indicii. Ţinând seama de paravan, era mai probabil să găsesc ceea ce căutam la mezanin. Am mers de-a lungul unui coridor scurt până am dat de nişte trepte care coborau sub scenă.

Împreună cu podul scenei şi echipamentele de recuzită, mezaninul este una dintre cele mai tehnice zone ale teatrului; acolo se află câteva trape şi mecanisme pentru punţi, precum şi scripeţi folosiţi pentru glisoarele decorurilor. Câteva planşee mari se aflau depozitate în spatele lor, probabil pentru o producţie ulterioară. Am trecut rapid printre numeroasele elemente de recuzită. Dacă ar fi fost o producţie teatrală importantă, cu scene numeroase şi schimbări de decor, mezaninul ar fi fost ocupat de câţiva tehnicieni care acţionau maşinăriile, dar dat fiind că spectacolul de magie depinde în cea mai mare parte de recuzita proprie a iluzionistului, cerinţele tehnice sunt limitate în principal la cortină şi lumini. Am fost uşurat, dar nu surprins, văzând că nu e nimeni acolo.

Undeva în partea din spate am descoperit ceea ce căutam, aproape fără a-mi da seama iniţial despre ce era vorba. Am dat peste două lăzi mari şi rezistente, echipate cu multe mânere pentru ridicare şi manipulare şi inscripţionate clar: Personal – Marele Danton. Lângă acestea se afla un transformator de tensiune voluminos, de un tip care nu-mi era cunoscut. În propriul meu spectacol foloseam un astfel de echipament pentru alimentarea bancului electric, dar era ceva mic şi necomplicat. Acesta însă părea că emană o forţă brută. Emitea o căldură perceptibilă când m-am apropiat de el şi un zgomot scăzut, însă audibil, ca un murmur, ieşea de undeva din interior.

M-am aplecat peste convertor, încercând să-mi dau seama ce rol avea. Deasupra capului meu răsunau paşii lui Angier pe scenă, iar sunetul vocii sale se auzea în sală. Mi-l imaginam păşind încoace şi încolo în timp ce ţinea discursul despre minunile ştiinţei.

Dintr-odată, transformatorul a scos un zgomot puternic şi, spre neliniştea mea, un fum albastru subţire şi toxic a început să

iasă din el printr-un grătăraş de deasupra. Murmurul s-a intensificat. La început, m-am retras, dar teama m-a determinat să înaintez din nou.

Puteam auzi pasul măsurat al lui Angier la câţiva centimetri deasupra capului meu, evident neştiind ce se întâmpla aici, jos.

Din nou pocnetul s-a auzit în interiorul maşinăriei, de această dată însoţit de un scârţâit sinistru, ca atunci când un metal e tăiat cu fierăstrăul. Fumul ieşea mai rapid decât înainte şi, când m-am mutat în cealaltă parte a obiectului, am descoperit câteva bobine groase de metal ajunse la incandescenţă.

În jurul meu domnea harababura obişnuită în culisele teatrelor. Erau tone de cherestea uscată, scripeţi unşi cu lubrifianţi, kilometri de frânghie, numeroase deşeuri şi teancuri de hârtie, decoruri imense pictate în ulei. Întregul loc era un butoi cu iască, iar în mijloc era ceva care părea a fi pe punctul de a izbucni în flăcări. Iar eu stăteam acolo teribil de indecis – oare Angier sau asistenţii săi ştiau ce se întâmpla aici, jos?

Transformatorul continua să facă zgomote şi fumul să iasă prin grătar. Îmi intra în plămâni şi începeam să mă sufoc. În disperare de cauză, m-am uitat în jurul meu după un extinctor. Apoi am observat că transformatorul era alimentat printr-un cablu gros, izolat, care venea de la un panou electric pe peretele din spate. M-am repezit la el. Era acolo un mâner pe care scria „în caz de urgenţă Pornit/Oprit” şi, fără să mă gândesc de două ori, l-am înşfăcat şi l-am tras în jos.

Activitatea infernală a transformatorului s-a oprit imediat. Doar fumul albastru înţepător continua să iasă prin grătar, dar se subţia din ce în ce mai mult. Deasupra capului meu s-a auzit un zgomot înăbuşit, urmat de linişte. A trecut astfel o secundă sau două, în timp ce priveam în sus, spre scenă.

Am perceput paşi alergând şi vocea lui Angier care striga supărat. Puteam auzi şi publicul, un zgomot mai neclar, care nici nu aclama, nici nu aplauda. Zgomotul mersului grăbit şi al vocilor ridicate creştea în intensitate. Indiferent de ceea ce făcusem, îi distrusesem lui Angier spectacolul.

Venisem aici pentru a rezolva un mister, nu pentru a întrerupe programul, dar eşuasem în ceea ce priveşte primul aspect şi reuşisem, din neatenţie, cu al doilea. Tot ce aflasem era că folosea un transformator de tensiune mai puternic decât al meu şi că acesta prezenta risc de incendiu.

Mi-am dat seama că aş fi putut fi descoperit dacă rămâneam unde eram, aşa că am plecat de lângă transformatorul care se răcea rapid şi m-am întors pe drumul pe care venisem. Pieptul începea să mă doară din cauza fumului pe care îl inhalasem, iar capul mi se învârtea. Deasupra mea, pe scenă şi în zona din spatele scenei, puteam auzi mulţi oameni mişcându-se rapid şi făcând zgomot, un lucru care simţeam că era în favoarea mea. Undeva în clădire, nu foarte departe, cineva a ţipat. Trebuia să reuşesc să dispar în deruta aceea.

În timp ce alergam în sus pe trepte, urcând câte două, hotărât să nu mă opresc pentru nimic în lume, mi s-a ivit în faţă o privelişte uimitoare!

Mintea mea era confuză din cauza fumului, a emoţiei şi a fricii de a nu fi prins. Probabil că nu mai gândeam clar. Căci Angier însuşi stătea în picioare în capătul scării, aşteptându-mă, cu braţele ridicate. Dar am avut impresia că era mai degrabă o stafie! Am văzut luminile din spatele lui şi, prin cine ştie ce truc, păreau că trec direct prin el. Îndată, mi-au zburat prin minte câteva idei – probabil că avea un soi de veşmânt special, care-l ajuta să realizeze trucul! Un material tratat! Ceva care devenea transparent! îl făcea invizibil! Oare *acesta* este secretul lui?

Dar în aceeaşi clipă inerţia m-a împins către el şi amândoi am căzut pe podea. El a încercat să mă înşface, dar chestia cu care se unsese l-a împiedicat să mă apuce bine. Am reuşit să mă eliberez şi să mă rostogolesc departe de el.

— Borden! Vocea lui era răguşită de furie, nimic mai mult decât o şoaptă teribilă. Stai!

— A fost un accident! am strigat. Stai departe de mine!

Ridicându-mă în picioare, am fugit de lângă el, lăsându-l întins pe podea. Am alergat pe coridorul scurt, zgomotul pantofilor mei răsunând pe pardoseala lustruită, am dat colţul, am coborât un şir de trepte, am fugit de-a lungul unui alt coridor pustiu, apoi am ajuns la ghereta uşierului. Acesta a ridicat capul când am trecut pe lângă el, dar nu avea nicio şansă să mă prindă sau să mă oprească. Câteva momente mai târziu trecusem de intrarea actorilor şi alergam pe aleea slab luminată care ducea spre faleză.

Acolo, m-am oprit pentru un moment cu faţa spre mare, aplecându-mă şi sprijinindu-mi mâinile pe genunchi. Am tuşit de câteva ori, cu durere, încercând să-mi curăţ urmele de fum din

plămâni. Era o seară frumoasă de început de vară. Soarele de-abia apusese, iar luminile se aprindeau de-a lungul falezei. Marea era la flux, iar valurile se spărgeau uşor de mal.

Publicul ieşea de la Pavilion şi se îndrepta spre oraş. Mulţi oameni păreau nedumeriţi, probabil din cauza felului brusc în care se încheiase spectacolul. M-am plimbat de-a lungul falezei împreună cu mulţimea, apoi, când am ajuns la strada mărginită de magazine, m-am întors şi m-am îndreptat spre gară.

Mai târziu, mult după miezul nopţii, eram deja în casa mea din Londra. Copiii dormeau în camerele lor. Sarah era caldă lângă mine, iar eu stăteam întins în întuneric şi mă întrebam ce făcusem în seara aceea.

37

Apoi, şapte săptămâni mai târziu, Rupert Angier a murit.

Să spun că am fost măcinat de sentimente de vinovăţie ar fi prea puţin, mai ales pentru că ambele ziare care îi anunţaseră decesul se refereau la „rănile” pe care le suferise în timp ce îşi executa iluzia. Nu specificau că accidentul avusese loc la data când mă aflasem eu în Lowestoft, dar ştiam că atunci trebuie să se fi întâmplat.

Am spus deja că Angier îşi anulase restul reprezentaţiilor de la Pavilion şi, din câte ştiu, nu mai susţinuse niciun spectacol după aceea. Nu aveam idee de ce.

Acum se aflase că fusese rănit mortal în acea seară. Ceea ce era inexplicabil pentru mine era că îl întâlnisem pe Angier la mai puţin de un minut după intervenţia mea accidentală. Atunci nu păruse rănit mortal, şi nici măcar uşor. Dimpotrivă, părea perfect sănătos şi hotărât să mă răpună. Ne-am luptat pe podea, dar am reuşit să scap. Singurul lucru neobişnuit în legătură cu el fusese substanţa cu care se unsese pe corp sau pe costum, probabil pentru a-l ajuta, într-un fel sau altul, să dispară în spectacol. Iată deci o veritabilă enigmă deoarece, odată ce mi-am revenit după efectul inhalării fumului, mi-am amintit perfect tot ce se întâmplase în acele câteva secunde. În mod clar, pentru o fracţiune de secundă văzusem „prin” el, ca şi cum părţi ale corpului său a fi fost transparente sau ca şi când tot corpul lui ar fi fost parţial străveziu.

Un alt aspect minor al misterului era că nimic din substanţa aceea nu rămăsese pe mine după lupta cu el. Mâinile sale în mod clar mă prinseseră de încheieturi şi am simţit distinct senzaţia de materie lipicioasă, dar nu lăsaseră nicio urmă. Îmi amintesc chiar că, aşteptând trenul să mă întorc la Londra, mi-am ridicat braţul în lumină să descopăr dacă puteam vedea prin mine!

Aveam destule dubii, aşadar, pentru a nutri sentimente de vinovăţie şi remuşcări. Dar, confruntat cu grozăvia situaţiei, am simţit că nu puteam sta liniştit până ce nu-mi răscumpăram oarecum vina.

Din păcate, necrologurile din ziare nu fuseseră publicate decât la câteva zile după moartea lui Angier, când funeraliile

avuseseră deja loc. Acest eveniment ar fi fost locul ideal pentru mine să încep procesul întârziat de reconciliere cu familia şi cu asociaţii săi.

O coroană, un simplu bilet de transmitere a condoleanţelor ar fi deschis drumul pentru mine, dar nu a fost să fie aşa.

După ce m-am gândit îndelung, m-am hotărât să o abordez direct pe văduva lui şi să-i scriu o scrisoare sinceră şi plină de compasiune. În cuprinsul ei îi explicam cine sunt şi cum, atunci când eram mult mai tânăr, spre regretul meu veşnic, mă certasem cu soţul ei. I-am spus că veştile despre moartea lui prematură mă şocaseră şi mă întristaseră şi ştiam că întreaga comunitate a magiei resimţea pierderea lui. I-am lăudat apoi măiestria ca executant şi ca *ingénieur* al minunatelor sale iluzii.

Pe urmă, am trecut la ceea ce era pentru mine partea cea mai importantă a scrisorii, dar care speram să i se pară văduvei a fi doar un mic amănunt. I-am scris că atunci când moare un magician există în breasla noastră un obicei conform căruia colegii lui se oferă să achiziţioneze anumite componente ale echipamentelor sale, pe care familia nu le mai poate folosi. Am adăugat că, având în vedere lunga şi tensionata relaţie dintre mine şi Rupert, consideram o datorie şi o plăcere să-i fac o asemenea ofertă acum, că el murise şi că eu dispuneam de mijloace financiare considerabile.

După ce am trimis scrisoarea şi prevăzând că nu puteam conta neapărat pe cooperarea văduvei, am făcut cercetări cu ajutorul relaţiilor mele din domeniu. Aceasta era o abordare pe care trebuia să o gândesc profund, deoarece nu aveam idee câţi dintre colegii mei erau şi ei interesaţi să cumpere echipamentele lui Angier. Presupuneam că erau mulţi; nu puteam fi singurul magician profesionist care văzuse spectacolul lui uluitor. De aceea doream să se ştie că, dacă vreunul dintre aparatele lui Angier era scos pe piaţă, eu eram interesat.

La două săptămâni după ce i-am scris văduvei lui Angier, am primit un răspuns sub forma unei scrisori din partea unei firme de avocaţi din Chancery Lane. Iat-o transcrisă exact:

> Dragul meu domn,
>
> *Averea lui Rupert David Angier, decedat*
>
> În urma recentei dumneavoastre cereri către clienta noastră, am fost instruiţi să vă transmitem că toate

aranjamentele necesare pentru vânzarea bunurilor mobile ale decedatului Rupert David Angier au fost puse în aplicare şi deci nu mai este nevoie ca dumneavoastră să vă angajaţi în cercetări ulterioare referitoare la destinaţia lor.

Anticipăm dispoziţiile în ceea ce priveşte vânzarea unor elemente minore ale averii fostului nostru client şi vă comunicăm că acestea vor fi scoase la licitaţie publică; data şi locul acesteia vor fi anunţate în publicaţiile obişnuite.

Acestea fiind spuse, rămânem ai dumneavoastră,

Kendal, Kendal & Owen
(Avocaţi & împuterniciţi)

38

Păşesc în lumina reflectoarelor şi în strălucirea lor intensă vă privesc în mod direct.

Spun:

— Priviţi-mi mâinile. Nu am nimic ascuns.

Le ţin deasupra, ridicându-mi palmele să le vedeţi, răsfirându-mi degetele astfel încât să dovedesc că nu am nimic ascuns între ele. Acum îmi execut ultimul meu truc şi scot un buchet de flori de hârtie din mâinile în care ştiţi că nu am nimic.

39

Este 1 septembrie 1903 şi spun că, din toate punctele de vedere, cariera mea s-a încheiat odată cu moartea lui Angier. Aveam o avere considerabilă, eram un om însurat, cu copii, şi aveam de susţinut un mod de viaţă scump şi complicat. Nu puteam fugi de responsabilităţi şi eram obligat să accept să ţin spectacole, atâta timp cât aveam posibilitatea. În acest sens, nu m-am retras definitiv, dar ambiţia care mă susţinuse în anii de început, dorinţa de a uimi sau păcăli, plăcerea pură de a visa la realizarea imposibilului, toate acestea mă părăsiseră. Încă mai aveam abilitatea tehnică de a susţine spectacole de magie, mâinile mele îşi păstraseră dexteritatea şi acum, că nu mai exista Angier, puteam să execut din nou Noul Om Transferat, dar toate astea nu erau suficiente.

Mă copleşise un sentiment de singurătate, unul pe care Pactul mă împiedică să-l descriu pe larg, aşa că mă limitez să precizez că eu eram singurul prieten care tânjea după mine. Şi totuşi, desigur, eram singurul prieten pe care nu-l puteam întâlni.

Abordez acest subiect cât de delicat pot.

Viaţa mea era plină de secrete şi contradicţii pe care nu le voi putea explica niciodată. Cu cine se căsătorise Sarah? Cu mine sau cu *mine?* Am doi copii, pe care îi ador. Dar sunt ei ai mei, numai ai mei... sau sunt de fapt ai *mei?* Cum voi şti vreodată, cu excepţia instinctului? Şi fiindcă tot a venit vorba, de care dintre mine se îndrăgostise Olive şi cu cine se mutase în apartamentul din Hornsey? Nu eram eu cel care făcuse pentru prima dată dragoste cu ea, nici cel care o invitase în apartament, şi totuşi *eu* am profitat de prezenţa ei, ştiind că şi eu făceam acelaşi lucru.

Care dintre mine încercase să-l dea în vileag pe Angier? Care dintre mine ticluise pentru prima dată Noul Om Transferat şi care dintre mine fusese transferat prima dată?

Mi se pare, chiar şi mie, că bat câmpii, dar fiecare cuvânt de aici este coerent şi precis. Este dilema esenţială a existenţei mele.

Ieri jucam la teatrul din Balham, în sud-vestul Londrei. Am avut spectacol la matineu, apoi a trebuit să aştept două ore înainte de spectacolul de seara. Aşa cum făceam adesea în

astfel de ocazii, m-am dus în cabina mea, am tras draperiile şi am stins luminile, am închis şi încuiat uşa, apoi am adormit pe canapea.

M-am trezit…

Dar oare chiar m-am trezit? Era o viziune? Un vis?

M-am trezit şi am văzut silueta spectrală a lui Rupert Angier stând în cabina mea şi ţinând cu ambele mâini un cuţit cu tăişul lung. Înainte să reuşesc să mă mişc sau să strig, el s-a năpustit spre mine, aterizând pe un colţ al canapelei şi căţărându-se rapid deasupra mea, pe pieptul şi pe stomacul meu. Ridicase cuţitul şi îl ţinea cu vârful deasupra inimii mele.

— Pregăteşte-te să mori, Borden! mi-a spus şoptind cu vocea sa răguşită şi oribilă.

În această viziune infernală mi se părea că nu cântărea prea mult, că aş fi putut foarte uşor să-l împing de pe mine, dar mi-era frică să nu mă trezesc. Mi-am ridicat mâinile şi l-am strâns de antebraţe, încercând să-l opresc să-mi înfigă cuţitul, dar spre uimirea mea, am remarcat că încă era dat cu substanţa aceea unsuroasă din cauza căreia nu am reuşit să-l prind bine. Cu cât încercam mai tare, cu atât mai uşor îmi alunecau mâinile pe pielea lui dezgustătoare. Respiram mirosul său împuţit, duhoarea scârboasă de mormânt, de cimitir. Am icnit cu oroare, deoarece simţeam vârful tăişului apăsându-mă dureros pe piept.

— Acum! Spune-mi, Borden! Care dintre ei eşti tu? Care?

De-abia mai puteam respira, atât de înspăimântat eram, atât de mare era groaza că în următoarea secundă tăişul mi-ar fi despicat coastele şi ar fi ajuns la inimă.

— Răspunde-mi şi te cruţ!

Apăsarea cuţitului creştea.

— Nu ştiu, Angier! Nici eu nu mă mai cunosc!

Şi totul s-a terminat aproape la fel de repede precum începuse. Faţa sa era la câţiva centimetri depărtare de a mea şi l-am văzut rânjind cu furie. Respiraţia sa dezgustătoare ajunsese la mine. Cuţitul începea să-mi înţepe pielea! Teama se transformase în curaj. L-am împins o dată, de două ori, l-am lovit cu pumnii peste faţă, dându-l la o parte de pe mine. Presiunea mortală de pe inima mea s-a mai domolit. Am simţit momentul propice şi mi-am balansat braţele spre corpul său, strângându-mi pumnii. El a ţipat, trăgându-se în spate. Cuţitul s-a ridicat într-o parte. Era încă peste mine, aşa că l-am lovit din

nou, apoi mi-am ridicat o parte a corpului pentru a-l răsturna. Spre imensa mea uşurare, el s-a rostogolit, scăpând cuţitul în cădere. Cuţitul ucigaş s-a lovit de perete şi a căzut pe covor, în timp ce silueta spectrală se rostogolea pe podea.

S-a ridicat rapid în picioare, privindu-mă furios, urmărindu-mă să nu-l atac din nou. M-am ridicat pe canapea, pregătit pentru un nou asalt. El era fantasma terorii, spectrul celui mai mare duşman al meu. Puteam vedea lumina lămpii strălucind prin trupul său semitransparent.

— Lasă-mă în pace, i-am spus cu vocea răguşită. Eşti mort! Nu ai nimic de împărţit cu mine!

— Nici eu cu tine, Borden. Dacă te omor, nu mă răzbun. N-ar fi trebuit să se întâmple asta niciodată! Niciodată!

Fantoma lui Rupert Angier s-a întors, s-a îndreptat către uşa încuiată, apoi a trecut prin ea. Nu a rămas nimic în urma lui, în afara urmei persistente a duhorii sale de hoit.

Vizita mă paralizase de frică şi încă stăteam nemişcat pe canapea când am auzit că erau strigaţi cei care urmau să înceapă reprezentaţia. Câteva minute mai târziu, costumierul a venit, a încercat să intre în cabină şi bătea atât de insistent, încât până la urmă m-am ridicat de pe canapea.

Am găsit cuţitul lui Angier pe podea şi îl am acum la mine. Aparţinuse unei fantome.

Nimic nu are sens. Mă doare când respir, când mă mişc; încă mai simt apăsarea cuţitului în dreptul inimii. Mă aflu în apartamentul din Hornsey şi nu ştiu ce să fac sau cine sunt cu adevărat.

Fiecare cuvânt pe care l-am scris aici este adevărat şi descrie realitatea vieţii mele. Mâinile îmi sunt goale şi vă fixez cu o privire sinceră. Acesta este felul în care am trăit; şi totuşi nu demonstrează nimic.

Voi merge singur până la final.

PARTEA A TREIA

Kate Angier

1

Aveam doar cinci ani pe vremea aceea, dar nu am nicio îndoială că s-a întâmplat cu adevărat. Sunt conştientă că memoria îi poate juca feste, în special noaptea, unui copil speriat şi ştiu că oamenii îşi creează amintiri din ceea ce cred că s-a petrecut sau doresc să se întâmple sau din ce le spun alte persoane, mai târziu, că s-a întâmplat. Eu le-am trăit pe toate şi am avut nevoie de mulţi ani pentru a înţelege realitatea.

Era crud, violent, inexplicabil şi, aproape sigur, ilegal. Afectase vieţile majorităţii celor implicaţi. Îmi distrusese mie viaţa.

Acum pot să spun povestea aşa cum am văzut că s-a întâmplat, dar o voi istorisi din perspectiva unui adult.

2

Tatăl meu este lordul Colderdale, al şaisprezecelea care a purtat acest nume. Numele nostru de familie este Angier, iar prenumele tatălui meu erau Victor Edmund; el este singurul băiat al fiului lui Rupert Angier, Edward. Rupert Angier, Marele Danton, era stră-străbunicul meu şi al paisprezecelea lord Colderdale.

Numele mamei mele era Jennifer, deşi tatăl meu îi spunea în particular Jenny. S-au întâlnit când tatăl meu lucra la Externe, unde fusese angajat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu a fost un diplomat de carieră, dar din motive de sănătate nu fusese luat în armată şi se oferise voluntar pentru o funcţie civilă. Citise literatură germană la universitate, petrecuse mult timp în Leipzig în anii ’30 şi s-a considerat că putea fi folositor guvernului britanic în timpul războiului. Intra în atribuţiile sale traducerea mesajelor interceptate de la comandamentul superior german. El şi mama s-au întâlnit în 1946, în timpul unei călătorii cu trenul de la Berlin la Londra. Ea era asistentă medicală, lucrase pentru aliaţi în capitala Germaniei şi se întorcea în Anglia după încheierea misiunii.

S-au căsătorit în 1947 şi cam în aceeaşi perioadă tatăl meu a fost eliberat din funcţia deţinută la Externe. S-au stabilit aici, în Caldlow, unde eu şi sora mea am venit pe lume. Nu ştiu prea multe despre perioada premergătoare naşterii noastre sau de ce a trecut atât de mult timp înainte ca părinţii mei să-şi întemeieze o familie. Au călătorit foarte mult, dar cred că pentru a evita plictiseala, mai degrabă decât din dorinţa de a vedea locuri noi. Căsnicia lor nu a fost niciodată prea liniştită. Ştiu că mama a plecat de acasă pentru o perioadă scurtă în anii ’50, deoarece într-o zi am surprins o conversaţie între ea şi sora ei, mătuşa Caroline. Sora mea, Rosalie, s-a născut în 1962, iar eu am urmat în 1965. Tatăl meu avea aproape cincizeci de ani, iar mama avea aproape patruzeci.

La fel ca majoritatea oamenilor, nu am prea multe amintiri din primii mei ani din viaţă. Îmi amintesc de casa care întotdeauna părea rece şi, indiferent de câte pături îmi punea mama pe pat sau cât de fierbinte era sticla cu apă, întotdeauna simţeam răceala în oase. Probabil îmi amintesc o singură iarnă, o lună

sau o săptămână dintr-o iarnă, dar acum mi se pare că aşa a fost mereu. Iarna, casa este imposibil de încălzit cum trebuie; vântul suflă prin zonă din octombrie până în aprilie. Zăpada durează cam trei luni pe an. Totdeauna puneam pe foc lemne din copacii de pe proprietate şi încă mai facem acest lucru, dar lemnul nu este un combustibil prea eficient, precum cărbunele sau energia electrică. Locuiam în cea mai mică aripă a casei şi pe atunci nu prea ştiam cât de mare era domeniul.

La opt ani, am fost trimisă la un pension lângă Congleton, dar când eram mică mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului acasă, cu mama. La patru ani, m-a trimis la o grădiniţă în orăşelul Caldlow, iar mai târziu la şcoala primară din Baldon, oraşul cel mai apropiat, aflat pe drumul spre Chapel. Eram dusă şi adusă de la şcoală cu Standard-ul negru al tatei, condus cu atenţie de domnul Stimpson care, împreună cu soţia lui, formau personalul casei. Înainte de al Doilea Război Mondial, casa fusese plină de servitori, dar toate se schimbaseră în timpul războiului. Din 1939 până în 1940, casa fusese folosită parţial pentru a caza persoanele evacuate din Manchester, Sheffield şi Leeds şi parţial ca şcoală pentru copii. A fost preluată de RAF în 1941, iar de atunci familia nu a mai locuit în aripa principală a casei. Latura în care locuiesc eu este cea în care am crescut.

3

Dacă au avut loc pregătiri pentru vizită, mie şi lui Rosalie nu ni s-a spus în ce au constat şi prima dată când am aflat despre acest lucru a fost atunci când a sosit o maşină la poarta principală şi Stimpson a coborât să-i dea drumul înăuntru. Asta se întâmpla în perioada în care consiliul local din Derbyshire folosea casa, iar ei doreau ca întotdeauna la sfârşit de săptămână porţile să fie încuiate.

Maşina care se îndrepta spre casă era un Mini. Vopseaua îşi pierduse luciul, bara de protecţie din faţă fusese îndoită în urma unei coliziuni şi caroseria era ruginită în jurul geamurilor. Nu era genul de maşină pe care eram obişnuiţi să o vedem venind spre casa noastră. Majoritatea prietenilor părinţilor noştri erau înstăriţi sau importanţi, chiar şi în perioada în care familia trecuse prin vremuri dificile.

Şoferul s-a aplecat în spate şi a scos din maşină un băieţel, care atunci se trezise. Stimpson i-a condus politicos în casă. Rosalie şi cu mine l-am privit întorcându-se la Mini să descarce bagajele, dar ni s-a spus să coborâm şi să facem cunoştinţă cu oaspeţii. Toată lumea era în camera de zi. Părinţii mei erau îmbrăcaţi ca la o ocazie importantă, dar musafirii aveau ţinute obişnuite.

Am fost prezentaţi oficial. Numele bărbatului era Clive Borden, iar pe băiat, fiul său, îl chema Nicholas sau Nicky. Nicky avea cam doi ani, fiind deci cu trei ani mai mic decât mine şi cu cinci mai mic decât sora mea. Nu părea a exista o doamnă Borden, dar nu ni s-a spus acest lucru.

Din propriile mele cercetări, am aflat ceva mai multe informaţii despre această familie. Ştiu, de exemplu, că soţia lui Clive Borden a murit la scurt timp după naşterea copilului. Numele ei de domnişoară era Diana Ruth Ellington şi provenea din Hatfield, Hertfordshire. Nicholas era singurul ei fiu. Tatăl lui Clive Borden era fiul lui Graham, fiul lui Alfred Borden, magicianul. Clive Borden era, astfel, nepotul celui mai mare duşman al lui Rupert Angier, iar Nicky era stră-strănepotul lui.

Bineînţeles că eu şi Rosalie nu ştiam nimic despre aceste lucruri atunci, iar după câteva minute, mama ne-a sugerat să-l ducem pe Nicky în camera noastră şi să-i arătăm jucăriile. Ne-

am supus, aşa cum fuseserăm învăţate, urmate fiind de figura familiară a doamnei Stimpson, care ne supraveghea pe toţi.

Ce s-a întâmplat între cei trei adulţi pot doar să presupun, dar a durat întreaga după-amiază. Clive Borden şi fiul său sosiseră puţin după prânz şi noi, copiii, ne-am jucat împreună, neîntrerupţi, toată după-amiaza, până când se întunecase aproape de tot. Doamna Stimpson ne ţinuse preocupaţi, lăsându-ne să ne jucăm împreună când observa că ne făcea plăcere, dar citindu-ne sau încurajându-ne să încercăm noi jocuri când dădeam semne de plictiseală. Ne supraveghea vizitele la toaletă şi ne aducea gustări şi băuturi. Rosalie şi cu mine am crescut înconjurate de jucării scumpe şi pentru noi era clar, chiar dacă eram mici, că Nicky nu era obişnuit cu astfel de excese. Cu mintea de adult îmi imaginez acum că jucăriile pe care le aveau două fete nu erau deloc interesante pentru un băiat de doi ani. Am petrecut o după-amiază lungă, dar nu-mi amintesc de vreo ceartă.

Oare despre ce discutau ei la parter?

Îmi dau seama că această întâlnire începuse ca una dintre încercările ocazionale ale celor două familii de a pune capăt disputei dintre strămoşii noştri. De ce ei, noi nu puteam lăsa trecutul să dispară şi să moară, nu ştiu, dar se pare că, din punct de vedere psihologic, ambele părţi simt nevoia să se păstreze viu subiectul. Cât putea să conteze atunci sau acum faptul că doi magicieni de scenă se aruncau mereu unul la gâtul celuilalt? Oricare ar fi fost răutatea, ura sau invidia care îi rosese pe aceşti doi bătrâni, cu siguranţă că asta nu-i mai privea pe descendenţii lor îndepărtaţi în timp, care aveau propriile probleme. Ei bine, aşa ar părea la prima vedere, dar vocea sângelui este iraţională.

În cazul lui Clive Borden, iraţionalitatea părea a fi o parte din el, indiferent de ce i se întâmplase strămoşului său. Viaţa sa a fost greu de cercetat, dar ceea ce ştiu este că s-a născut în vestul Londrei. A avut o copilărie obişnuită şi un talent deosebit pentru sporturi. A studiat la Colegiul Loughborough după ce a terminat şcoala primară, dar l-a abandonat după primul an. În deceniul următor a rămas frecvent fără adăpost şi se pare că a locuit în casele unor prieteni sau rude. A fost arestat de câteva ori pentru băutură şi comportament necuviincios, dar a reuşit să evite deschiderea unui dosar penal. Se recomanda ca fiind actor

şi avea o viaţă precară în industria filmului, făcând activităţi suplimentare sau lucrând ca dublură de fiecare dată când era nevoie, beneficiind între slujbe de ajutorul de şomaj. Singura perioadă de stabilitate emoţională şi fizică din viaţa lui fusese când o întâlnise şi se căsătorise cu Diana Ellington. S-au stabilit în Twickenham, Middlesex, dar căsnicia lor s-a dovedit a fi tragic de scurtă. După moartea Dianei, Clive Borden a locuit în apartamentul pe care îl închiriaseră şi a reuşit să o convingă pe o soră a sa căsătorită, care locuia în aceeaşi zonă, să-l ajute în creşterea băieţelului. A continuat să lucreze în cinematografie, şi, cu toate că decăzuse din nou din punct de vedere social, părea că reuşeşte să-şi întreţină copilul. Aceasta era situaţia sa generală în momentul în care venise să-mi viziteze părinţii.

După această vizită, a părăsit apartamentul din Twickenham, se pare că s-a mutat înapoi în centrul Londrei şi, în iarna anului 1971, a plecat în străinătate. A mers mai întâi în SUA, dar după aceea a călătorit ori în Canada, ori în Australia. Potrivit celor spuse de sora lui, şi-a schimbat numele şi a rupt toate legăturile cu trecutul. Am făcut ce investigaţii am putut, dar nu am reuşit să aflu dacă mai este în viaţă sau nu.

4

Însă acum să mă întorc la acea după-amiază şi seară a vizitei lui Clive Borden la Casa Caldlow şi să încerc să revăd ce s-a întâmplat când noi, copii fiind, ne jucam în camera de la etaj.

Tatăl meu îşi dovedise probabil ospitalitatea, oferind băuturi şi desfăcând o sticlă de vin rar, pentru a sărbători ocazia. Presupun că masa de seară fusese generoasă. Pesemne întrebase despre călătoria cu maşina pe care o făcuse domnul Borden, despre părerile sale cu privire la anumite ştiri sau chiar despre sănătatea sa. Acesta este felul în care proceda tatăl meu întotdeauna când se afla într-o situaţie socială al cărei rezultat nu-l putea prevedea sau controla. Era un bluf sau o faţadă agreabilă pe care o punea un gentleman englez amabil, căreia îi lipsea conotaţia funestă, dar era complet nepotrivită pentru ocazia respectivă. Îmi imaginez că ar fi putut face şi mai dificilă reconcilierea la care încercau să ajungă.

Mama mea, între timp, juca un rol mai subtil. Ea cunoştea foarte bine tensiunile care existau între cei doi bărbaţi, dar se simţea constrânsă să fie, în această situaţie, doar un spectator. Cred că ea nu a spus prea multe, cel puţin în prima oră sau cam aşa, dar era conştientă de nevoia de a se concentra asupra subiectului care îi privea pe toţi. Cu siguranţă, încercase în continuare, subtil şi cuviincios, să conducă discuţia în acea direcţie.

Îmi este mai greu să vorbesc despre Clive Borden, deoarece abia îl cunoşteam, dar este posibil ca el să fi propus întâlnirea. Sunt convinsă că niciunul dintre părinţii mei nu ar fi făcut acest lucru. Probabil că recent existase un schimb de scrisori, care condusese la această invitaţie. Acum, că ştiu care era situaţia sa financiară în acel moment, sunt sigură că spera să-i pice ceva în urma reconcilierii. Sau poate găsise o amintire de familie care ar fi explicat sau scuzat comportamentul lui Alfred Borden. (Cartea lui Borden exista pe atunci, bineînţeles, dar puţini oameni din afara lumii magiei o cunoşteau.) Pe de altă parte, este posibil să fi aflat despre jurnalul personal al lui Rupert Angier. Este aproape sigur că ţinuse unul, dată fiind obsesia lui pentru date şi detalii, dar fie îl ascunsese, fie îl distrusese înainte să moară.

Sunt convinsă că la baza întâlnirii se afla încercarea de a pune

capăt certei, indiferent cine o sugerase. Ceea ce am văzut atunci şi îmi pot aminti acum a fost o atmosferă destul de cordială, cel puţin la început. Până la urmă, era o întâlnire faţă în faţă – mai mult decât reuşise generaţia anterioară să facă.

Vechea ceartă fusese depăşită, indiferent de ceea ce se întâmplase. Niciun alt subiect nu unise mai strâns familiile noastre şi nu le îndepărtase atât de mult.

Amabilitatea tatălui meu şi nervozitatea lui Borden probabil că s-au epuizat la un moment dat. Unul dintre ei trebuie să fi întrebat: Ei bine, poţi să ne spui ceva nou despre cele întâmplate?

Stupiditatea impasului mă frapează şi acum, când mă gândesc la trecut. Orice rămăşiţă a secretului profesional care odinioară îi constrânsese pe stră-străbunicii noştri trebuie să fi murit odată cu ei. Niciun urmaş de-al lor din cele două familii nu a mai fost magician şi nu a mai arătat niciun interes faţă de lumea magiei. Dacă este cineva interesat de acest subiect, acea persoană sunt eu, deoarece încerc să aflu ce s-a întâmplat atunci. Am citit câteva cărţi de magie şi câteva biografii ale marilor magicieni. Cele mai multe dintre ele sunt opere moderne, cea mai veche fiind cea scrisă de Alfred Borden. Ştiu că arta magiei a înregistrat progrese de la sfârşitul secolului trecut şi trucurile care erau atunci la modă au dispărut de mult, înlocuite de iluzii moderne. Pe vremea stră-străbunicilor noştri, de exemplu, nimeni nu auzise de trucul în care o femeie pare a fi tăiată în două. Acea iluzie nu a fost inventată până în 1920, mult după ce atât Danton, cât şi Profesorul muriseră. Este în natura magiei ca iluzioniştii să se gândească permanent la noi modalităţi de înşelătorie pentru a-şi realiza trucurile. Magia Profesorului ar părea acum stranie, neamuzantă, înceată şi, mai presus de toate, lipsită de mister. Trucul care l-a făcut faimos şi bogat ar părea acum o piesă de muzeu şi orice iluzionist care se respectă ar putea să-l reproducă fără probleme, făcându-l să pară mai complicat.

Şi totuşi, cearta a continuat timp de aproape un secol.

În ziua vizitei lui Clive Borden, noi, copiii, am fost chemaţi până la urmă în camera de zi, să mâncăm împreună cu adulţii. Ne plăcea Nicky şi toţi trei am fost încântaţi să stăm împreună. Îmi amintesc foarte clar ce am mâncat, doar pentru că Nicky era acolo, cu noi. Sora mea şi cu mine ne gândeam că el se

prefăcea pentru a ne amuza pe noi, dar acum îmi dau seama că, până atunci, Nicky nu stătuse niciodată la o masă pregătită oficial şi nici nu fusese servit de alţi oameni. Pur şi simplu, nu ştia cum să se comporte. Tatăl său îi vorbea sever din când în când, încercând să-l corecteze sau să-l calmeze, dar Rosalie şi cu mine îl aţâţam. Părinţii noştri nu spuneau nimic. Disciplina părintească nu era ceva cu care ei să fi fost de acord şi nu s-au gândit să ne dojenească niciodată de faţă cu un străin.

Fără să ne dăm seama, comportamentul nostru gălăgios a contribuit, fără nicio îndoială, la tensiunea creată între adulţi. Vocea ridicată a lui Clive Borden a devenit un sunet terorizant şi supărător, care începuse să-mi displacă. Părinţii mei i-au răspuns urât şi au abandonat orice pretenţie de curtoazie. Au început să se certe, iar tatăl meu i s-a adresat lui Borden cu vocea aceea pe care l-am auzit folosind-o în restaurante, când servirea era prea înceată. Până la sfârşitul mesei, tata era pe jumătate beat, pe jumătate înfuriat; mama era palidă şi tăcută, iar Clive Borden (probabil ceva mai mult decât un pic băut) vorbea neîntrerupt despre nenorocirile sale. Doamna Stimpson ne-a trimis pe noi trei în camera de dincolo, camera noastră de zi.

Nicky, nu ştiu din ce motiv, a început să plângă. Spunea că vrea acasă şi când Rosalie a încercat să-l liniştească, a început să ne lovească, să dea cu picioarele şi cu pumnii.

Îl mai văzusem pe tata într-o astfel de dispoziţie şi înainte.

— Mi-e teamă, i-am spus lui Rosalie.

— Şi mie, a răspuns ea.

Am ascultat la uşa dublă care lega cele două camere. Am distins voci ridicate, apoi tăceri prelungite. Tatăl meu mergea prin cameră, auzindu-se pocnetul neliniştit al pantofilor lui pe parchetul lustruit.

5

Exista o parte a casei în care noi, copiii, nu aveam niciodată voie să mergem. Accesul acolo se făcea printr-o uşă banală, vopsită în maro, aşezată într-o zonă triunghiulară a peretelui, sub scara din spate. Această uşă era întotdeauna încuiată şi, până în ziua vizitei lui Clive Borden, nu am văzut niciodată pe nimeni din casă – familie sau servitori – intrând acolo.

Rosalie îmi spusese că era un loc bântuit. A inventat imagini înfiorătoare, unele concrete şi ilustrative, altele vagi, pe care să le vizualizez singură. Mi-a povestit de victime mutilate închise acolo, de suflete pierdute în căutarea odihnei eterne, de gheare care aşteptau mâinile şi gleznele noastre în întuneric, la câţiva centimetri în spatele uşii, sau de încercări zbuciumate de a scăpa, de planuri de răzbunare oribilă asupra celor care trăiau deasupra, la lumină. Rosalie avea cu trei ani mai mult decât mine, aşa că ştia cum să mă sperie.

Eram permanent îngrozită în copilărie. Casa noastră nu era potrivită pentru cineva sensibil. Iarna, în nopţile liniştite, izolarea sa o învăluie în tăcere. Percepi sunete uşoare, inexplicabile: animalele şi păsările, îngheţate în ascunzişurile lor, se mişcă brusc în căutarea căldurii; copacii şi arbuştii desfrunziţi se lovesc unii de alţii din cauza vântului; zgomotele de dincolo de vale sunt amplificate şi distorsionate de forma de pâlnie a văii; oamenii din sat merg pe drumul care ajunge la marginea domeniului nostru. Altădată, vântul coboară din nord în vale, şuierând la trecerea peste mlaştină, urlând din cauza stâncilor şi ierburilor frânte, fluierând printre elementele ornamentale de pe acoperiş. Şi toată casa este veche, plină de amintiri din vieţile altor oameni şi de rămăşiţele morţii lor. Nu e un loc potrivit pentru un copil cu imaginaţia bogată.

Înăuntru, coridoarele şi scările întunecoase, nişele şi cotloanele ascunse, portretele întunecate atârnate pe pereţi, sumbre şi vechi, toate creau o atmosferă ameninţătoare. Camerele în care locuiam noi erau luminate vesel şi decorate cu mobilă modernă, dar mare parte a interiorului ce ne înconjura era o amintire a strămoşilor decedaţi, a tragediilor străvechi şi a nopţilor tăcute. Am învăţat să străbat repede anumite zone ale casei, privind numai în faţă, ca să nu fiu distrasă de nimic din

trecutul macabru, care îmi putea face rău. Coridorul de la parter aflat lângă scara din spate, unde era uşa vopsită în maro, era una dintre aceste zone ale casei. Uneori vedeam uşa mişcându-se uşor înainte şi înapoi în tocul ei, ca şi când ar fi fost împinsă din spate. Poate era din cauza curentului, dar de câte ori am văzut acea uşă în mişcare, mi-am imaginat întotdeauna o fiinţă uriaşă, tăcută, stând în spatele ei, încercând-o în tăcere, să verifice dacă putea fi, în sfârşit, deschisă.

În întreaga mea copilărie, atât înainte, cât şi după ziua în care ne-a vizitat Clive Borden, am trecut pe lângă acea uşă prin partea cea mai îndepărtată a coridorului, fără să mă uit niciodată spre ea. Niciodată nu m-am oprit să ascult dacă se auzea vreun zgomot în spatele ei. Întotdeauna m-am grăbit să trec mai departe, încercând să o ignor.

Toţi trei, Rosalie, eu şi băiatul lui Borden, Nicky, am fost lăsaţi să aşteptăm în camera de zi, lângă sufragerie, unde adulţii îşi continuau conflictul de neînţeles. Ambele camere dădeau într-un coridor în care se afla uşa maro.

Vocile erau din nou ridicate. Cineva a trecut pe lângă uşa de legătură. Am auzit vocea mamei, care părea supărată. Apoi, Stimpson a trecut rapid prin cameră şi s-a strecurat prin uşa de legătură în sufragerie. A deschis-o şi a închis-o cu abilitate, dar i-am zărit pe cei trei adulţi în spatele ei; se aflau încă pe locurile lor de la masă, dar stăteau în picioare. Am văzut în treacăt faţa mamei; părea afectată de durere şi supărare. Uşa s-a închis iute înainte să-l putem urma pe Stimpson în cameră şi probabil că se aşezase în dreptul ei, pe partea cealaltă, ca să nu o putem împinge.

L-am auzit pe tata vorbind, dând un ordin. Acel ton al vocii prevestea întotdeauna lucruri rele. Clive Borden spunea ceva, iar tata i-a răspuns furios, cu glasul suficient de puternic, încât am auzit fiecare cuvânt.

— O vei face, domnule Borden! Acum o vei face! Să fiu al naibii dacă nu!

Am auzit deschizându-se uşa de la sufragerie, spre coridor. Borden a spus iarăşi ceva, dar nu am înţeles ce.

Apoi, Rosalie mi-a şoptit la ureche:

— Cred că tata *va deschide uşa maro!*

Amândouă ne-am ţinut respiraţia, iar eu m-am strâns lângă Rosalie, cuprinsă de panică. Nicky, căruia i s-a transmis starea

noastră de frică, a scos un ţipăt. Am început şi eu să plâng, astfel că nu mai puteam auzi ce vorbeau adulţii.

Rosalie s-a răstit la mine:

— *Taci!*

— Nu vreau să deschidă uşa! am ţipat.

Apoi, brusc, Clive Borden a intrat din coridor şi ne-a văzut înghesuiţi unul în altul. Nu-mi dau seama cum trebuie să i se fi părut imaginea noastră, dar şi el fusese atins de groaza pe care o inspira acea uşă. S-a plimbat o vreme de colo-colo, cu genunchii îndoiţi, apoi l-a luat pe Nicky în braţe.

L-am auzit mormăind ceva către băiat, dar nu era ceva liniştitor. Eu eram prea cuprinsă de teamă ca să-i mai dau atenţie. În spatele lui, pe coridor, sub scări, am văzut deschis dreptunghiul în care fusese uşa maro. Era lumină înăuntru şi am putut vedea două trepte care coborau, apoi o cotitură cu mai multe scări mai jos.

L-am privit pe Nicky cum era scos din cameră. Tatăl său îl ţinea în braţe, iar el îşi încolăcise mâinile în jurul gâtului său, cu faţa spre noi. Clive Borden a ridicat şi a aşezat o mână protectoare pe capul băiatului, în timp ce trecea de uşă şi cobora treptele.

6

Rosalie şi cu mine fuseserăm lăsate singure şi ne confruntam cu o alegere care ne înfricoşa. O variantă era aceea de a rămâne singure în atmosfera familiară a camerei de zi, iar cealaltă să urmăm adulţii în jos, pe scări. Mă ţineam de sora mea mai mare, cu ambele mâini încolăcite pe piciorul ei. Nici urmă de doamna Stimpson.

— Te duci cu ei? a întrebat Rosalie.

— Nu! Tu te duci! Te uiţi şi-mi spui ce fac!

— Eu mă duc în camera copiilor.

— Nu mă lăsa! am strigat. Nu vreau să rămân aici singură! Nu pleca!

— Poţi să vii cu mine.

— Nu! Ce-i vor face lui Nicky?

Dar Rosalie se eliberase de mine, lovindu-mă cu mâinile şi împingându-mă departe de ea. Faţa ei se albise, iar ochii îi erau pe jumătate închişi. Tremura.

— Poţi să faci ce vrei! mi-a spus şi, cu toate că am încercat să o prind din nou, m-a ocolit şi a fugit din încăpere.

A mers de-a lungul coridorului înfricoşător, a trecut de uşa deschisă, apoi a cotit pe dalele de piatră de la capătul scării şi s-a grăbit să urce la etaj. Pe atunci credeam că îmi dispreţuia frica, dar acum, din perspectiva adultului, cred că era mai înspăimântată decât mine.

Indiferent de motiv, rămăsesem complet singură, dar pentru că Rosalie mă forţase, următoarea decizie era simplu de luat. Mă cuprinsese un sentiment de calm, paralizându-mi imaginaţia. Era doar o altă formă de frică, dar mi-a permis să mă mişc. Ştiam că nu puteam sta singură acolo unde mă aflam şi nu aveam suficientă forţă să o urmez pe Rosalie sus, pe scările acelea îndepărtate. Rămânea un singur loc în care să mă duc. Am traversat distanţa scurtă până la uşa maro, deschisă, şi m-am uitat în jos.

Erau două becuri prinse în tavan, care iluminau partea de jos, dar în capăt, unde mai era încă o uşă care ducea spre o laterală, radia o lumină mai puternică spre trepte. Scara părea pustie şi normală, surprinzător de curată, fără niciun pericol venit din alte lumi sau ceva asemănător. Puteam auzi voci care veneau de

dedesubt.

Am coborât treptele fără zgomot, nedorind să fiu descoperită, dar când am ajuns la capăt şi m-am uitat spre pivniţă, mi-am dat seama că nu era nevoie să mă ascund. Adulţii erau prea preocupaţi de ceea ce făceau.

Eram suficient de mare pentru a înţelege destul de mult din ce se întâmpla, dar nu-mi pot aminti acum ce spuneau adulţii. Când am ajuns la capătul scărilor, tatăl meu şi Clive Borden se certau din nou, de această dată Borden vorbind mai mult. Mama stătea într-o parte, ca şi servitorul, Stimpson. Nicky era ţinut încă la pieptul tatălui său.

Pivniţa era atât de mare şi de ordonată, încât m-a surprins. Nu ştiam că acea zonă din casa noastră avea un spaţiu atât de mare dedesubt. Din perspectiva mea de copil, mi s-a părut că pivniţa avea un tavan înalt şi că pereţii, vopsiţi în alb, se întindeau până undeva departe. (Deşi majoritatea adulţilor se pot deplasa prin pivniţă fără să-şi aplece capul, tavanul nu este chiar atât de înalt ca în camerele de deasupra şi, bineînţeles, suprafaţa pivniţei nu este mai mare decât cea a casei.)

În cea mai mare parte, beciul era plin cu diverse lucruri aduse din casă pentru depozitare: o mare parte din mobila mutată în timpul războiului era încă acolo, acoperită cu cearceafuri albe. De-a lungul unui perete se vedea o grămadă de tablouri înrămate, cu faţa spre zid. O zonă din apropierea scărilor, despărţită printr-un perete de cărămidă, fusese transformată în cramă. În partea cea mai îndepărtată a încăperii principale, dificil de văzut din poziţia în care stăteam eu, erau alte grămezi de lăzi şi dulapuri, ordonate cu grijă.

Impresia generală era că pivniţa era spaţioasă, răcoroasă şi curată. Era un loc încă folosit, ţinut în ordine. Oricum, nimic din toate acestea nu mă impresionase cu adevărat atunci. Tot ce am descris până acum s-a modificat între timp prin prisma amintirii.

În acea zi, ceea ce mi-a atras atenţia din momentul în care am ajuns la capătul scărilor a fost aparatul aşezat în mijlocul încăperii. Primul meu gând a fost că semăna cu o cuşcă goală, deoarece era un cerc format din opt şipci groase din lemn. Apoi mi-am dat seama că fusese construit într-o adâncitură a podelei. Pentru a intra în ea, trebuia să cobori, ceea ce însemna că era mai mare decât părea la început. Tatăl meu, care intrase în

mijlocul cercului, se vedea doar de la mijloc în sus. Deasupra era o încrengătură de fire şi un obiect cu o formă nedefinită care se rotea pe o axă centrală, sclipind şi scânteind în luminile pivniţei. Tatăl meu lucra din greu la ceva; exista în mod clar un fel de panou de control pe care eu nu-l puteam vedea şi asupra căruia se aplecase, apăsând ceva cu mâinile.

Mama stătea în spate, uitându-se atent, cu Stimpson lângă ea. Ei doi erau tăcuţi. Clive Borden stătea aproape de una dintre gratiile din lemn, privindu-l pe tatăl meu cum lucra. Fiul său, Nicky, stătea în braţele lui şi se întorsese pentru a se uita şi el în jos. Borden spuse ceva, iar tatăl meu, în timp ce continua să apese, a răspuns tare, gesticulând cu o mână. Ştiam că tata era într-o dispoziţie periculoasă, asemănătoare cu aceea în care îl aduceam eu şi cu Rosalie atunci când îl înfuriam până la punctul în care simţea că trebuia să ne demonstreze ceva, indiferent cât de ridicol era.

Mi-am dat seama că Borden îl aţâţa, probabil în mod deliberat. Am făcut câţiva paşi în faţă, dar nu spre cei mari, ci spre Nicky. Băieţelul era prins în ceva ce nu putea înţelege, iar instinctul îmi spunea să mă duc spre el, să-l iau de mână şi eventual să-l îndepărtez de jocul periculos al adulţilor.

Mă apropiasem de ei pe jumătate, fără să fiu observată, când tata a strigat:

— Înapoi, toată lumea!

Mama şi Stimpson, care probabil ştiau ce urma să se întâmple, s-au dat înapoi câţiva paşi. Mama a spus ceva cu voce tare, dar cuvintele ei au fost acoperite de zgomotul care venea dinspre maşinărie. Vuia şi şuiera continuu, periculos. Clive Borden nu se mişcase şi stătea la doar jumătate de metru de marginea adânciturii. Încă nu mă văzuse nimeni.

Mai multe bubuituri puternice au izbucnit dintr-odată de deasupra maşinăriei, însoţite fiind de câte un arc lung, răsucit, de descărcare electrică. Cu fiecare explozie, arcul se întindea ca un tentacul al unei creaturi teribile, în căutarea prăzii. Zgomotul era înspăimântător; fiecare străfulgerare, fiecare tentacul mişcător de energie pură era acompaniat de un zgomot strident, şuierat, care-mi agresa auzul. Tata îşi ridică faţa spre Borden şi i-am putut vedea o expresie familiară, de satisfacţie, întipărită în ochi.

— Acum ştii! a strigat la el.

— Opreşte-l, Victor! a strigat mama.

— Dar domnul Borden a insistat! Ei bine, iată-l, domnule Borden! Vă satisface insistenţa?

Borden încă stătea în picioare ca ţintuit, la o distanţă foarte mică de şerpuitoarele descărcări electrice, îşi ţinea băieţelul în braţe. Puteam vedea expresia de pe faţa lui Nicky şi ştiam că era la fel de speriat ca mine.

— Asta nu dovedeşte nimic! a strigat Borden.

Răspunsul tatălui meu a fost să tragă de un mâner mare, din metal, prins de unul dintre stâlpii din interiorul maşinăriei. Mănunchiurile de raze zigzagate şi-au dublat imediat mărimea şi au început să se răsucească mai agil ca niciodată în jurul gratiilor din lemn ale cuştii. Zgomotul era asurzitor.

— Vino înăuntru, Borden! a strigat tatăl meu. Vino înăuntru să vezi cu ochii tăi!

Spre uimirea mea, tata a urcat apoi deasupra gropii, păşind pe podeaua pivniţei, între două dintre gratiile din lemn. Instantaneu, numeroase raze electrice au străfulgerat în jurul lui, şuierând oribil lângă el. Pentru un moment, a fost înconjurat de ele, consumat de foc. Părea să fuzioneze cu energia electrică, iluminat din interior, o siluetă înspăimântătoare. Apoi a mai făcut un pas şi a ieşit complet.

— Nu eşti *speriat,* nu-i aşa, Borden? a ţipat răguşit.

Eram destul de aproape să văd că părul tatălui meu stătea ridicat în sus, la fel ca acela de pe mâini. Hainele îi atârnau ciudat pe corp ca şi când se umflaseră, iar pielea părea, sub privirea mea îngrozită, să scânteieze în albastru, ca rezultat al celor câteva secunde în care fusese învăluit de câmpul electric.

— Să te ia naiba, să te ia naiba! a strigat Borden.

S-a întors către tata şi a aruncat spre el copilul îngrozit. Nicky a încercat să se agaţe de tatăl lui, dar Borden l-a împins. Tata l-a luat, fără tragere de inimă, ţinându-l neîndemânatic. Nicky urla şi se zbătea să se elibereze.

— Sari înăuntru acum! a strigat tata către Borden. Trebuie s-o faci în următoarele câteva secunde!

Borden a făcut un pas înainte până când a ajuns la marginea zonei de electricitate. Tatăl meu era în spatele lui, în timp ce Nicky se zbătea, urlând. Limbile şerpuitoare albastre se mişcau nebuneşte, la mai puţin de trei centimetri în faţa lui Borden. Părul i s-a ridicat de pe scalp şi l-am putut vedea strângându-şi

şi desfăcându-şi pumnii. Şi-a aplecat pentru o clipă capul, unul dintre tentacule l-a găsit imediat, răsucindu-i-se în jurul gâtului, umerilor şi spatelui, împroşcând zgomotos podeaua dintre pantofii săi.

A sărit înapoi înfricoşat şi mi-a părut rău pentru el.

— Nu pot s-o fac! a bolborosit. Opreşte nenorocirea asta!

— Dar asta îţi doreai, nu-i aşa?

Tatăl meu era plin de furie. A făcut un pas în faţă, depărtându-se de Clive Borden, şi a intrat în barajul mortal de electricitate. Jumătate de duzină de tentacule au început instantaneu să se învârtă în jurul lui şi al băiatului, impregnându-i pe amândoi cu o strălucire cianotică. Părul de pe cap i se ridicase, făcându-l să arate mai îngrozitor ca niciodată.

L-a aruncat pe Nicky în groapă.

Tata s-a tras un pas în spate, departe de barajul mortal.

Nicky căzu, cu mâinile şi picioarele bătând nebuneşte aerul, şi ţipă din nou, un urlet disperat. Era o izbucnire de teroare pură, de singurătate şi de teama că va fi abandonat.

Înainte ca el să atingă pământul, maşinăria a avut o explozie de lumină. Flăcările au izbucnit din firele de deasupra şi s-a auzit un zgomot violent. Stâlpii din lemn păreau că se umflaseră din cauza presiunii interne şi, în timp ce limbile de lumină se retrăgeau în ele însele, din maşinărie răsuna un scrâşnet ascuţit de oţel alunecând peste oţel.

Şi, în sfârşit, s-a oprit. Un fum gros şi albastru plutea în aer, ridicându-se încet spre tavanul pivniţei.

Maşinăria îşi încetase orice activitate, în sfârşit. Nicky zăcea nemişcat pe pardoseala tare de sub structură.

Undeva, la distanţă, mi se părea că puteam auzi încă ecoul teribil al urletelor sale.

7

Ochii mei erau pe jumătate orbiţi de lumina strălucitoare a flăcărilor electrice; urechile îmi zbârnâiau din cauza zgomotului; mintea îmi delira, şocată de imaginea pe care tocmai o văzusem.

M-am apropiat, atrasă de groapa fumegândă. Acum liniştită şi aparent în repaus, fusese plină de pericole şi totuşi mă simţeam atrasă în mod inexplicabil de ea. În curând am ajuns la marginea ei, lângă mama. Mâna mea s-a înălţat, cum făcuse de atâtea ori înainte, şi s-a prins de degetele ei. Şi ea privea în jos cu repulsie şi neîncredere.

Nicky era mort. Faţa sa împietrise în timp ce striga, iar mâinile şi picioarele îi erau contorsionate, un instantaneu al clipei în care tata îl aruncase în groapă. Zăcea întins pe spate. Părul îi era zbârlit de când trecuse prin câmpul electric şi-i stătea în sus în jurul feţei pietrificate.

Clive Borden scoase un urlet îngrozitor de durere şi disperare, aruncându-se în groapă. Se azvârli la pământ, îşi încolăci braţele în jurul lui, încercând să-i aşeze membrele în poziţie normală, îi susţinu capul cu mâna, îşi apăsă faţa pe obrazul lui, zguduit de suspine.

Iar mama, dându-şi seama pentru prima oară că eram lângă ea, îşi puse braţele în jurul meu, apăsându-mi faţa de fusta ei, apoi mă ridică în braţe şi, străbătând rapid încăperea, mă duse departe de scena dezastrului.

Am privit înapoi, peste umărul ei, şi, în timp ce urcam iute pe scări, ultima imagine pe care am văzut-o a fost aceea a tatei. Se uita în jos, iar faţa lui avea o expresie de satisfacţie respingătoare, pe care cu două decenii mai târziu încă mi-o pot aminti, cutremurată de repulsie.

Tata ştiuse ce se putea întâmpla şi permisese să se întâmple, făcuse să se întâmple. Prin atitudinea şi expresia sa, spunea: *Mi-am dovedit punctul de vedere.*

Am observat, de asemenea, că Stimpson, servitorul, se ghemuise la podea, legănându-se înainte şi înapoi. Cu capul aplecat.

8

Mi-am pierdut sau mi-am suprimat toate amintirile privind ceea ce s-a întâmplat imediat după aceea. Îmi amintesc doar că am mers la şcoală în anul următor, apoi un val de o grabă de normalitate în jurul meu, ca o revărsare de compensare jenantă pentru scena înfricoşătoare la care fusesem martoră.

Nu-mi pot aminti nici când tata ne-a părăsit. Ştiu data când s-a întâmplat, deoarece am găsit-o în jurnalul pe care mama îl ţinuse în ultimii ani din viaţă, dar amintirile mele din acea perioadă s-au pierdut. Datorită jurnalului ei, cunosc, de asemenea, multe dintre sentimentele ei referitoare la despărţire şi la faptul care o cauzase. Eu mi-l amintesc, în general, ca fiind acolo când eram mică, o figură slăbită şi imprevizibilă. Îmi amintesc, de asemenea, viaţa de după aceea, fără el, un sentiment puternic al absenţei lui, o linişte pe care am resimţit-o atât eu, cât şi Rosalie, şi care a continuat până azi.

Am fost bucuroasă, la început, când a plecat. Abia când am mai crescut a început să-mi lipsească, aşa cum îmi lipseşte acum. Cred că încă mai trăieşte, altfel am fi aflat de moartea lui. Proprietatea noastră este greu de întreţinut, iar tatăl meu e încă responsabil pentru acest lucru. Există o asociaţie familială, administrată de nişte avocaţi din Derby, care se pare că ţin legătura cu el. Casa, terenul şi titlul nobiliar sunt încă pe numele lui. Multe dintre atribuţiile directe, precum plata impozitelor, sunt controlate şi plătite de asociaţie, iar mie şi lui Rosalie ne sunt încă oferiţi bani din conturile lui.

Ultimul nostru contact cu el a fost în urmă cu cinci ani, când ne-a trimis o scrisoare din Africa de Sud. Era în trecere, spunea el, deşi nu menţiona de unde venea şi încotro se ducea. Acum are şaptezeci şi ceva de ani, şi-şi petrece probabil timpul cu alţi exilaţi britanici, dar nu ne-a spus nimic despre modul său de viaţă. Inofensiv, un pic ţicnit, confuz în detalii, un fost lucrător la Externe. Nu-l pot uita. Indiferent cât de mult timp a trecut, întotdeauna mi-l amintesc ca pe un om crud, care a aruncat un băieţel într-o maşinărie despre care trebuie să fi ştiut că, în mod sigur, avea să-l ucidă.

9

Clive Borden a părăsit casa în aceeaşi noapte. Nu am idee ce s-a întâmplat cu trupul lui Nicky, dar întotdeauna m-am gândit că Borden l-a luat cu el.

Pentru că eram mică, am acceptat autoritatea supremă a părinţilor şi, când mi-au spus că poliţia nu ar fi fost interesată de moartea băiatului, i-am crezut. Până la urmă, se pare că au avut dreptate.

Mulţi ani mai târziu, când am crescut suficient şi mi-am dat seama de gravitatea celor întâmplate, am încercat să o întreb pe mama ce se întâmplase. Asta era după ce tata plecase de acasă şi cu aproximativ doi ani înainte de moartea ei. Simţeam că venise vremea să dezleg misterele trecutului, să las în urmă secretele. Am considerat, în acelaşi timp, că ar fi fost un semn al maturizării mele. Vroiam ca ea să fie sinceră cu mine şi să mă trateze ca pe un adult. Ştiam că primise o scrisoare de la tata la începutul săptămânii anterioare şi era un pretext ca să deschid subiectul acela.

— De ce poliţia nu a venit niciodată aici să pună întrebări? am întrebat-o după ce o avertizasem că vroiam să discutăm despre acea noapte.

Mi-a spus:

— Nu vorbim niciodată despre asta, Katherine.

— Vrei să spui că tu nu vorbeşti niciodată, am replicat. Dar tati de ce a plecat de acasă?

— Trebuie să-l întrebi pe el.

— Ştii că nu pot, i-am spus. Tu eşti singura care ştie. A făcut ceva greşit în seara aia, dar nu sunt sigură de ce şi nici măcar în ce fel. Îl caută poliţia?

— Poliţia nu este implicată în viaţa noastră.

— De ce nu? Nu tata l-a ucis pe acel băiat? Nu a fost o crimă?

— S-a rezolvat totul atunci. Nu este nimic de ascuns, nimic pentru care să ne simţim vinovaţi. Am plătit preţul pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Domnul Borden a suferit cel mai mult, bineînţeles, dar uite ce s-a întâmplat cu vieţile noastre. Nu pot să-ţi spun nimic din ceea ce vrei să afli. Ai văzut singură ce s-a întâmplat.

— Nu pot să cred că acela a fost finalul, am spus.

— Katherine, nu ar trebui să pui astfel de întrebări. Erai şi tu acolo. Eşti la fel de vinovată ca noi, ceilalţi.

— Aveam doar cinci ani! Cum poţi să mă învinovăţeşti?

— Dacă ai dubii, poţi să le lămureşti ducându-te la poliţie.

Curajul m-a părăsit în faţa comportamentului ei rece şi inflexibil. Domnul şi doamna Stimpson încă lucrau pentru noi şi, mai târziu, i-am pus lui Stimpson aceleaşi întrebări. Politicos, rece, concis, a negat că ar şti ceva despre ce cele întâmplate atunci.

10

Mama a murit când aveam optsprezece ani. Eu şi Rosalie ne aşteptam ca vestea aceasta să-l determine pe tata să se întoarcă, în sfârşit, din exil, dar nu a făcut-o. Am rămas în continuare în casă şi am început să înţelegem că domeniul ne aparţine. Am reacţionat diferit. Rosalie, treptat, s-a îndepărtat de acest loc şi, până la urmă, s-a mutat. Eu am fost prinsă în capcană şi sunt încă aici. Ceea ce m-a reţinut a fost sentimentul de vinovăţie cauzat de ceea ce se întâmplase jos, în pivniţă. Totul se raporta la acele evenimente şi, până la urmă, mi-am dat seama că trebuia să fac ceva pentru a mă elibera.

Mi-am găsit până la urmă curajul şi am coborât în subsol pentru a descoperi dacă mai era acolo ceva din ceea ce văzusem atunci.

Am ales să fac asta într-o zi de vară, când aveam nişte prieteni din Sheffield în vizită; casa răsuna de acordurile muzicii rock şi se auzeau voci şi râsete de tineri.

N-am spus nimănui ce plănuiam; pur şi simplu am dispărut în timpul unei conversaţii în grădină şi am intrat în casă. Băusem trei pahare de vin.

Lacătul de la uşă fusese înlocuit la scurt timp după vizita lui Borden şi, când mama a murit, l-am schimbat din nou, deşi nu m-am aventurat niciodată înăuntru. Domnul Stimpson şi soţia sa decedaseră demult, dar ei, la fel ca menajera care venise după aceea, folosiseră pivniţa ca loc de depozitare. Am avut întotdeauna o teamă chiar şi să merg până la capătul treptelor.

În acea zi, totuşi, eram hotărâtă să nu dau voie nimănui să mă oprească. Mă pregătisem psihic de ceva timp. Odată ce am trecut dincolo de uşă, am încuiat-o din interior (una dintre schimbările pe care le făcusem), am aprins lumina electrică şi am coborât în pivniţă.

M-am uitat imediat după aparatul care îl omorâse pe Nicky Borden, dar nu am fost mirată să văd că nu se mai afla acolo. Oricum, groapa circulară din mijlocul podelei exista încă şi am cercetat-o. Părea a fi fost de dată mai recentă decât restul podelei; în mod clar fusese făcută având în vedere un plan, deoarece câteva traverse de oţel erau fixate în marginile de beton la intervale egale, probabil pentru a servi ca suport pentru

stâlpii din lemn ai aparatului. În tavan, chiar deasupra centrului gropii, era un mare tablou electric. Un cablu gros ducea spre un transformator de tensiune aflat într-o laterală a pivniţei, dar cutia era murdară şi ruginită. Am observat că erau numeroase semne de arsură pe tavan, radiind din cutie, şi cu toate că cineva le acoperise cu vopsea albă, încă se vedeau clar. În afară de acestea, nu mai era niciun semn că aparatul fusese vreodată montat acolo.

Am descoperit obiectul însuşi câteva momente mai târziu, când m-am dus să cercetez colecţia de lăzi, cutii şi alte obiecte misterioase depozitate de-a lungul peretelui. Curând, mi-am dat seama că aici era locul în care fuseseră stocate echipamentele de magie ale stră-străbunicului meu, probabil după moartea sa. Aproape de intrare, dar aşezate discret, se aflau două cufere solide din lemn, atât de grele, încât îmi era imposibil să le clintesc, darămite să le scot singură din pivniţă. Inscripţionate pe unul din ele cu negru, dar decolorate de vreme, erau numele rutelor: „Denver, Chicago, Boston, Liverpool (Anglia).” O declaraţie vamală era încă lipită într-o parte, dar era atât de uzată, încât s-a dezlipit când am atins-o cu mâna. Ţinând-o în cea mai apropiată lumină, am văzut că pe ea scria „Conţinut – Instrumente ştiinţifice”. Fuseseră ataşate inele de metal pe toate cele patru laterale ale ambelor cufere, pentru a uşura transportul, şi o sumedenie de mânere erau vizibile pe suprafaţa cuferelor.

Am încercat să-l deschid pe cel mai apropiat dintre ele, bâjbâind de-a lungul marginii capacului pentru a găsi o metodă de a-l ridica, dar, spre surpriza mea, capacul s-a rotit uşor, fiind balansat într-un anume fel. Am ştiut imediat că găsisem instrucţiunile de folosire a aparatului electric pe care îl văzusem în acea noapte, dar fiind dezasamblat, primejdia dispăruse.

Ataşate în interiorul capacului erau câteva coli mari de hârtie încă neîngălbenită, deşi foarte veche, iar instrucţiunile fuseseră scrise cu o mână sigură, dar foarte mărunt. Am aruncat o privire peste primele:

> 1. Amplasaţi, verificaţi şi testaţi conexiunea locală de împământare. Dacă nu este corectă, nu continuaţi. Vedeţi (27) de mai jos pentru detalii referitoare la modul de instalare, verificare şi testare a legăturii de

împământare. Întotdeauna verificaţi culorile firelor; vedeţi tabelul ataşat.

2. (Dacă nu vă aflaţi în SUA sau Marea Britanie.) Amplasaţi, verificaţi şi testaţi alimentarea locală cu energie electrică. Folosiţi instrumentele aflate în cutia 4.5.1, pentru a determina natura, tensiunea şi ciclul de curent electric. Apelaţi la (15) de mai jos pentru setarea transformatorului principal.

3. Testaţi siguranţa alimentării locale cu energie electrică în timp ce asamblaţi aparatul. Dacă există o diferenţă de ± 25V, nu încercaţi să folosiţi aparatul.

4. Când manevraţi componentele, folosiţi întotdeauna mănuşile de protecţie aflate în cutia 3.19.1 (de schimb în 3.19.2).

Şi aşa mai departe, o listă cuprinzătoare a instrucţiunilor ansamblului, multe dintre ele folosind cuvinte şi expresii tehnice şi ştiinţifice. (Mai târziu am făcut o copie, pe care o ţin în casă.) întreaga listă era semnată cu iniţialele F.K.A.

În interiorul capacului de la al doilea cufăr era o listă similară cu instrucţiuni, acestea referindu-se la deconectarea în siguranţă a aparatului, demontarea lui şi ambalarea componentelor în interiorul cuferelor în locul corect.

Abia în acel moment am început să-mi dau seama cine fusese de fapt stră-străbunicul meu. Ce înţeleg prin asta ceea ce a realizat, ceea ce izbutise, ceea ce realizase de-a lungul vieţii. Până atunci, pentru mine fusese doar un strămoş, bunicul de la care ne rămăseseră nişte lucruri prin casă. Acum începeam să întrezăresc omul, aşa cum fusese el. Aceste cufere, cu toate instrucţiunile lor meticuloase, îi aparţinuseră, iar instrucţiunile fuseseră scrise de sau mai degrabă pentru – el. Am stat acolo mult timp, imaginându-mi-l despachetând aparatul împreună cu asistenţii săi, grăbindu-se pentru a fi gata la timp pentru primul spectacol. Încă nu ştiam nimic despre el, dar, în sfârşit, aveam o mostră a ceea ce reuşise şi a modului în care o făcuse.

(Mai târziu în acel an, am triat restul lucrurilor şi asta m-a ajutat, de asemenea, să-mi fac o idee despre felul lui de a fi. Camera în care îşi avusese biroul era plină de documente puse cu grijă în dosare: corespondenţă, facturi, reviste, formulare de închiriere, documente de călătorie, afişe, programe de teatru. O

mare parte din viaţa sa şi-o petrecuse acolo şi mai erau multe alte lucruri în pivniţă, costume şi echipamente pentru spectacolele sale. Multe dintre costume se rupseseră din cauza vechimii, aşa că le-am aruncat, dar dulapurile magice funcţionau sau puteau fi reparate şi, cum aveam nevoie de bani, am vândut cele mai bune exemplare colecţionarilor de obiecte de magie. De asemenea, am pus în ordine colecţia lui de cărţi de magie. De la cei care au venit să cumpere, am aflat că multe dintre aceste materiale erau valoroase, dar numai din punct de vedere financiar. Puţine dintre ele stârneau altceva decât o vagă curiozitate din partea magicienilor moderni. Multe dintre iluziile pe care le executase Marele Danton erau banale acum şi, pentru un expert sau colecţionar, nu mai prezentau nici surpriză. Nu am vândut aparatul electric şi se află încă în cuferele din pivniţă.)

Prin anumite mijloace la care nu mă gândisem, faptul că am coborât în pivniţă m-a făcut să-mi alung frica din copilărie. Probabil că există o explicaţie simplă, că în anii care trecuseră mă maturizasem sau că, în absenţa celorlalţi membri ai familiei, devenisem stăpâna casei. Indiferent de motiv, când am ieşit pe vechea uşă maro, încuind-o în spatele meu, am avut senzaţia că scăpasem de ceva neplăcut care mă urmărise mereu până atunci.

11

Totuşi, nu era suficient. Nimic nu putea scuza faptul că asistasem la uciderea cu cruzime a unui băieţaş de către propriul meu tată.

Acest secret pusese stăpânire pe viaţa mea, influenţând indirect tot ce făceam, inhibându-mă din punct de vedere emoţional şi imobilizându-mă pe plan social. Sunt izolată aici. Rareori îmi fac prieteni, nu am nevoie de iubiţi, nu mă interesează să am o carieră. De când Rosalie s-a mutat şi s-a căsătorit, locuiesc singură, o victimă la fel ca părinţii mei.

Vreau să mă distanţez de nebunia pe care, în trecut, a adus-o vrajba în familia noastră, dar, cu cât înaintez mai mult în vârstă, cred cu mai multă convingere că singura metodă de a scăpa este să înfrunt problema. Nu-mi pot continua viaţa dacă nu înţeleg cum şi de ce a murit Nicky Borden.

Moartea sa mă afectează. Obsesia s-ar sfârşi dacă aş şti mai multe despre băiat şi despre ce i s-a întâmplat cu adevărat în seara aceea. Când am descoperit trecutul familiei mele, am aflat, inevitabil, despre familia Borden. Te-am căutat pe tine, Andrew, deoarece cred că tu eşti cheia rezolvării problemei – tu eşti singurul supravieţuitor din familia Borden, iar eu sunt ultima reprezentantă a familiei Angier.

Împotriva oricărei logici, ştiu că Nicky Borden erai tu, Andrew, şi că, n-am idee cum, ai supravieţuit acelei nenorociri.

12

În timpul serii, ploaia se transformase în zăpadă şi încă mai ningea în timp ce Andrew Westley şi Kate Angier stăteau împreună, cu resturile de la cină pe masă. Povestea ei păru la început să nu aibă niciun efect asupra lui, deoarece privea tăcut la ceaşca sa goală de cafea, bătând cu linguriţa în farfurioară. Apoi a spus că simţea nevoia să se întindă. A traversat camera până la fereastră, să privească afară, şi şi-a dus mâinile la ceafă, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta. Era întuneric ca smoala afară în grădină şi ea ştia că nu are ce să vadă acolo. Drumul principal era în spatele casei, la un nivel mai jos; în partea în care privea el erau doar pajiştea, pădurea, dealul şi, peste toate acestea, piscul stâncos Curbar Edge. A rămas astfel un timp şi, deşi nu îi vedea faţa, Kate simţea că ochii lui trebuie să fi fost închişi sau că privea absent în întuneric.

Până la urmă, el sparse tăcerea:

— Îţi voi spune tot ce ştiu. Am pierdut legătura cu fratele meu geamăn când aveam vârsta despre care spuneai. Poate ceea ce mi-ai povestit explică asta. Dar naşterea lui nu a fost înregistrată, aşa că nu-i pot demonstra existenţa. Însă ştiu că este adevărat. Ai auzit că gemenii au un fel de legătură specială? De aceea sunt sigur. Şi mai ştiu că el este legat într-un fel de această casă. De când am venit, îi simt prezenţa aici. Nu ştiu cum şi nu pot să explic.

— Şi eu am verificat registrele, a spus ea. Nu ai un frate geamăn.

— Putea cineva să falsifice înregistrările oficiale? Este posibil?

— De asta mă mir şi eu. Dacă băiatul a fost ucis, n-ar fi fost acesta un motiv suficient pentru a se găsi o cale de a falsifica registrele?

— Probabil. Tot ce pot spune cu siguranţă este că nu-mi amintesc nimic despre asta. Totul este într-o nebuloasă. Nici măcar nu mi-l amintesc pe tata, Clive Borden. Acel copil nu puteam să fiu eu în mod clar, şi este absurd să ne gândim la această posibilitate. Trebuie să fi fost altcineva.

— Dar era tatăl tău... şi Nicky era singurul lui copil.

El s-a întors de la fereastră şi s-a aşezat pe scaun.

— Există doar două sau trei posibilităţi, a spus el. Băiatul

eram eu şi am fost ucis, iar acum sunt din nou în viaţă. Nu are nicio logică, oricum ai lua-o. Sau băiatul care a murit era fratele meu geamăn, iar persoana care l-a ucis, probabil tatăl tău, a reuşit mai târziu să schimbe registrele oficiale. Nici asta nu cred, sincer. Sau te-ai înşelat tu, copilul a supravieţuit şi s-ar putea să fiu eu sau nu. Sau… poate ţi-ai imaginat toată povestea.

— Nu mi-am imaginat. Ştiu ce am văzut. Oricum, mama a recunoscut.

Luă exemplarul din cartea lui Borden şi îl deschise la pagina la care pusese un semn din hârtie.

— Există o altă explicaţie, dar este la fel de lipsită de logică precum celelalte. Dacă nu ai fost de fapt ucis în acea noapte, atunci înseamnă că a fost un fel de truc. Maşinăria pe care am văzut-o în funcţiune era aparatul construit pentru iluziile de scenă.

A întors cartea şi i-a întins-o, dar el a dat-o la o parte.

— Întreaga poveste este ridicolă.

— Am văzut ce s-a întâmplat.

— Eu cred fie că te-ai înşelat în ceea ce ai văzut, fie că i s-a întâmplat altcuiva. A privit din nou către ferestrele cu draperiile netrase, apoi s-a uitat la ceas, distrat. Te superi dacă dau un telefon de pe mobil? Trebuie să-i anunţ pe părinţii mei că voi întârzia. Şi aş vrea să sun la apartamentul meu din Londra.

— Eu cred că ar trebui să rămâi peste noapte.

El a zâmbit scurt, iar Kate şi-a dat seama că a greşit formularea. Îl găsea destul de atrăgător, într-un fel inofensiv, dar părea genul care nu ar fi refuzat o partidă de sex.

— Vroiam să spun că doamna Makin îţi va pregăti o cameră.

— Dacă trebuie…

Fusese o clipă atunci, înainte de a veni aici, să ia cina. Probabil că îi dăduse prea mult whisky sau îi spusese de prea multe ori că existau diferenţe majore între familiile lor. Sau poate era o combinaţie a acestor două motive. Până atunci ei îi plăcuse felul în care o privise lacom, într-un mod deschis şi degajat, toată după-amiaza, dar cu o oră şi jumătate în urmă, chiar înainte să se aşeze la masă, el îi demonstrase clar că ar fi vrut să încerce o reconciliere între familii. Doar ei doi, ultima generaţie. O parte din ea era flatată, dar ce avea el în minte nu era acelaşi lucru la care se gândise ea. Şi l-a respins, cât de politicos a putut.

— Poţi să conduci pe zăpadă, după ce ai băut?

— Da.

Dar el nu s-a ridicat de pe scaun. A pus cartea lui Borden pe masă între ei, cu paginile deschise în jos.

— Ce vrei de la mine, Kate? a întrebat-o.

— Nu mai ştiu. Probabil că nu am ştiut niciodată. Cred că asta s-a întâmplat când a venit Clive Borden la tatăl meu. Amândoi au simţit că trebuia să rezolve ceva, au încercat, dar diferendele din trecut tot au contat.

— Mă interesează un singur lucru. Fratele meu geamăn este undeva aici. În această casă. L-am simţit de fiecare dată când mi-ai arătat lucrurile bunicului tău în această după-amiază. Îmi spune să nu plec, să vin, să îl găsesc. Nu i-am simţit niciodată atât de puternic prezenţa în interiorul meu. Indiferent ce ai spune, indiferent ce scrie în registrele de naşteri, cred că era fratele meu geamăn cel care a venit aici în 1970 şi cred că încă se mai află aici.

— În ciuda faptului că nu există.

Se simţea într-un impas. Era acelaşi pe care îl ştiuse dintotdeauna; moartea sigură a unui băieţel, despre care mai târziu a descoperit că supravieţuise. Întâlnirea cu bărbatul care fusese acel băieţel nu schimba nimic. Era el, nu fusese el.

Şi-a turnat încă un pahar de coniac, iar Andrew a întrebat:

— Pot să dau de undeva de aici telefoanele acelea?

— Rămâi aici. Este cea mai călduroasă parte a casei. Vreau să verific ceva.

După ce a ieşit din cameră, l-a auzit apăsând tastele telefonului mobil. A coborât în holul principal şi s-a uitat prin uşa de la intrare. Se aşezase un covor destul de gros de zăpadă, de cinci-şase centimetri. Întotdeauna se aşternea liniştit aici, pe aleea adăpostită, dar ştia că mai jos, în vale, unde era drumul principal, stratul se îngroşase deja. Nu se auzea zgomotul traficului, care ajungea de obicei până aici. S-a dus până în spatele casei şi a văzut că se forma un troian lângă magazia pentru lemne. Doamna Makin era în bucătărie, aşa că a vorbit cu ea şi a rugat-o să pregătească dormitorul pentru oaspeţi.

Ea şi Andrew au rămas în sufragerie după ce doamna Makin a strâns masa, stând de-o parte şi de alta a şemineului şi vorbind despre diverse lucruri de zi cu zi; problemele lui cu iubita cu care locuia, ale ei cu consiliul local care vroia o parte din teren

pentru construcţii. Dar ea era obosită şi nu avea chef de vorbă. La ora unsprezece, a sugerat să continue discuţia de dimineaţă.

I-a arătat unde era camera de oaspeţi şi ce baie putea folosi. Spre surpriza ei, nu i-a făcut o a doua ofertă. El i-a mulţumit politicos pentru ospitalitate, i-a spus noapte bună şi asta a fost tot.

Kate s-a întors în sufragerie, unde lăsase hârtiile stră-străbunicului ei. Acestea erau deja aşezate ordonat; o trăsătură ereditară, care n-o lăsa să împrăştie hârtiile de-a valma. Întotdeauna existase o parte din ea care dorea să fie dezordonată, delăsătoare, liberă, dar nu era felul ei aşa.

S-a aşezat pe scaunul cel mai apropiat de foc şi a simţit căldura ajungându-i la picioare. A aruncat pe foc un nou buştean. Acum, că Andrew se culcase, nu-i mai era somn. Nu el o obosise, ci discuţia cu el, scormonirea atâtor amintiri din copilărie. Să vorbească despre ele era un fel de purificare, de eliberare de otrăvurile latente, şi deja se simţea mai bine.

Stătea lângă foc, gândindu-se la vechiul incident, încercând aşa cum făcuse de un sfert de secol, să-i înţeleagă semnificaţia. Încă îi producea frisoane. Iar băiatul pe care Andrew îl numea fratele lui era în centrul tuturor acestor evenimente, un prizonier al trecutului.

Doamna Makin a intrat chiar atunci, iar Kate a rugat-o să-i facă o cafea decofeinizată înainte de culcare. A ascultat ştirile de la miezul nopţii la Radio 4 în timp ce-şi sorbea cafeaua, iar mai târziu a trecut la BBC. A rămas trează în continuare. Camera de oaspeţi în care dormea Andrew era imediat deasupra, aşa că-l putea auzi cum se foia des în patul vechi. Ştia cât de friguroasă putea fi camera aceea. Fusese dormitorul ei când era copil.

PARTEA A PARTEA

Rupert Angier

POVESTEA VIEŢII MELE

21 septembrie 1866

Istoria mea – numele meu este ROBBIE (Rupert) DAVID ANGIER şi am 9 ani. Am să scriu în acest jurnal până când voi ajunge bătrân.

Strămoşii mei, am mulţi, dar tata şi mama sunt primii. Am un frate: HENRY RICHARD ANGUS ST JOHN ANGIER, are 15 ani şi merge la şcoală.

Locuiesc în Caldlow House Caldlow Derbyshire. Am avut probleme cu gâtul săptămâna aceasta.

Personalul – am o bonă şi mai este Grierson şi o menajeră care se schimbă cu o altă menajeră după-amiezile, dar nu-i ştiu numele.

Trebuie să-i arăt tatei asta după ce scriu. Sfârşit. Semnat Rupert David Angier.

POVESTEA VIEŢII MELE

22 septembrie 1866

Astăzi m-a vizitat din nou doctorul şi mi-a spus că sunt bine. Am primit o scrisoare astăzi de la Henry, fratele meu, care zice că trebuie sa-i spun Domnule de acum înainte, pentru că el este şeful clasei.

Tata a plecat la Londra, la parlament. A spus că eu sunt şeful casei până ce se întoarce. Asta înseamnă că Henry ar trebui să-mi spună domnule, dar el nu este aici.

O să-i spun asta lui Henry când o să-i scriu.

Am ieşit la plimbare, am vorbit cu bona, mi-a citit Grierson, care a adormit, ca de obicei.

Nu trebuie să-i mai arăt jurnalul tatei, dacă îl voi ţine în continuare.

23 septembrie 1866

Gâtul, mult mai bine. Am mers la o plimbare cu maşina astăzi, cu Grierson, care nu a vorbit mult, dar mi-a spus că Henry zice că, atunci când îi va reveni lui casa, el va pleca. Grierson va pleca atunci când Henry va prelua casa, vreau să spun. Grierson a spus că el crede că s-a luat hotărârea, dar nu se va întâmpla încă mulţi ani dacă vrea Domnul.

O aştept pe mama să vină să mă vadă; întârzie în seara asta.

22 decembrie 1867

Ieri-seară a fost o petrecere organizată pentru mine şi pentru câţiva băieţi şi fete din oraş, căci fiind Crăciunul li s-a dat voie să vină aici. Henry a fost şi el aici, dar nu a participat la petrecere, din cauza celorlalţi. A pierdut o mare ocazie, pentru că am avut un scamator la petrecere!

Acest om, pe care îl chema domnul A. Presto, a făcut cele mai frumoase trucuri pe care le-am văzut vreodată. A început făcând tot felul de fâşii şi steaguri şi umbrele să apară de nicăieri, cu multe baloane şi funde. Apoi au urmat nişte trucuri cu cărţile de joc, punându-ne să alegem cărţile pe care el le ghicea. Era foarte deştept. A făcut nişte mingi de biliard să iasă din nasul unui băiat şi multe monede să cadă din urechea unei fete. Era o bucată de sfoară pe care a tăiat-o în două şi după aceea a unit-o din nou, iar la sfârşit a scos o pasăre albă dintr-o cutie mică de sticlă pe care o putusem *vedea* goală înainte de a începe!

M-am rugat şi m-am tot rugat să-mi spună cum făcuse trucurile acelea, dar domnul Presto nu a vrut să-mi spună. Chiar şi după aceea, când ceilalţi plecaseră, l-am rugat, dar nimic din ce i-am spus nu l-a făcut să se răzgândească.

În această dimineaţă mi-a venit o idee şi l-am pus pe Grierson să se ducă cu maşina în Sheffield să-mi cumpere toate jocurile de magie pe care le putea găsi şi să vadă dacă era vreo carte care să te înveţe cum se fac. Grierson a fost plecat aproape toată ziua, dar în final s-a întors cu cea mai mare parte din ce doream. Inclusiv o cutie specială de sticlă pentru a ascunde o pasăre înăuntru şi pe urmă să o scot ca şi când era vorba de magie. (O cutie cu o bază specială, la care nu mă gândisem.) Celelalte trucuri sunt puţin mai grele, pentru că trebuie să exersez. Dar deja am învăţat un truc prin care pot să ghicesc ce carte a ales cineva şi l-am încercat de câteva ori cu Grierson.

17 februarie 1871

Am reuşit să vorbesc între patru ochi cu tata în această după-amiază, pentru prima dată după mai multe luni, şi am aflat că situaţia era foarte asemănătoare cu ceea ce descrisese Henry. Evident, nu este nimic de făcut, în afară de a-ţi da toată silinţa.

L-aş ucide bucuros pe Henry.

31 martie 1873

Astăzi am rupt şi am distrus toate foile din ultimii doi ani. A fost primul lucru pe care l-am făcut la întoarcerea de la şcoală.

1 aprilie 1873

Acasă de la şcoală. Acum am suficientă intimitate ca să scriu în acest caiet.

Tatăl meu, al doisprezecelea conte de Colderdale, a murit acum trei zile, pe 29 martie 1873. Fratele meu, Henry, i-a preluat titlul, domeniile, proprietatea. Viitorul meu, al mamei şi al tuturor celorlalţi membri ai casei, fie ei mai înstăriţi sau mai umili, este acum nesigur. Putem doar să aşteptăm, dar momentan toată lumea e ocupată cu pregătirea funeraliilor.

Tata va fi înmormântat mâine în criptă.

În această dimineaţă, mă simt mai optimist în ceea ce priveşte viitorul. Am stat aici, în camera mea, exersând numere de magie. Progresul meu în acest domeniu a fost una dintre victimele curăţeniei în paginile jurnalului, deoarece de la început am ţinut o înregistrare corectă a ceea ce înseamnă să devii un expert în prestidigitaţie… dar toate au trebuit aruncate când am decis să le rup şi pe celelalte. Suficient să spun că sunt de părere că am ajuns la anumite standarde de performanţă şi, cu toate că nu am testat încă în totalitate acest lucru, am încercat adesea noi trucuri în faţa colegilor de la şcoală. Ei mimează o lipsă de interes în ceea ce priveşte magia, iar unii chiar pretind că-mi cunosc secretele, dar au existat una sau două situaţii când, plin de satisfacţie, le-am observat mirarea sinceră pe chipuri.

Nu este nevoie să mă grăbesc. Toate cărţile de magie pe care le-am citit îl sfătuiesc pe novice să nu se grăbească, ci să se pregătească detaliat, astfel încât execuţia sa să conţină atât elementul – surpriză, cât şi îndemânarea. Dacă publicul nu ştie cine eşti, misterul se amplifică în privinţa ta şi a ceea ce urmează să faci.

Aşa se spune.

Îmi doresc, şi aceasta este singura mea dorinţă în cea mai tristă dintre săptămâni, să-mi pot folosi magia pentru a-l readuce pe tata la viaţă. O dorinţă egoistă, deoarece m-ar fi ajutat, fără îndoială, să revin la traiul pe care îl aveam cu trei zile în urmă, dar totodată o dorinţă provenită din iubire ferventă, deoarece l-am iubit pe tata şi deja mi-e dor de el şi-i regret

moartea. Avea patruzeci şi nouă de ani şi cred că era prea tânăr pentru a fi victima unei probleme cu inima.

2 aprilie 1873

Funeraliile au avut loc, iar tatăl meu a fost înmormântat. După ceremonia de la capelă, corpul său a fost dus în cripta familiei, situată mai jos de East Rise. Toate rudele îndoliate s-au aşezat în line la intrarea în criptă, apoi eu şi Henry, împreună cu antreprenorul de pompe funebre şi oamenii săi, am coborât sicriul în pământ.

Nimic nu mă pregătise pentru ce avea să urmeze. Cripta pare la prima vedere o peşteră imensă, întinzându-se până sub deal, extinsă şi lărgită pentru a fi folosită ca mormânt al familiei. Se află în întuneric total, pământul de sub picioare este accidentat şi pietros, aerul este rău mirositor, am văzut câţiva şobolani, iar numeroase rafturi şi margini ascuţite se ivesc în drum, cauzând accidentări dureroase în întuneric. Noi aveam fiecare câte un felinar, dar odată ajunşi la capătul scărilor, departe de lumina zilei, s-au dovedit a nu fi de prea mare ajutor. Antreprenorii au îndurat toate acestea într-o manieră profesională, deşi transportul sicriului trebuie să fi fost destul de dificil în aceste circumstanţe, dar pentru mine şi fratele meu a fost un chin scurt şi semnificativ. Odată ce am găsit o nişă potrivită şi am depus sicriul, antreprenorul principal a recitat câteva versuri din Scriptură şi ne-am reîntors fără întârziere la suprafaţă. Am revenit în dimineaţa caldă de primăvară pe care o părăsisem cu câteva minute în urmă, pe pajiştea punctată de narcise şi de copaci înmuguriţi, dar – cel puţin pentru mine – călătoria în acel tunel întunecat a aruncat o umbră asupra întregii zile. M-am înfiorat când s-a închis poarta din lemn masiv şi nu am putut uita imaginea acelor sicrie vechi şi distruse, praful, mirosul şi deznădejdea acelui loc lipsit de viaţă.

Seara

Cu o oră sau cam aşa ceva în urmă a avut loc ceremonia şi folosesc cuvântul exact în sensul pe care îl doresc, *ceremonia* în jurul căreia s-a desfăşurat întreaga zi. Înmormântarea a reprezentat doar pregătirea pentru citirea testamentului tatălui meu.

Eram cu toţii acolo, adunaţi în salonul de sub scara principală. Sir Geoffrey Fusel-Hunt, avocatul tatălui meu, ne-a rugat să

facem linişte şi, cu mâini sigure, a deschis plicul maro şi gros care conţinea documentul înfricoşător şi a scos paginile împăturite. M-am uitat în jur la ceilalţi. Fraţii şi surorile tatălui meu erau acolo, cu soţii şi soţiile lor şi, în unele cazuri, cu copiii. Cei care administraseră proprietatea şi vânatul, care patrulaseră pe moşie, îngrijiseră fermele şi locurile de pescuit stăteau într-un mic grup într-o parte. Lângă ei, de asemenea adunaţi într-un grup, fermierii arendaşi, cu speranţă în priviri. În centru, faţă în faţă cu Sir Geoffrey, eu şi mama, cu servitorii în spatele nostru. În faţa noastră, a tuturor, în picioare, cu braţele încrucişate la piept, Henry domina întrunirea.

Nu au fost surprize. Cea mai mare partea din moştenirea lui Henry nu face, desigur, subiectul testamentului tatălui meu, nici drepturile succesorale de proprietate. Dar există proprietăţi funciare care trebuie lichidate, portofolii de acţiuni, sume de bani, bunuri şi, cel mai important dintre toate, drepturile de posesie.

Mamei i s-a oferit să aleagă, pentru restul vieţii, între a ocupa aripa cea mai importantă a clădirii principale şi a locui în întreaga casă de lângă poartă. Mie mi se permite să rămân în camerele pe care le ocup în prezent până când îmi închei studiile sau până la majorat, după care soarta îmi va fi decisă de Henry. Destinul servitorilor noştri este legat de al nostru; restul personalului va rămâne sau va fi concediat, după dorinţa lui Henry.

Câteva legate în bani lichizi au fost acordate unor persoane alese, dar cea mai mare parte a averii îi aparţine acum lui Henry. El nu a făcut nicio mişcare, niciun gest când s-a anunţat acest lucru. Am sărutat-o pe mama, apoi am dat mâna cu câţiva dintre administratorii averii şi dintre fermieri.

Mâine voi încerca să mă hotărăsc cum îmi voi trăi viaţa şi să iau această decizie înainte ca Henry să o ia el pentru mine.

3 aprilie 1873

Ce voi face? Mai e mai mult de o săptămână înainte să mă întorc la şcoală pentru ultimul trimestru.

3 aprilie 1874

Pare potrivit să mă întorc la acest jurnal după o absenţă de un an. Rămân la Caldlow House, pe de o parte pentru că, până când voi împlini douăzeci şi unu de ani, sunt sub supravegherea

lui Henry, tutorele meu legal, dar în principal pentru că mama îşi doreşte acest lucru.

Sunt îngrijit de Grierson. Henry locuieşte la Londra, unde se pare că se duce în fiecare zi la parlament. Mama este sănătoasă şi eu merg la casa de la poartă în fiecare dimineaţă, când este ea în dispoziţia cea mai bună, şi vorbim despre ceea ce aş putea face când am să fiu major.

După moartea tatei am neglijat practicarea prestidigitaţiei, dar acum aproape nouă luni am reluat-o. De atunci, exersez intens şi nu ratez nicio ocazie de a privi spectacole de magie pe scenă. În acest scop, călătoresc la teatrele de estradă din Sheffield sau Manchester, unde, deşi standardele sunt diferite, văd o varietate suficientă de numere pentru a-mi stimula interesul. Multe dintre iluzii îmi sunt deja cunoscute, dar la fiecare execuţie observ altceva care mă incită sau mă uimeşte. După asta, vânătoarea de secrete continuă. Grierson şi cu mine avem relaţii apropiate cu diverşi vânzători şi furnizori de obiecte magice de la care, după insistenţe, am primit în sfârşit ce am solicitat.

Grierson este singurul din casă care îmi cunoaşte interesul şi ambiţia în ceea ce priveşte magia. Când mama vorbeşte cu pesimism despre viitorul meu, nu îndrăznesc să-i spun ce am de gând, dar în adâncul sufletului simt un sâmbure de încredere că, atunci când voi pleca în sfârşit departe de această jumătate de viaţă în Derbyshire, voi avea o carieră pe care s-o urmez. Ziarele de magie la care sunt abonat scriu despre onorariile imense pe care un iluzionist le poate cere acum pentru un singur spectacol, ca să nu mai spun de recunoaşterea pe plan social care vine în urma unei cariere strălucitoare pe scenă.

Deja joc un rol. Sunt fratele mai mic, dezmoştenit, al unui nobil, la cheremul său, redus la a trăi din pomana unui tutore şi mă târăsc prin viaţa descurajantă pe aceste dealuri ploioase din Derbyshire.

Aştept totuşi în culise, deoarece odată ce voi ajunge la majorat, va începe adevărata viaţă!

Idmiston Villas, Londra

31 decembrie 1876

Am reuşit, în sfârşit, să-mi iau cutiile şi lăzile din depozit şi am petrecut un Crăciun posomorât, căutând prin vechile mele

lucruri, sortându-le pe acelea de care nu mai am nevoie şi bucurându-mă să le redescopăr pe altele. Acest jurnal face parte din a doua categorie şi citesc din el de câteva minute.

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, mă hotărâsem să pun pe hârtie detaliile precise ale carierei mele în domeniul magiei şi, în timp ce scriu aceste rânduri, mă gândesc la asta. Există deja prea multe goluri, am rupt toate acele pagini unde evocam certurile mele cu Henry şi odată cu ele s-au dus şi toate descrierile progreselor mele. Nu mă pot concentra să-mi amintesc diversele trucuri, forţe, mişcări pe care le-am învăţat şi le-am exersat în acele zile.

De asemenea, văd din ultima mea însemnare, cu mai mult de doi ani şi jumătate în urmă, că atunci aşteptam cu indiferenţă deprimantă să împlinesc vârsta de douăzeci şi unu de ani, astfel încât Henry să mă poată arunca din casă. De fapt, nu am aşteptat prea mult şi am luat problema în propriile-mi mâini.

Iată-mă acum, la vârsta de nouăsprezece ani, locuind în nişte camere închiriate pe o stradă respectabilă într-o suburbie a Londrei, un om descătuşat de trecut şi, pentru următorii doi ani cel puţin (deoarece, indiferent unde locuiesc, Henry trebuie să continue să mă întreţină), eliberat de problemele financiare. Mi-am susţinut o dată spectacolul în public, dar nu am fost plătit. (Cu cât spun mai puţine despre acel episod umilitor, cu atât mai bine.).

Mâine, fiind prima zi a noului an, voi rezuma toate aspiraţiile mele în domeniul magiei şi, probabil, voi lua noi hotărâri.

1 ianuarie 1877

Poşta de dimineaţă a adus de la New York un mic pachet de cărţi pe care îl aşteptam de câteva săptămâni şi am început să le răsfoiesc pentru a găsi idei.

Îmi place să susţin spectacole. Studiez arta de a folosi scena, de a prezenta spectacolul, de a întreţine publicul cu un potop de remarci spirituale şi amuzante... şi visez la hohote de râs, icnete de surpriză şi tumult de aplauze. Ştiu că pot ajunge în vârful ierarhiei în profesia mea, pur şi simplu printr-o excelenţă a prezentării.

Slăbiciunea mea este că nu înţeleg niciodată mecanismul unei iluzii până când nu-mi este explicat. Când văd un truc pentru prima oară, sunt uimit de el ca oricare alt membru al publicului.

Am o imaginaţie magică săracă şi mi se pare dificil să aplic principiile generale cunoscute pentru a produce efectul dorit. Când văd un spectacol superb, sunt orbit de cele văzute şi încurcat de cele nevăzute.

O dată, la un spectacol în Manchester, un magician a prezentat o carafă de sticlă, să o vadă toată lumea. O ţinea înaintea feţei, astfel încât îi puteam zări trăsăturile prin ea; a lovit-o uşor cu o vergea de metal şi, după clinchetul uşor, puteam spune că este simetrică şi confecţionată perfect; în final, a întors-o cu fundul în sus pentru un moment, ca să vedem că era goală. Apoi s-a întors către masa de recuzită, pe care se afla un ibric din metal. A turnat din acesta, în carafă, cam jumătate de litru de apă limpede. Imediat după aceea s-a îndreptat către o tavă pe care se afla un set de pahare de vin şi a turnat în fiecare dintre ele o cantitate de vin roşu!

Chestia este că deja cunoşteam instrumentul care îmi permitea să par că torn apă într-un ziar îndoit, apoi să torn *înapoi* din ziar un pahar de lapte (foaia de hârtie rămânând, în mod inexplicabil, uscată). Principiul era similar, prezentarea era diferită şi, admirând-o pe aceasta, nu l-am observat pe primul.

Am cheltuit o mare parte din banii reprezentând alocaţia mea lunară în magazinele de magie, de unde am achiziţionat secretul sau echipamentul care mi-a permis să adaug un truc sau altul în cadrul repertoriului meu în curs de dezvoltare. Este îngrozitor de greu să descopăr secretele când nu pot fi cumpărate cu bani! Şi chiar atunci când pot, nu acesta este întotdeauna răspunsul, deoarece, ca urmare a creşterii nivelului competiţional, iluzioniştii sunt obligaţi să inventeze noi trucuri. Consider că este, în acelaşi timp, o tortură şi o provocare să vezi executate astfel de iluzii.

Aici profesiunea de magician îşi strânge rândurile pentru un începător. Într-o zi, îndrăznesc să spun, voi face parte din aceste rânduri eu însumi şi voi încerca să-i exclud pe nou-veniţi, dar momentan cred că este enervant ca magicienii mai în vârstă să-şi protejeze cu atâta grijă secretele. În această după-amiază am compus o scrisoare către *Jurnalul Prestidigitatorilor,* o publicaţie lunară vândută doar prin abonament, şi mi-am prezentat ideile referitoare la absurda şi larg răspândita obsesie a secretelor.

3 februarie 1877

În fiecare dimineaţă din săptămână, de la ora 9 până la prânz, parcurg ceea ce a devenit o potecă bine bătătorită între birourile a patru mari agenţii teatrale specializate în magie. În faţa uşii fiecăreia dintre ele, mă încurajez pentru eventualitatea respingerii, apoi intru cu o expresie cât mai încrezătoare, mă prezint la recepţie şi întreb politicos dacă aş putea primi ceva.

Invariabil, până acum, răspunsul a fost negativ. Starea de spirit a acestor angajaţi pare să varieze, dar de cele mai multe ori sunt foarte curtenitori cu mine în timp ce îmi spun, ferm, nu. Ştiu că sunt bătuţi la cap tot timpul de mulţi asemenea mie, deoarece o adevărată procesiune de actori şomeri îşi târăsc picioarele pe acelaşi drum ca mine. Bineînţeles că îi întâlnesc şi pe ei când merg la agenţii şi, normal, m-am împrietenit cu câţiva. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre ei, eu nu duc lipsă de bani (sau cel puţin nu o să duc atâta timp cât mi se va acorda alocaţia), aşa că, atunci când mergem la ora prânzului la o tavernă sau alta din Holborn sau Soho, pot să plătesc câteva rânduri de băuturi. Sunt apreciat pentru acest lucru, dar nu mă păcălesc singur că altul ar fi motivul. Sunt bucuros de companie şi, de asemenea, am speranţa subtilă că, prin aceste prietenii, aş putea într-o bună zi să intru în contact cu cineva care ar putea să-mi ofere de lucru.

Este o viaţă plăcută, iar după-amiezile şi serile am destul timp în care continui să exersez.

Şi am timp suficient să scriu scrisori. Am devenit insistent şi, îmi închipui, un corespondent controversat în ceea ce priveşte subiectul magiei. Mi-am făcut un scop din a comenta fiecare aspect din ziarele de magie pe care le citesc şi încerc întotdeauna să fiu acut, provocator, bătăios. Sunt parţial motivat de credinţa sinceră că mai există multe în universul strident al magiei care trebuie puse la punct, dar şi de ideea că numele meu nu va deveni cunoscut decât dacă răspândesc vestea despre el într-un fel care să-l facă memorabil.

Unele scrisori le semnez cu propriul meu nume; altele cu pseudonimul pe care mi l-am ales pentru cariera profesională: Danton. Folosirea acestor două nume îmi oferă o mică flexibilitate în ceea susţin.

Până acum, puţine dintre scrisori mi-au fost publicate. Îmi imaginez că, imediat ce vor apărea, numele meu se va afla pe buzele multor oameni.

16 aprilie 1877

Condamnarea mea la moarte pe plan financiar a fost pronunţată, a devenit oficială! Henry m-a informat, prin intermediul avocaţilor săi, că alocaţia mea, aşa cum era de aşteptat, va fi sistată la împlinirea vârstei de 21 de ani. Voi avea în continuare dreptul să locuiesc la Caldlow House, dar numai în camerele care mi-au fost deja atribuite.

Sunt bucuros, într-un fel, că şi-a exprimat părerea. Nu mă mai chinuie incertitudinea. Mai am timp până în septembrie anul viitor. Şaptesprezece luni în care să rup acest cerc vicios al eşecurilor de a-mi începe activitatea, urmat de eşecul de a deveni cunoscut, urmat de eşecul de a-mi crea un public datorită talentului meu, urmat de eşecul de a găsi de lucru.

Continui să-mi caut norocul pe la agenţiile teatrale şi, începând de mâine, trebuie să fac acest lucru cu o hotărâre reînnoită.

13 iunie 1877

Este vară, dar vremurile bune întârzie pentru mine! Cel puţin, mi s-a oferit ceva de muncă.

Nu este mare lucru, nişte trucuri cu cărţi la o conferinţă a oamenilor de afaceri din Brummagem, într-un hotel din Londra şi biletul e doar o jumătate de guinee, dar este zi de sărbătoare!

Zece şilingi şi şase penny! Mai mult decât chiria pe o săptămână! Bogat, în sfârşit!

19 iunie 1877

Una dintre cărţile pe care le-am studiat este scrisă de un magician hindus pe nume Gupta Hilel. În paginile ei, acesta oferă sfaturi iluzionistului ale cărui trucuri nu ies cum trebuie. Sunt câteva mijloace pe care le sugerează Hilel şi cele mai multe se referă la metode de distragere a atenţiei publicului. O carieră în domeniul magiei este plină de deziluzii şi eşecuri, la care trebuie să te aştepţi şi pe care să le înduri cu stoicism.

Tot cu stoicism am înregistrat lansarea carierei în magie a lui Danton. Îmi amintesc pur şi simplu că primul truc pe care l-am încercat (o schimbare de cărţi) a mers prost, paralizându-mă de frică şi distrugându-mi întregul spectacol.

Am fost plătit cu jumătate de onorariu, adică cinci şilingi şi trei penny, iar organizatorul m-a sfătuit să exersez mai mult

înainte să încerc din nou. Domnul Hilel dă acelaşi sfat.

20 iunie 1877

Disperat, am hotărât să-mi abandonez cariera în magie.

14 iulie 1877

M-am dus la Derbyshire să o văd pe mama şi acum m-am întors într-o stare de melancolie şi mai neagră decât cea care mă bântuia anterior. De asemenea, am primit vestea că se va scumpi chiria la zece şilingi pe săptămână, de luna viitoare.

Mai am doar puţin peste an înainte de fi nevoit să mă întreţin singur.

10 octombrie 1877

Sunt îndrăgostit! Numele ei este Drusilla MacAvoy.

15 octombrie 1877

De departe prea pripit! Femeia MacAvoy nu este de mine. Mă gândesc să mă sinucid, şi dacă paginile care urmează vor fi goale, cel ce va găsi acest jurnal va şti că am făcut-o.

22 decembrie 1877

Acum am găsit, în sfârşit, adevărata femeie a vieţii mele! Nu am mai fost niciodată atât de fericit! Numele ei este Julia Fensell, este doar cu două luni mai mică decât mine, părul ei are reflexe roşiatic-castanii şi îi cade în cascadă pe faţă. Are ochii albaştri, nasul lung şi drept, bărbia cu o mică gropiţă, cu un zâmbet permanent pe buze iar forma zveltă a gleznelor mă înnebuneşte de iubire şi pasiune! Este de departe cea mai frumoasă tânără pe care am văzut-o vreodată şi zice că mă iubeşte la fel de mult cum o iubesc şi eu.

Este imposibil să cred ce noroc am. Îmi scoate din minte toate grijile, toate temerile, toată furia şi disperarea şi ambiţiile. Îmi umple viaţa! Aproape că nu suport să scriu despre ea, pentru eventualitatea că sunt din nou blestemat şi am ghinion.

31 decembrie 1877

Încă nu pot scrie despre Julia sau despre viaţa mea, în general, fără să tremur. Anul se încheie şi în această noapte, la ora 23, mă întâlnesc cu Julia, să sărbătorim împreună trecerea în noul an.

Venitul total pe 1877: cinci şilingi şi trei penny.

3 ianuarie 1878

Mă văd cu Julia în fiecare zi începând de la mijlocul lunii trecute. Mi-a devenit cel mai drag şi mai apropiat prieten. Trebuie să scriu despre ea cât mai obiectiv posibil, deoarece faptul că am cunoscut-o mi-a înseninat deja gândurile de viitor.

Mai întâi să notez că de la spectacolul oribil de la hotelul din Langham Street, cu câteva luni în urmă, nu mi-am mai asigurat niciun alt contract. Încrederea în mine mi-era scăzută şi pentru o zi sau două nu am putut nici măcar să-mi adun falsul optimism şi să merg la birourile agenţilor. În timpul unei astfel de plimbări melancolice am întâlnit-o prima dată pe Julia. O văzusem înainte, cum văzusem pe toată lumea din acel circuit, dar frumuseţea ei diafană a făcut-o inaccesibilă pentru mine. În sfârşit, ne-am vorbit unul altuia în timp ce aşteptam împreună în biroul exterior al unuia dintre agenţii din strada Great Portland. Era neîncălzit, fără covoare, vopsit cenuşiu, mobilat cu scaune tari din lemn. Singur cu ea, nu m-am putut preface că nu o observ, aşa că mi-am luat inima-n dinţi şi i-am vorbit. Mi-a spus că este actriţă; eu i-am spus că sunt iluzionist. Din cele câteva contracte pe care am aflat că le primise recent, ideea ei despre ea însăşi era teoretică, la fel cu a mea. Aceste asemănări ni s-au părut amuzante şi am devenit prieteni.

Julia este prima persoană, în afară de Grierson, căreia i-am prezentat trucurile mele în particular. Spre deosebire de Grierson, care a aplaudat întotdeauna tot ce făceam, indiferent cât de stângaci sau prost executat ar fi fost, Julia a fost critică şi apreciativă în relativ egală măsură. Mă încuraja, dar mă boscorodea dacă descoperea că greşeam. Din partea oricui altcuiva nu aş fi primit bine asta, dar de fiecare dată când critica ei era neîndurătoare, urmau cuvinte de dragoste sau sugestii constructive. Am început cu mânuirea simplă a monedelor, unul dintre primele trucuri pe care le-am învăţat. Au urmat cele cu cărţi de joc, apoi cele cu batiste, cu pălării, cu bile de biliard. Interesul ei mă impulsiona. Treptat, i-am prezentat aproape întregul meu repertoriu, chiar şi iluziile pe care nu le stăpâneam foarte bine.

Uneori, la rândul ei, Julia îmi recita versuri ale unor mari poeţi, fragmente din piesele unor dramaturgi, opere care erau întotdeauna noi pentru mine. Mă uimea că-şi putea aminti atât

de multe, dar mi-a spus că existau tehnici care se învăţau repede. Aceasta era Julia – jumătate artist, jumătate maestru. Artă şi tehnică.

În curând, Julia a început să-mi vorbească despre prezentare, un subiect apropiat inimii mele. Legătura noastră începea să se adâncească.

În timpul vacanţei de Crăciun, în timp ce restul Londrei sărbătorea, eu şi Julia eram singuri, caşti, în camera mea închiriată, învăţându-ne unul pe altul disciplinele pe care le respecta fiecare. Venea la mine dimineaţa, stătea cu mine în timpul scurtelor ore ale zilei, apoi, curând după căderea serii, o conduceam la casa ei din Kilburn. Îmi petreceam serile şi nopţile singur, gândindu-mă la ea, la felul în care mă incita, la aspectele scenei pe care mi le prezenta.

Julia, în mod treptat, inexorabil, scoate din mine adevăratul talent pe care cred că l-am avut dintotdeauna.

12 ianuarie 1878

— De ce nu am putea pregăti un spectacol de magie cum nu a mai executat nimeni înainte?

Acestea sunt cuvintele Juliei din ziua următoare celei în care îmi notasem observaţiile de mai sus.

Ce cuvinte simple! Şi ce răscolire în viaţa mea, care se închistase într-un cerc al disperării şi depresiei! Julia mă învaţă tehnicile ei de memorare. Deprind ştiinţa mnemotehnicii, folosirea ajutoarelor pentru memorie.

Memoria Juliei mi s-a părut întotdeauna extraordinară. Când am cunoscut-o şi i-am arătat câteva dintre trucurile mele cu cărţi de joc pe care le-am învăţat cu greu, mi-a cerut să-i spun o serie de numere din două cifre care-mi veneau în minte, fără nicio ordine, şi să le scriu fără să le vadă ea. După ce am umplut o pagină de caiet, mi-a recitat calm numerele, fără pauză sau greşeală... Şi în timp ce eu încă mă mai minunam, mi le-a spus din nou, de această dată în ordine inversă!

Am presupus că e vorba de magie, că m-a forţat într-un fel să aleg numerele pe care ea le memorase dinainte sau că avea cumva acces la însemnările despre care eu credeam că sunt confidenţiale. M-a asigurat că niciuna dintre aceste presupuneri nu era adevărată. Spre deosebire de metodele unui magician, secretul performanţei ei era exact ce părea – memora

numerele!

Acum mi-a dezvăluit secretul mnemotehnicii. Nu sunt încă la fel de bun ca ea, dar sunt deja capabil de reuşite pe care nu le-aş fi crezut niciodată.

26 ianuarie 1878

Acum suntem gata! Imaginaţi-vă că stau pe scenă, legat la ochi. Voluntarii din public supraveghează felul în care am fost legat la ochi şi se conving că nu pot vedea. Julia se plimbă printre spectatori, luând obiecte personale şi ridicându-le să le vadă toată lumea, în afară de mine.

— Ce am în mână? strigă ea.

— Este portmoneul unui domn, răspund eu.

Publicul îşi ţine răsuflarea.

— Acum ce am luat…?

— Este o verighetă din aur.

— Şi îi aparţine…?

— Unei doamne, afirm eu.

(Moment în care ea spune „Care îi aparţine…?”, iar eu trebuie să răspund, la fel de convingător, „Unui domn.”)

— Acum ce am în mână?

— Ceasul unui domn.

Şi tot aşa. O listă de întrebări stabilită dinainte, dar care prezentată cu suficient aplomb publicului nepregătit, va părea că implică un contact la nivel psihic între cei doi actori.

Principiul e simplu, dar învăţatul e greu. Sunt încă novice în ale mnemotehnicii şi, ca în cazul magiei, perfecţionarea se realizează prin practică. În timp ce exersarea continuă, putem să evităm să ne gândim la partea cea mai importantă – obţinerea unui angajament.

1 februarie 1878

Mâine-seară începem! Am irosit două săptămâni încercând să obţin o promisiune fermă din partea unui teatru, dar în această după-amiază, în timp ce ne plimbam nefericiţi pe Hampstead Health, Julia a sugerat că ar trebui să luăm problema în propriile noastre mâini.

Acum este miezul nopţii şi tocmai ne-am întors de la o cercetare preliminară. Julia şi cu mine am vizitat un număr de şase taverne aflate la o distanţă rezonabilă de mers pe jos şi am ales-o pe cea care mi s-a părut acceptabilă. Se numeşte Lamb

and Child şi e situată pe Kilburn High Road, colţ cu Mill Lane. Sala principală a Barului este o încăpere spaţioasă, bine luminată, cu o mică platformă la un capăt (unde în prezent se află un pian, la care nu s-a cântat cât am stat acolo). Mesele sunt aşezate cu suficientă distanţă între ele pentru ca Julia să se poată plimba în timp ce vorbeşte cu spectatorii. Nu ne-am făcut cunoscute intenţiile faţă de proprietar sau angajaţii săi.

Julia s-a întors la ea acasă şi curând mă voi culca. Repetăm toată ziua de mâine, apoi, seara, cum ne-o fi norocul!

3 februarie 1878

Eu şi Julia am strâns două lire, patru şilingi şi patru penny, monede aruncate de o mulţime care ne-a apreciat la Lamb and Child. Erau mai mulţi bani, dar mă tem că o parte au fost furaţi şi câţiva s-au pierdut când răbdarea patronului a luat sfârşit şi am fost daţi afară.

Dar nu am eşuat! Şi am învăţat o sumedenie de lecţii despre felul în care să ne pregătim, cum să ne prezentăm singuri, cum să atragem atenţia şi acum chiar ne gândim cum să intrăm în graţiile patronului.

În seara aceasta vrem să facem o vizită la Mariner's Arms, în Islington, la o distanţă potrivită de Kilburn, unde voi încerca din nou. Deja am efectuat câteva schimbări în spectacolul nostru, în urma experienţei de sâmbătă seara.

4 februarie 1878

Doar cincisprezece şilingi şi nouă penny, dar – din nou – ceea ce am pierdut în plan financiar am câştigat din punctul de vedere al experienţei.

28 februarie 1878

Ajungând la sfârşitul lunii, pot consemna că eu şi Julia am câştigat în total unsprezece lire, optsprezece şilingi şi trei penny în urma spectacolului nostru, că suntem epuizaţi de efortul depus, că suntem încântaţi de succesul nostru, că am făcut destule greşeli despre care credem că ştim cum să le îndreptăm în viitor şi că deja (semn sigur de succes!) am auzit de o pereche rivală care îşi susţine reprezentaţiile în hanurile din nordul Londrei.

Mai mult decât atât, pe 3 luna viitoare, voi susţine un număr de magie la Hasker's Music Hall în Ponders End; numele Danton

va apărea al şaptelea pe afiş, după un trio de cântăreţi. Eu şi Julia ne-am întrerupt temporar spectacolul nostru, ca să putem repeta pentru acest eveniment special. Deja pare un contract serios după tentativele de a ne prezenta spectacolul în tavernele din Londra, dar este o slujbă adevărată, într-un teatru adevărat şi reprezintă ocazia pentru care m-am pregătit în toţi aceşti ani.

4 martie 1878

Încasaţi: trei lire, trei şilingi, de la domnul Hasker, care a spus că ar vrea să mă angajeze din nou în aprilie. Trucul meu cu steguleţe colorate a fost deosebit de apreciat.

12 iulie 1878

Un nou început. Soţia mea (nu am mai scris în acest jurnal de ceva vreme, dar Julia şi cu mine ne-am căsătorit pe 11 mai şi acum locuim împreună, mulţumiţi, în locuinţa închiriată în Idmiston Villas) crede că ar trebui să ne extindem din nou domeniul. Spectacolul nostru, deşi impresionant pentru cei care nu l-au mai văzut niciodată, este repetitiv şi obositor, iar comportamentul publicului e imprevizibil. Eu sunt legat la ochi în cea mai mare partea a spectacolului, aşa că Julia este pentru mult timp singură în mijlocul unei mulţimi de oameni beţi şi nepoliticoşi; o dată, când stăteam legat la ochi, mi s-a furat din buzunar.

Amândoi simţim că este momentul pentru o schimbare, deşi câştigăm bani în mod regulat. Nu pot să trăiesc de pe urma spectacolelor pe scenă şi peste numai două luni voi primi ultima alocaţie lunară.

Angajamentele teatrale s-au îmbunătăţit în ultima vreme şi am şase programate de acum până la Crăciun. Fiindcă sunt încă relativ solvabil, am investit în câteva iluzii pe scară largă. Atelierul meu (pe acesta l-am achiziţionat luna trecută) este plin de echipamente magice, cu ajutorul cărora aş putea, într-un timp destul de scurt, să pregătesc un spectacol nou şi provocator.

Adevărata problemă cu angajamentele teatrale este că, deşi plătesc destul de bine, nu oferă continuitate. Fiecare se află la capătul unui drum închis. Îmi prezint spectacolul, primesc aplauzele, câştig banii, dar nimic nu îmi garantează un nou contract. Chiar şi recenziile din presă sunt mici şi duşmănoase.

De exemplu, după un spectacol susţinut la Clapham Empire, unul dintre cele mai bune de până acum, *Evening Star* a făcut remarca „... şi un scamator pe nume Dartford a urmat după o *soubrette.*” Cu astfel de încurajări oficiale se presupune că trebuie să-mi croiesc un drum în carieră!

Ideea unui nou început mi-a venit (sau ar fi mai bine să spun că i-a venit Juliei) în timp ce răsfoiam un ziar. Am citit că fuseseră descoperite dovezi că viaţa sau o formă a acesteia continuă şi dincolo de moarte. Câţiva adepţi ai spiritismului puteau să aibă contacte cu persoanele decedate recent şi să transmită mesaje din lumea de dincolo către rudele apropiate. I-am citit Juliei o parte din articol. S-a uitat la mine un moment şi mi-am dat seama că mintea ei lucra.

— Nu *crezi* asta, nu-i aşa? m-a întrebat într-un final.

— O iau în serios, am confirmat. La urma urmei, tot mai mulţi oameni au astfel de contacte. O iau ca atare. Nu trebuie să ignori ce spune lumea.

— Rupert, nu poţi vorbi serios!

Eu am continuat însă:

— Dar aceste şedinţe de spiritism au fost investigate de oameni de ştiinţă cu cea mai înaltă pregătire academică.

— Ar trebui să cred că te aud bine? Tu, a cărui profesie este înşelătoria!

La această replică, am început să înţeleg logica ei, dar încă nu puteam uita mărturia lui (de exemplu) Sir Angus Johns, despre a cărui teorie privind lumea spiritelor tocmai citisem în ziar.

— Tu întotdeauna spui, a continuat iubita mea Julia, că oamenii cei mai uşor de păcălit sunt aceia cu cea mai bună educaţie. Inteligenţa lor îi orbeşte în faţa simplităţii secretelor magice.

În sfârşit, înţelegeam.

— Aşadar, spui că aceste şedinţe de spiritism sunt... iluzii obişnuite?

— Ce altceva ar putea fi? a întrebat cu un aer triumfător. Aceasta este o nouă profesie, dragul meu. Trebuie să facem şi noi parte din ea.

Şi aşa se face, cred, că punctul nostru de pornire va fi în lumea spiritismului. Consemnarea acestui schimb de replici cu Julia mă face să par cam prost, fiindcă am înţeles atât de greu unde bătea ea, dar ilustrează punctul meu slab: întotdeauna am

întâmpinat dificultăţi în a înţelege magia până când nu-mi este explicat secretul.

15 iulie 1878

S-a întâmplat ca două dintre scrisorile pe care le-am trimis către ziarele de specialitate la sfârşitul anului trecut să fie publicate în această săptămână. Sunt un pic dezamăgit să le văd. S-au schimbat multe în viaţa mea de atunci. Îmi amintesc de momentul în care am formulat una dintre scrisori; era ziua în care am descoperit adevărul despre Drusilla MacAvoy. În timp ce citesc acele rânduri acum, îmi amintesc de ziua de decembrie posomorâtă în locuinţa mea prost încălzită, stând la birou şi dându-mi frâu liber sentimentelor referitoare la un magician care a afirmat în mod bizar, în ziar, că doreşte să creeze un fel de bancă în care să fie stocate şi protejate secretele magice. Îmi dau seama acum că era unul dintre acele comentarii făcute pe jumătate în glumă, dar scrisoarea mea a rămas, un potop de cuvinte de o seriozitate plictisitoare, criticându-l aspru pe bietul meu coleg.

Şi mai e apoi cealaltă scrisoare, la fel de jenantă, despre care nu-mi mai amintesc nici măcar în ce circumstanţe am scris-o.

Toate acestea mi-au readus în memorie starea de amărăciune emoţională în care m-am aflat până când am întâlnit-o pe draga mea Julia.

31 august 1878

Am participat la un total de patru şedinţe de spiritism şi ştiu ce implică activităţile respective. Trucul este în general de un nivel scăzut. Probabil destinatarii sunt într-o astfel de stare de suferinţă, încât sunt receptivi la aproape orice. Oricum, la unul dintre acele evenimente nefericite, efectele au fost atât de evident neconvingătoare, încât singura explicaţie ar putea fi doar îndărătnicia credulităţii.

Eu şi Julia am petrecut foarte mult timp discutând despre cum am putea să procedăm şi ne-am hotărât că singura cale este să ne gândim la eforturile noastre ca fiind magie profesionistă, executată la cele mai înalte standarde. Sunt deja prea mulţi şarlatani care fac şedinţe de spiritism şi nu-mi doresc să devin şi eu unul.

Acest efort reprezintă pentru mine mijloacele de a-mi atinge un scop, un mod de a câştiga şi, poate, de a strânge nişte bani

până când m-aş putea întreţine dintr-o carieră teatrală.

Iluziile implicate într-o şedinţă de spiritism sunt simple în principiu, dar deja am văzut metode de a le complica un pic, pentru a crea un efect supranatural. Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul spectacolului din baruri, vom învăţa din experienţă şi deja am proiectat şi am plătit pentru primul nostru anunţ într-un ziar londonez.

Vom cere un preţ modest la început, pe de o parte pentru că ne putem permite să facem asta în timp ce învăţăm şi, pe de altă parte, pentru a-mi asigura cât mai multe cereri posibile.

Am primit deja ultima mea alocaţie lunară şi, prin urmare, o cheltuiesc. În trei săptămâni de acum încolo voi fi total independent, fie că îmi place, fie că nu.

9 septembrie 1878

Anunţul nostru a avut ca rezultat paisprezece solicitări. Fiindcă mi-am oferit serviciile la două guinee şedinţa, iar anunţul a costat trei şilingi şi şase penny, deja avem profit!

În timp ce scriu aceasta, Julia formulează scrisori de răspuns, încercând să stabilească un program de lucru ritmic.

Toată dimineaţa am exersat o tehnică numită Jacoby Rope Tie. În cadrul ei, magicianul este legat de un scaun obişnuit din lemn, cu o frânghie obişnuită, care totuşi să îi permită să se elibereze. Cu un minimum de supraveghere din partea asistentei iluzionistului (Julia, în cazul meu), voluntarii pot lega, înnoda sau chiar sigila frânghia, care îi va permite, totuşi, să se elibereze. Magicianul, odată ascuns în dulap, nu numai că se poate dezlega suficient cât să facă aşa-zise miracole acolo înăuntru, dar este capabil, după aceea, să se lege din nou, astfel încât să fie găsit, verificat şi dezlegat de aceiaşi voluntari care l-au imobilizat.

În această dimineaţă, de două ori nu am reuşit să-mi eliberez unul dintre braţe. Deoarece nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării, îmi voi dedica restul după-amiezii şi serii pentru a mai exersa.

20 septembrie 1878

Ne câştigasem cele două guinee, clientul, literal, a plâns de mulţumire, şi am reuşit să stabilesc cu decedatul un contact, recunosc cu modestie, pentru un timp scurt.

Oricum, mâine, când voi împlini douăzeci şi unu de ani şi va

începe viaţa mea de adult sub toate aspectele, trebuie să conducem o şedinţă de spiritism în Deptford şi avem multe de pregătit.

Prima noastră greşeală de ieri a fost punctualitatea. Clienta noastră şi prietenii ei ne *aşteptau,* iar noi am intrat în casă şi, în timp ce încercam să ne aranjăm echipamentele, ei ne *priveau.* Niciunul dintre aceste lucruri nu trebuie să se mai întâmple.

Avem nevoie de ajutor fizic. Ieri am închiriat o trăsură să ne transporte la adresa respectivă, dar birjarul nu a vrut sub niciun chip să ne ajute să cărăm echipamentele în casă (ceea ce a însemnat că eu şi Julia am făcut singuri acest lucru; unele sunt grele, iar cele mai multe voluminoase). Când am plecat de la casa clientului, nenorocitul de birjar nu ne-a aşteptat aşa cum îi spusesem şi am fost obligat să stau cu toate aparatele în mijlocul străzii, în faţa casei din care tocmai ieşisem, în timp ce Julia a plecat să caute altul.

Şi niciodată nu trebuie să ne mai bazăm pe faptul că vom găsi la client mobilierul de care avem nevoie pentru efectele noastre. Astăzi am fost norocoşi; era o masă pe care am putut să o folosim, dar nu trebuie să mai riscăm data viitoare!

Multe dintre aceste îmbunătăţiri au fost deja făcute. Astăzi am cumpărat un cal şi o trăsură. (Calul trebuie ţinut. Am angajat un om să mâne şi să ne ajute să manevrăm mobila la dus şi la întors). Domnul Appleby nu va fi potrivit pe termen lung (speram să găsesc pe cineva mai apropiat de vârsta mea şi mai solid din punct de vedere fizic), dar momentan este o mare realizare faţă de acel birjar necioplit care ne-a lăsat baltă ieri.

Cheltuielile noastre cresc. Pentru spectacolul din baruri aveam nevoie doar de noi doi, de memoria noastră bună şi o legătură pentru ochi; profesia de spiritişti presupune cheltuieli care ameninţă să depăşească eventualele noastre câştiguri. Noaptea trecută am stat treaz mult timp, gândindu-mă la asta, întrebându-mă ce alte cheltuieli vor urma.

Acum trebuie să călătorim la Deptford pentru următoarea reprezentaţie! Deptford este una dintre cele mai inaccesibile zone ale Londrei, aflându-se nu numai dincolo de East End, dar şi pe celălalt mal al râului. Pentru a ajunge acolo la timp, trebuie să plecăm la răsăritul soarelui. Eu şi Julia am fost de acord ca în viitor să acceptăm doar solicitările celor care locuiesc la o distanţă rezonabilă de noi, altfel activitatea este prea dificilă,

ziua prea lungă, iar recompensele financiare prea mici pentru ce trebuie să facem.

2 noiembrie 1878

Julia este însărcinată! Copilul va veni pe lume în iunie anul viitor. Datorită emoţiei cauzate de această veste, am anulat câteva programări şi mâine plecăm la Southampton să-i dăm vestea mamei Juliei.

15 noiembrie 1878

Ieri şi alaltăieri am avut două şedinţe de spiritism; n-au fost probleme la niciuna dintre ele, iar clienţii s-au declarat mulţumiţi. Sunt din ce în ce mai îngrijorat de posibilele efecte ale tensiunii asupra Juliei şi cred că ar trebui să angajez repede o asistentă să lucreze cu mine.

Domnul Appleby, aşa cum mă aşteptam, mi-a înmânat demisia după câteva zile. L-am înlocuit cu un anume Ernest Nugent, un bărbat bine făcut, la aproape treizeci de ani, care până anul trecut a fost caporal în armata Majestăţii Sale. Cred că este puţin cam neşlefuit, dar nu e prost, munceşte toată ziua fără să se plângă şi deja mi-a demonstrat că este loial. La şedinţa de acum două zile (prima, după întoarcerea de la Southampton), am descoperit cu întârziere că unul dintre oamenii pe care i-am crezut rude cu decedatul era de fapt reporter la un ziar. Acest bărbat se afla într-un fel de misiune să mă demaşte ca şarlatan, dar odată ce ne-am dat seama de intenţiile sale, eu şi Nugent l-am dat repede (dar politicos) afară din casă.

Aşadar, o altă precauţie trebuie adăugată – să fiu în gardă faţă de scepticii activi. Deoarece, la urma urmei, *sunt* tipul de şarlatan pe care caută să-l discrediteze. Nu sunt ceea ce spun că sunt, dar înşelătoriile mele sunt inofensive şi, cred cu tărie, folositoare în momentul pierderii unor persoane dragi. În ceea ce priveşte banii care îmi sunt înmânaţi, sumele sunt modeste şi, până acum, niciun client nu s-a plâns.

Restul lunii este ocupat cu programări, dar avem o perioadă liniştită înainte de Crăciun. Deja am înţeles că aceste ocazii sunt deseori rezultatul unei decizii bruşte, nu al unui calcul îndelungat. Aşa că dăm anunţuri şi continuăm să ne facem publicitate.

20 noiembrie 1878

Astăzi, Julia şi cu mine am intervievat cinci tinere, în speranţa că-mi voi găsi o asistentă. Niciuna n-a fost potrivită.

Julia se simte rău de două săptămâni încoace, dar mi-a spus că acum starea ei începe să se îmbunătăţească. Gândul că un fiu sau o fiică va apărea în viaţa noastră îmi luminează ziua.

23 noiembrie 1878

A apărut un incident deosebit de neplăcut şi sunt atât de plin de furie, încât a trebuit să aştept până acum (23.25, când Julia a adormit, în sfârşit) înainte să am încredere că-l pot consemna cu calm.

Am mers la o adresă în apropiere de Angel, în Islington. Clientul era un bărbat tânăr, a cărui soţie murise de curând şi care trebuia să întreţină trei copii, unul dintre ei aproape bebeluş. Acest domn, pe care am să-l numesc aici domnul L... a fost primul dintre clienţii noştri care a apelat la noi datorită recomandării cuiva. Din acest motiv, am abordat întâlnirea cu grijă şi tact deosebit, deoarece consideram că, dacă voiam să prosperăm ca spiritişti, trebuia s-o facem percepând onorarii treptat mai mari, susţinuţi fiind şi de recomandările clienţilor mulţumiţi.

Tocmai ne pregăteam să începem, când a apărut un întârziat. Am devenit imediat suspicios şi spun asta fără să mă laud. Nimeni din familie nu părea să-l cunoască, iar sosirea lui a provocat un sentiment de nervozitate în încăpere. Am devenit deja sensibil la astfel de impresii.

I-am făcut semn Juliei, în limbajul nostru mut, că suspectam prezenţa unui reporter şi am înţeles după expresia ei că ajunsese la o concluzie similară. Nugent stătea în picioare în faţa uneia dintre ferestrele acoperite, necunoscând limbajul semnelor pe care eu şi Julia îl foloseam ca să comunicăm. Trebuia să iau o decizie rapidă. Dacă am fi insistat ca omul să plece, acest lucru ar fi creat, cu siguranţă, un scandal, de felul celor pe care le-am mai experimentat; pe de altă parte, dacă nu făceam nimic, aş fi fost, fără îndoială, demascat ca şarlatan la sfârşitul reprezentaţiei, asta conducând probabil la pierderea onorariului şi a consolării pe care o căuta clientul.

Încă încercam să mă hotărăsc ce să fac, când mi-am dat seama că îl mai văzusem înainte pe acest bărbat. Fusese

prezent şi la întrunirea anterioară şi mi-am amintit de el pentru că felul în care se holbase la mine pe tot parcursul reprezentaţiei fusese descurajam. Era prezenţa lui aici o coincidenţă? Dacă da, ce posibilităţi existau ca omul să fi suferit două pierderi importante într-o perioadă atât de scurtă şi ce şanse erau ca eu să fiu chemat să lucrez pentru a doua oară în prezenţa lui?

Dacă nu era o coincidenţă, ceea ce presupuneam, care era jocul său? Probabil venise acolo să facă o mişcare împotriva mea, dar avusese o şansă data trecută şi nu profitase de ea. De ce?

Astfel se derulau gândurile mele sub presiunea momentului. Abia mă mai puteam concentra asupra lor, datorită nevoii de a menţine aparenţa de calm pentru comuniunea cu decedatul. Dar în cele din urmă mi-am zis că ar trebui să merg mai departe cu şedinţa de spiritism şi aşa am făcut. Scriind asta acum, îmi dau seama că am procedat greşit.

În primul rând, pentru că, fără să ridice o mână împotriva mea, aproape că mi-a ruinat reprezentaţia. Eram atât de nervos, încât abia mă puteam concentra asupra problemei, iar atunci când Julia şi bărbaţii prezenţi m-au aşezat în Jacoby Tie, am lăsat ca una dintre mâini să-mi fie legată mai strâns decât doream. În interiorul dulapului, slavă Domnului departe de privirea otrăvită a adversarului meu tăcut, a trebuit să duc o luptă prelungită înainte să-mi pot elibera mâinile.

Odată ce iluzia cu dulapul s-a încheiat, duşmanul meu şi-a întins cursa. A părăsit masa, l-a împins pe bietul Nugent într-o parte şi a smuls una dintre draperiile de la ferestre. S-au auzit mai multe strigăte, provocând o mare şi incontrolabilă durere pentru clientul meu şi copiii săi. Nugent se lupta cu bărbatul, iar Julia încerca să-i calmeze pe copiii domnului L… când a izbucnit dezastrul.

Bărbatul, în nebunia lui, a înşfăcat-o pe Julia de umeri, a împins-o, a răsucit-o şi a trântit-o la podea! Julia a căzut rău pe pardoseala neacoperită de covor, în timp ce eu, cu o durere extraordinară, m-am ridicat de la masă şi am încercat să ajung la ea. Atacatorul se afla între noi.

Din nou, Nugent l-a agăţat, de această dată prinzându-l şi strângându-i braţele la spate.

— Ce facem cu el, domnule? a strigat Nugent cu vitejie.

— În stradă cu el! am urlat. Nu, aşteaptă!

Lumina dinspre fereastră îi cădea direct pe faţă. În spatele său am văzut imaginea pe care îmi doream cel mai mult să o văd; scumpa mea Julia se ridica încă o dată în picioare. Mi-a făcut semn că nu era rănită, aşa că mi-am îndreptat atenţia asupra bărbatului.

— Cine eşti, domnule? l-am întrebat. De ce te interesează activitatea mea?

— Spune-i huliganului tău să-mi dea drumul! a bolborosit el, respirând întretăiat. Apoi voi pleca.

— Vei pleca atunci când voi hotărî eu! am spus. M-am apropiat de el şi l-am recunoscut. Tu eşti Borden, nu-i aşa? Borden!

— Nu este adevărat!

— Alfred Borden, într-adevăr! Ţi-am văzut spectacolele! Ce cauţi aici?

— Lasă-mă să plec!

— Ce treabă ai tu cu mine, Borden?

Nu mi-a răspuns, în schimb s-a zbătut violent să se elibereze din mâinile lui Nugent.

— Scapă de el! am ordonat. Aruncă-l acolo unde îi e locul, în şanţ!

Aşa s-a şi întâmplat: cu o rapiditate lăudabilă, Nugent l-a târât pe mizerabil afară din cameră şi s-a întors singur câteva momente mai târziu.

Între timp, am luat-o pe Julia în braţe şi am ţinut-o strâns, încercând să mă asigur că nu era rănită, chiar şi după ce fusese trântită atât de brutal pe podea.

— Dacă te-a rănit pe tine sau pe copil… i-am şoptit.

— Nu sunt rănită, a replicat Julia. Cine era?

— Mai târziu, draga mea, i-am spus încet, deoarece eram conştient că ne aflam încă în mijlocul şedinţei de spiritism distruse, cu un client furios sau umilit, copiii săi nefericiţi, rude şi prieteni vizibil şocaţi.

Le-am spus pe tonul cel mai calm şi mai demn pe care îl puteam folosi:

— Înţelegeţi că nu mai pot continua?

Ei au aprobat.

Copiii fuseseră îndepărtaţi, iar domnul L… şi cu mine am avut o discuţie în particular. Era, până la urmă, un om înţelegător,

inteligent, şi mi-a propus să lăsăm totul aşa cum era şi să ne întâlnim peste o zi sau două ca să stabilim ce era de făcut. Am fost de acord şi, după aceea, Nugent şi cu mine ne-am dus echipamentele înapoi la trăsură şi am plecat către casă. În timp ce Nugent conducea, Julia şi cu mine ne-am ghemuit unul în altul în spatele lui, nefericiţi. Mi-am exprimat gândurile cu voce tare în timp ce ne apropiam de casă.

— Acela era Alfred Borden. Nu ştiu altceva despre el decât că este magician, abia cunoscut în domeniu. Din momentul întreruperii, am tot încercat să-mi amintesc cum l-am cunoscut. Cred că trebuie să-l fi văzut pe scenă. Dar nu este nici pe departe o figură importantă. Probabil că înlocuia pe altcineva când l-am văzut eu.

Mă adresam în egală măsură mie şi Juliei, încercând să fac în aşa fel încât să înţeleg reacţia atacatorului. Nu puteam explica acest atac decât în termeni de invidie profesională. Ce alt motiv putea avea? Eram practic doi străini unul faţă de celălalt şi, cu excepţia cazului în care exista un lapsus important în memoria mea, drumurile noastre nu se intersectaseră niciodată până acum. Totuşi, întregul său comportament fusese acela al unui om aflat într-o misiune de răzbunare.

Julia stătea ghemuită lângă mine, în aerul ceţos al înserării. Am întrebat-o de mai multe ori cum se simte, încercând să mă asigur că nu fusese rănită în urma căzăturii, dar mi-a spus doar că era nerăbdătoare să ajungă acasă.

Am ajuns destul de repede la Idmiston Villas şi am convins-o să meargă direct la culcare. Părea obosită şi tensionată, dar a continuat să afirme că tot ce dorea era să se odihnească. Am stat cu ea până când a adormit şi, după un castron de supă mâncat în grabă şi o plimbare rapidă şi energică pe străzile din apropiere, pentru a încerca să-mi limpezesc mintea, m-am întors să scriu acest raport al zilei.

M-am întrerupt de două ori să o văd pe Julia, dar dormea liniştită.

24 noiembrie 1878

Cea mai rea zi din viaţa mea.

27 noiembrie 1878

Julia s-a întors de la spital. Doarme iar şi din nou am revenit la acest jurnal, un mijloc atât de puţin adecvat de distragere

temporară a atenţiei.

Pe scurt, Julia s-a trezit în zorii zilei de 24. Sângera abundent şi era epuizată de durere. Aceasta părea să se scurgă prin ea în valuri, făcând-o să ţipe şi să se contorsioneze de suferinţă, iar după o scurtă pauză începeau din nou.

M-am îmbrăcat imediat, am trezit vecinii şi am rugat-o pe doamna Janson să se ridice din pat şi să stea cu Julia, în timp ce eu m-am dus după ajutoare. A acceptat fără comentarii, permiţându-mi să mă grăbesc. Norocul, dacă pot folosi acest cuvânt, a fost de partea mea. Am întâlnit o trăsură de piaţă, care se pare că se întorcea spre casă la sfârşitul programului, şi l-am implorat pe birjar să mă ajute. Iar el m-a ajutat. Într-o oră, Julia se afla la spitalul St Mary din Paddington, iar chirurgii făcuseră intervenţia necesară.

Copilul nostru era pierdut; aproape o pierdusem şi pe Julia.

Există un singur nume care a intrat pe neaşteptate în viaţa mea şi pe care n-am să-l uit niciodată. Este numele lui Alfred Borden.

3 decembrie 1878

Julia este încă slăbită, dar spune că speră să mă poată ajuta la şedinţele de spiritism de săptămâna viitoare. Nu i-am spus încă, dar am hotărât deja că nu o voi mai expune niciodată vreunui risc. Am dat din nou anunţ pentru căutarea unei asistente. Între timp, în această seară am un spectacol de susţinut pe scenă şi a trebuit să caut în repertoriul meu numere în care nu e nevoie de asistentă.

11 decembrie 1878

Am întâlnit astăzi numele lui Borden. I se face publicitate, fiind prezentat ca magician invitat într-un spectacol de varietăţi la Brentford. Am verificat împreună cu Hesketh Unwin, cel pe care l-am angajat de curând ca impresar, şi am aflat, spre satisfacţia mea, că Borden este înlocuitorul unui alt iluzionist care s-a îmbolnăvit brusc; asta făcuse ca numărul lui de magie să fie mutat din poziţia a doua pe afiş în cimitirul tuturor magicienilor: primul număr după pauză! I-am arătat asta Juliei.

31 decembrie 1878

Venituri totale din magie pe 1878: trei sute douăzeci şi şase lire, nouăsprezece şilingi şi trei penny. Din acestea, trebuie să

deduc cheltuielile, inclusiv angajarea lui Appleby şi Nugent, achiziţionarea calului, a costumelor şi a multor aparate.

12 ianuarie 1879

Prima mea şedinţă de spiritism din noul an şi prima la care am fost asistat de Letitia Swinton. Letitia a făcut parte anterior din corul de la Alexandria şi are multe de învăţat cu privire la profesia de magician, dar sunt sigur că va face progrese. La sfârşitul şedinţei l-am rugat pe Nugent să se grăbească spre Idmiston Villas, unde am găsit-o pe Julia şi i-am povestit despre cum decursese ziua.

Acolo mă aştepta o scrisoare. Domnul L... decisese, până la urmă, că nu mai vroia să organizeze şedinţe de spiritism la domiciliu, dar având în vedere cele întâmplate, hotărâse să-mi plătească onorariul întreg, aşa cum căzusem de acord. Era ataşată şi plata.

13 ianuarie 1879

Astăzi Julia s-a închis în dormitor şi a ignorat bătăile mele în uşă şi a primit-o doar pe servitoare, care i-a dus ceaiul şi nişte pâine. Nu lucram astăzi şi hotărâsem să merg la atelier, dar având în vedere starea ciudată a Juliei, am simţit că ar trebui să stau acasă. Ea a ieşit după ora 20:00 şi nu a spus nimic despre ce făcuse sau de ce procedase aşa. Am fost uluit. Spune că nu mai are dureri, dar în afară de asta refuză să discute despre cele întâmplate.

15 ianuarie 1879

Nugent, Letitia Swinton şi cu mine am susţinut o şedinţă de spiritism în această după-amiază. Deja a devenit un eveniment banal pentru mine, singurele noutăţi fiind, în primul rând, necesitatea de a lucra cu o asistentă nouă în lumea magiei, în al doilea rând anumite circumstanţe ale pierderilor tragice la care asist şi, în al treilea rând, aspectul camerei în care se desfăşoară şedinţa. Ultimele două nu prezintă probleme pentru mine, în general, iar Letitia învaţă foarte repede.

Întorcându-mă, după aceea, l-am rugat pe Nugent să mă lase în West End. Am mers până la Empress Theatre în High Holborn, am cumpărat un bilet şi m-am aşezat într-un cotlon retras, pe un rând din spate. Numărul lui Borden a fost în prima jumătate a programului şi am privit cu atenţie ce a făcut. A realizat şapte

trucuri diferite şi, dintre acestea, trei erau unele a căror explicaţie nu o cunoşteam. (Până mâine seară trebuie s-o aflu!) Este un executant destul de verosimil şi a efectuat iluziile ca pe roate, dar, dintr-un motiv oarecare, se adresează publicului cu un accent franţuzesc neconvingător. Asta m-a făcut să-mi doresc să-l iau peste picior ca impostor!

Oricum, trebuie să aştept momentul oportun. Vreau ca răzbunarea să fie dulce.

La întoarcerea mea, Julia nu a vorbit cu mine şi, chiar după ce i-am spus ce făcusem, a rămas indiferentă. O, Julia! Nu erai aşa înainte de ziua aceea!

19 ianuarie 1879

Amândoi deplângem moartea copilului pe care nu l-am cunoscut. Durerea Juliei este atât de profundă, atât de interiorizată, încât uneori pare surprinsă că mă aflu în aceeaşi cameră cu ea. Eu mă simt îngrozitor, dar munca îmi distrage atenţia. Asta este singura diferenţă dintre noi.

În ultima săptămână am exersat pentru a-mi perfecţiona arta magiei, încercând ca printr-o pregătire intensă să mă relansez în profesia pe care mi-o doream. În acest scop:

Mi-am făcut curat în atelier, am aruncat o grămadă de nimicuri, am reparat şi revopsit câteva dintre echipamente şi, în general, am transformat atelierul într-un loc în care mă puteam pregăti şi puteam exersa în mod adecvat.

Am început nişte investigaţii discret prin intermediul biroului lui Hesketh Unwin şi prin alte cunoştinţe din domeniul magiei pentru a găsi un *ingénieur* care să lucreze cu mine. Am nevoie de asistenţa unui expert; nu e nicio îndoială.

Mi-am stabilit un program de repetiţii pe care îl respect cu stricteţe: două ore în fiecare dimineaţă, două ore în fiecare după-amiază, o oră (dacă timpul petrecut cu Julia îmi permite) în fiecare seară. Singurele pauze mi le acord doar atunci când lucrez efectiv.

Am comandat costume noi pentru mine şi Letitia, pentru a da spectacolului un aspect profesionist.

În sfârşit, mi-am promis că voi renunţa la şedinţele de spiritism imediat ce îmi voi permite. Între timp, accept cât mai multe în timpul disponibil, deoarece constituie singurul mijloc sigur de a-mi câştiga existenţa. Responsabilităţile mele

financiare sunt imense. Trebuie să plătesc chiria pentru camere, pentru atelier şi grajd, salariul lui Nugent şi al Letitiei, în curând şi pe cel al noului meu *ingénieur*, iar la acestea se adaugă întreţinerea casei şi mâncarea pentru mine şi Julia.

Şi toate acestea trebuie plătite de credulii îndoliaţi, (în această seară am, totuşi, o altă reprezentaţie teatrală.)

31 decembrie 1879

Venitul total din magie pe 1879: şase sute treizeci şi şapte lire, doisprezece şilingi şi şase penny. Înainte de cheltuieli.

31 decembrie 1880

Venitul total din magie pe 1880: o mie o sută patruzeci şi două lire, şapte şilingi şi nouă penny. Înainte de cheltuieli.

31 decembrie 1881

Venitul total din magie pe 1881: 4777 lire, 10 lire şi 0 penny. Înainte de cheltuieli.

1881 este ultimul an în care îmi voi mai înregistra veniturile aici. Aceste douăsprezece luni mi-au asigurat suficienţi bani ca să pot cumpăra casa în care, până acum, am stat cu chirie. Acum ocupăm întreaga clădire şi avem un personal format din trei oameni. Agitaţia care mă afecta când eram tânăr este direcţionată cu succes şi transformată în energia dedicată reprezentaţiilor şi aş putea nota că sunt probabil cel mai căutat iluzionist de scenă din Marea Britanie. Agenda de programări pentru următorul an este deja plină.

2 februarie 1891

Cu zece ani în urmă am lăsat deoparte jurnalul, intenţionând să nu-l mai redeschid niciodată, dar evenimentele umilitoare care au avut loc în această seară la Sefton Theatre of Varieties din Liverpool (scriu asta în timp ce mă întorc la Londra, în tren) nu pot trece neamintite. Deoarece a trecut mult timp de când n-am mai scris în jurnal, aceste file volante trebuie să-mi fie suficiente, pentru că nu am caietul la mine.

Mă aflam în a doua jumătate a programului, apropiindu-mă de punctul culminant al spectacolului meu. Acesta este Evadarea Subacvatică, un efect care combină forţa fizică, un anumit grad de risc controlat şi un pic de magie.

Iluzia începe cu mine legat de un scaun metalic solid, aparent

fără posibilitatea de a scăpa. Pentru a crea efectul, invit pe scenă un grup de şase voluntari; aceştia sunt membri reali ai publicului, nu sunt infiltraţi, dar Ernest Nugent şi *ingénieur*-ul meu, Harry Cutter, sunt cu ochii pe ei.

Împreună cu grupul de pe scenă, îi implic într-o conversaţie ilară, pe de o parte pentru a-i relaxa, iar pe de cealaltă parte pentru a distrage atenţia publicului în timp ce Ellen Tremayne (actuala mea asistentă; a trecut mult timp de când nu am mai scris) începe iluzia intitulată Jacoby Rope Tie.

În seara asta, tocmai mă aşezasem pe scaun când mi-am dat seama că Alfred Borden făcea parte din grup! El era al şaselea bărbat! (Harry Cutter şi cu mine folosim coduri pentru a identifica şi plasa voluntarii pe scenă! Cel de al şaselea bărbat este aşezat în cel mai îndepărtat loc faţă de mine şi i se dă sarcina de a ţine capătul frânghiei.) în seara asta, Borden era al şaselea bărbat, la doar câţiva metri depărtare de mine! Publicul ne privea! Trucul deja începuse!

Borden şi-a jucat bine rolul, mişcându-se fără graţie şi cu o jenă bine mimată faţă de mica sa contribuţie pe scenă. Nimeni din public nu ar fi ghicit că era un executant aproape la fel de experimentat ca mine. Cutter, evident nedându-şi seama cine era, îl plasase în acel loc. Ellen Tremayne, în acelaşi timp, îmi lega mâinile şi încheieturile de braţele scaunului. În acel moment pregătirile mele au început să dea greş, deoarece atenţia îmi era îndreptată către Borden. Când li s-au dat altor doi voluntari capetele frânghiei şi au fost instruiţi să mă lege cât mai strâns de scaun, era deja prea târziu. În lumina puternică a reflectoarelor, eu eram legat fedeleş.

În mijlocul răpăitului de tobe, am fost ridicat de scripete în aer, deasupra bazinului de sticlă, balansându-mă şi zvârcolindu-mă la capătul sforii ca o victimă neajutorată a torturii. În această seară chiar eram, dar în timpul unei reprezentaţii normale mi-aş fi eliberat până în acest moment încheieturile şi mi-aş fi mişcat mâinile într-o poziţie din care le-aş fi putut dezlega imediat. (Zvârcolirea la capătul sforii este o acoperire eficientă pentru mişcările necesare ale mâinilor în timp ce mă eliberez.) În această seară, cu braţele legate fedeleş de scaun, nu puteam decât să mă holbez cu groază la apa rece care mă aştepta.

Câteva momente mai târziu, potrivit planului, am fost aruncat înăuntru, cu o revărsare impresionantă de stropi. În timp ce apa

se închidea deasupra capului meu, am încercat, prin mimica feţei, să-i semnalez lui Cutter situaţia mea dificilă, dar el deja era ocupat să lase prelata în jurul bazinului.

În semiîntuneric, aproape cu capul în jos şi imobilizat în scaun, legat de mâini şi de picioare, am început să mă scufund…

Singura mea speranţă era ca apa să reuşească să slăbească un pic sfoara (un aspect al pregătirilor mele secrete, în cazul în care voluntarii legau nodurile secundare prea strâns pentru a scăpa la timp), deşi ştiam că mica mişcare în plus pe care aceasta ar fi permis-o nu ar fi fost suficientă ca să mă salveze în această seară.

Am smucit de sfoară, deja simţind presiunea aerului în plămâni, disperat să iasă şi să permită şuvoiului mortal de apă să pătrundă în locul lui şi să mă ucidă…

Totuşi, iată-mă scriind aceste rânduri. Evident, am scăpat.

Nu m-aş mai afla în viaţă pentru a scrie dacă nu ar fi fost, în mod ironic, intervenţia lui Borden. Şi-a jucat bine cartea, nu s-a putut abţine să nu se desfete privindu-mă.

Iată o reconstituire a ceea trebuie să se fi întâmplat pe scenă, detalii pe care nu le-am văzut, din cauza prelatei. În timpul unei reprezentaţii obişnuite, tot ce poate fi văzut pe scenă este grupul de şase spectatori stând retras în jurul prelatei care acoperă bazinul. Nici ei nu văd, mai mult decât publicul, ce fac eu în apă. Orchestra cântă un potpuriu vioi, pe de o parte pentru a umple timpul, iar pe de alta pentru a acoperi orice zgomot pe care l-aş face în timp ce mă eliberez. Timpul trece şi în curând atât grupul de pe scenă, cât şi spectatorii încep să devină neliniştiţi.

Orchestra, de asemenea, e nedumerită, iar muzica încetează. Se lasă o tăcere grea. Harry Cutter şi Ellen Tremayne aleargă neliniştiţi pe scenă, ca răspunzând unei stări de urgenţă, iar publicul murmură îngrijorat. Cu ajutorul grupului, Cutter şi Ellen trag cortina pentru a dezvălui…

…Scaunul este încă în apă! Sforile sunt încă legate în jurul lui! Dar eu nu mai sunt acolo.

În timp ce publicului i se taie răsuflarea de uimire, am o apariţie teatrală. De obicei, vin din culise, dar dacă am timp, prefer să sosesc în mijlocul sălii. Alerg spre centrul scenei, fac reverenţa şi mă asigur că toată lumea observă că hainele şi

părul îmi sunt perfect uscate…

În această seară, Borden a fost acolo ca să ruineze totul şi, fără să vrea probabil, să mă salveze de la înec. Cu mult înainte ca iluzia să se apropie de final – cu mult înainte, mulţumesc lui Dumnezeu – şi în timp ce orchestra cânta încă, şi-a părăsit locul de pe scenă unde îl plasase Cutter, s-a îndreptat către prelată şi a smuls-o!

Mi-am dat seama de acest lucru când o rază de lumină s-a revărsat asupra mea. M-am uitat în sus, cu o mare şi neaşteptată speranţă, în timp ce ultima gură de aer din plămâni se transforma în bule sub ochii mei! Am simţit apoi că-mi fuseseră auzite rugăciunile: Cutter întrerupsese spectacolul pentru a-mi salva viaţa. Nimic nu mai conta în acea secundă de speranţă arzătoare. Ce am văzut însă, prin distorsionările hidoase ale apei învolburate şi prin sticlă, a fost imaginea batjocoritoare a duşmanului meu de moarte! Se aplecase înainte, lipindu-şi faţa triumfătoare de bazin.

Am simţit cum îmi pierd cunoştinţa, aflându-mă pe punctul de a muri.

Apoi, filmul s-a rupt. După aceea nu mai ştiu decât că eram întins pe podeaua tare din lemn, în semiîntuneric, îngheţat, cu mai multe chipuri aplecate deasupra mea. Muzica se auzea cântând aproape, asurzindu-mă, în timp ce apa se scurgea în valuri din urechile mele. Simţeam podeaua cum se mişca ritmic în sus şi în jos. Eram în culise, pe podeaua uneia dintre cabinele pe frânghii de lângă scenă. Când mi-am săltat capul, am văzut neclar lumina strălucitoare a scenei la doar câţiva metri de mine: dansatoarele îşi făceau treaba, iar solistul interpreta temele muzicale ale orchestrei. Am oftat de uşurare, am închis ochii şi mi-am lăsat capul să cadă pe podea. Cutter mă trăsese de pe scenă, mă resuscitase şi pusese punct spectacolului umilitor.

Nu mult după aceea, am fost dus în camera de odihnă a actorilor, unde a început recuperarea propriu-zisă. Pentru o jumătate de oră, m-am simţit mai nenorocit ca niciodată în viaţa mea, dar sunt un om puternic şi imediat ce am putut să respir fără să mă mai sufoc, mi-am revenit cu rapiditate. Era încă devreme şi credeam cu ardoare (şi încă mai cred, în timp ce scriu) că aveam timp suficient să mă întorc pe scenă şi să-mi încerc iluzia din nou, înainte ca spectacolul să se încheie. Nu mi

s-a permis să fac asta.
În schimb, într-un postmortem trist al programului distrus, i-am convocat pe Ellen, Cutter şi Nugent în cabina mea. Am stabilit să ne întâlnim peste două zile în atelierul meu din Londra, pentru a îmbunătăţi metoda eliberării, astfel încât să nu-mi mai fie pusă viaţa în primejdie niciodată. Până la urmă, cei trei colegi m-au condus la gară, s-au convins de buna mea stare psihică şi fizică, apoi s-au întors la hotelul la care plănuisem să stăm cu toţii.
În ceea ce mă priveşte, nu-mi doresc decât o revenire grăbită la Londra pentru a o vedea pe Julia şi copiii, deoarece incidentul în care mi-am văzut moartea cu ochii m-a făcut nerăbdător să fiu lângă ei. Acest tren nu va ajunge în gara Euston decât în zori, dar nu am avut un alt mijloc mai rapid de deplasare.
Ca o ironie, faptul că am renunţat să mai scriu în jurnal a fost provocat de aceeaşi satisfacţie pe plan familial spre care mă grăbesc acum să mă întorc şi despre care aş fi putut scrie volume întregi sau (aşa cum s-a întâmplat) nimic. În ultimii zece ani, nu numai că am avut succes în carieră, dar am fost cum nu se poate mai fericit pe plan familial. La începutul anului 1884, Julia a descoperit că era din nou însărcinată şi, la timpul potrivit, l-a născut în siguranţă pe fiul nostru, Edward. Doi ani mai târziu a venit pe lume prima dintre fiice, Lidia, iar anul trecut s-a născut ultimul nostru bebeluş, Florence.
Pe acest fond, cearta cu Borden îşi pierduse din importanţă. Este adevărat, ne-am jucat feste unul altuia de-a lungul anilor. E adevărat că am demonstrat tot atâta răutate cât şi el şi nu sunt deloc mândru de acest lucru. Nu este o coincidenţă faptul că niciuna dintre aceste întâmplări nu m-a îndemnat să redeschid jurnalul.
Până în această seară, totuşi, Borden şi cu mine nu ne-am pus vieţile în pericol.
O dată, cu ani în urmă, Borden a fost direct responsabil pentru pierderea primului meu copil. Deşi instinctul meu atunci a fost răzbunarea, cu trecerea timpului furia mea s-a domolit şi m-am răzbunat prin intermediul unui număr de represalii menite să-l pună în situaţii jenante sau să-l încurce în efectuarea iluziilor, exact în momentul cel mai puţin plăcut.
La rândul lui, a avut câteva momente de revanşă neaşteptată, deşi niciunul, declar, nu a fost atât de inteligent plănuit cum au

fost cele îndreptate de mine împotriva lui.

Ce s-a întâmplat în această seară a împins cearta noastră spre un nou nivel. A încercat să mă omoare; este evident. El e magician; ştie cât trebuie strânsă sfoara astfel încât să permită o eliberare rapidă şi sigură.

Acum îmi doresc din nou răzbunare. Sper şi mă rog ca timpul să treacă repede, să-mi liniştească sentimentele, să-mi aducă raţiune şi calm, să nu acţionez aşa cum simt în această seară.

4 februarie 1892

Seara trecută am văzut un lucru extraordinar. Se află în vizită la Londra un om de ştiinţă pe nume Nikola Tesla şi afirmaţiile extravagante pe care le face au reprezentat subiectul discutat săptămâna trecută în întreg oraşul. Se vorbea despre veritabile miracole şi câteva ziare bine documentate au afirmat că în mâinile lui Tesla se află viitorul lumii noastre. Interviurile pe care le-a acordat şi articolele care au fost scrise despre activitatea lui nu au reuşit să explice de ce anume. Se spune că afirmaţiile sale trebuie să fie demonstrate pentru a fi înţeleasă importanţa.

Aşadar, mânat de curiozitate, ieri, împreună cu câteva alte sute de oameni, m-am îmbulzit la uşile Institutului de Inginerie Electrică, să-l vedem pe marele om în acţiune.

Am fost martorul celei mai senzaţionale, mai primejdioase şi mai de neînţeles ilustrări a puterii electricităţii. Domnul Tesla (care vorbea o engleză americană excelentă, aproape fără a-şi trăda rădăcinile europene) este un asociat al inventatorului Thomas Edison. Pentru londonezii deschişi la nou, folosirea energiei electrice pentru iluminat devine un lucru obişnuit, dar Tesla a demonstrat că are multe alte întrebuinţări.

Am privit experimentele sale senzaţionale uimit şi impresionat. Multe dintre efecte sunt şocante şi multe altele sunt profund misterioase pentru un necunoscător ca mine. Când vorbea, Tesla avea tonul unui predicator. Dincolo de efectele scânteietoare şi spumoase, cuvintele sale vizionare mă încântau mai mult decât tot văzusem până atunci. Este într-adevăr un profet al ceea ce ne pregăteşte noul secol. O reţea de staţii de generare a energiei electrice în întreaga lume, energie pentru săraci şi pentru bogaţi, transmisia instantanee a energiilor dintr-o parte a lumii în cealaltă, aerul însuşi vibrând de esenţa eterului!

Am aflat un adevăr important din prezentarea domnului Tesla. Spectacolul său (căci asta era) avea o asemănare ciudată cu al oricărui bun iluzionist; publicul nu trebuia să înţeleagă metodele pentru a se bucura de efecte. Pe scurt, domnul Tesla a descris multe teorii ştiinţifice. În timp ce puţini membri ai publicului au înţeles mai mult decât conceptele de bază, fiecăruia dintre noi i s-a permis să arunce o privire fascinantă către viitor.

Am scris pe adresa pe care mi-a dat-o Tesla solicitând copii scrise ale explicaţiilor sale.

14 aprilie 1892

Am fost ocupat cu pregătirea Turneului European, care începe în a doua jumătate a acestei veri, şi am puţin timp pentru altceva acum. Pentru a aduce o completare notiţei din februarie, totuşi, am primit într-un final explicaţiile domnului Tesla, dar nu am putut înţelege nimic din conţinutul lor.

ÎN PARIS

15 septembrie 1892

Am fost aclamat în Viena, Roma, Paris, Istanbul, Marsilia, Madrid, Monte Carlo... Şi totuşi acum, că am trecut peste toate astea, tânjesc doar să-i văd încă o dată pe iubita mea Julia, pe Edward şi pe Lydia şi, bineînţeles, pe micuţa Florence. De când am petrecut împreună un sfârşit de săptămână în Paris, acum două luni, nu am primit decât scrisori care să mă înviorеze cu veşti despre scumpa mea familie. Peste două zile, dacă vaporul nu va întârzia şi trenurile se vor deplasa în siguranţă, am să ajung acasă şi am să mă pot odihni, în sfârşit.

Toţi suntem obosiţi, mai mult din cauza călătoriilor nesfârşite şi a cazării în hoteluri decât datorită exigenţelor vieţii pe scenele europene. Dar, per ansamblu, a fost un succes răsunător. Am planificat să fim acasă pe la mijlocul lui iulie, dar am avut o popularitate atât de mare, încât douăsprezece teatre au solicitat să susţin spectacole suplimentare şi să le binecuvântăm cu magia noastră. Am fost încântaţi s-o facem, când ne-am dat seama de nivelul interesului stârnit şi, concomitent, de onorariile pe care le puteam solicita pentru aceste reprezentaţii. Ar fi imprudent din partea mea să înregistrez suma câştigurilor până nu ce voi calcula toate cheltuielile şi bonusurile promise asistenţilor mei, dar aş putea spune că, pentru prima dată în viaţă, mă simt un om bogat.

ÎN LONDRA

21 septembrie 1892

Mă aşteptam să mă tolănesc la umbra succesului repurtat în turneu, dar am descoperit că în perioada cât fusesem plecat lui Borden i se acordase o atenţie excesivă. Se pare că una dintre iluziile pe care o interpretează de ani de zile a prins, în sfârşit, la public şi are cereri numeroase.

Deşi am privit numărul de câteva ori, nu l-am văzut niciodată încercând ceva neobişnuit. Asta ar putea fi, bineînţeles, din cauză că nu am stat niciodată până la sfârşit!

Cutter ştie la fel de puţine ca mine despre trucul apreciat de public, din motivul evident că a fost în Europa împreună cu mine. Eram pe punctul de a-l considera irelevant, până când am citit ceva din corespondenţa care mă aştepta. Dominic Brawton, una dintre iscoadele mele, îmi trimisese un bileţel concis.

> *Executant:* Alfred Borden (Profesorul de magie). *Iluzia:* Noul Om Transferat. *Efect:* extraordinar, nu trebuie ratat. *Adaptabilitate:* dificil, dar cum Borden reuşeşte, îmi imaginez că şi dumneavoastră aţi putea.

I-am arătat asta Juliei!

Mai târziu, i-am arătat altă scrisoare. Am fost invitat să-mi prezint spectacolul în Lumea Nouă! Dacă accept, am să încep turneul în februarie, cu o săptămână de cazare în Chicago! Apoi spectacole în circa douăsprezece dintre cele mai mari oraşe americane! Gândul la asta mă încântă şi mă oboseşte în acelaşi timp.

Julia mi-a spus:

— Uită de Borden. Trebuie să accepţi turneul în SUA.

Şi eu cred la fel.

14 octombrie 1892

Am văzut noua iluzie a lui Borden şi este bună. E nemaipomenit de bună. Este extraordinară, pentru că este simplă. Mă enervează să recunosc, dar trebuie să fiu obiectiv.

Începe aducând pe scenă un dulap din lemn, de tipul cunoscut tuturor magicienilor. Acesta este suficient de înalt încât să adăpostească un bărbat sau o femeie, are trei pereţi solizi (spatele şi două laturi), iar în faţă o uşă care se deschide

destul de larg, încât să se vadă interiorul. Este montat pe roţi, iar acest lucru îl ridică suficient încât să se vadă că nu e posibilă nicio evadare sau intrare prin podea fără ca publicul să observe.

După încheierea demonstraţiilor obişnuite de prezentare a spaţiului gol, Borden închide uşa dulapului, apoi mută aparatul sus, în stânga scenei.

Stând în lumina reflectoarelor, susţine, cu accentul său franţuzesc minunat de neconvingător, o prezentare a marilor pericole implicate de ceea ce va face. În spatele lui, o tânără foarte drăguţă împinge pe role în scenă un al doilea dulap, identic cu primul. Deschide uşa, astfel încât publicul să poată vedea că şi acesta este gol. Cu o rotire a jobenului său negru, Borden se întoarce apoi şi intră în dulap.

Imediat, toboşarul începe să bată.

Totul se întâmplă apoi într-o secundă. Durează mai mult să descriu ceea ce se petrece, decât execuţia propriu-zisă. În timp ce tobele se aud din ce în ce mai tare, Borden îşi ia jobenul de pe cap, intră în al doilea dulap, apoi îşi aruncă jobenul în aer. Asistenta închide uşa dulapului cu zgomot. *În acelaşi moment,* uşa primului dulap se deschide şi Borden iese, incredibil, de acolo! Dulapul în care intrase doar cu câteva momente înainte se prăbuşeşte şi se pliază, gol, pe podea. Borden priveşte în sus şi îşi vede jobenul coborând, îl prinde şi îl pune pe cap. Apoi radiind şi zâmbind, păşeşte în faţă, în luminile reflectoarelor, şi îşi face reverenţa.

Aplauzele au fost zgomotoase şi, trebuie să recunosc, m-am alăturat şi eu.

Să fiu al naibii dacă ştiu cum a făcut asta!

16 octombrie 1892

Seara trecută l-am luat pe Cutter la Watford Regal, unde avea Borden spectacol. Iluzia cu cele două dulapuri nu a făcut parte din spectacol.

În timpul lungii călătorii înapoi spre Londra, i-am descris lui Cutter din nou ce văzusem. Verdictul său a fost acelaşi ca acum două zile, când i-am spus prima dată despre el. Borden, spune el, foloseşte o dublură, îmi povesteşte despre un număr similar la care asistase cu douăzeci de ani în urmă, implicând o femeie.

Nu sunt sigur. Mie nu mi s-a părut că ar fi avut dublură. Bărbatul care a intrat într-un dulap şi a ieşit din celălalt era unul

şi acelaşi. Eram acolo şi am văzut.

25 octombrie 1892

Din cauza propriilor mele angajamente, mi-a fost imposibil să urmăresc spectacolul lui Borden în fiecare seară, dar Cutter şi cu mine am fost la reprezentaţiile sale de două ori în această săptămână. Încă nu a repetat iluzia cu cele două dulapuri. Cutter refuză să facă speculaţii până când nu vede cu ochii lui, dar susţine că îi irosesc timpul lui şi pe al meu. A devenit o sursă de fricţiune între noi.

13 noiembrie 1892

În sfârşit, l-am văzut pe Borden executând din nou iluzia cu cele două dulapuri şi de data aceasta Cutter a fost cu mine. S-a întâmplat la Lewisham World Theatre, la un spectacol de varietăţi.

În timp ce Borden îşi prezenta primul dintre cele două dulapuri, demonstrând că era gol, am simţit o senzaţie de anticipare. Cutter, lângă mine, şi-a dus binoclul la ochi cu aerul unui om de afaceri. (Am tras cu ochiul spre el, încercând să văd încotro privea şi a fost interesant să observ să nu se uita deloc spre magician. Cu mişcări rapide ale binoclului, părea a inspecta restul scenei – culise, decoruri. M-am blestemat că nu m-am gândit la asta şi l-am lăsat să continue.)

L-am urmărit în continuare pe Borden. Din câte aş putea spune, trucul era realizat exact cum îl văzusem şi înainte, chiar până la repetarea aproape cuvânt cu cuvânt a discursului cu accent franţuzesc despre pericole. Când a intrat în cel de-al doilea dulap, am observat vreo două mici diferenţe faţă de data trecută. Cea mai însemnată dintre acestea era că a lăsat primul dulap mai aproape de spatele scenei, astfel încât să nu fie aproape deloc luminat. (M-am uitat din nou rapid spre Cutter şi am văzut că nu acorda atenţie magicianului, ci urmărea dulapul din spate.)

Cealaltă diferenţă mai degrabă m-a amuzat. Când Borden şi-a dat jos jobenul şi l-a aruncat în aer, m-am aplecat în faţă, gata să văd următorul pas şi cel mai uimitor. Jobenul a zburat rapid spre tavan şi nu a mai reapărut! (în mod clar, a fost prins de cineva de acolo, care primise înainte ceva bani ca să-l prindă.) Borden s-a întors spre public cu un zâmbet şmecher şi a stârnit râsete, în timp ce râsul continua, a întins mâna stângă… şi

jobenul a căzut de sus, iar el l-a prins cu o mişcare naturală, firească. O măiestrie excelentă, care a iscat alte râsete.

Apoi, fără să aştepte ca veselia să înceteze şi cu o viteză uluitoare:

Jobenul a zburat din nou în sus! Uşa dulapului a fost trântită! Uşa dulapului din spatele scenei s-a deschis. Borden a apărut fără joben! Al doilea dulap s-a prăbuşit! Borden a sărit sprinten pe scenă, a prins jobenul şi l-a îndesat pe cap!

Aplecându-se, unduindu-se, şi-a primit aplauzele binemeritate. Cutter şi cu mine ne-am alăturat.

În taxi, întorcându-ne spre nordul Londrei, l-am întrebat:

— Ei bine, ce crezi despre asta?

— Extraordinar, domnule Angier! Într-adevăr, extraordinar! Nu se întâmplă des să ai şansa de a vedea o iluzie complet nouă.

Am găsit această afirmaţie deloc plăcută, trebuie să recunosc.

— Ştii cum a reuşit? am insistat.

— Da, domnule, ştiu, mi-a răspuns. Şi-mi imaginez că ştiţi şi dumneavoastră.

— Sunt la fel de nedumerit ca înainte. Cum naiba poate fi în două locuri în acelaşi timp? Nu văd cum ar fi posibil.

— Uneori mă surprindeţi, domnule Angier, mi-a spus Cutter într-un mod tranşant. Este un joc logic, rezolvabil numai prin utilizarea propriei dumneavoastră logici. Ce am văzut în faţa noastră?

— Un om care s-a transferat într-o clipită dintr-o parte a scenei în alta.

— Asta este ceea ce credem că am văzut, ce ni s-a propus să vedem. Care a fost însă realitatea?

— Tot mai susţii că foloseşte o dublură? l-am întrebat.

— Cum altfel ar putea fi?

— Dar ai văzut şi tu, la fel ca mine. Nu a fost nicio dublură! L-am văzut clar înainte şi după. Era acelaşi bărbat! Acelaşi!

Cutter a clipit spre mine, apoi s-a întors şi a privit la casele slab luminate ale cartierului Waterloo, pe unde treceam.

— Ei bine? Ce spui?

— Susţin ceea ce am afirmat şi înainte, domnule Angier.

— Te plătesc să-mi explici inexplicabilul, Cutter. Nu-ţi bate joc de mine! Este o problemă de importanţă profesională.

Atunci şi-a dat seama de seriozitatea mea, nu înainte, fiindcă fusese indus în eroare de admiraţia pe care mi-o stârnise

spectacolul lui Borden, şi care se transformase deja în frustrare şi furie.

— Domnule! mi-a spus fără ezitare. Trebuie să fi auzit de gemeni identici. Acesta este răspunsul pe care-l căutaţi!

— Nu! am exclamat.

— Care alta ar putea fi explicaţia?

— Dar dulapul era gol…

— Aşa părea, a spus Cutter.

— Şi al doilea dulap s-a prăbuşit în momentul în care a ieşit din el…

— Un efect foarte eficient, de asemenea.

Ştiam ce spune; acestea erau efecte standard de scenă pentru a face ca dispozitivul în care se ascunde cineva să pară gol. Câteva dintre iluziile mele se bazează pe înşelătorii similare. Dificultatea mea era aceeaşi de care suferisem întotdeauna; când văd o altă iluzie din public, sunt la fel de uşor de păcălit ca oricine altcineva. Dar gemeni identici! Nu mă gândisem la asta!

Cutter mi-a dat un subiect generos la care să meditez şi, după ce l-am lăsat la el acasă, iar eu m-am întors aici, am mai reflectat puţin. Acum, că am pus pe hârtie acest rezumat al evenimentelor, cred că trebuie să-i dau dreptate. Misterul este rezolvat.

Lua-l-ar naiba pe Borden! Nu un bărbat, ci doi! Blestemaţi să-i fie ochii!

14 noiembrie 1892

I-am spus Juliei ce a sugerat Cutter seara trecută şi, spre surpriza mea, a râs satisfăcută.

— Excelent! a ţipat. Nu ne-am gândit la asta, nu-i aşa?

— Atunci, şi tu crezi că este posibil?

— Nu este doar posibil, dragul meu… este singurul mod în care ceea ce ai văzut poate fi executat pe scenă.

— Presupun că ai dreptate.

Acum, în mod iraţional, sunt furios pe Julia mea. Ea nici măcar nu a văzut numărul.

30 noiembrie 1892

Ieri am obţinut nişte informaţii extrem de interesante despre Borden şi, în plus, câteva date remarcabile.

Ar trebui să menţionez că întreaga săptămână nu am fost capabil să scriu în acest jurnal deoarece mă aflu în fruntea

afişului la London Hippodrom. Aceasta este o onoare deosebită, demonstrată nu numai prin vânzarea în totalitate a biletelor la fiecare reprezentaţie (cu excepţia unui matineu), ci şi prin reacţiile publicului. O altă consecinţă este că reprezentanţii presei îmi acordă o oarecare atenţie, iar ieri, un tânăr reporter de la *Evening Star* a venit să-mi ia un interviu. Numele lui este Arthur Koenig şi s-a dovedit a fi în acelaşi timp şi o sursă de informaţii, nu numai un intervievator.

În timpul interviului, m-a întrebat dacă aveam vreo părere pe care aş vrea să o exprim referitor la colegii mei de breaslă contemporani. M-am lansat într-un rezumat corect, apreciativ, referitor la cei mai buni dintre ei.

— Nu l-aţi menţionat pe Profesor, mi-a spus interlocutorul meu, când m-am oprit. Ce părere aveţi despre activitatea lui?

— Îmi pare rău că nu am asistat la niciunul dintre spectacolele sale, am ezitat eu.

— Atunci, trebuie să mergeţi să-l vedeţi la lucru, a izbucnit domnul Koenig. Este cel mai bun spectacol din Londra!

— Într-adevăr.

— I-am văzut programul de câteva ori, a continuat reporterul. Este un truc pe care-l execută, nu în fiecare seară deoarece îl solicită prea mult, însă este…

— Am auzit despre asta, am spus, mimând dispreţul. Ceva cu două dulapuri.

— Acela este, domnule Danton! Dispare şi reapare într-o fracţiune de secundă! Nimeni nu ştie cum face.

— Nimeni, cu excepţia colegilor de breaslă, l-am corectat. Foloseşte metode standard de magie.

— Atunci, ştiţi cum procedează?

— Bineînţeles că ştiu, am spus. Dar desigur că nu vă aşteptaţi să vă divulg modalitatea exactă…

În acest punct, recunosc că m-am înfuriat. În ultimele două săptămâni mă gândisem mult la teoria lui Cutter referitoare la gemeni şi mă convinsesem că avea dreptate. Acum era şansa mea să dezvălui secretul. Aveam un ascultător avid, un jurnalist cu acces la unul dintre cele mai mari ziare din oraş, un om a cărui curiozitate era deja aţâţată de misterul spectacolului. Am simţit o poftă de a-mi lua revanşa, pe care de obicei mi-o suprim, despre care îmi spusesem de nenumărate ori că era o slăbiciune faţă de care nu trebuie să mai cedez niciodată.

Normal, Koenig nu ştia nimic despre tensiunile dintre mine şi Borden. Însă bunul-simţ a triumfat încă o dată. Niciun magician nu dezvăluie secretul altuia. Pe scurt, am spus:

— Există căi şi metode. O iluzie nu este ceea ce pare. Multe exerciţii şi repetiţie…

La asta, tânărul reporter practic a sărit de pe scaunul său.

— Domnule, dumneavoastră credeţi că foloseşte ca dublură un frate geamăn! Toţi magicienii din Londra cred acelaşi lucru! Şi eu am crezut asta când l-am văzut prima dată.

— Da, asta e metoda.

— Atunci, domnule, greşiţi şi dumneavoastră, ca toţi ceilalţi! *Nu există nicio dublură.* De aceea e atât de uimitor!

— Are un frate geamăn, am spus. Nu există o altă cale. Nu se poate altfel.

— Nu este adevărat. Alfred Borden nu are niciun frate geamăn şi nicio dublură care să-l înlocuiască. I-am investigat personal viaţa şi cunosc adevărul. Lucrează singur, în afară de asistenta care apare pe scenă împreună cu el şi de managerul tehnic, persoana care-i construieşte aparatele. În această privinţă, nu este diferit de oricine altcineva din breaslă. Nici de dumneavoastră…

— Eu am, într-adevăr, un *ingénieur,* am confirmat imediat. Dar spuneţi-mi mai multe. Mă interesează foarte tare subiectul. Sunteţi sigur de aceste informaţii?

— Sunt.

— Puteţi să-mi demonstraţi?

— După cum ştiţi, domnule, nu este posibil să demonstrezi ceea ce nu există. Tot ce pot spune este că, în ultimele două săptămâni, am folosit metode jurnalistice de investigaţie şi nu am descoperit nici măcar o dovadă care să confirme ceea ce aţi afirmat.

În acel moment, a scos un teanc gros de hârtii şi mi le-a arătat. Acestea conţineau anumite informaţii despre domnul Borden pe care le-am găsit interesante şi l-am rugat să mi le dea şi mie.

A urmat o dispută aprinsă între principiile celor două profesiuni ale noastre. El susţinea că, în calitate de jurnalist, nu putea împărtăşi produsul cercetărilor sale unei terţe părţi. Eu i-am spus că, indiferent dacă descoperea adevărul absolut despre Borden, nu ar putea niciodată să-l publice cât timp subiectul era

în viaţă.

Pe de altă parte, am adăugat, dacă eu îmi începeam propriile investigaţii, atunci aş fi putut, în viitor, să-l ghidez spre o poveste cu adevărat neobişnuită.

Rezultatul a fost că reporterul m-a lăsat să copiez câte ceva din documentele sale. Concluziile sale nu mi-au fost divulgate şi, ca să fiu sincer, nu eram prea interesat de ele. La sfârşit, i-am înmânat cinci monede din aur.

După ce am terminat, domnul Koenig mi-a spus:

— Pot să vă întreb ce speraţi să aflaţi din acestea, domnule?

— Caut doar să-mi îmbunătăţesc propria artă magică, am afirmat.

— Înţeleg. S-a ridicat să plece şi i-am dat pălăria şi bastonul. Şi când vă veţi perfecţiona îndeajuns, credeţi că veţi reuşi să executaţi iluzia Profesorului?

— Vă asigur, domnule Koenig, i-am spus cu răceală, în timp ce-l conduceam spre uşă. Vă garantez că, dacă aş avea ocazia, aş putea să-i iau trucul neînsemnat şi să-l fac al meu chiar din această seară!

Apoi a plecat.

Astăzi am lucrat şi am scris acest rezumat al întâlnirii. Acea zeflemea a lui Koenig din final îmi rămăsese în minte. Este obligatoriu să aflu secretul iluziei lui Borden. Nu mă pot gândi la o răzbunare mai dulce decât să-i eclipsez propriul truc, să-l depăşesc, să-l întrec prin orice mijloace.

Şi, mulţumită domnului Koenig, datele referitoare la Borden în posesia cărora am intrat se vor dovedi de o imensă valoare. Mai întâi, totuşi trebuie să le verific.

9 decembrie 1892

De fapt, nu am făcut nimic până acum în privinţa lui Borden. Turneul american a fost confirmat, iar Cutter şi cu mine suntem în toiul pregătirilor. Va trebui să călătoresc mai mult de două luni şi să fiu despărţit de Julia şi de copii pentru o perioadă atât de lungă mi se pare aproape inimaginabil.

Oricum, nu pot să ratez turneul. Lăsând la o parte aspectul privind onorariile generoase, sunt probabil cel mai tânăr magician din Marea Britanie sau chiar din Europa care a fost invitat să calce pe urmele unora dintre cei mai mari maeştri. Lumea Nouă este sursa şi sediul câtorva dintre cei mai buni

magicieni care activează în prezent şi este un compliment extraordinar să fii invitat într-un astfel de turneu.

Iar Borden nu a vizitat până acum SUA.

10 decembrie 1892

Abia aşteptam un Crăciun liniştit în familie. Nicio magie, nicio repetiţie, nicio călătorie. Vroiam să mă cufund în mijlocul familiei şi să las orice altceva deoparte. Dar, în urma unei anulări, mi s-a oferit un stagiu irezistibil pe o perioadă de două săptămâni în Eastbourne, putând să-mi iau întreaga familie cu mine. Familia mea va petrece Crăciunul la Grand Hotel, cu vedere spre mare!

11 decembrie 1892

O descoperire interesantă. Privind o hartă în această după-amiază, nu am putut să nu observ că Eastbourne este la doar câteva mile depărtare de Hastings şi cele două oraşe sunt conectate printr-o linie directă de cale ferată. Cred că voi petrece o zi sau două în Hastings. Am înţeles că este un loc plăcut de vizitat.

17 ianuarie 1893

Dintr-odată, viaţa mea este umbrită de imensitatea călătoriei care mă aşteaptă. Peste două zile plec la Southampton şi mă îmbarc pentru New York, apoi către Boston şi mai departe, spre inima Americii. Ultima săptămână a fost un coşmar de împachetări, dispozitivele de care aveam nevoie fiind demontate, puse în cutii şi expediate în faţa mea. Nimic nu poate fi lăsat în voia sorţii, deoarece fără echipament nu am ce spectacol să prezint pe scenă. Multe depind de această aventură transatlantică.

Dar acum am o zi sau două de odihnă în care să mă pregătesc psihic şi să mă relaxez acasă. Astăzi am vizitat grădina zoologică din Londra împreună cu Julia şi copiii, deja resimţind un sentiment de pierdere, deoarece ştiu că voi fi departe de ei atât de mult timp. Copiii dorm, Julia citeşte în salonul ei, iar eu, în liniştea acestei seri întunecate de ianuarie, tăcut în biroul meu, pot în sfârşit să analizez, mulţumită abilului domn Koenig, rezultatele cercetărilor mele privindu-l pe domnul Alfred Borden.

Ceea ce urmează sunt date pe care le-am verificat personal.

S-a născut la 8 mai 1856, în spitalul Royal Sussex din Bohemia Road, Hastings. La trei zile după naştere, el şi mama sa, Betsy Mary Borden, s-au întors acasă, la numărul 105 pe Manor Road, unde tatăl îşi desfăşura activitatea ca tâmplar. Numele întreg al copilului era Frederick Andrew Borden şi, în conformitate cu registrele parohiale, era singurul copil al familiei. Frederick Andrew Borden nu a avut un geamăn identic, aşa că nu are cum să aibă nici astăzi.

Apoi am cercetat posibilitatea ca Frederick Borden să aibă fraţi de vârstă apropiată şi cu trăsături caracteristice familiei. Frederick era al şaselea copil. Avusese trei surori şi doi fraţi mai mari, dar unul era cu opt ani mai mare, iar celălalt murise la vârsta de două săptămâni.

Folosind dosarele de la *Hastings & Bexhill Announcer,* am obţinut o descriere a fratelui mai mare al lui Frederick, Julius (care, după cele scrise în ziar, câştigase un premiu la şcoală). La vârsta de cincisprezece ani, Julius avea părul foarte blond. Frederick Borden este brunet, dar există posibilitatea ca Julius să fie dublura sa pe scenă, după ce şi-a vopsit părul. Această filieră de cercetări nu a ajuns la niciun rezultat, deoarece am descoperit mai târziu că Julius murise de tuberculoză în 1870, când Frederick avea paisprezece ani.

Mai exista şi un frate mai mic. Acesta era Albert Joseph Borden, al şaptelea copil al familiei, născut pe 18 mai 1858. (Albert + Frederick = Alfred? Aşa şi-a ales Frederick primul său *nume de scenă?*)

Din nou, existenţa unui frate a cărui vârstă ar fi fost rezonabil de apropiată de cea a lui Frederick oferea posibilitatea unei dubluri. Am săpat mai departe şi am examinat înregistrările naşterii lui Albert la spital, dar n-am reuşit să aflu mai multe despre el. Oricum, întreprinzătorul domn Koenig sugerase o vizită la un artist portretist pe nume Charles Simpkins, care are un studio în Hastings High Street.

Domnul Simpkins m-a salutat cordial şi a fost încântat să-mi prezinte o selecţie a dagherotipurilor sale. Printre acestea, domnul Koenig îmi atrăsese atenţia că se afla un portret în studio al lui Frederick Borden şi al fratelui său mai mic. Fusese făcut în 1874, când Frederick avea optsprezece ani şi fratele său şaisprezece.

Cei doi nu seamănă, în mod evident. Frederick e înalt, are

genul de trăsături numite adesea „nobile”, iar atitudinea sa este arogantă (toate acestea le-am observat şi eu), în timp ce Albert este mult mai puţin impresionant. Are pometii lăsaţi; trăsăturile sale sunt greoaie, iar obrajii rotunzi; are părul mai ondulat decât al fratelui său şi vizibil mai deschis la culoare; şi, din acest portret, aş putea spune că era cu cel puţin zece centimetri mai scund decât fratele său.

Portretul respectiv m-a convins că Koenig avea dreptate. Frederick Borden nu are o rudă apropiată pe care să o poată folosi ca dublură.

Rămâne posibilitatea să fi scotocit străzile Londrei pentru a găsi un bărbat care să semene suficient cu el încât să-i poată fi dublură, cu ajutorul machiajului de scenă, dar indiferent de ceea ce spusese Cutter, am văzut eu însumi spectacolul lui Borden. Cele mai multe dintre dublurile iluzioniştilor sunt deseori observate rapid sau păcălesc percepţia publicului purtând costume identice, astfel încât, pentru câteva secunde în care dublura este vizibilă, spectatorii au impresia că văd originalul.

Borden, după transfer, permite să fie văzut, să fie văzut clar. Păşeşte în lumina reflectoarelor, se apleacă, zâmbeşte, o ia de mână pe asistenta sa, se apleacă din nou, se plimbă înainte şi înapoi. Nu există nicio îndoială că bărbatul din al doilea dulap este cel care a intrat în primul.

Încă nu ştiu cum îşi efectuează Borden blestemata de iluzie, dar cel puţin ştiu că o realizează singur. Astfel, cu o anume nepăsare frustrantă, sunt gata să mă pregătesc pentru lunga mea călătorie în Lumea Nouă.

Voi merge spre ceea ce devine rapid centrul lumii magiei şi, timp de două luni, voi întâlni şi, probabil, voi colabora cu cei mai buni iluzionişti din Statele Unite ale Americii. Mulţi dintre cei de acolo îşi vor putea da seama cum este realizat trucul lui Borden. Merg în America să-mi construiesc reputaţia şi pentru a strânge ceea ce, cu siguranţă, va reprezenta o mică avere în onorarii, dar momentan am o întrebare suplimentară.

Jur că atunci când mă voi întoarce, peste două luni, voi aduce cu mine secretul lui Borden. De asemenea, jur că la o lună de la întoarcere, voi executa pe scena londoneză o versiune mai bună a aceluiaşi truc.

LA BORDUL SS *SATURNIA*

21 ianuarie 1893

După plecarea din Southampton, o zi cumplită în Canalul Mânecii şi o scurtă şedere în Cherbourg, acum am ajuns în Western Approaches brăzdând apa liniştit spre America. Nava este un vapor magnific, propulsat cu cărbuni, triplu etajat, echipat pentru a găzdui şi încânta elita Europei şi Americii. Cabina mea se află pe a doua punte şi o împart cu un arhitect din Chichester. Nu i-am spus care este profesia mea, în ciuda întrebărilor lui insistente. Deja mă doare – mă doare că sunt departe de familie.

Încă îi văd cu ochii minţii pe cheiul spălat de ploaie, făcându-mi semne cu mâna. În astfel de momente, tânjesc după realitatea magică pe care profesia mea pare să o invoce de nicăieri: O! Dacă aş putea să mişc bagheta magică, să rostesc nişte incantaţii şi ei să-şi facă apariţia lângă mine!

ÎNCĂ LA BORDUL SS *SATURNIA*

24 ianuarie 1893

Sufăr de rău de mare, dar nu atât de cumplit precum amicul meu din Chichester, care noaptea trecută a vomitat pe podeaua cabinei. Bietul om a exagerat cu remuşcările şi scuzele, dar fapta era consumată. În parte ca urmare a acestei experienţe neplăcute, nu am mai mâncat două zile.

27 ianuarie 1893

În timp ce scriu, oraşul New York este clar vizibil la orizont. Am stabilit o întâlnire cu Cutter peste o jumătate de oră, pentru a mă asigura că a făcut toate aranjamentele pentru debarcare. Nu mai am timp să scriu în jurnal!

Acum începe aventura!

13 septembrie 1893

Nu sunt surprins să descopăr că au trecut aproape opt luni de când am scris ultima dată în acest jurnal, întorcându-mă la el sunt tentat, cum am mai fost şi alteori înainte, pur şi simplu să-l distrug în întregime.

O asemenea faptă ar reprezenta un sumar al propriilor mele acţiuni, căci am distrus, înlăturat sau abandonat toate aspectele vieţii mele care existau când am scris ultima oară aici.

A mai rămas din ele numai o frântură. Când am început jurnalul, am făcut-o cu nerăbdarea copilărească de a-mi relata

întreaga viaţă, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Nu-mi pot aminti cum credeam pe atunci că va arăta viaţa mea la treizeci şi şase de ani, dar cu siguranţă nu asta-mi imaginam.

Julia şi copiii au plecat. Cutter a plecat. O mare parte din sănătatea mea s-a dus. Cariera mea s-a spulberat, din cauza indiferenţei.

Am pierdut totul.

Dar am câştigat-o pe Olivia Svenson.

Am să scriu puţin despre Olivia aici fiindcă, privind în urmă, văd cum descriam cu atâta entuziasm dragostea mea pentru Julia, încât acum nu pot decât să mă ruşinez. Sunt destul de matur şi am avut destule experienţe sentimentale ca să nu mai am încredere în emoţiile mele din această sferă.

Este suficient să spun că am părăsit-o pe Julia pentru a fi cu Olivia, după ce am întâlnit-o şi m-am îndrăgostit de ea în timpul turneului american de la începutul acestui an. Am întâlnit-o în Boston, Massachussetts, unde s-a apropiat de mine şi şi-a exprimat admiraţia într-un fel în care au făcut-o multe femei în trecut. (Consemnez asta fără vanitate.) Probabil s-a întâmplat deoarece eram foarte departe de casă şi, în mod ironic, atât de singur fără familie, încât nu am putut rezista. Olivia, care atunci era *danseuse*, s-a alăturat grupului meu. Când am plecat din Boston, a rămas cu noi şi de atunci am călătorit împreună. Mai mult decât atât, timp de o săptămână sau două, a lucrat pe scenă ca asistentă a mea şi a venit la Londra împreună cu mine.

Cutter nu s-a sinchisit de asta şi, deşi a rămas cu mine tot turneul, ne-am despărţit imediat la întoarcere. Aşa cum s-a întâmplat, inevitabil, cu Julia şi cu mine. Uneori, chiar şi acum stau treaz noaptea şi mă minunez de nebunia sacrificiului meu. Odată Julia reprezenta întregul univers pentru mine şi, la urma urmei, ea a fost cea care m-a ajutat să-mi construiesc lumea în care trăiesc astăzi. Copiii mei, cei trei copii ai mei inocenţi şi neajutoraţi, nu sunt mai puţin victimele aceluiaşi sacrificiu. Tot ce pot spune este că nebunia mea este nebunia dragostei; Olivia îmi orbeşte orice alte sentimente.

Aşa că nu pot să consemnez, nici chiar în intimitatea acestui jurnal, ce s-a spus, ce s-a făcut şi cât s-a suferit în acele momente. Multe au fost spuse şi făcute de mine, în timp ce suferinţa i-a aparţinut Juliei.

Acum o ajut să întreţină o gospodărie a ei unde, pentru a

păstra aparenţele, duce o viaţă de văduvă. Ea creşte copiii, nevoile materiale îi sunt asigurate şi nu e obligată să mă mai întâlnească vreodată, dacă nu vrea. La urma urmei, dacă m-ar vedea cineva în casa ei, aparenţele ar fi distruse aşa că, vrând-nevrând, am devenit un om mort. Nu-mi pot întâlni copiii niciodată în propria lor casă şi trebuie să mă mulţumesc cu câte o excursie ocazională împreună cu ei. Desigur, mă învinovăţesc doar pe mine pentru această situaţie.

Julia şi cu mine ne salutăm scurt în astfel de ocazii şi firea ei dulce îmi sfâşie inima. Dar nu mai e drum de întoarcere. Cum mi-am pregătit aşternutul, aşa dorm. Când am reuşit să-mi alung familia, am pierdut statutul de om fericit. Nu mă aştept să fiu judecat cu înţelegere. Ştiu că mi-am distrus viaţa.

Întotdeauna am încercat să nu rănesc oamenii din jurul meu. Chiar şi în confruntările mele cu Borden m-am abţinut de la a-i provoca durere sau a-l pune în pericol, preferând să-mi iau revanşa iritându-l sau aducându-l în situaţii jenante, dar acum descopăr că am cauzat cea mai mare durere celor patru oameni care însemnau cel mai mult pentru mine. Cu riscul de a părea o banalitate, pot doar să afirm că nu aş mai face aşa ceva niciodată.

14 septembrie 1893

Cariera mea se îndreaptă către o nouă perioadă de stabilitate. În timpul schimbării din săptămânile care au urmat întoarcerii mele din Statele Unite, am refuzat cea mai mare parte dintre angajamentele pe care le făcuse Unwin cât fusesem eu plecat. Mă întorsesem din turneu cu o sumă frumuşică, aşa că simţeam că aş putea trăi o vreme fără să fie nevoie să muncesc.

Am deschis acum jurnalul pentru a consemna că simt, în sfârşit, că pot ieşi din nefericirea şi letargia în care am căzut şi că sunt gata să revin pe scenă. L-am instruit pe Unwin să-mi găsească angajamente şi cariera mea poate fi relansată.

Pentru a sărbători această hotărâre, eu şi Olivia am mers în această după-amiază la sediul unui costumier, unde i-au fost luate măsuri pentru un nou costum de scenă.

1 decembrie 1893

În agenda mea cu programări e trecut doar un spectacol de treizeci de minute pe care trebuie să-l susţin de Crăciun la un orfelinat. În rest, nu mai e nimic. Anul 1894 se profilează

sumbru, fără spectacole. De la sfârşitul lunii septembrie am câştigat doar 18 lire şi 18 şilingi.

Hesketh Unwin vorbeşte despre o campanie de denigrare iniţiată împotriva mea. Mă avertizează să nu o iau în seamă, deoarece succesul turneului meu în America este binecunoscut şi e uşor să stârnească invidii.

Sunt tulburat de aceste veşti. Oare se află Borden în spatele lor?

Olivia şi cu mine am discutat despre o întoarcere la spiritism, la intermedierea dintre trup şi suflet, dar deocamdată mă gândesc la acest lucru doar ca la o ultimă soluţie.

Între timp, îmi ocup zilele exersând şi aşteptând. Un magician nu repetă niciodată suficient, deoarece fiecare clipă folosită astfel îi îmbunătăţeşte calitatea performanţei. Aşa că trudesc din greu în atelierul meu, de obicei singur, dar uneori împreună cu Olivia şi repet până când mă plictisesc. Deşi îndemânarea mea la capitolul prestidigitaţie se îmbunătăţeşte, în momentele negre mă întreb de ce continui să mai exersez.

Cel puţin orfanii vor vedea un spectacol minunat!

14 decembrie 1893

Angajamentele au fost făcute pentru ianuarie şi februarie. Nu sunt apariţii importante, dar, oricum, mi-au ridicat moralul.

20 decembrie 1893

Mai multe angajamente pentru ianuarie, unul dintre ele, trebuie să spun, apărut prin renunţarea unui anume Profesor de Magie! Sunt fericit să-i iau banii.

23 decembrie 1893

Un Crăciun fericit! Mi-a venit o idee amuzantă, una pe care mă grăbesc să o consemnez înainte de a mă răzgândi. (Odată ce le încredinţez peniţei şi hârtiei, acţiunile mele sunt certe!) Unwin mi-a trimis contractul pentru spectacolul de pe 19 ianuarie la Princess Royal Theatre, în Stratham. Este cel preluat după ce Borden a renunţat. Mă uitam peste contract (în ultimul timp, fuseseră atât de puţine contracte şi atât de rare, încât aş fi semnat bucuros orice!), când privirea mi-a căzut asupra unei clauze spre final. Conţinea o prevedere destul de obişnuită atunci când un spectacol înlocuieşte un altul; că reprezentaţia mea trebuie să se ridice la acelaşi nivel general de măiestrie ca

aceea pe care o substituie.

Prima mea reacţie a fost un râs sardonic. Ideea că ar trebui să mă ridic la standardele lui Borden era ironică. Apoi m-am gândit din nou. Dacă îl înlocuiam pe Borden, de ce să nu realizez o replică a spectacolului pe care nu-l mai prezenta? Pe scurt, de ce să nu execut iluzia lui Borden în locul lui?

Sunt atât de prins de această idee, încât m-am învârtit prin Londra întreaga zi, încercând să găsesc pe cineva care să-mi fie dublură. Nu e o perioadă bună pentru căutări; toţi actorii neangajaţi pe care i-ai putea găsi în mod obişnuit în orice bar public din West End lucrează de Crăciun la numeroasele spectacole de pantomimă care au loc în oraş. Am doar trei săptămâni pentru a mă pregăti. Mâine voi începe să construiesc dulapurile!

4 ianuarie 1894

Mai sunt două săptămâni şi, în sfârşit, mi-am găsit omul. Numele său este Gerald William Root, actor, orator şi, după toate aparenţele, un beţiv şi un scandalagiu cunoscut. Domnul Root este, oricum, disperat după bani şi am întocmit cu el un contract conform căruia, atât timp cât lucrează pentru mine, are voie să bea după fiecare spectacol. Este nerăbdător să fie util, iar suma pe care chiar i-o pot oferi este una generoasă, după standardele obişnuite, aşa încât cred că-i pot cumpăra cumpătarea.

Are aceeaşi înălţime ca mine, iar atitudinea şi silueta sunt în mare măsură asemănătoare cu ale mele. Este puţin mai voinic decât mine, dar fie va pierde kilogramele în plus, fie voi purta eu o căptuşeală. Asta nu e o problemă. Pigmentul său este mai deschis decât al meu, dar acest aspect poate fi rezolvat cu ajutorul machiajului. Deşi ochii săi sunt albastru tulbure, în timp ce ai mei sunt de culoarea alunei, diferenţa nu este notabilă şi, din nou, putem folosi machiaj de scenă pentru a distrage atenţia.

Niciunul dintre aceste detalii nu contează. O problemă potenţial mai serioasă este aceea a mersului, care este mult mai şleampăt decât al meu, cu paşi mai mari, iar picioarele sale se întorc uşor în exterior în timp ce se deplasează. Olivia a preluat controlul şi crede că-l poate pregăti la timp. După cum ştie orice actor, transmiţi mai multe despre un personaj prin mers sau

comportament, decât prin trăsăturile faciale, accent sau gesturi. Dacă dublura mea merge diferit faţă de mine, în timp ce suntem pe scenă, nu va fi confundată cu mine. Acesta este adevărul!

Root, căruia i s-a prezentat în detaliu trucul în care este implicat, spune că înţelege problema. Încearcă să-mi îndepărteze îngrijorările, argumentând cu reputaţia sa profesională, dar nu-mi pasă mie de ea. Dacă în seara respectivă va fi confundat cu mine, îşi va câştiga banii.

Ne-au mai rămas două săptămâni pentru repetiţii.

6 ianuarie 1894

Root face mişcările pe care le-am repetat cu el, dar nu mă pot abţine să nu simt că nu gustă *iluzia.* Actorii joacă un rol, dar publicul este implicat în păcăleală pe tot parcursul ei; spectatorii ştiu că sub înfăţişarea prinţului Hamlet este un bărbat care doar îşi interpretează replicile. Publicul meu trebuie să părăsească teatrul păcălit de ceea ce a văzut! Trebuie să creadă şi să nu creadă, în acelaşi timp, ceea ce vede cu propriii ochi.

10 ianuarie 1894

I-am dat mâine o zi liberă domnului Root, ca să reflectez. Nu este bine, nu este bine deloc. Olivia, de asemenea, crede că este o greşeală şi mă roagă să elimin iluzia lui Borden din programul meu.

Dar Root este un dezastru.

12 ianuarie 1894

Root este minunat! Amândoi aveam nevoie de timp de gândire. Mi-a spus că şi-a petrecut ziua cu prietenii, dar, după mirosul său, bănuiesc că a stat tot timpul cu sticla lipită de buze. Nu contează! Mişcările lui sunt bune, sincronizarea este aproape bună şi, imediat ce ne vom îmbrăca în costume identice, trucul va fi suficient de reuşit pentru a avea succes. Mâine voi merge cu Root şi Olivia la Streatham, unde vom inspecta scena şi vom face pregătirile finale.

18 ianuarie 1894

Sunt nejustificat de emoţionat în legătură cu spectacolul de mâine, chiar dacă Root şi cu mine am repetat până când ne-am săturat. În perfecţiune, există un risc; dacă mâine interpretez iluzia lui Borden şi o îmbunătăţesc – şi voi face asta – vestea va

ajunge la urechile lui în câteva zile.

În aceste ore liniştite din apropierea miezului nopţii, cu Olivia adormită, casa tăcută şi gândurile învârtindu-se în mintea mea, ştiu că încă există un adevăr teribil cu care încă nu m-am confruntat. Şi anume că Borden va descoperi imediat metodele prin care am realizat eu iluzia, dar eu încă nu le cunosc pe ale lui.

20 ianuarie 1894

A fost un triumf! Aplauzele au răsunat până în toată sala! Astăzi, în ediţia de seară a *Morning Post,* sunt descris ca „probabil cel mai mare iluzionist în viaţă din Marea Britanie*. (Sunt două mici observaţii aici de care aş putea să mă lipsesc bucuros, dar articolul va fi suficient ca să zgâlţâie mulţumirea de sine a lui Borden!)

Este plăcut. Dar are, de asemenea, o parte amară pe care nu o anticipasem! Cum de nu m-am gândit la asta? În finalul iluziei, în punctul culminant al numărului, sunt, vrând-nevrând, înghesuit în mod ruşinos printre rafturile prăbuşite ale dulapului meu. În timp ce aplauzele umplu sala, beţivul de Root este cel care păşeşte în lumina reflectoarelor. El primeşte ovaţiile, el o ţine de mână pe Olivia, face reverenţe şi se apleacă, trimite bezele, îi mulţumeşte dirijorului, îşi scoate jobenul şi face din nou reverenţe şi din nou…

Şi eu nu pot decât să aştept în întunericul scenei până când se lasă cortina, înainte să plec.

Asta trebuie să se schimbe. Trebuie să aranjăm în aşa fel încât *eu* să fiu cel care apare neaşteptat din dulap, astfel că schimbul cu Root trebuie făcut înainte ca iluzia să înceapă. Mă voi gândi la o metodă.

21 ianuarie 1894

Observaţia de ieri din *Post* a avut deja impact şi astăzi agentul meu a primit câteva întrebări şi trei angajamente ferme pentru spectacolul meu. Iluzia cu schimbul miraculos este cerută de fiecare dată.

L-am recompensat pe Root cu un bonus.

30 iunie 1895

Deja evenimentele întâmplate cu doi ani în urmă seamănă cu un coşmar nedesluşit. Mă întorc la acest jurnal aproape la

jumătatea anului pentru a consemna că sunt încă o dată pe val. Olivia şi cu mine coexistăm în armonie şi, cu toate că ea nu poate fi niciodată spiritul conducător care a fost Julia odată, sprijinul ei tăcut a devenit zidul pe care-mi construiesc viaţa şi cariera.

Intenţionez să am o altă discuţie cu Root, deoarece ultima a avut prea puţin efect. În ciuda performanţei sale excelente, reprezintă o problemă pentru mine şi am, în plus, un alt motiv de întoarcere la acest jurnal: să scriu că vom avea o discuţie.

7 iulie 1895

Există o regulă de bază în lumea magiei (şi dacă nu există una, daţi-mi voie să o formulez eu): că nu trebuie să intri în conflict cu asistenţii tăi. Asta din cauză că ei cunosc multe dintre secretele tale şi, de aceea, au o anumită putere asupra ta. Dacă îl concediez pe Root, mă voi afla la cheremul lui.

Problema pe care o prezintă este în parte dependenţa lui de alcool şi în parte aroganţa. S-a aflat de multe ori în stare de ebrietate în timpul spectacolului, lucru pe care nu-l neagă. Pretinde că se descurcă. Problema este că nu există niciun control asupra comportamentului unui beţiv înrăit şi sunt îngrozit că într-o seară va fi prea beat ca să mai poată participa. Un magician nu ar trebui să lase la voia întâmplării niciun aspect al spectacolului său, dar iată că eu mă aflu în situaţia în care dau cu zarul de fiecare dată când realizez schimbul cu el.

Aroganţa sa este şi mai rea. Este convins că sunt incapabil să mă descurc fără ajutorul său şi, de fiecare dată când se află în preajma mea, fie la repetiţii, în culisele teatrului, fie chiar în propriul meu atelier, trebuie să-i suport potopul de sfaturi bazate pe anii de experienţă ca actor de tragedie.

Seara trecută am avut „discuţia” noastră de mult planificată, deşi el a vorbit cel mai mult. Trebuie să spun că o mare parte din ceea ce a spus a fost obraznic şi chiar ameninţător. A pronunţat cuvintele de care mă temeam cel mai tare, că mi-ar putea dezvălui secretele şi, astfel, ruina cariera.

Şi mai e ceva, mai grav. A aflat cumva de relaţia mea cu Sheila Macpherson, un aspect despre care credeam că este bine ascuns. Sunt şantajat, bineînţeles. Am nevoie de el, iar el ştie asta. Are putere asupra mea şi eu sunt conştient de asta.

Am fost obligat chiar să-i ofer o mărire a onorariilor pentru

spectacole şi, bineînţeles, a acceptat cu promptitudine.

19 august 1895

În această seară, m-am întors mai devreme de la atelier, deoarece uitasem ceva acasă (nu mai ştiu ce). Trecând mai întâi pe la Olivia, am fost cel puţin surprins să-l descopăr pe Root cu ea, în salon.

Trebuie să explic faptul că, după ce am cumpărat casa de la numărul 45 în Idmiston Villas, am lăsat-o în configuraţia iniţială: două apartamente independente, în timpul căsătoriei, eu şi Julia ne-am mişcat după bunul plac în cele două, dar de când Olivia este cu mine, locuim separat, dar sub acelaşi acoperiş. Motivul – în parte pentru a păstra proprietăţile ca atare, dar şi fiindcă reflectă natura mai lejeră a legăturii noastre. În timp ce păstrăm gospodării separate, Olivia şi cu mine ne vizităm unul pe altul de câte ori avem chef, fără să ne conformăm vreunor reguli.

Am auzit râsete în timp ce urcam scările. Când am deschis uşa apartamentului ei, care dă direct în salon, Olivia şi Root râdeau în continuare, bine dispuşi. Sunetul s-a stins imediat ce m-au văzut. Olivia părea furioasă. Root a încercat să se ridice, dar s-a clătinat nesigur şi s-a aşezat la loc. Am observat, spre enervarea mea, că o sticlă de gin pe jumătate goală se afla într-o parte a mesei şi o alta, complet goală, lângă masă. Atât Olivia, cât şi Root ţineau în mână pahare cu băutură.

— Ce înseamnă asta? i-am întrebat.

— Am trecut să vă văd, domnule Angier, a replicat Root.

— Ştiai că repet la atelier în această seară, am ripostat. De ce nu m-ai căutat acolo?

— Dragă, Gerry a trecut să bea un pahar, a spus Olivia.

— Atunci, e timpul să plece!

Am ţinut uşa deschisă cu braţul, indicând că ar trebui să dispară, şi asta a făcut imediat, în ciuda stării de ebrietate, dar clătinându-se pe picioare. Respiraţia sa mirosind a gin m-a învăluit când a trecut pe lângă mine.

A urmat o conversaţie tensionată între mine şi Olivia, pe care nu am să o descriu aici în detaliu. Am lăsat-o aşa şi nu vreau să scriu despre asta. Am sentimentele mele şi nu le prezint aici.

24 august 1895

Am aflat astăzi că Borden pleacă cu spectacolul său de magie într-un turneu prin Europa şi Levant şi că va lipsi din Anglia până

la sfârşitul anului. Curios, nu va efectua propria sa variantă a iluziei cu cele două dulapuri.

Hesketh Unwin m-a informat despre asta când l-am văzut astăzi, mai devreme. Am glumit spunând că am speranţa că, până ce va ajunge la Paris, franceza lui Borden are să se îmbunătăţească faţă de cum era ultima oară când l-am auzit!

25 august 1895

Mi-a luat douăzeci şi patru de ore să-mi dau seama, dar Borden tocmai mi-a făcut o favoare! În sfârşit, am conştientizat faptul că Borden, fiind plecat din ţară, nu mai era nevoie să realizez iluzia respectivă, aşa că, fără întârziere sau scrupule, l-am concediat pe Root!

Până când Borden se va întoarce din turneul său din străinătate, fie îl voi înlocui pe domnul Root, fie nu voi mai executa deloc iluzia.

14 noiembrie 1895

Olivia şi cu mine am lucrat împreună pe scenă pentru ultima oară în această seară, la o reprezentaţie la Phoenix Theatre, în Charing Cross Road. După aceea am mers împreună acasă, ţinându-ne de mână fericiţi pe bancheta din spate a trăsurii. De când a plecat domnul Root, am fost vizibil mai mulţumiţi. (M-am văzut din ce în ce mai rar cu domnişoara Macpherson.)

Săptămâna viitoare, când voi avea deschiderea pentru un scurt sezon la Royal County Theatre în Reading, asistenta mea va fi o tânără pe care am pregătit-o în ultimele două săptămâni. Numele ei este Gertrude, e binecuvântată cu un corp suplu şi frumos, are atât drăgălăşenia, cât şi abilitatea psihică a unui bibelou din porţelan şi este logodnica celuilalt nou angajat al meu, un tânăr tâmplar şi tehnician pe nume Adam Wilson. Îi plătesc pe amândoi bine şi sunt mulţumit de contribuţiile pe care le aduc până acum la spectacolul meu.

Adam, trebuie să menţionez, aproape că este dublura mea perfectă în ceea ce priveşte fizicul şi, deşi nu i-am spus încă, mă gândesc la el ca la un posibil înlocuitor al lui Root.

12 februarie 1896

În această seară am aflat sensul sintagmei „a-ţi îngheţa sângele în vine”.

Executam un truc dintre cele obişnuite cu cărţi de joc, în

prima jumătate a programului. În timpul acestuia, invit un spectator să aleagă o carte, apoi să-şi scrie numele pe ea în faţa publicului. După ce face asta, iau cartea şi o rup sub privirea lor, aruncând bucăţile. Câteva clipe mai târziu, le arăt un canar viu într-o colivie din metal. Când voluntarul ia colivia din mâna mea, aceasta îi cade în mod inexplicabil din mână (pasărea dispare) şi-l lasă ţinând ceea ce par a fi resturile coliviei, printre care poate fi văzută o singură carte de joc. Când o scoate, descoperă că este exact aceea pe care a scris numele său. Trucul se încheie şi voluntarul se întoarce la locul său.

În această seară, la finalul trucului, când m-am aplecat spre public anticipând aplauzele, l-am auzit pe tip spunând: „Hei, asta nu e cartea mea!”

M-am întors către el. Prostul stătea acolo cu resturile coliviei într-o mână şi cu cartea de joc în cealaltă, încerca să citească ce scria pe ea.

— Daţi-mi voie să o văd, domnule, am rostit teatral, simţind că se întâmplase ceva neprevăzut şi pregătindu-mă să acopăr greşeala printr-o apariţie neaşteptată de panglici viu colorate, pe care le ţin pregătite exact pentru acest tip de situaţii.

Am încercat să-i iau cartea din mână, dar calamitatea s-a transformat în dezastru. S-a îndepărtat de mine, strigând triumfător:

— Priviţi, e numele altcuiva scris pe ea!

Bărbatul a spus audienţei, demonstrând cumva, că a bătut magicianul la propriul său joc. Pentru a salva momentul, a trebuit să intru în posesia cărţii şi am făcut asta smulgându-i-o din mână. L-am acoperit cu panglici colorate, l-am salutat pe dirijor şi am îndemnat publicul să aplaude şi să-l cheme pe voluntar la locul său.

Pe fundalul muzicii în crescendo şi al aplauzelor anemice, stăteam transfigurat, privind cuvintele scrise pe cartea de joc: „Ştiu unde te duci cu Sheila Macpherson – Abracadabra! – Alfred Borden.”

Cartea era un trei de treflă, cea pe care îl „convinsesem” pe voluntar să o aleagă pentru truc. Pur şi simplu nu ştiu cum am reuşit să duc la bun sfârşit restul spectacolului, dar cumva a trebuit să o fac.

18 februarie 1896

Seara trecută m-am dus singur la Empire Theatre în Cambridge, unde Borden avea spectacol. În timp ce îşi făcea prezentarea aiurită pentru o iluzie convenţională cu un dulap, m-am ridicat de pe scaunul meu din sală şi l-am denunţat. Cât de tare am putut, am informat publicul că o asistentă se afla deja ascunsă în dulap. Am părăsit imediat clădirea teatrului, privind înapoi în timp ce ieşeam din sală, pentru a mă bucura de imaginea încheierii premature a spectacolului.

Apoi, în mod neaşteptat, am descoperit că trebuie să plătesc un preţ pentru ceea ce făcusem. Am avut mustrări de conştiinţă în timpul călătoriei lungi, reci şi solitare înapoi spre Londra. În acea noapte întunecată, am putut să reflectez asupra acţiunilor mele. Am regretat amarnic ceea ce făcusem. Uşurinţa cu care îi tulburasem actul de magie mă înfricoşa. Magia este o iluzie, o suspendare temporară a realităţii pentru bine-dispunerea publicului. Ce drept aveam eu (sau el, la rândul lui) să distrug acea iluzie?

Odată, cu mult timp în urmă, după ce Julia pierduse primul nostru copil, Borden îmi scrisese şi-şi ceruse scuze pentru ceea ce făcuse. Prosteşte – o, cât de prosteşte! – l-am refuzat cu dispreţ. Acum a venit timpul când îmi doresc cu ardoare să punem punct acestei dispute dintre noi. Cât timp au nevoie doi bărbaţi să se certe în public pentru a încheia o răfuială despre care nimeni nu ştie nimic, cu excepţia lor, şi pe care nici chiar ei n-o mai înţeleg? Da, odată, când Julia fusese rănită de intervenţia bufonului, aveam un motiv serios împotriva lui, dar de atunci s-au întâmplat atâtea.

Cât a durat călătoria înfrigurată către gara Liverpool Street, m-am gândit cum s-ar putea realiza acest lucru. Acum, cu douăzeci şi patru de ani mai târziu, încă mai reflectez la asta. Am să mă străduiesc să-i scriu, să-i pun capăt vrajbei şi să-i sugerez o întâlnire particulară pentru a tranşa orice neînţelegere existentă şi pe care el simte nevoia să o rezolvăm.

20 februarie 1896

Astăzi, după ce şi-a deschis scrisorile, Olivia a venit la mine şi mi-a spus: Aşadar, ceea ce mi-a povestit Gerry Root este adevărat!

Am întrebat-o la ce se referă.

— Încă te vezi cu Sheila Macpherson, nu-i aşa?

Mai târziu mi-a arătat biletul pe care îl primise, într-un plic adresat „Locatarului de la apartamentul B, 45 Idminston Villas.” Era de la Borden!

27 februarie 1896

Am făcut pace cu mine însumi, cu Olivia şi cu Borden!

Vreau să subliniez că i-am promis Oliviei că nu mă voi mai întâlni vreodată cu domnişoara Macpherson (şi nici nu o voi mai face) şi că dragostea mea pentru ea este nemuritoare.

Şi am hotărât că nu voi mai provoca niciodată o ceartă cu Alfred Borden, indiferent dacă mă voi simţi întărâtat sau nu. Încă mă aştept la o replică în public din partea lui, în urma ieşirii mele necugetate din Cambridge, dar îl voi ignora.

5 martie 1896

Mai repede decât mă aşteptam, Borden a încercat cu succes să mă umilească, în timp ce efectuam o bine-cunoscută iluzie numită Trilby. (Este aceea în care asistenta stă întinsă pe o scândură aşezată pe spătarele a două scaune, apoi este văzută plutind aparent nesusţinută în aer, când scaunele sunt îndepărtate.) Borden se ascunsese cumva în culise.

După ce am mutat al doilea scaun de sub tăblia pe care era aşezată Gertrude, cortina ascunsă s-a ridicat brusc şi l-a dezvăluit pe Adam Wilson stând ghemuit în spate şi manipulând mecanismul.

Am lăsat cortina şi mi-am întrerupt numărul. Nu voi riposta.

31 martie 1896

Un alt incident cu Alfred Borden. Atât de curând după ultimul!

17 martie 1896

Un alt incident cu Alfred Borden.

Aceasta mă şochează, deoarece aflasem că şi el avea spectacol în aceeaşi seară, dar a traversat într-un fel Londra până la Great Western Hotel pentru a-mi sabota mie spectacolul.

Din nou, nu voi riposta.

16 iulie 1896

Nici măcar nu voi mai consemna vreun incident referitor la Borden, atât de mult îl dispreţuiesc. (Încă unul în această seară, da, dar am de gând să nu ripostez.)

4 august 1896

Seara trecută am executat o iluzie relativ nouă în spectacolul meu, care presupune o tablă rotativă pe care scriu cu creta mesaje simple, la dictarea spectatorilor. După ce scriu câteva pe care le vede toată lumea, răsucesc tabla cu rapiditate, pentru a dezvălui că, printr-un aparent miracol, aceleaşi mesaje sunt deja inscripţionate şi pe dos!

În această seară, când am întors tabla, am descoperit că mesajele pregătite de mine fuseseră şterse. În locul acestora era următorul text:

ÎNŢELEG CĂ AI RENUNŢAT SĂ ÎNCERCI
SĂ TE TRANSFERI.
ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ ÎNCĂ NU
ŞTII SECRETUL?
VINO SĂ VEZI UN EXPERT!

Totuşi, nu mă voi răzbuna. Olivia, care vrând-nevrând cunoaşte fiecare detaliu al disputei dintre noi, este de acord că singurul răspuns pe care ar trebui să i-l dau este un dispreţ demn.

3 februarie 1897

Un alt incident cu Borden. Cât de plictisitor este să deschid acest jurnal doar pentru a consemna asta!

Devine mai îndrăzneţ. Deşi Adam şi cu mine verificăm cu grijă aparatele înainte şi după fiecare spectacol şi scotocim culisele teatrului înainte de a continua, în această seară Borden a obţinut accesul la mezanin, sub scenă.

Executam un truc cunoscut sub numele de Doamna care Dispare. Este o iluzie atractivă, atât pentru executant, cât şi pentru privitor, deoarece dispozitivul este extrem de simplu. Asistenta mea stă pe un scaun din lemn în centrul scenei şi o acopăr cu o pânză din bumbac. O întind uşor în jurul ei. Silueta sa încă poate fi văzută clar stând pe scaun, acoperită de pânză. Capul şi umerii, în special, pot fi uşor observate ca o dovadă a prezenţei ei. Dintr-odată, trag la o parte pânza… şi scaunul este gol. Tot ce rămâne pe scenă e scaunul, pânza şi cu mine.

În această seară, când am smuls pânza, am descoperit, spre uimirea mea, că Gertrude se afla încă pe scaun, cu faţa

transfigurată de confuzie şi teroare. Am încremenit, înspăimântat.

Apoi una dintre trapele de sub scenă s-a deschis şi de dedesubt a apărut un bărbat. Purta o ţinută de seară, cu pălărie din mătase, eşarfă şi capă. Calm ca un diavol, Borden (căci el era) şi-a scos jobenul în faţa publicului şi s-a îndreptat calm către culise, lăsând o dâră de fum în urma lui. M-am dus după el, hotărât, în sfârşit, să-l înfrunt, când atenţia mi-a fost distrasă de o descărcare puternică de lumină, deasupra capului meu.

O reclamă electrică fusese coborâtă din tavan! Cu litere strălucitoare albastre, luminoase, era scris:

LE PROFESSEUR DE MAGIE
LA ACEST TEATRU –
ÎNTREAGA SĂPTĂMÂNĂ VIITOARE!

O lumină albăstruie a inundat scena. I-am făcut semn administratorului de scenă din culise şi, în sfârşit, s-a lăsat cortina, ascunzându-mi disperarea, umilirea, furia.

Când am ajuns acasă şi i-am povestit ce se întâmplase, Olivia a spus: „Trebuie să-ţi iei revanşa, Robbie. Şi ar trebui să o faci ca lumea!”

în sfârşit, sunt şi eu de acord cu ea.

18 aprilie 1897

În această seară, pentru prima dată în public, Adam şi cu mine am efectuat iluzia schimbării. Am repetat pentru asta mai mult de o săptămână şi, tehnic vorbind, reprezentaţia a fost impecabilă.

Totuşi, aplauzele din final au fost mai degrabă politicoase decât entuziaste.

13 mai 1897

După lungi ore de muncă şi repetiţii, Adam şi cu mine am adus rutina cu schimbarea dulapurilor la un standard ce nu mai poate fi îmbunătăţit. Adam, după optsprezece luni de muncă alături de mine, îmi poate imita mişcările şi gesturile cu o acurateţe extremă. Datorită hainelor identice, câtorva tuşe de machiaj şi (cel mai scump) o perucă, este dublura mea până în cele mai mici detalii.

Totuşi, de fiecare dată când efectuăm iluzia în public, aducem

spectacolul până la ceea ce ne imaginăm că va fi punctul culminant, iar spectatorii noştri se dovedesc neimpresionaţi, aplaudând lipsiţi de entuziasm.

Nu ştiu ce trebuie să fac pentru a îmbunătăţi iluzia. Acum doi ani, simpla sugestie că aş fi putut fi convins să o includ în spectacol era suficientă pentru a mi se dubla onorariul. Acum, este aproape irelevantă. Meditez îndelung.

1 iunie 1897

Am auzit nişte zvonuri de ceva timp că Borden „şi-a îmbunătăţit” iluzia cu transferul, dar neavând alte informaţii, nu le-am luat în seamă. Sunt ani de zile de când nu l-am mai văzut pe scenă, aşa că ieri-seară m-am dus împreună cu Adam Wilson la un teatru din Nottingham, unde Borden avusese reprezentaţii în ultima săptămână. (Am un spectacol în această seară în Sheffield, dar am părăsit Londra cu o zi mai devreme pentru a-l putea vizita pe Borden la lucru.)

M-am deghizat, cu păr cărunt, obraji lăsaţi, haine dezordonate, o pereche de ochelari de vedere falşi, şi ne-am aşezat la doar două rânduri distanţă de scenă. Eram deci la numai câţiva metri depărtare de Borden în timpul trucurilor.

Dintr-odată, totul se explică! Borden a modernizat substanţial versiunea iluziei sale. Nu se mai ascunde în interiorul dulapurilor. Nu mai sunt chestii nefolositoare aruncate pe scenă (cu care eu continui să lucrez şi acum). Şi nu foloseşte o dublură.

Afirm cu certitudine: *Borden nu foloseşte o dublură.* Ştiu tot ce se poate şti despre dubluri. Pot să le disting la fel de uşor cum pot să disting un nor pe cer. Sunt cât se poate de sigur că Borden lucrează singur.

Prima parte a spectacolului său a fost executată în faţa cortinei lăsate pe jumătate, care permitea ca aranjamentul întregii scene să fie văzut din sală. Când a ajuns la numărul principal, cortina a fost ridicată, iar publicul a putut vedea o grămadă de recipiente de chimicale fumegând, dulapuri cu cabluri electrice, tuburi din sticlă şi pipete, iar deasupra tuturor, o mulţime de fire electrice scânteietoare. Era imaginea unui laborator aparţinând unui om de ştiinţă.

Borden, în rolul său penibil de savant, s-a plimbat printre echipamente, prezentând publicului pericolele lucrului cu

energia electrică. Din când în când, atingea un fir de altul sau de o sticlă cu gaz şi izbucnea o rază luminoasă ameninţătoare sau un zgomot puternic. Scânteile săreau în jurul lui şi o dâră de fum albăstrui începuse să plutească deasupra capului său.

Când a fost gata de execuţie, a cerut ca orchestra să bată tobele. A luat două fire groase, le-a pus într-un fel teatral unul lângă altul şi a realizat conexiunea electrică.

În lumina scânteietoare care a urmat, a avut loc transferul. Chiar sub privirile noastre, Borden a dispărut de unde stătea (cele două fire groase au căzut şerpuind pe podea, lăsând în urmă o dâră de scântei) şi într-o clipă a reapărut în cealaltă parte a scenei – la cel puţin şase metri de locul în care se aflase înainte.

E imposibil să fi traversat această distanţă prin metode obişnuite. Schimbul fusese prea rapid, perfect. Avea braţele încă îndoite, ca şi când abia ar fi împreunat firele, cele care exact în acel moment se răsuceau spectaculos pe scenă.

Borden a păşit în faţă, în tumultul de aplauze, pentru a-şi face reverenţa. În spatele său, aparatul ştiinţific încă spumega şi fumega. În timp ce aplauzele continuau, şi-a atins buzunarul de la piept, ca şi când ar fi vrut să scoată ceva. A zâmbit modest, invitând publicul să-i urmărească ultimul număr de magie. Aplauzele, în consecinţă, au încetat şi, cu un zâmbet larg, Borden şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos… un trandafir din hârtie… un trandafir din hârtie strălucitoare, de culoare roz.

Acesta făcea referire la un truc anterior. Îi ceruse unei doamne din public să aleagă o floare dintr-un buchet multicolor, după care a făcut-o să dispară în mod uimitor. Văzând reapariţia trandafirului, publicul a fost fermecat. Borden a ridicat floarea în sus – era, cu siguranţă, cea pe care o alesese doamna. După ce a arătat-o suficient, a răsucit-o între degete, pentru a dezvălui partea care fusese arsă ca de nişte torţe ale infernului! Cu o privire semnificativă aruncată aparatului din spatele său, Borden a mai făcut o reverenţă, apoi a părăsit scena.

Aplauzele au continuat mult timp după aceea şi trebuie să spun că şi palmele mele băteau la fel de tare ca ale tuturor.

De ce trebuie ca acest coleg de breaslă, atât de talentat, atât de înzestrat cu îndemânare şi profesionalism, să continue o vrajbă dezgustătoare împotriva mea?

5 martie 1898

Am muncit din greu şi am acordat puţin timp jurnalului. Încă o dată, au trecut câteva luni între ultima însemnare şi cea de faţă. Astăzi (sfârşit de săptămână) nu am niciun angajament, aşa că am să scriu puţin, pentru a consemna că, din acea seară de la Nottingham, Adam şi cu mine nu am mai inclus în spectacol iluzia cu transferul.

Chiar şi fără această frumoasă provocare, aşa-zisul cel mai mare magician în viaţă m-a învrednicit între timp cu încă două atacuri gratuite în timpul spectacolelor. Ambele au implicat întreruperi potenţial riscante ale reprezentaţiei mele. Pe unul am reuşit să-l anihilez, dar celălalt s-a aflat la câteva minute de un dezastru.

Ca rezultat, am abandonat faţada de dispreţ.

Mi-au rămas două ambiţii în aparenţă irealizabile. Prima este să fac eforturi pentru un fel de reconciliere cu Julia şi cu copiii. Ştiu că am pierdut-o pentru totdeauna, dar distanţa pe care o pune între noi este foarte greu de suportat. Cea de a doua este minoră în comparaţie cu aceasta. Acum, că armistiţiul meu unilateral cu Borden s-a încheiat, bineînţeles că doresc să descopăr secretul iluziei sale, pentru a-l putea depăşi.

31 iulie 1898

Olivia a venit cu o idee!

Înainte de a o descrie, ar trebui să spun că, în ultimele luni, pasiunea dintre mine şi Olivia s-a răcit considerabil. Nu există nici ranchiună, nici gelozie între noi, dar pluteşte un sentiment de indiferenţă, ca un giulgiu, deasupra casei. Continuăm să locuim împreună, ea în apartamentul ei, eu în al meu, şi uneori ne comportăm ca soţ şi soţie, dar în general nu ne mai prefacem că ne-am iubi sau că ne-ar păsa de celălalt. Şi totuşi, mai suntem împreună.

Primul indiciu a venit imediat după cină. Luasem masa împreună în apartamentul meu, dar la sfârşit Olivia s-a ridicat în grabă, luând cu ea o sticlă de gin. Mă obişnuisem cu stilul ei de a bea de una singură şi nu mai insist asupra acestui aspect.

Totuşi, câteva minute mai târziu, servitoarea ei, Lucy, a venit şi m-a întrebat dacă aş putea să cobor la parter pentru câteva minute.

Am găsit-o pe Olivia stând la masa de joc acoperită cu

material verde, cu două sau trei sticle şi două pahare pe masă şi cu un scaun gol aşezat faţă în faţă cu ea. M-a invitat să iau loc, apoi mi-a turnat în pahar. Mi-am adăugat nişte suc de portocale peste gin, pentru a-i schimba gustul.

— Robbie, mi-a spus cu fermitatea ei familiară. Te voi părăsi.

Am bolborosit ceva, în replică. Mă aşteptam la un astfel de deznodământ de câteva luni, deşi nu ştiam cum m-aş fi descurcat în caz că se întâmpla cu adevărat.

— Te voi părăsi, a spus din nou, şi mă voi întoarce. Vrei să ştii de ce?

Am spus că vreau.

— Pentru că este ceva ce-ţi doreşti mai mult decât pe mine. Mă gândesc că, dacă plec şi îţi găsesc acest lucru, am o şansă să te fac să mă vrei din nou.

Am asigurat-o că o doresc la fel ca întotdeauna, dar mi-a tăiat-o scurt.

— Ştiu ce se întâmplă, a afirmat. Tu şi acest Alfred Borden sunteţi ca doi iubiţi care nu se înţeleg. Nu-i aşa?

Am încercat să ocolesc adevărul, dar când am văzut hotărârea din privirea ei, am fost de acord.

— Priveşte! mi-a spus şi a fluturat exemplarul ei din *The Stage.* Uită-te aici.

A îndoit foaia şi mi-a înmânat-o. Încercuise un anunţ din partea de sus a paginii.

— Acesta este prietenul tău, Borden. Vezi ce zice?

> Avem nevoie de o tânără şi atrăgătoare asistentă de scenă, pentru angajare cu normă întreagă. Trebuie să fie bună dansatoare, puternică şi sănătoasă, să fie gata să călătorească şi să lucreze mult, atât pe scenă, cât şi în afara ei. Înfăţişarea este esenţială, precum şi dorinţa de a participa la spectacole captivante şi solicitante, în faţa unui public larg. Vă rog, înscrieţi-vă cu referinţele adecvate la…

Urma adresa de la sala de repetiţii a lui Alfred Borden.

— Dă anunţ pentru asistentă de vreo două săptămâni; înseamnă că-i este dificil să găsească una potrivită. Cred că l-aş putea ajuta.

— Vrei să spui că tu…

— Întotdeauna mi-ai spus că am fost cea mai bună asistentă

pe care ai avut-o vreodată.

— Dar… Să te duci să lucrezi pentru el? Mi-am clătinat capul uluit. Cum poţi să-mi faci una ca asta, Olivia?

— Vrei să afli cum realizează trucul, nu-i aşa?

După ce mi-am dat seama la ce se referea, am rămas tăcut în faţa ei, privind-o şi minunându-mă. Dacă îi putea câştiga încrederea, dacă putea să lucreze cu el la repetiţii şi pe scenă, să se mişte liber prin atelierul lui, nu ar fi durat mult până când aş fi aflat secretul lui Borden.

Curând, am pus la punct detaliile.

Eram îngrijorat de posibilitatea ca el să o recunoască, dar Olivia nu era.

— Crezi că aş fi visat la asta, dacă mă gândeam că-mi ştie numele? m-a întrebat lungind cuvintele.

Nevoia de a face rost de referinţe păruse să reprezinte pentru o perioadă o problemă insurmontabilă, deoarece Olivia nu lucrase pentru nimeni în afară de mine, dar mi-a zis că puteam foarte bine să falsific scrisorile.

Eu unul aveam dubii, nu mă deranjează să recunosc. Gândul că această frumoasă femeie care-mi schimbase viaţa pentru totdeauna renunţase la viaţa ei pentru a fi cu mine şi împărţise aproape totul cu mine în ultimii cinci ani, gândul că Olivia se pregătea să intre în tabăra celui mai mare duşman al meu era prea greu de suportat.

Trecuseră rapid două ore de când îmi spusese despre ideea ei şi începuserăm deja să facem planuri. Am golit sticla de gin, în timp ce Olivia continua să-mi promită:

— Am să aflu secretul pentru tine, Robbie. Asta vrei să fac, nu-i aşa?

Iar eu am spus că da, dar că nu vroiam să o pierd.

Spectrul cruzimii lui Borden plana deasupra noastră. Eram sfâşiat între euforia de a-i da o ultimă lovitură şi perspectiva ca el să-şi ia o revanşă şi mai mare, în cazul în care îşi dădea seama că Olivia era a mea. Am dat glas acestor temeri. Ea a replicat:

— Am să mă întorc la tine, Robbie, şi-ţi voi aduce secretul lui Borden…

În scurt timp eram amândoi ameţiţi, veseli şi afectuoşi şi nu m-am întors în propriul meu apartament până după micul dejun din această dimineaţă!

Acum, ea se află în apartamentul ei, concepând scrisoarea de intenţie pentru Alfred Borden. Trebuie să falsific una sau două recomandări. Folosim adresa servitoarei ei pentru post restant; ca un subterfugiu suplimentar, îşi va lua numele de domnişoară al mamei ei.

7 august 1898

A trecut o săptămână de când Olivia s-a înscris pentru postul de asistentă a lui Borden şi nu a primit niciun răspuns. În unele privinţe, nu mai este relevant, deoarece de când a avut ideea aceea, Olivia şi cu mine suntem la fel de tandri şi de iubitori unul faţă de altul cum eram în acele săptămâni ameţitoare ale turneului meu american. Pare mult mai drăguţă decât a fost de luni bune şi a renunţat complet la gin.

14 august 1898

Borden a răspuns (sau mai bine zis un asistent pe nume T. Elbourne a răspuns în numele său), propunând un interviu pentru săptămâna viitoare.

Sunt, dintr-odată, împotriva ideii, descoperind în ultimele două zile o reînnoire a fericirii alături de Olivia şi nu-mi place deloc gândul de a o vedea căzând în mrejele lui Borden, chiar dacă ţelul e unul la care am visat împreună.

Olivia încă vrea să facă acest lucru. Eu sunt împotrivă. Minimizez importanţa trucului, las deoparte seriozitatea certei, încerc să iau în râs întreaga situaţie. Mă tem însă că în trecut i-am oferit Oliviei prea multe luni şi ani în care să reflecteze de una singură.

18 august 1898

Olivia a fost la interviu şi s-a întors spunând că a obţinut slujba. Cât a lipsit, am fost năpădit de temeri şi regrete! Atât sunt de suspicios în ceea ce-l priveşte pe Borden, încât în momentul în care ea a plecat, mi-am imaginat că el dăduse anunţul în încercarea de a o prinde în capcană şi a trebuit să mă abţin să nu merg după ea. Am fost la atelier şi am încercat să-mi distrag atenţia exersând trucul cu oglinzi, dar până la urmă am venit acasă şi m-am învârtit din nou prin cameră.

Olivia a fost plecată mult mai mult decât mă aşteptasem şi tocmai mă întrebam serios ce ar trebui să fac, când s-a întors pe neaşteptate. Era vie şi nevătămată, în culmea fericirii şi

emoţionată.

Da, slujba era a ei. Da, Borden a citit referinţele pe care le scrisesem şi le crezuse reale. Nu, nu avea nicio suspiciune faţă de mine şi nu, nu bănuia că ar exista vreo legătură între noi.

Mi-a spus despre câteva aparate pe care le văzuse la atelier, dar toate erau dezamăgitor de banale.

— A zis ceva despre iluzia cu transferul? am întrebat-o.

— Niciun cuvânt. Dar mi-a spus că sunt câteva trucuri pe care le execută singur, pentru care nu are nevoie de o asistentă pe scenă.

Mai târziu, pretextând că e obosită, s-a retras în apartamentul ei să se culce şi acum iată-mă, din nou, singur. Trebuie să încerc să înţeleg; este obositor să mergi la o audiţie, indiferent de circumstanţe.

19 august 1898

Se pare că Olivia a început munca împreună cu Borden imediat. Când am bătut la uşa apartamentului ei de dimineaţă, servitoarea mi-a spus că Olivia plecase devreme şi nu va veni acasă până după-amiază.

20 august 1898

Olivia a venit la ora 17:00 ieri şi, cu toate că s-a dus în apartamentul ei, m-a primit când am bătut la uşă.

Arăta din nou obosită. Eram nerăbdător să aflu veşti, dar tot ce mi-a spus a fost că Borden îşi petrecuse ziua prezentându-i iluziile în care avea nevoie de ea şi le repetaseră intens.

Mai târziu am luat cina împreună, dar era foarte istovită şi s-a dus din nou să doarmă singură în apartamentul ei. În această dimineaţă a plecat la o oră matinală.

21 august 1898

Este duminică şi nici chiar Borden nu lucrează. Acasă, împreună cu mine o zi întreagă, Olivia are buzele pecetluite despre ceea ce face şi vede la atelierul lui şi asta mă uimeşte. Am întrebat-o dacă se simte constrânsă de etica profesională, dacă simte cumva că nu trebuie să-mi dezvăluie modul în care îşi execută el numerele de magie, dar a negat. Pentru câteva secunde a părut să redevină aşa cum era în urmă cu două săptămâni. A râs şi mi-a spus că desigur îşi dă seama cui trebuie să-i fie loială.

Ştiu că pot avea încredere în ea, oricât de dificil ar fi de demonstrat, şi am lăsat subiectul de-o parte tot restul zilei. Drept urmare, ne-am bucurat de o zi liniştită, plăcută, plecând să ne plimbăm sub soarele călduţ pe Hampstead Heath.

27 august 1898

Sfârşitul unei alte săptămâni şi Olivia nu are încă nicio informaţie pentru mine. Nu pare că doreşte să vorbească despre asta.

În această seară mi-a dat o invitaţie la următoarea serie de spectacole a lui Borden. Cu un preţ „extravagant”, spectacolul lui va ocupa Leicester Square Theatre pentru două săptămâni. Olivia va fi alături de el pe scenă la fiecare reprezentaţie.

3 septembrie 1898

Olivia nu s-a întors acasă în această seară. Sunt uimit, alarmat şi plin de presimţiri rele.

4 septembrie 1898

Am trimis un băiat cu un mesaj la atelierul lui Borden, dar acesta s-a întors spunând că locul era închis, încuiat şi, aparent, pustiu.

6 septembrie 1898

Renunţând la orice subterfugii, am plecat în căutarea Oliviei. Mai întâi la atelierul lui Borden, unde nu era nimeni, aşa cum mi se spusese, apoi la locuinţa lui din St Johns Wood, şi am găsit o cafenea bine amplasată, de unde puteam observa intrarea în clădire. Am stat acolo cât am putut, dar n-am văzut nimic semnificativ.

L-am zărit, totuşi, pe Borden însuşi, plecând de acasă cu o femeie care cred că era soţia lui. A sosit o trăsură în faţa casei la ora 14.00 şi, după scurt timp, Borden şi femeia au apărut şi s-au urcat în trăsură. Imediat, aceasta a pornit în direcţia West End.

După ce am stat zece minute pentru a fi sigur că plecase de-a binelea, m-am dus agitat la intrare şi am sunat la sonerie. A răspuns un servitor. L-am întrebat direct:

— Olivia Svenson este aici?

Bărbatul a părut surprins.

— Cred că este o greşeală, domnule. Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

— Îmi pare rău, am replicat, amintindu-mi la timp că stabilisem să folosească numele de domnişoară al mamei ei. Vroiam să întreb de domnişoara Wenscombe. Este cumva aici?

Din nou, omul a clătinat politicos capul.

— Nu este nicio domnişoară Wenscombe aici, domnule. Poate ar trebui să întrebaţi la oficiul poştal din High Street.

— Da, probabil că ar trebui, am răspuns şi, nevrând să mai atrag atenţia asupra mea, am bătut în retragere.

M-am întors la postul de observaţie de la cafenea şi am mai aşteptat o oră, la finalul căreia Borden şi soţia lui s-au întors acasă.

12 septembrie 1898

Neprimind niciun semn de la Olivia, am folosit invitaţia pe care mi-o dăduse şi am mers la casa de bilete din Leicester Square. Acolo am cerut un bilet pentru spectacolul lui Borden. Mi-am ales intenţionat un loc în rândurile din spate, pentru ca prezenţa mea să nu poată fi observată de pe scenă.

După numărul său obişnuit din deschidere cu Inelele Chinezeşti, a urmat apariţia asistentei sale dintr-un dulap. Era, bineînţeles, Olivia mea, strălucitoare într-o rochie cu paiete care scânteiau în lumina electrică. S-a îndreptat cu eleganţă spre culise, de unde a apărut câteva momente mai târziu, înveşmântată într-un costum atrăgător, mulat. Voluptatea ostentativă a apariţiei sale mi-a accelerat pulsul, în ciuda sentimentului meu intens de pierdere.

Borden şi-a încununat spectacolul cu iluzia sa electrizantă cu transferul, executând-o cu un talent care m-a aruncat şi mai adânc în depresie. Când Olivia s-a întors pe scenă să facă reverenţa de final împreună cu el, prăbuşirea mea a fost completă. Era frumoasă, fericită şi emoţionată şi mi s-a părut că, la primirea aplauzelor, Borden o ţinea de mână cu o afecţiune inutilă.

Hotărât să aflu totul, am fugit din sală şi m-am grăbit spre intrarea actorilor. Deşi am aşteptat până când au plecat toţi actorii, până când portarul a închis uşa şi a stins luminile, nu i-am văzut nici pe Borden şi nici pe Olivia părăsind clădirea.

18 septembrie 1898

Astăzi, servitoarea Oliviei, pe care am reţinut-o momentan pentru treburile gospodăriei în cazul în care Olivia s-ar întoarce,

mi-a adus o scrisoare pe care o primise de la stăpâna ei. Am citit-o nerăbdător, agăţându-mă de speranţa că ar putea conţine un indiciu despre cele întâmplate, dar în ea scria doar:

> Lucy…
>
> Te rog să-mi pregăteşti bagajele şi valiza cu toate lucrurile mele şi să mi le trimiţi, cât mai curând posibil, la intrarea actorilor de la Strand Theatre.
>
> Te rog să te asiguri că totul este etichetat cu numele meu, iar eu voi trimite pe cineva să le ridice.
>
> Includ o sumă pentru a acoperi costurile şi ceea ce rămâne poţi păstra. Dacă ai nevoie de o referinţă pentru următoarea ta slujbă, domnul Angier, bineînţeles, ţi-o va scrie.
>
> Mulţumesc &c
> Olivia Svenson.

A trebuit să-i citesc fetei această scrisoare cu voce tare şi să-i explic ce trebuia să facă cu bancnota de cinci lire pe care o ataşase Olivia.

4 decembrie 1898

Sunt momentan angajat pentru un sezon de spectacole la Plaza Theatre în Richmond, pe malul Tamisei. În această seară, mă relaxam în cabina mea între primul şi al doilea spectacol, chiar înainte de a lua masa formată din sandvişuri împreună cu Adam şi Gertrude. Cineva a bătut la uşă.

Era Olivia. I-am dat voie să intre, aproape negândindu-mă ce făceam. Era frumoasă, dar obosită, şi mi-a spus că încercase întreaga zi să mă găsească.

— Robbie, ţi-am adus informaţia pe care o doreşti, mi-a spus şi a scos un plic sigilat. Ţi-am adus asta, dar trebuie să înţelegi că nu mă voi mai întoarce la tine. Trebuie să-mi promiţi că vrajba cu Alfred Borden se va încheia imediat. Dacă eşti de acord, îţi voi da plicul.

I-am spus că, în ceea ce mă privea, vrajba deja luase sfârşit.

— Atunci, de ce mai ai nevoie de acest secret?

— Cu siguranţă ştii de ce, am răspuns.

— Doar ca să continui vrajba!

Ştiam că acesta era adevărul, dar am afirmat:

— Sunt doar curios.

Era grăbită să plece, spunând că Borden era probabil deja suspicios datorită absenţei ei îndelungate. Nu i-am amintit de aşteptarea similară pe care trebuise să o îndur eu când începuse acest calvar.

Am întrebat-o de ce scrisese explicaţia, când ar fi putut să mi-o spună prin viu grai. Mi-a răspuns că era prea complicat şi că ea copiase informaţia după notiţele lui Borden. În sfârşit, mi-a înmânat plicul.

Ţinându-l în mână, am întrebat:

— Este cu adevărat sfârşitul misterului pentru mine?

— Cred că da.

S-a întors să plece şi a deschis uşa.

— Pot să te întreb ceva, Olivia?

— Ce anume?

— Este Borden un singur om sau doi?

A zâmbit şi am înnebunit văzându-i surâsul de femeie care se gândeşte la iubitul ei.

— Este un singur om, te asigur.

Am urmat-o pe coridor, unde personalul tehnic zăbovea, aşteptând.

— Eşti fericită acum? am întrebat-o.

— Da, sunt. Îmi pare rău că te-am rănit, Robbie.

M-a părăsit aşa, fără nicio îmbrăţişare, fără un zâmbet sau o strângere de mână. Mă întărisem împotriva ei în ultimele săptămâni, dar chiar şi aşa era dureros să mă aflu în această situaţie.

M-am întors în cabină, am închis uşa şi m-am sprijinit de ea. Am desfăcut plicul imediat. Conţinea o bucată de hârtie pe care Olivia scrisese un singur cuvânt.

Tesla.

UNDEVA ÎN ILLINOIS

3 iulie 1900

Am plecat din gara Chicago Union Street la ora 9.00 fix şi, după o porţiune lentă prin zona industrială obişnuită, aflată la marginea tuturor oraşelor mari, ne îndreptăm în cea mai mare viteză spre vest.

Am o cabină de dormit splendidă şi un loc permanent rezervat pentru mine în salonul de clasa întâi. Trenurile americane sunt

somptuoase şi extraordinar de confortabile pentru călătorii. Mesele, pregătite într-un vagon special amenajat, sunt bogate, gustoase şi foarte frumos servite. Călătoresc de cinci săptămâni pe căile ferate americane şi rar am fost mai fericit şi mai bine hrănit. Sper să nu mă îngraş! Simt că mă acomodez în marea lume americană a comodităţii, abundenţei şi politeţii, în timp ce minunatul teritoriu american îmi trece prin faţa ferestrei.

Colegii mei de călătorie sunt toţi americani, o amestecătură din punct de vedere al înfăţişării, prietenoşi faţă de mine şi curioşi în egală măsură. Cam o treime dintre ei, mă aventurez să spun, sunt comercianţi de condiţie bună şi alţi câţiva par a fi implicaţi în afaceri într-un fel sau altul. În plus, mai sunt doi cartofori profesionişti, un preot prezbiterian, patru tineri care se întorc în Denver de la colegiul din Chicago, câţiva fermieri înstăriţi şi încă unul sau doi inşi pe care încă nu am reuşit să-i încadrez exact. În stilul american, toţi ne-am spus pe numele mic din momentul în care ne-am cunoscut. Aflasem cu mult timp în urmă că numele de Rupert atrage o curiozitate amuzantă, aşa că, atunci când sunt în Statele Unite, mă prezint Rob sau Robbie.

4 iulie 1900

Trenul s-a oprit noaptea trecută în Galesburg, Illinois. Deoarece astăzi este ziua independenţei la americani, compania de căi ferate le-a oferit pasagerilor de la clasa întâi posibilitatea de a rămâne în cabine sau de a petrece noaptea la cel mai mare hotel din oraş. De vreme ce dormisem numai în tren în ultimele săptămâni, am optat pentru hotel.

Am reuşit să fac un mic tur al oraşului înainte să merg la culcare. Este un loc atrăgător şi are un teatru mare. Săptămâna asta se joacă o piesă, dar mi s-a spus că spectacolele de varietăţi („vodevilurile”) sunt frecvente şi populare. Numere de magie apar des. Mi-am lăsat cartea de vizită la administrator, sperând că voi primi un angajament la un moment dat.

Trebuie să menţionez faptul că teatrul, hotelul şi străzile oraşului Galesburg sunt iluminate electric. La hotel am aflat că majoritatea oraşelor americane şi a localităţilor însemnate sunt astfel dotate. Singur în camera mea de hotel, am experimentat personal aprinderea şi stingerea becului incandescent aflat în mijlocul tavanului. Aş îndrăzni să spun ca o noutate că aceasta

va păli şi va deveni un lucru banal, dar lumina răspândită de electricitate e strălucitoare, neîntreruptă şi veselă, în afară de becuri, am văzut multe alte produse electrice de vânzare: ventilatoare, fiare de călcat, aparate de încălzit, chiar şi o perie de păr acţionată electric. Imediat ce mă voi întoarce la Londra, voi întreprinde cercetări referitoare la posibilitatea de a-mi instala acasă curent electric.

TRAVERSÂND IOWA

5 iulie 1900

Privesc pentru lungi perioade de timp pe fereastra vagonului, sperând să apară ceva care să întrerupă monotonia, dar terenul agricol se întinde în toate direcţiile cât vezi cu ochii. Cerul este de un albastru luminos şi îţi răneşte ochii dacă priveşti mai mult de câteva secunde. Norii se îngrămădesc undeva la sud de noi, dar par să nu-şi schimbe deloc poziţia sau forma, indiferent cât de mult ne îndepărtăm.

Un domn pe nume Bob Tannhouse, un coleg de călătorie din tren, este, printr-o coincidenţă, vicepreşedintele departamentului de vânzări al unei companii producătoare de tot felul de aparate electrice care mi-au captat atenţia. El îmi confirmă că, în pragul secolului douăzeci, nu există nicio limită pentru că ce aşteptăm de la electricitate se face pentru vieţile noastr… El a prezis că vom călătorii pe mare în nave electrice, vom dormi în paturi electrice, vom zbura în maşini electrice mai grele decât aerul, vom mânca hrană gătită electric… chiar ne vom rade bărbile cu briciuri electrice! Bob este un fantezist şi un agent de vânzări, dar îmi transmite o speranţă nemaipomenită. Cred că în această ţară captivantă, acum, în zorii noului secol, orice este posibil sau va deveni posibil. Expediţia mea actuală în inima acestui tărâm necunoscut îmi oferă secretele după care tânjesc.

DENVER, COLORADO

7 iulie 1900

În ciuda luxului din tren, este fără îndoială o binecuvântare să nu mai călătoresc. Intenţionez să rămân în acest oraş o zi sau două înainte de a-mi continua drumul. Este cea mai lungă pauză pe care am făcut-o vreodată în domeniul magiei: niciun spectacol, niciun exerciţiu, nicio discuţie cu *ingénieur*-ul meu, nici audiţii sau repetiţii.

DENVER, COLORADO

8 iulie 1900

La est de Denver se întinde o câmpie vastă, pe care am traversat-o în timp ce veneam dinspre Chicago. Am văzut destul din Nebraska să-mi ajungă până la sfârşitul zilelor; amintirile priveliştii plictisitoare încă mă descurajează. Toată ziua de ieri a bătut vântul din nord-est, cald şi uscat şi încărcat cu praf. Personalul de la hotel se plânge că vine dinspre zonele aride din statele învecinate precum Oklahoma, dar, indiferent de sursa lui, plimbările mele în oraş au fost călduroase şi neplăcute. Le-am scurtat şi m-am întors la hotel. Oricum, înainte de asta, când ceaţa s-a mai limpezit, am văzut ce se afla imediat la vest de Denver: minunatul perete zimţat al Munţilor Stâncoşi! Mai târziu, când s-a făcut mai răcoare, am ieşit pe balconul camerei mele şi am privit soarele apunând în spatele acestor vârfuri uluitoare. Presupun că asfinţitul trebuie să dureze cu o jumătate de oră mai mult decât în altă parte, din cauza umbrei proiectate de Stâncoşi.

COLORADO SPRINGS, COLORADO

10 iulie 1900

Acest oraş este la aproape şaptezeci de mile sud de Denver, dar călătoria a durat o zi întreagă într-un omnibuz tras de cai. Acesta a făcut opriri frecvente ca să ia sau să lase pasageri, să schimbe caii, să schimbe birjarii. Mă simţeam incomod, înghesuit şi obosit de călătorie. Înfăţişarea mea era probabil ridicolă, judecând după expresia fermierilor care călătoreau împreună cu mine. Oricum, am sosit viu şi nevătămat şi am fost imediat fermecat de locul în care am ajuns. Nu este nici pe departe atât de mare ca Denver, dar demonstrează din belşug grija şi afecţiunea pe care americanii o dăruiesc oraşelor mai mici.

Am găsit un hotel modest, dar atrăgător, potrivit nevoilor mele şi, fiindcă mi-a plăcut camera, am închiriat-o pentru o săptămână, cu posibilitate de prelungire, dacă va fi necesar. De la fereastra camerei mele pot vedea două sau trei dintre aspectele care m-au adus aici. Întregul oraş este învăluit în strălucirea luminii electrice după asfinţitul soarelui; străzile au lampadare înalte, fiecare casă are ferestre viu luminate, iar în zona „centrului” pe care o pot vedea din camera mea, multe

dintre magazine, birouri şi restaurante au firme orbitoare, care scânteiază şi strălucesc în noaptea caldă.

În spatele lor, înălţându-se spre cerul întunecat, se află masivul negru al faimoşilor munţi care se ridică în apropierea oraşului: Pike’s Peak, de aproape 4580 metri înălţime. Mâine voi urca pentru prima oară pantele de la poalele sale şi voi căuta cea de-a treia trăsătură distinctivă ce m-a adus în acest oraş.

12 iulie 1900

Am fost prea obosit să scriu în jurnal ieri-seară şi trebuie, vrând-nevrând, să-mi petrec ziua de astăzi singur aici, în oraş, aşa că am timp suficient să relatez ce s-a întâmplat.

M-am trezit la o oră matinală, mi-am luat micul dejun la hotel şi m-am dus rapid în piaţa centrală a oraşului, unde ar fi trebuit să mă aştepte trăsura. Era ceva ce aranjasem prin corespondenţă înainte de a pleca din Londra şi, deşi totul fusese confirmat, nu aveam cum să fiu sigur că omul meu se va afla acolo. Spre surprinderea mea, era prezent.

În stilul american obişnuit, am devenit imediat cei mai buni prieteni. Numele său este Randall D. Gilpin, de fel din Colorado. Eu îi spun Randy, iar el îmi spune Robbie. Este mic de statură şi rotofei, cu nişte favoriţi cărunţi şi stufoşi care-i încadrează faţa veselă. Are ochii albaştri, faţa îi este arsă de soare, iar părul, ca şi favoriţii, gri-argintiu. Poartă o pălărie din piele şi pantalonii cei mai murdari pe care i-am văzut vreodată. Îi lipseşte un deget de la mâna stângă. Are o puşcă sub capra de pe care mână caii şi mi-a spus că o ţine încărcată.

Deşi politicos şi extrem de prietenos, Randy are o rezervă în ceea ce mă priveşte, de care am reuşit să-mi dau seama având în vedere că am petrecut atât de multe săptămâni în SUA. Mi-a luat cea mai mare parte a călătoriei spre Pike’s Peak să-i identific cauza. Mi s-a părut a fi o combinaţie de aspecte. Din scrisorile mele, presupusese că, la fel ca mulţi alţii care vin în această regiune, eram căutător de aur (astfel am aflat că în acei munţi se află mult minereu de aur). Când a devenit mai vorbăreţ, mi-a spus că, atunci când m-a văzut traversând piaţa, a presupus după hainele şi comportamentul meu că eram preot. Partea cu aurul o putea înţelege, preotul putea să-l încadreze într-o schemă, dar nu şi combinaţia dintre ele. Iar faptul că englezul ciudat îi ceruse să-l ducă la celebrul laborator de pe

munte a intensificat şi mai mult misterul. De aici a apărut precauţia lui Randy faţă de mine. Nu puteam face mare lucru pentru a o diminua, deoarece scopul şi identitatea mea reală ar fi fost la fel de neînţeles pentru el.

Drumul spre laboratorul lui Nikola Tesla este un urcuş pieptiş pe versantul estic al muntelui, terenul este des împădurit în prima parte a traseului, la ieşirea din oraş, dar curând se transformă în pământ stâncos şi gol, pe care cresc doar brazi imenşi şi rari. Vederea spre est e vastă, dar panorama în această regiune este atât de aridă şi de uniformă, încât nu ai mare lucru de admirat.

După o oră şi jumătate am ajuns pe un platou, pe versantul de nord-est al muntelui, iar acolo nu creştea niciun copac. Am observat multe cioturi proaspete, indicând că acei câţiva copaci care crescuseră odată în locul respectiv fuseseră tăiaţi recent.

În mijlocul acestei mici platforme se afla laboratorul lui Tesla, care nu era nici pe departe atât de mare cum crezusem.

— Ai treburi aici, Robbie? m-a întrebat Randy. Vezi ce faci. Poate fi periculos aici sus, după cum spun oamenii.

— Cunosc riscurile, am afirmat.

Am negociat cu el rapid, fiindcă nu ştiam ce aranjamente avea Tesla pentru a coborî spre oraş şi doream să mă asigur că puteam să mă întorc mai târziu fără probleme la hotel. Randy mi-a spus că avea nişte treburi de rezolvat, dar că se va întoarce la laborator după-amiază şi mă va aştepta.

Am observat că nu voia să se apropie prea mult de clădire şi a trebuit să merg pe jos ultimii patru sau cinci sute de metri.

Laboratorul era o construcţie pătrată, cu acoperişuri în pantă, din lemn nevopsit, croită parcă la repezeală. Părea că diverse mici extensii fuseseră adăugate după ce se ridicase structura de bază, deoarece acoperişurile nu erau toate din aceeaşi esenţă şi în unele locuri erau îmbinate astfel încât formau nişte unghiuri ciudate. O turlă mare din lemn fusese construită pe (sau prin) acoperişul principal şi alta, mai mică, era ridicată pe o parte a acoperişurilor înclinate.

În centrul clădirii, stând vertical, era un stâlp înalt din metal care se îngusta treptat spre capăt; vârful nu era vizibil fiindcă deasupra lui se afla o sferă mare, tot din metal. Aceasta strălucea în soarele dimineţii şi se legăna uşor înainte şi înapoi, în adierea proaspătă a vântului.

Pe fiecare parte a cărării se aflau aşezate numeroase instrumente tehnice cu scopuri necunoscute. Erau mulţi stâlpi din metal înfipţi în terenul stâncos şi majoritatea erau legaţi unul de altul prin fire izolate. Mai aproape de latura clădirii principale se afla un cadru din lemn cu un perete din sticlă, în interiorul căruia am văzut câteva instrumente de măsurat sau contoare.

Am auzit un trosnet neaşteptat şi violent, iar din interiorul clădirii au izbucnit o serie de lumini strălucitoare albe, bleu-albicioase, roz-albicioase, repetându-se neregulat, dar rapid. Erau atât de puternice acele explozii de lumină, încât nu numai că se reflectau în una sau două ferestre din cercul meu vizual, ci dezvăluiau chiar crăpăturile fine şi orificiile din tencuiala pereţilor.

Recunosc faptul că în acel moment hotărârea mea a căzut dintr-odată şi chiar am privit înapoi să văd dacă Randy mai era la o distanţă destul de mică încât să mă poată auzi. (Nici urmă de el!) Inima mea slabă s-a înfricoşat şi mai tare când, ajungând la ultimele două sau trei trepte, am observat o inscripţie scrisă de mână pe perete, lângă uşa principală:

PERICOL MARE
NU VĂ APROPIAŢI!

În timp ce citeam, descărcările electrice din interior s-au stins la fel de rapid cum începuseră şi liniştea mi s-a părut de bun augur. Am bătut cu pumnul în uşă. După câteva momente de aşteptare, mi-a deschis uşa Nikola Tesla în persoană. Expresia lui era absentă, a unui om care fusese întrerupt în mod supărător dintr-o anumită activitate. Nu era un început bun, dar am făcut tot ce am putut ca să îndrept situaţia.

— Domnul Tesla? am spus. Numele meu este Rupert Angier. Mă întreb dacă vă mai amintiţi de corespondenţa noastră. V-am scris din Anglia.

— Nu cunosc pe nimeni în Anglia! replică el privind în spatele meu, ca şi cum s-ar fi întrebat câţi alţi englezi mai veniseră împreună cu mine. Îmi mai spuneţi o dată numele dumneavoastră, bunule domn?

— Numele meu este Rupert Angier. Am fost prezent la o demonstraţie pe care aţi susţinut-o în Londra şi sunt foarte interesat…

— Sunteţi magicianul! Cel despre care domnul Alley ştie totul?

— Eu sunt magicianul, am confirmat, deşi sensul celei de-a doua întrebări mi-a scăpat pe moment.

— Puteţi intra.

Primul lucru care m-a frapat la el a fost faţa. Era suptă, inteligentă şi atrăgătoare, cu maxilare puternice, care trădau originea slavă. Purta o mustaţă subţire, iar părul lung era pieptănat cu cărare pe mijloc. Înfăţişarea lui era, în general, neîngrijită, aceea a unui om care lucrase mult şi se culcase abia când oboseala îl doborâse din picioare.

Tesla are o memorie extraordinară. Odată ce i-a fost clară identitatea mea, şi-a amintit nu numai scurta noastră corespondenţă, dar şi ceea ce îi scrisesem înainte, cu vreo opt ani în urmă, când îi cerusem o copie după notiţele sale.

În interiorul laboratorului mi-a făcut cunoştinţă cu asistentul său, domnul Alley. Acest om interesant pare a îndeplini mai multe roluri în viaţa lui Tesla, de la asistent ştiinţific şi colaborator, la majordom şi prieten. Domnul Alley s-a declarat a fi un admirator al activităţii mele! Fusese prezent la spectacolul meu din Kansas City, în 1893, şi a vorbit puţin, dar la obiect, despre magie.

După toate aparenţele, cei doi lucrează singuri în laborator, doar cu uimitorul echipament de cercetare drept companie. Atribui această calitate aproape umană aparatelor sale, deoarece Tesla însuşi are obiceiul de a se referi la ele ca şi când ar fi înzestrate cu gânduri şi instincte. O dată, ieri, l-am auzit spunându-i lui Alley: „Simte că vine furtuna”; şi într-un alt moment a spus: „Cred că aşteaptă să începem din nou.”

Tesla părea relaxat în compania mea şi scurta ostilitate pe care o resimţisem la uşă nu a mai fost sesizabilă în restul timpului petrecut alături de el. A afirmat că el şi Alley trebuie să se întrerupă în curând din lucru pentru prânz şi toţi trei am luat o masă formată din alimente simple, dar hrănitoare, pe care Alley le adusese rapid dintr-o cameră laterală. Tesla s-a aşezat separat de noi şi am observat că avea un stil pretenţios de a mânca, ridicând fiecare dumicat şi analizându-l înainte de a-l băga în gură şi aruncând tot atâta mâncare câtă înghiţea. Îşi ştergea mâinile şi-şi tampona buzele cu un şervet mic după fiecare îmbucătură. Înainte să ni se alăture din nou, a aruncat resturile într-un coş de gunoi din afara clădirii, apoi şi-a spălat

cu scrupulozitate şi şi-a şters tacâmurile, înainte să le aşeze într-un sertar pe care l-a încuiat.

Alăturându-se lui Alley şi mie, Tesla m-a întrebat despre folosirea electricităţii în Marea Britanie, care era planul pe termen lung al guvernului cu privire la generarea şi transportul energiei, care erau modalităţile de transport luate în calcul şi scopurile în care era folosită. Din fericire, deoarece plănuisem să am această întâlnire cu Tesla, îmi făcusem temele pe acest subiect înainte de a părăsi Anglia şi am fost capabil să discut cu el la un nivel suficient de informat, lucru pe care l-a apreciat. A fost în special mulţumit să afle că multe instalaţii britanice păreau să favorizeze sistemul său multifazic, ceea ce nu se întâmpla aici, în SUA. „Multe oraşe încă preferă sistemul lui Edison”, a bombănit şi a început o prezentare tehnică a erorilor metodei rivalului său. Am simţit că repetase aceste idei de multe ori în trecut şi altor ascultători mai bine pregătiţi decât mine pentru a le înţelege. Esenţa nemulţumirii sale era că, până la urmă, oamenii se vor îndrepta către sistemul său de curent alternativ, dar până atunci iroseau timp şi o grămadă oportunităţi. În ceea ce priveşte aceste subiecte şi alte câteva legate de munca sa, părea lipsit de umor şi ameninţător, dar alteori îl găseam o companie încântătoare şi amuzantă.

În final, întrebările sale s-au concentrat asupra mea, a carierei mele, a interesului meu faţă de electricitate şi de modalităţile ei de utilizare.

Înainte de a pleca din Anglia, m-am gândit că, dacă va întreba despre secretele iluziilor mele, ar fi singura persoană faţă de care aş face o excepţie şi i le-aş dezvălui. Aşa ar fi fost corect. Când am asistat la prelegerea sa din Londra, am văzut că demonstra toate calităţile unui membru al breslei mele, având aceeaşi plăcere în a surprinde şi înşela publicul, dar spre deosebire de un magician, fiind mai mult decât doritor, chiar nerăbdător să-şi dezvăluie şi să-şi împărtăşească secretele.

S-a dovedit totuşi că nu îl interesează secretele mele. Mi-am dat seama că nu aş câştiga nimic dacă aş reveni asupra subiectului. În schimb, l-am lăsat să direcţioneze conversaţia şi, timp de o oră sau cam aşa, a vorbit despre conflictele sale cu Edison, despre luptele sale împotriva birocraţiei ştiinţifice şi despre cele mai multe dintre succesele sale. Laboratorul său actual fusese fondat prin munca din ultimii câţiva ani. Instalase

primul generator electric care folosea puterea apei şi care dădea energie unui oraş întreg; staţia de generare era la Cascada Niagara şi oraşul beneficiar era Buffalo. Tesla îşi făcuse averea cu ajutorul Cascadei Niagara, dar la fel ca mulţi oameni îmbogăţiţi rapid, se gândea cât timp putea dura ceea ce avea.

Cât de politicos am putut, am menţinut conversaţia concentrată asupra banilor, deoarece acesta este unul dintre puţinele subiecte asupra cărora se intersectează interesele noastre. Bineînţeles că nu mi-ar împărtăşi detalii despre finanţele sale, eu fiind realmente un străin, dar partea materială este în mod clar o preocupare pentru el. L-a menţionat pe J. Pierpoint Morgan, actualul său sponsor, de mai multe ori.

Nu am vorbit nimic care să atingă direct motivul vizitei mele aici, dar va fi timp suficient în zilele următoare.

Ieri am discutat doar pentru a ne cunoaşte şi a afla care ne sunt interesele.

Am spus puţine despre caracteristica principală a laboratorului său. Pe toată durata mesei şi în timpul conversaţiei lungi care a urmat, am fost străjuiţi de imensa Bobină Experimentală. Până la urmă, se poate spune că întregul laborator *este* de fapt Bobina, deoarece mai sunt foarte puţine alte lucruri acolo, cu excepţia aparatelor de înregistrare şi calibrare.

Bobina este imensă. Tesla a spus că diametrul ei depăşeşte cincisprezece metri, ceea ce cred. Deoarece interiorul laboratorului nu este suficient iluminat, Bobina e o prezenţă întunecată, misterioasă, cel puţin atât timp cât nu este folosită. Construită în jurul unui miez central (baza stâlpului înalt din metal pe care îl văzusem ieşind prin acoperiş), Bobina se răsuceşte în jurul unui număr mare de şipci din lemn şi metal, cu o complexitate care creşte cu cât te apropii de mijloc. Cu privirea mea de necunoscător, nu-mi puteam da seama de rostul ei. Rezultatul era, în mare măsură, asemănător cu o colivie bizară. Totul legat de ea şi din jurul ei părea alandala. De exemplu, existau câteva scaune obişnuite, din lemn, în laborator şi unele dintre acestea se aflau în imediata apropiere a Bobinei. În plus, existau acolo multe alte mărunţişuri: hârtii, instrumente, bucăţi de mâncare căzută şi uitată, chiar şi o batistă murdară. M-am minunat cu privire la Bobină, în timp ce Tesla m-a condus în jurul ei, dar mi-a fost imposibil să înţeleg ce rol avea. Tot ce

am priceput a fost că putea folosi sau transforma cantităţi enorme de electricitate. Energia necesară este trimisă de la Colorado Springs, din vale; Tesla plătise pentru ea prin instalarea generatoarelor din oraş.

— Am toată energia electrică de care am nevoie! a spus la un moment dat. După cum vă veţi da probabil seama pe parcurs.

L-am întrebat ce vroia să spună.

— Veţi observa că, din când în când, luminile oraşului se micşorează timp de o clipă. Uneori, chiar se sting pentru câteva secunde. Înseamnă că noi muncim aici, sus! Haideţi să vă arăt.

M-a condus afară din clădirea dărăpănată, pe terenul accidentat. După o scurtă plimbare, am ajuns într-un loc în care versantul se prăbuşise abrupt şi acolo, cu mult mai jos, se vedea panorama oraşului Colorado Springs, tremurând în arşiţa verii.

— Dacă veniţi aici sus, într-o noapte, am să vă demonstrez, mi-a promis. Trăgând de o manetă, pot cufunda întregul oraş în întuneric.

În timp ce ne întorceam, mi-a reamintit:

— Trebuie să mă vizitaţi într-o noapte. Atunci este cel mai frumos în munţi. După cum aţi observat, fără îndoială, aici peisajul e vast, dar lipsit de atractivitate. Într-o parte, numai vârfuri stâncoase, în cealaltă, teren întins, ca tăblia unei mese. Este o greşeală să priveşti în jos sau în jur. Adevăratul punct de atracţie este deasupra noastră! a întărit el ridicându-şi ochii spre cer. Nu am văzut niciodată aşa o claritate a aerului, o astfel de lumină a lunii. Am ales acest loc datorită frecvenţei furtunilor. Va veni una chiar acum.

M-am uitat în jurul meu, căutând imaginea familiară a unui nor cumulus în depărtare sau, mai aproape, a plafonului de nori negri purtători de ploaie care întunecă cerul în clipele dinaintea furtunii, dar cerul era senin în toate direcţiile. Aerul, de asemenea, rămânea cald şi plăcut, fără niciun semn de zăpuşeală care întotdeauna precede o ploaie torenţială.

— Furtuna va veni după 7 în seara asta; de fapt, staţi să-mi examinez detectorul de la care pot afla ora exactă.

Ne-am îndreptat spre laborator. Între timp, am observat că Randy Gilpin sosise cu trăsura lui şi se oprise destul de departe de locul în care ne aflam noi. Randy a fluturat mâna spre mine şi i-am răspuns cu acelaşi gest.

Tesla mi-a indicat unul dintre instrumentele pe care le

văzusem mai devreme.

— Acesta semnalează că o furtună se află în acest moment în regiunea Central City, la aproximativ 80 de mile nord de noi. Priviţi.

Mi-a arătat o parte a aparatului care putea fi văzută printr-o lentilă amplificatoare. M-am uitat atent şi, după o vreme, am observat ce voia să-mi indice – o scânteie electrică străbătea spaţiul dintre două cuie metalice.

— De fiecare dată când scânteiază, înregistrează lumina unui fulger, mi-a explicat Tesla. Uneori, observ descărcarea aici şi o oră mai târziu aud tunetul bubuind în depărtare.

Era cât pe ce să-mi exprim neîncrederea, dar mi-am dat seama de seriozitatea lui. Trecuse deja la un alt instrument şi notă două sau trei cifre. L-am urmat.

— Da, a spus. Domnule Angier, sunteţi drăguţ să vă uitaţi la ceas în această seară şi să notaţi momentul în care se întâmplă să vedeţi primul fulger? După calculele mele, ar trebui să fie între 19.15 şi 19.20.

— Puteţi prevedea momentul exact?

— Cu o marjă de eroare de cinci minute.

— Atunci aţi putea să faceţi o avere doar din asta! am exclamat.

— Averea e neimportantă. Munca mea este pur experimentală şi preocuparea mea cea mai mare este să ştiu când se dezlănţuie furtuna, astfel încât să o pot folosi la capacitate maximă. S-a uitat spre locul în care aştepta Gilpin şi a adăugat: Văd că vi s-a întors trăsura, domnule Angier. Intenţionaţi să mă mai vizitaţi?

— Am venit la Colorado Springs dintr-un singur motiv, am spus. Ca să vă fac o propunere de afaceri.

— Cel mai bun gen de propunere, după părerea mea, a replicat Tesla. Vă aştept poimâine.

Mi-a explicat că în ziua următoare va face un drum la gară, pentru a descărca nişte echipamente. Acestea fiind spuse, am plecat şi m-am întors cu Gilpin în oraş.

Trebuie să consemnez că la 19.19 fix s-a văzut primul fulger în oraş, urmat curând de un bubuit de tunet. Apoi a început una dintre cele mai spectaculoase furtuni pe care le-am văzut vreodată. În timpul acesteia, am ieşit pe balconul camerei de hotel şi am privit spre Pike’s Peak, să văd laboratorul lui Tesla.

Era cufundat în întuneric.

13 iulie 1900

Astăzi, Tesla mi-a făcut o demonstraţie a modului în care funcţionează Bobina.

La început, m-a întrebat dacă sunt neliniştit şi i-am răspuns că nu. Mi-a dat să ţin o bară din fier, legată de podea printr-un lanţ lung. A adus un recipient mare din sticlă, plin cu fum sau gaz, şi l-a pus pe masă, în faţa mea. În timp ce am continuat să ţin în mâna stângă bara din fier, am aşezat, la rugămintea lui, palma dreaptă pe vasul din sticlă. Imediat, a apărut o lumină strălucitoare în interiorul vasului şi am simţit că mi se zbârleşte părul pe mână. Am retras-o speriat, iar lumina a dispărut ca prin farmec. Observând zâmbetul amuzat al lui Tesla, am pus din nou mâna pe recipient şi am ţinut-o acolo liniştit, în timp ce lumina stranie a apărut încă o dată.

Au urmat mai multe astfel de experienţe, dintre care unele pe care le văzusem la Londra. Hotărât să nu-mi manifest nervozitatea, am îndurat cu stoicism descărcările electrice ale fiecărui aparat. În final, Tesla m-a întrebat dacă m-ar deranja să stau în câmpul Bobinei Experimentale, în timp ce el ridica tensiunea la douăzeci de milioane de volţi.

— Sunt în deplină siguranţă? am întrebat, împingându-mi maxilarul în faţă, ca şi când aş fi fost obişnuit cu riscurile.

— Aveţi cuvântul meu, domnule. Nu de aceea aţi venit să mă vizitaţi?

— De fapt, aşa este, am confirmat.

Tesla mi-a arătat că trebuia să stau pe un scaun din lemn şi aşa am făcut. Domnul Alley ni s-a alăturat. A adus unul dintre celelalte scaune şi s-a aşezat lângă mine. Mi-a înmânat o foaie de hârtie.

— Vedeţi dacă puteţi citi la lumina nepământeană! mi-a spus şi, atât el, cât şi Tesla, au chicotit.

Am zâmbit şi eu, iar Tesla a lăsat în jos un mâner şi, cu un zgomot asurzitor, s-a produs o descărcare electrică. A izbucnit din spiralele de fire de deasupra capului meu, desfăcându-se ca petalele unei crizanteme imense şi mortale. Am privit cu stupoare aceste arcuri electrice mişcătoare ce s-au curbat mai întâi deasupra, apoi în jurul bobinei, începând după aceea să coboare spre Alley şi spre mine ca şi când am fi fost prada pe

care o căuta. Alley a rămas nemişcat lângă mine, aşa că m-am forţat să nu mă mişc nici eu. Dintr-odată, una dintre limbile electrice m-a atins şi s-a plimbat în sus şi-n jos pe toată lungimea corpului meu, ca şi când îmi schiţa conturul. Din nou mi se făcuse pielea de găină şi eram orbit de lumină, dar altfel nu simţeam nicio durere, nicio senzaţie de arsură, niciun şoc electric.

Alley mi-a arătat ziarul pe care încă îl mai ţineam în mână şi pe care l-am privit descoperind că lumina emanată de electricitate era mai mult decât suficientă pentru a citi. În timp ce ţineam pagina în faţa ochilor, două scântei s-au intersectat pe suprafaţa ei, aproape ca într-o încercare de a o mistui. Uimitor, miraculos, hârtia nu a luat foc.

După aceea, Tesla mi-a sugerat să mai fac o scurtă plimbare cu el şi, imediat ce am ieşit la aer, a spus:

— Domnule, daţi-mi voie să vă felicit. Sunteţi curajos.

Mi-a explicat că multor vizitatori ai laboratorului său le propusese să facă aceleaşi demonstraţii, dar că foarte puţini dintre ei fuseseră dispuşi să se supună la imaginarele pericole ale descărcărilor electrice.

— Poate că nu au asistat la prezentările dumneavoastră, am sugerat. Ştiu că nu v-aţi risca propria viaţă şi nici pe a cuiva care a călătorit tocmai din Marea Britanie ca să vă facă o ofertă de afaceri.

— Cu siguranţă nu, a spus Tesla. Probabil acum este momentul să discutăm liniştiţi despre afaceri. Îmi puteţi spune la ce vă gândiţi?

— Încă nu sunt foarte sigur... am început şi m-am oprit, încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Îmi propuneţi să investiţi în cercetările mele?

— Nu, domnule, nu. Ştiu că aţi avut destule experienţe cu investitorii.

— Chiar aşa. Sunt considerat de unii o persoană cu care e dificil să lucrezi şi ceea ce am în minte nu se poate transforma pe termen scurt în profit pentru un investitor. Este ceva care în trecut a dus la deteriorarea unor relaţii.

— Şi în prezent se întâmplă la fel, îndrăznesc să spun? Vă gândeaţi, cu siguranţă, la domnul Morgan, când am vorbit alaltăieri.

— Domnul J.P. Morgan reprezintă, într-adevăr, o preocupare

de actualitate.

— Atunci, daţi-mi voie să vă spun sincer că sunt un om bogat, domnule Tesla. Sper să vă pot susţine.

— Dar nu printr-o investiţie, spuneţi.

— Printr-o achiziţie, am răspuns. Vreau să-mi construiţi un aparat electric şi, dacă am putea cădea de acord asupra unui preţ, vă voi plăti pentru el.

Ne plimbam pe platoul pustiu pe care se afla laboratorul, dar Tesla se opri brusc. Adoptase o atitudine afectată, privind insistent spre copacii care acopereau versantul din faţa noastră.

— Ce element al aparatului aţi dori? a întrebat. După cum aţi văzut, lucrările mele sunt teoretice, experimentale. Niciuna dintre ele nu este de vânzare şi tot ce folosesc în prezent este inestimabil pentru mine.

— Înainte de a pleca din Anglia, am citit în *The Times* un nou articol despre activitatea dumneavoastră. Acolo se spunea că aţi stabilit în mod teoretic că electricitatea poate fi transmisă prin aer şi că v-aţi propus să demonstraţi acest principiu în viitorul apropiat. Mulţi dintre colegii din domeniul ştiinţific se pare că au afirmat că nu este posibil, dar dumneavoastră aveţi încredere în ceea ce faceţi. Este adevărat?

M-am uitat direct în ochii lui când i-am adresat ultima întrebare şi l-am văzut transfigurându-se. Acum, mimica şi gesturile sale deveniseră animate şi expresive.

— Da, este în totalitate adevărat! a strigat şi, dintr-odată, s-a lansat într-o sălbatică şi (pentru mine) de neînţeles prezentare a ceea ce intenţiona să facă.

Odată ce începuse, era de neoprit! Şi-a continuat drumul, vorbind repede şi agitat, făcându-mă să alerg ca să pot ţine pasul cu el. Ne tot învârteam în jurul laboratorului, străjuiţi de globul de pe acoperiş. Tesla a gesticulat spre el de câteva ori în timp ce vorbea.

În esenţă, mi-a spus că trecuse mult timp de când stabilise că modul cel mai eficient de transmitere a curentului electric multifazic era să-l ridice la voltaje mari şi să-l direcţioneze prin cabluri de înaltă tensiune. Acum putea să demonstreze că, la o tensiune foarte mare, curentul atingea o frecvenţă înaltă şi nu mai necesita cabluri. Energia ar fi transmisă, emisă, aruncată în eter, de unde, printr-o serie de detectoare sau receptoare, putea fi captată din nou şi folosită.

— Imaginaţi-vă oportunităţile, domnule Angier! a strigat el. Orice aparat, orice dispozitiv cunoscut sau imaginat de om ar fi acţionat de electricitatea care provine din aer!

Apoi, într-un fel care-mi amintea într-un mod curios de colegul meu de călătorie, Bob Tannhouse, Tesla a început să enumere posibilităţile: lumină, căldură, băi cu apă caldă, mâncare, case, distracţie, automobile... toate ar fi acţionate electric într-un fel misterios şi încă neştiut.

— Aţi lucrat la asta?

— Fără îndoială! Experimental, înţelegeţi, dar experimentele sunt repetabile de alţii, dacă cineva s-ar învrednici să încerce. Asta nu e o fantasmă! În câţiva ani, voi genera energie pentru întreaga lume, la fel cum o transmit oraşului Buffalo!

A înconjurat zona de două ori în timp ce vorbea şi m-am ţinut după el, hotărât să las acest discurs ştiinţific să-şi urmeze cursul. Ştiam că, prin imensa lui inteligenţă, se va întoarce până la urmă la primul aspect pe care-l atacasem. Într-un final, a făcut-o.

— Înţeleg că vreţi să cumpăraţi acest aparat de la mine, domnule Angier?

— Nu, domnule, am răspuns. Mă aflu aici să vă solicit o altă achiziţie.

— Sunt ocupat cu lucrarea pe care v-am descris-o.

— Înţeleg asta, domnule Tesla. Eu caut ceva nou. Spuneţi-mi, dacă energia electrică poate fi transmisă, materia poate fi şi ea transferată dintr-un loc în altul?

Fermitatea răspunsului său m-a surprins. A spus:

— Energia şi materia nu sunt decât două manifestări ale aceleiaşi forţe. Sigur vă daţi seama de asta.

— Da, domnule.

— Atunci, cunoaşteţi deja răspunsul. Deşi trebuie să adaug că nu pot pricepe motivul pentru care cineva ar dori să transfere materie.

— Dar puteţi să-mi construiţi aparatul care ar realiza acest lucru?

— Cât de multă materie ar fi implicată? Ce greutate ar avea? Ce mărime are obiectul?

— Nu mai mult de nouăzeci de kilograme, am spus. Şi mărimea... să zicem cel mult doi metri înălţime.

Şi-a fluturat mâna, nepăsător.

— Ce sumă îmi oferiţi?
— Ce sumă solicitaţi?
— Am nevoie disperată de opt mii de dolari, domnule Angier.

Nu am putut să mă abţin să nu izbucnesc în râs. Era mai mult decât îmi propusesem, dar se încadra încă în posibilităţile mele. Tesla m-a privit neliniştit, crezându-mă probabil nebun, şi s-a îndepărtat puţin de mine... dar câteva momente mai târziu ne îmbrăţişam pe acel platou sălbatic, bătându-ne unul pe altul pe umeri – două nevoi întâlnindu-se la momentul potrivit.

Când ne-am despărţit şi ne-am strâns mâinile, un bubuit puternic de tunet a răsunat undeva în munţi, găsindu-şi ecou în trecătorile din apropiere.

14 iulie 1900

Tesla negociază mai dur decât mă aşteptam. Trebuie să-i plătesc nu opt, ci zece mii de dolari – o mică avere. Se pare că s-a gândit bine peste noapte, ca orice om, şi s-a trezit în această dimineaţă dându-şi seama că opt mii de dolari ar acoperi doar deficitul pe care îl avea înainte de sosirea mea. Aparatul meu va costa mai mult. Pe lângă asta, mi-a cerut să-i plătesc o mare parte în bani lichizi şi în avans. Am trei mii de dolari disponibili şi pot scoate încă trei din titlurile de valoare la purtător pe care le-am adus cu mine, dar restul sumei trebuie să-mi fie trimis din Anglia. Tesla a fost de acord imediat cu încheierea unui contract.

Astăzi m-a întrebat mai multe despre ceea ce vroiam de la el. Nu-l interesează efectul magic la care vreau să ajung, în schimb îl preocupă aspectele practice. Mărimea aparatului, sursa de energie pentru acesta, greutatea pe care să o aibă, gradul de portabilitate solicitat.

Îi admir mintea analitică. Portabilitatea este unul dintre aspectele la care nu m-am gândit deloc, dar, bineînţeles, reprezintă un factor important pentru un magician care pleacă des în turnee.

A elaborat deja planurile iniţiale şi m-a trimis să descopăr atracţiile din Colorado Springs pentru două zile, timp în care el va pleca la Denver să achiziţioneze piesele necesare.

Reacţia lui Tesla faţă de proiectul meu m-a convins, în sfârşit, de ceva ce până acum doar bănuiam. Borden nu a fost la Tesla! Îmi studiez încă vechiul meu adversar. Prin Olivia, a încercat să

mă direcţioneze spre o pistă falsă. Iluzia sa foloseşte doar efecte bombastice, despre care oamenii obişnuiţi cred că stau în puterea electricităţii, dar care de fapt nu sunt nimic mai mult decât nişte trucuri banale. Credea că mă va trimite după cai verzi pe pereţi, dar Tesla şi cu mine investigăm esenţa însăşi a energiei ascunse.

Tesla lucrează însă încet! Sunt îngrijorat de trecerea timpului. Naiv, am crezut că, odată ce i-am spus ce doresc, va fi o chestiune de ore până la realizarea mecanismului pe care i l-am solicitat. Îmi dau seama, după expresia absentă pe care o are în timp ce mormăie singur, că am declanşat un proces inventiv care ar putea să nu aibă niciun final practic. (într-o discuţie particulară, domnul Alley mi-a confirmat că Tesla se chinuie câteodată cu o problemă luni de zile.)

Am angajamente ferme în Anglia în octombrie şi noiembrie şi trebuie să fiu acasă cu mult înainte de primul dintre ele.

Mai sunt două zile în care nu am nimic de făcut, până la întoarcerea lui Tesla, şi presupun că mi-aş putea folosi timpul cercetând mersul trenurilor şi al vapoarelor. Am descoperit că America, o ţară minunată din multe puncte de vedere, nu-ţi poate oferi astfel de informaţii de calitate.

21 iulie 1900

Munca lui Tesla se pare că se desfăşoară satisfăcător. Am voie să-l vizitez în laborator la fiecare două zile şi, deşi am văzut ceva din aparat acolo, încă nu se pune problema unei demonstraţii. Astăzi l-am găsit ocupându-se de experimentele lui de cercetare. Părea absorbit de ele, pe de o parte iritat şi pe de alta uimit să mă vadă.

4 august 1900

Furtuni violente s-au abătut asupra vârfului de munte timp de trei zile, aruncându-mă într-o stare de frustrare. Ştiu că Tesla se ocupă de propriile lui experimente, nu de al meu. Zilele trec. Trebuie să plec din Denver înainte de sfârşitul acestei luni.

8 august 1900

Tesla mi-a spus când am sosit în laborator, azi de dimineaţă, că aparatul meu este pregătit pentru demonstraţie şi, într-o stare de mare exaltare, m-am pregătit s-o văd. Totuşi, echipamentul a refuzat să funcţioneze şi, după ce l-am privit pe

Tesla manevrând nişte fire mai mult de trei ore, m-am întors aici, la hotel.

Mi s-a spus de la Banca First Colorado că mai mulţi bani îmi vor fi disponibili peste o zi sau două. Poate asta îl va determina pe Tesla să depună eforturi mai mari.

12 august 1900

O altă demonstraţie nereuşită azi. Am fost dezamăgit de rezultat. Tesla a părut uimit, susţinând că socotelile sale nu puteau fi greşite.

Eşecul este înregistrat pe scurt. Aparatul prototip este versiunea mai mică a Bobinei lui, cu firele dispuse în alt mod. După o prezentare prelungită despre principii (din care nu am înţeles nimic şi care, mi-am dat seama curând, era doar un fel de a gândi cu voce tare), Tesla mi-a arătat o vergea din metal pe care el sau domnul Alley o vopsise într-o culoare portocalie. A aşezat-o pe o platformă, sub un fel de con răsturnat format din fire electrice; vârful conului era îndreptat direct spre vergea.

Când, sub îndrumarea lui Tesla, domnul Alley a acţionat un mâner aproape de Bobina originală, am auzit izbucnirea zgomotoasă, dar deja familiară, a descărcării electrice. Aproape imediat, vergeaua portocalie a fost înconjurată de un foc albăstrui-albicios, care şerpuia în jurul ei într-un fel înspăimântător. Eu, gândindu-mă la iluzia pe care doream să o execut pe scenă, eram destul de mulţumit de imaginea lui. Zgomotul şi incandescenţa s-au intensificat rapid şi curând părea ca şi cum particule lichide din vergea se împrăştiau pe podea; faptul că nu era aşa a fost demonstrat de forma neschimbată a vergelei.

După câteva secunde, Tesla a făcut un semn cu mâinile, domul Alley a tras înapoi maneta de control, electricitatea s-a oprit, iar vergeaua a rămas în acelaşi loc.

Tesla a devenit imediat absorbit de mister şi, cum se întâmplase şi înainte, prezenţa mea a fost ignorată. Domnul Alley mi-a recomandat să stau departe de laborator câteva zile, dar resimt acut trecerea timpului. Mă întreb dacă asta îl impresionează pe domnul Tesla.

18 august 1900

Astăzi este o zi notabilă mai puţin pentru faptul că a avut loc o a doua demonstraţie ratată, cât pentru că Tesla şi cu mine ne-

am certat cu năduf. Această sfadă s-a întâmplat imediat după ce maşinăria nu a funcţionat, aşa că eram amândoi nervoşi, eu din cauza dezamăgirii, Tesla din cauza frustrării.

După ce vergeaua portocalie a rămas din nou nemişcată, Tesla a ridicat-o şi mi-a dat-o să o ţin în mână. Cu câteva secunde înainte fusese scăldată într-o lumină strălucitoare, cu scântei împrăştiindu-se în toate direcţiile. Am luat-o de la el cu precauţie, aşteptând-mă să-mi ardă degetele. Cu toate acestea, era rece. Acesta este un lucru ciudat: nu doar că era rece, în sensul că nu fusese încălzită, ci efectiv îngheţată, ca şi când ar fi stat în gheaţă. Am cântărit vergeaua în mână.

— Încă un eşec precum acesta, domnule Angier, a spus Tesla pe un ton suficient de prietenos, şi voi fi obligat să vă las asta ca amintire.

— Am să o iau, am replicat. Deşi aş prefera să iau cu mine ceea ce am venit să cumpăr.

— Dacă aş avea timp suficient, aş putea muta Pământul.

— Timp nu am prea mult la dispoziţie, am ripostat, aruncând vergeaua pe podea. Şi nu vreau să mut Pământul. Nici acest băţ din metal.

— Atunci, vă rog să numiţi obiectul dumneavoastră preferat, a spus Tesla cu sarcasm. Mă voi concentra pe acela.

— Domnule Tesla, am stat aici în timp ce aţi folosit această bucată din metal, presupunând că aveaţi nevoie de ea în scop experimental. Înţeleg în acest moment, deşi târziu, că aţi fi putut folosi altceva în schimb.

— În anumite limite, da.

— Atunci, de ce nu construiţi aparatul care să facă exact ce vreau eu?

— Deoarece, domnule, nu v-aţi exprimat clar dorinţele!

— Acestea nu presupuneau transferul unui băţ metalic, am spus înfierbântat. Chiar dacă invenţia ar lucra în felul în care am specificat eu, tot nu mi-ar fi de folos. Vreau să transfer o fiinţă vie! Un om!

— Aşadar, doriţi să-mi efectuez testele nu pe o vergea din fier, ci pe o fiinţă umană? Pe cine nominalizaţi pentru acest experiment periculos?

— De ce ar fi periculos?

— Pentru că orice experiment este riscant.

— Eu sunt cel care îl va folosi.

— Vreţi să-l testez pe *dumneavoastră înşivă?* Tesla a râs ameninţător. Domnule, vă voi solicita restul de bani înainte să încep experimentele asupra dumneavoastră.

— Este timpul să plec, am spus şi m-am întors, furios şi neputincios.

I-am împins pe el şi pe Alley şi am ieşit din laborator. Randy Gilpin nu se vedea nicăieri, dar am plecat oricum, fiind hotărât, dacă era necesar, să merg pe jos până în oraş.

— Domnule Angier! m-a strigat Tesla din uşă. Haideţi să nu ne spunem cuvinte nechibzuite. Ar fi trebuit să vă explic, e adevărat. Dacă aş fi ştiut că vreţi să transferaţi fiinţe vii, nu mi-ar fi pus asemenea probleme. Este mai dificil să foloseşti compuşi anorganici solizi. Ţesutul viu nu prezintă aceeaşi problemă.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule profesor? am întrebat.

— Dacă vreţi să transfer un organism, vă rog să reveniţi mâine. Aparatul va fi gata.

Am confirmat printr-o mişcare a capului şi apoi mi-am continuat drumul, păşind pe cărarea care cobora. Mă aşteptam să-l întâlnesc pe Gilpin în drum, dar chiar dacă nu ar fi apărut, eram hotărât să cobor singur.

Drumul şerpuia într-o serie de cotituri abrupte, deseori pe marginea unui hău adânc.

După ce mersesem cam o jumătate de milă, atenţia mi-a fost captată de un obiect colorat aflat în iarba înaltă de lângă potecă şi m-am oprit să-l cercetez. Era o vergea scurtă din metal, vopsită în portocaliu, identică la înfăţişare cu aceea pe care o folosise Tesla. Gândindu-mă că, până la urmă, aş putea să o păstrez ca amintire a extraordinarei mele întâlniri cu Tesla, am luat-o cu mine.

19 august 1900

L-am găsit pe Tesla într-o stare de disperare când Gilpin m-a adus în această dimineaţă la laborator.

— Mă tem că vă voi dezamăgi, mi-a spus când am intrat. Mai e mult de muncă şi ştiu cât este de presantă întoarcerea dumneavoastră în Anglia.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, fericit că mânia care izbucnise între noi ieri era de domeniul trecutului.

— Credeam că este o problemă simplă cu organismele vii.

Structura este mult mai puţin complexă decât în cazul materiei anorganice. Organismele vii conţin mult mai multă electricitate. Lucram bazându-mă pe faptul că tot ce aveam de făcut era să intensific acea energie. Sunt dezorientat deoarece nu ştiu ce nu a funcţionat! Calculele au ieşit exact. Haideţi să vedeţi singur dovada.

Înăuntrul laboratorului, l-am observat pe domnul Alley adoptând o atitudine pe care nu o asociasem cu el înainte. Stătea într-o poziţie războinică, ţinându-şi braţele încrucişate la piept, cu buzele răsfrânte – un om nervos şi defensiv, într-un cuvânt. În spatele său, pe o bancă, era o cuşcă mică din lemn în care se afla un pisoi negru cu mustăţi şi lăbuţe albe, momentan adormit.

Deoarece privirea îi era îndreptată spre mine când am intrat, i-am spus:

— Bună dimineaţa, domnule Alley!

— Sper că nu veţi participa la aşa ceva, domnule Angier! a strigat el. Am adus pisoiul copiilor mei la promisiunea fermă că nu va fi rănit. Domnul Tesla m-a asigurat seara trecută. Acum insistă să folosim biata creatură într-un experiment care, fără îndoială, o va ucide!

— Nu-mi place acest lucru, i-am spus lui Tesla.

— Nici mie. Credeţi că sunt inuman, capabil să torturez una dintre creaţiile cele mai frumoase ale lui Dumnezeu? Veniţi să vedeţi singur.

M-a condus la aparat care, după cum am observat imediat, fusese complet reconstruit peste noapte. Când mă aflam la o distanţă de vreo jumătate de metru, m-am retras oripilat! Cam o duzină de gândaci negri şi lucioşi, cu antene lungi, erau împrăştiaţi peste tot. Erau cele mai respingătoare creaturi pe care le văzusem vreodată.

— Sunt morţi, a spus Tesla, observându-mi reacţia. Nu vă pot face niciun rău.

— Da, morţi! a întărit Alley. Şi asta e chestia! Vrea ca eu să pun pisica în acelaşi pericol.

Am privit în jos, spre insectele dezgustătoare, îngrijorat să nu dea vreun semn de viaţă. M-am mai tras un pas înapoi când Tesla a înghiontit unul cu vârful ghetei şi l-a întors invers pentru a-l vedea.

— Se pare că am construit o maşină care omoară insecte, a

murmurat el încet. Sunt şi ele creaturile Domnului şi sunt deprimat din cauza asta. Nu am intenţionat ca echipamentul să ia vieţi.

— Ce nu funcţionează bine? am întrebat. Ieri păreaţi sigur.

— Am calculat şi am recalculat de nenumărate ori. Alley a verificat, de asemenea, socotelile. Acesta e coşmarul oricărui om de ştiinţă care face experimente: o dihotomie inexplicabilă între teorie şi rezultatele practice. Admit că sunt confuz. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

— Pot să văd calculele?

— Bineînţeles că puteţi, dar dacă nu sunteţi matematician, mă tem că nu vă vor spune prea multe.

El şi Alley au adus o grămadă de foi şi, împreună, le-am cercetat multă vreme. Tesla mi-a explicat cât mai pe înţelesul meu principiul pe care se bazau calculele. Am dat din cap cu aerul că pricep, dar numai în final, când am lăsat calculele la o parte m-am concentrat asupra rezultatelor şi am început să înţeleg câte ceva.

— Spuneţi că asta determină distanţa? am întrebat.

— Aceea este o variabilă. În scopul experimentului, am folosit o valoare de o sută de metri, dar o astfel de distanţă este teoretică, de vreme ce, după cum vedeţi, nimic din ce încerc să transfer nu se deplasează.

— Şi valoarea de aici? am întrebat, arătând cu degetul un alt rând.

— Unghiul. Am folosit punctele cardinale. Va direcţiona în oricare din cele trei sute şaizeci de grade din extremitatea vortexului energetic. Repet însă, momentan este o valoare pur teoretică.

— Aveţi o ajustare a înălţimii? am întrebat.

— Nu o folosesc. Până când aparatul nu va funcţiona perfect, îl direcţionez numai în spaţiul liber din estul laboratorului. Trebuie să fiu atent să nu determin o rematerializare într-o poziţie deja ocupată de un alt corp. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla.

Am analizat cu atenţie cifrele scrise îngrijit. Nu ştiu procesul prin care s-a întâmplat, dar dintr-odată am fost lovit de inspiraţie! Am ieşit repede din laborator şi am privit din uşă spre est. După cum spusese Tesla, în partea aceea nu era decât spaţiu gol, deoarece într-acolo platoul avea cea mai mică

îngustime şi terenul începea să se surpe la zece metri de potecă. Am traversat rapid şi m-am uitat în jos. Sub mine, am putut vedea printre copaci cărarea şerpuind în jos.

Când m-am întors în laborator, m-am dus direct spre geanta mea şi am scos vergeaua din fier pe care o găsisem lângă potecă, ieri seară. I-am arătat-o lui Tesla.

— Obiectul dumneavoastră experimental, cred? am spus.

— Da, acesta este.

I-am spus unde şi când îl găsisem. S-a grăbit spre aparat, unde se afla şi cealaltă vergea, părăsită în favoarea nefericiţilor gândaci de bucătărie. Le-a pus una lângă alta şi Alley şi cu mine ne-am dus alături de el, minunându-ne de înfăţişarea lor identică.

— Aceste semne, domnule Angier! gâfâi el copleşit, arătându-mi un marcaj în zigzag gravat clar în metal. Le-am făcut pentru a putea demonstra că acest obiect a fost transmis prin eter. Dar…

— A făcut copie după el însuşi! a exclamat Alley.

— Unde spuneţi că aţi găsit asta, domnule? a întrebat Tesla.

I-am condus pe cei doi afară şi le-am explicat, arătând în jos, pe munte. Tesla a privit gânditor. Apoi a spus:

— Trebuie să văd locul! Arătaţi-mi-l! Iar, întorcându-se către Alley, adăugă: Adu-mi teodolitul şi câteva sfori pentru a măsura! Cât de repede poţi!

După aceea a coborât cărarea abruptă, strângându-mă de braţ, implorându-mă să-i arăt locul exact al acestei descoperiri. Am crezut că îl voi putea conduce chiar acolo, dar, în timp ce mergeam, n-am mai fost sigur. Copacii uriaşi, stâncile sparte, tufişurile, toate arătau la fel. Cu Tesla gesticulând spre mine şi bombănindu-mi în ureche, îmi era aproape imposibil să mă concentrez.

Până la urmă, am ajuns la o cotitură mai deosebită a cărării şi m-am oprit în faţa ei. Alley, care alerga după noi, în curând ne-a ajuns din urmă şi, la indicaţiile lui Tesla, a fixat teodolitul. Câteva măsurători atente au fost suficiente pentru ca Tesla să respingă acel loc.

După aproape o jumătate de oră, am căzut de acord asupra unui alt loc. Era chiar în estul laboratorului deşi, bineînţeles, la o distanţă substanţială sub el. Când am luat în considerare caracterul abrupt al muntelui şi faptul că vergeaua din metal ar

fi putut să sară şi să se rostogolească în momentul lovirii de pământ, aceasta părea a fi, într-adevăr, poziţia în care s-ar fi oprit. Tesla era mulţumit şi adâncit în gânduri când am urcat muntele înapoi, spre laboratorul său.

Şi eu mă gândeam intens şi, imediat ce am ajuns înăuntru din nou, am spus:

— Pot face o sugestie?

— Vă sunt deja foarte îndatorat, domnule, mi-a replicat Tesla. Spuneţi-mi ce vreţi.

— Din moment ce puteţi calibra echipamentul foarte uşor, nu aţi putea ca în loc să îndreptaţi experimentele în spaţiul din estul nostru, să le trimiteţi la o distanţă mai mică? Poate chiar în laborator sau în zona din apropierea clădirii?

— Evident, gândim la fel, domnule Angier!

În toată perioada pe care o petrecusem alături de el, nu-l văzusem niciodată atât de vesel, iar el şi Alley s-au apucat imediat de treabă. Din nou eram în plus şi m-am dus să aştept tăcut în spatele laboratorului. Mi-am făcut de mult un obicei din a-mi lua cu mine ceva de mâncare la laborator (Tesla şi Alley aveau cele mai neglijente obişnuinţe alimentare când erau absorbiţi de muncă), aşa că am început să mănânc sandvişurile pregătite pentru mine de personalul hotelului.

După o perioadă mai lungă şi mai plictisitoare decât pot să descriu aici, Tesla a spus, în sfârşit:

— Domnule Angier, cred că suntem gata.

M-am dus să examinez aparatul ca un spectator la teatru, invitat pe scenă să cerceteze dulapul magicianului. Împreună cu Tesla, am ieşit şi am stabilit fără niciun dubiu că în zona desemnată nu exista nicio vergea din metal. Când a introdus vergeaua experimentală şi a tras de mâner, un zgomot mulţumitor a prevestit încheierea cu succes a experimentului. Toţi trei ne-am grăbit să mergem afară şi, evident, acolo pe iarbă se afla vergeaua familiară vopsită în portocaliu.

Întorşi în laborator, am analizat cu toţii piesa „originală”. Era rece ca piatra, dar fără îndoială identică cu aceea – copia ei – găsită pe terenul viran.

— Mâine, domnule, mi-a spus Tesla, cu consimţământul nobilului meu asistent aici de faţă, vom încerca să transferăm în siguranţă pisica dintr-un loc în altul. Dacă putem realiza asta, veţi fi mulţumit?

— Fireşte, domnule Tesla, i-am spus cu căldură. Fireşte.

20 august 1900

Şi bineînţeles că s-a realizat. Pisica a traversat eterul nevătămată.

Mai era o mică piedică, totuşi, şi Tesla s-a întors la preocupările profesiei sale, astfel că din nou sunt exilat la hotel şi din nou sunt neliniştit din cauza timpului care se scurge.

Tesla mi-a promis o nouă demonstraţie mâine şi, de această dată, m-a asigurat că nu vor mai fi probleme. Am simţit în glasul lui nerăbdarea de a-şi primi şi restul onorariului.

CALDLOW HOUSE, DERBYSHIRE

11 octombrie 1900

Nu mă aşteptam să trăiesc ca să scriu aceste rânduri, în urma decesului neaşteptat al fratelui meu mai mare, Henry şi, din cauză că el nu lăsase nicio altă instrucţiune, am primit în sfârşit titlul şi proprietăţile tatălui meu.

Acum stau în permanenţă la reşedinţa familiei şi mi-am abandonat cariera de iluzionist. Programul meu zilnic este ocupat cu administrarea domeniului, fiind nevoit să rezolv numeroase probleme practice create de capriciile, greşelile şi deciziile financiare eronate ale lui Henry.

Acum mă semnez

Rupert, al paisprezecelea Conte de Colderdale.

12 noiembrie 1900

Tocmai m-am întors dintr-o vizită de câteva zile la vechea reşedinţă din Londra. Intenţia mea era să fac curat acolo şi la fostul meu atelier şi să vând ambele proprietăţi prin licitaţie publică. Domeniul Caldlow se află pe punctul de a da faliment şi sunt grăbit să strâng ceva bani lichizi pentru reparaţiile urgente atât la casă, cât şi la câteva clădiri de pe domeniu. Fireşte, m-am blestemat pentru că am cheltuit cu Tesla practic toată averea acumulată ca iluzionist. Chiar înainte de plecarea din Colorado, deoarece m-am întors rapid în Anglia la aflarea veştii despre moartea lui Henry, trebuia să-i înmânez şi restul onorariului. Nu mi-am dat seama atunci cât avea să se schimbe viaţa mea în urma primirii acestei veşti.

Întoarcerea la Idmiston Villas a avut totuşi un efect neprevăzut asupra mea. Am găsit-o plină de amintiri,

bineînţeles, şi acestea erau amestecate, aşa cum sunt toate amintirile, dar în primul rând m-au revenit în minte primele mele zile în Londra. Atunci nu eram decât un băieţandru dezmoştenit, novice în ceea ce priveşte lumea, cu educaţia incompletă, nepregătit în nicio meserie sau profesie. Totuşi, mi-am construit o viaţă şi un mod de a trăi propriu, în ciuda tuturor greutăţilor şi, până la urmă, am devenit suficient de bogat şi faimos. Eram, şi presupun că încă mai sunt, la apogeul carierei în magie. Şi, departe de a mă culca pe laurii victoriei, investisem cea mai mare parte a banilor într-un aparat magic nou şi inovator, prin folosirea căruia cariera mea, fără nicio îndoială, ar fi ajuns într-o nouă etapă.

Am rămas într-o stare de nostalgie timp de două zile şi, până la urmă, am trimis un bilet pe adresa Juliei. Era prezentă în gândurile mele, deoarece, în ciuda faptului că ne despărţisem cu mulţi ani în urmă, încă îmi identific primele mele planuri şi visuri cu perioada în care m-am îndrăgostit de ea.

Spre surpriza mea, dar producându-mi o imensă plăcere, a fost de acord să ne întâlnim şi acum două zile am petrecut o după-amiază împreună cu ea şi cu copiii, acasă la una dintre prietenele ei.

Să-mi văd din nou familia în astfel de circumstanţe a fost copleşitor din punct de vedere emoţional şi orice planuri pe care le-aş fi făcut înainte pentru a rezolva diverse aspecte practice au fost abandonate. Julia, la început rece şi distantă, a fost foarte afectată de manifestările mele de uimire şi emoţie (Edward, în vârstă de şaisprezece ani, este atât de înalt şi de arătos; Lydia şi Florence sunt atât de frumoase şi de elegante; nu mi-am putut lua ochii de la ei întreaga după-amiază) şi nu după mult timp îmi vorbea blând şi cu căldură.

I-am spus după aceea noutăţile. Nici chiar atunci când eram căsătoriţi şi locuiam împreună, nu-i dezvăluisem trecutul meu, aşa încât, ce am avut să-i spun acum a fost pentru ea o triplă surpriză. Mai întâi, a trebuit să-i mărturisesc că odată renunţasem la o familie şi o avere de care ea nu auzise niciodată, în al doilea rând că acum mă întorsesem la ele şi în al treilea rând că, în consecinţă, hotărâsem să-mi abandonez cariera.

După cum ar fi trebuit să mă aştept, Julia părea să primească aceste veşti cu calm (doar când am adăugat că ar trebui ca de

acum încolo să i se spună Lady Julia, a avut un moment de agitaţie). Puţin mai târziu, m-a întrebat dacă eram sigur că trebuia să-mi abandonez cariera. I-am spus că nu vedeam o altă soluţie. Mi-a zis că, deşi am fost despărţiţi, continuase să-mi urmărească ascensiunea în carieră cu admiraţie, regretând doar că nu mai făcea parte din ea.

În timp ce vorbeam, am simţit dezvoltându-se în interiorul meu, sau mai corect izbucnind în mine, un sentiment de disperare fiindcă îmi abandonasem soţia şi, mai de neiertat, copiii mei superbi, de dragul unei americance.

Ieri, înainte să plec din Londra, am căutat-o pe Julia pentru a doua oară. De această dată, copiii nu erau cu ea.

M-am lăsat la mila ei şi i-am implorat iertarea pentru toate păcatele pe care le comisesem împotriva ei. Am rugat-o să se întoarcă acasă şi să locuiască din nou cu mine, ca soţie a mea. I-am promis orice îmi stătea în putere, numai să accepte. A refuzat, dar a spus că se va gândi cu atenţie. Nici nu merit mai mult.

Mai târziu, în ziua respectivă, am prins trenul de noapte către Sheffield. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la o împăcare cu Julia.

14 noiembrie 1900

Oricum, sunt obligat să nu mă gândesc la nimic altceva în afară de bani, confruntat încă o dată cu realităţile acestei case dărăpănate. Este ridicol să fiu incomodat din lipsă de bani atât de curând după ce am cheltuit acea sumă fabuloasă, aşa încât i-am scris lui Tesla şi i-am cerut să-mi ramburseze tot ce îi plătisem. Au trecut aproape trei luni de când am părăsit Colorado Springs şi nu am primit nicio veste de la el. Va trebui să-mi plătească, indiferent de circumstanţe, deoarece în acelaşi timp am scris unui cabinet de avocatură din New York, care m-a ajutat într-o mică problemă juridică în timpul ultimului meu turneu. Le-am dat instrucţiuni să înceapă procedurile împotriva lui din prima zi a lunii următoare. Dacă îmi rambursează banii imediat ce primeşte citaţia, îmi voi retrage plângerea, dar va trebui să-şi asume consecinţele dacă nu procedează astfel.

15 noiembrie 1900

Sunt pe punctul de a mă întoarce la Londra.

17 noiembrie 1900

M-am întors la Derbyshire, obosit din cauza călătoriei cu trenul. Nu sunt, totuşi, obosit de viaţă.

Julia mi-a făcut o propunere privind modul în care am putea fi împreună în viitor. Totul se reduce la a lua o simplă decizie. Spune că se va întoarce la mine, va locui cu mine din nou ca soţie a mea, cu condiţia să-mi reiau cariera în domeniul magiei. Doreşte să părăsesc Caldlow şi să mă întorc la Idmiston Villas. Spune că ea şi copiii nu vor să se mute într-o regiune îndepărtată şi pentru ei necunoscută, din Derbyshire. Mi-a spus asta în termeni atât de clari, încât ştiu că nu sunt negociabili.

Pentru a încerca să mă convingă că propunerea este, de asemenea, spre binele meu, adaugă patru argumente generale.

În primul rând, spune că are scena în sânge ca şi mine şi, deşi consideră acum copiii ca fiind principala ei îndatorire, ar vrea să se implice total în viitoarele proiecte de scenă. (Cred că prin asta vrea să spună că nu-mi va da voie să plec în turnee în străinătate fără ea, ca să nu mai apară o altă Olivia Svenson care să intervină între noi.)

La începutul acestui an, argumentează ea în continuare, m-am aflat la apogeul carierei mele, dar, din cauza absenţei, nenorocitul de Borden este pe cale să adune toţi laurii. Evident, el continuă să execute versiunea sa a iluziei cu transferul.

În final, subliniază că nu-mi voi pierde moştenirea continuând să muncesc în Londra, iar casa şi tot ce se află pe domeniu mă vor aştepta când voi ieşi la pensie. Problemele urgente, precum reparaţiile, pot fi administrate din Londra la fel de uşor ca şi de acasă.

Aşa că m-am întors la Derbyshire, oficial ca să mă ocup de problemele de acolo, dar de fapt fiindcă aveam nevoie să petrec un timp singur pentru a reflecta.

Nu pot fugi de responsabilităţile pe care le am la Caldlow House. Sunt arendaşii, personalul gospodăriei, îndatoririle pe care familia le are în mod tradiţional în faţa consiliului local, a bisericii, a enoriaşilor şi aşa mai departe. Am descoperit că iau aceste probleme în serios, aşa că presupun că le-am avut mereu în suflet, ascunse până acum.

Dar ce utilitate practică voi putea avea în oricare dintre aceste funcţii, dacă voi deveni, după toate probabilităţile, falit?

19 noiembrie 1900

Ceea ce vreau cu adevărat este să fiu cu Julia şi cu familia mea, dar pentru asta trebuie să accept termenii impuşi de ea. Să mă mut înapoi la Londra nu ar fi dificil, dar simt o rezistenţă extraordinară la ideea de a mă întoarce pe scenă.

Am fost departe de ea doar câteva săptămâni, dar mi-am dat seama ce povară devenise totul. Îmi amintesc ziua când eram în Colorado Springs şi am primit cu întârziere vestea morţii lui Henry. Nu m-am gândit deloc la Henry sau la moartea sa umilitoare la Paris. Ce am simţit a fost un sentiment de eliberare, o eliberare adevărată şi înălţătoare.

Aş fi liber în sfârşit de stresul psihic şi tensiunea asociată cu iluziile pe scenă. Ar fi un final, un final fericit al orelor zilnice de repetiţii. Nicio şedere peste noapte în hoteluri provinciale sau în pensiuni pe malul mării. Nicio călătorie plictisitoare cu trenul. Aş fi eliberat de atenţia continuă acordată aspectelor practice; să fiu sigur că echipamentele şi costumele vor sosi în acelaşi loc cu mine şi în acelaşi timp, să verific zona din culise a teatrelor pentru ca echipamentele să fie bine pregătite, să angajez şi să plătesc personalul, alte sute de sarcini mărunte. Toate acestea dispăruseră brusc din viaţa mea.

Şi m-am gândit, de asemenea, la Borden. Era inamicul meu de nezdruncinat, care se ascundea în lumea magiei, gata să-şi reînceapă campania sa de atacuri la adresa mea.

Dacă nu m-aş mai întoarce, nu mi-ar lipsi nimic din toate acestea. Nu-mi dădeam seama cum se dezvoltaseră toate aceste frustrări în interiorul meu.

Dar Julia mă tentează.

Există un râs fericit al publicului când reuşesc un efect surprinzător, strălucirea luminilor aureolându-mă, prietenia altor artişti pe care i-am întâlnit în spectacolele zilnice, aplauzele de la sfârşitul reprezentaţiei. Inevitabil, există de asemenea faima, privirile admirative pe stradă, aprecierea respectuoasă a contemporanilor, recunoaşterea la nivelul cel mai înalt a societăţii. Niciun om sincer nu poate spune că toate acestea nu înseamnă nimic pentru el.

Şi banii. Cât îmi doresc banii!

Problema nu mai este deja ce anume voi hotărî, ci cât de curând mă voi convinge pe mine însumi că trebuie să o fac.

20 noiembrie 1900

Către Londra, încă o dată, cu trenul.

21 noiembrie 1900

Mă aflu la Idmiston Villas şi aici am găsit o scrisoare din partea lui Alley, asistentul lui Nikola Tesla. Urmează transcrierea acesteia, mai jos.

27 septembrie 1900

Domnule Angier,

Nu cred că aţi auzit, dar Nikola Tesla a plecat deja din Colorado şi se zvoneşte că şi-a mutat afacerile în est, probabil la New York sau New Jersey. Laboratorul său de aici a fost confiscat de creditori şi se caută momentan cumpărători. Am fost abandonat, cu datorii care nu mi-au fost plătite de mai mult de o lună.

Trebuie să ştiţi, oricum, că în unele privinţe Nikola Tesla este un om de onoare şi înainte ca activitatea noastră aici să se încheie, echipamentul dumneavoastră a fost îmbarcat cu instrucţiuni cu tot şi trimis către atelierul dumneavoastră.

Odată ce aparatul va fi asamblat (am scris eu însumi instrucţiunile de asamblare), veţi vedea că funcţionează perfect şi exact cum s-a convenit în specificaţiile tehnice. Echipamentul se autoreglează şi poate continua să funcţioneze fără ajustări sau reparaţii pentru mulţi ani. Tot ce trebuie să faceţi este să-l menţineţi curat, să lustruiţi contactele electrice dacă vor deveni mate şi să vă asiguraţi că nicio defecţiune materială nu rămâne nereparată. (Domnul Tesla a inclus şi un set de piese de schimb pentru acele elemente care, în mod obişnuit, presupun înlocuirea. Toate celelalte părţi, precum stâlpii din lemn, pot fi înlocuite prin metode obişnuite.)

Ar fi, bineînţeles, fascinant să aflu ce iluzii efectuaţi cu această invenţie extraordinară pentru că sunt, după cum ştiţi, unul dintre cei mai mari admiratori ai dumneavoastră. Chiar dacă nu aţi fost aici să vedeţi cu propriii dumneavoastră ochi, pot să depun mărturie că Snowshoes (numele puiului de pisică) a fost transferat în siguranţă de câteva ori cu ajutorul acestui echipament, dar s-a întors în familia noastră ca animal domestic.

Vreau să adaug o concluzie, domnule, că am fost onorat să joc un rol, indiferent cât de mic, în construirea acestui aparat pentru dumneavoastră.

Al dumneavoastră, sincer,
Fareham K. Alley, Dip. Eng.

P.S. Aţi fost o dată destul de amabil să-mi admiraţi şi să pretindeţi că aţi fost păcălit de micile trucuri pe care am îndrăznit să vi le prezint. Din moment ce mi-aţi cerut o explicaţie, probabil aţi vrea să ştiţi că mica mea iluzie cu cinci cărţi de joc şi dolarii de argint care dispăreau a fost realizată printr-o combinaţie de palmare clasică şi forţare a cărţii. Am fost foarte recunoscător pentru reacţia dumneavoastră la acest truc şi aş fi încântat să vă trimit instrucţiunile detaliate despre fiecare mişcare în parte, dacă veţi dori.

F.K.A.

Imediat ce am citit scrisoarea, m-am grăbit să ajung la atelier. I-am întrebat pe vecinii de acolo dacă fusese livrat în ultima vreme un colet de mari dimensiuni, dar nu ştiau nimic.

22 noiembrie 1900

I-am arătat Juliei scrisoarea de la Alley în această dimineaţă, aproape uitând că nu-i spusesem încă despre recenta mea călătorie în SUA şi despre scopul ei. Bineînţeles că i-am trezit curiozitatea şi a trebuit să-i explic.

— Aşadar, acolo s-au dus toţi banii tăi?

— Da.

— Şi Tesla se pare că a dispărut, iar noi nu avem decât această scrisoare?

Am asigurat-o că Alley era de încredere şi am subliniat că scrisese acest bilet fără ca eu să-i fi solicitat asta.

Un timp, am discutat despre ce ar fi putut să i se întâmple coletului în drum spre mine, unde ar putea fi şi cum l-am putea recupera.

Apoi, Julia a spus:

— Ce este atât de deosebit la această iluzie?

— Nu iluzia în sine e deosebită. Este vorba despre metoda prin care este realizată.

— Domnul Borden are de-a face cu asta?

— Văd că nu ai uitat de domnul Borden.

— Dragul meu, Alfred Borden a fost cel care a aruncat prima săgeată între noi. Am avut mulţi ani în care să reflectez şi mi-am dat seama că totul s-a stricat între noi din ziua în care m-a atacat. Au început să-i curgă lacrimi din ochi, făcându-i să strălucească îndureraţi, dar vorbea cu o furie potolită şi fără urmă de autocompătimire. Dacă nu m-ar fi rănit şi nu aş fi pierdut primul nostru copil, nici consecinţele, în care am simţit un mare gol deschizându-se între noi, nu ar fi apărut. Neliniştea ta a început atunci. Chiar şi dragii noştri copii care au urmat nu au putut compensa cruzimea şi prostia a ceea ce a făcut Borden în acea zi, iar faptul că vrajba dintre voi continuă este o dovadă a jignirii pe care trebuie să o resimţi şi azi.

— Nu am vorbit niciodată cu tine despre asta, am spus. De unde ştii?

— Pentru că nu sunt proastă, Rupert şi am văzut remarcile ocazionale din revistele de specialitate. Nu ştiam că ea continuase să se aboneze la ele. Încă eşti primul pe lista priorităţilor mele, a spus ea. Mă întreb doar de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre aceste atacuri.

— Pentru că îmi este, cred, ruşine de această vrajbă.

— Dar el este agresorul!

— Iar eu a trebuit să mă apăr, am răspuns.

I-am povestit despre investigaţiile asupra trecutului său şi despre încercările de a descoperi cum îşi realiza iluzia. Apoi i-am descris speranţele pe care le aveam faţă de echipamentul construit de Tesla.

— Borden se bazează pe un truc standard de scenă, i-am explicat. Foloseşte dulapuri, lumini şi machiaj, şi când se transferă dintr-o parte în alta a scenei, o face pe furiş. El intră într-un aparat, dar iese din altul. Trucul e extraordinar realizat, însă misterul nu numai că este ascuns de recuzită, dar este şi banalizat de ea. Frumuseţea echipamentului construit de Tesla este că trucul poate fi executat în aer liber, iar materializarea nu foloseşte deloc recuzita! Dacă funcţionează, mă voi transfera instantaneu în orice loc vreau; în orice parte liberă a scenei, în sală, în faţa arenei, chiar şi într-un spaţiu neocupat, printre scaune! Oriunde, până la urmă, ca să produc cel mai mare impact asupra publicului.

— Vorbeşti ca şi când toate astea ar urma să se întâmple, a

spus Julia. Vrei să spui că încă îţi mai faci planuri?

— După cum spune Alley, aparatul a fost trimis… dar nu l-am primit încă!

Julia era publicul perfect pentru entuziasmul meu faţă de maşinăria lui Tesla şi mai mult de o oră am discutat toate posibilităţile pe care le aveam. Julia a identificat rapid esenţa: dacă aş fi executat această iluzie pe orice scenă, l-ar fi înfrânt pe Borden pentru totdeauna!

În cazul în care mai aveam dubii în legătură cu ceea ce urma să fac, Julia mi le-a înlăturat pentru totdeauna. Văzând-o atât de emoţionată, am început imediat să cercetăm programele companiilor de transport.

Am spus, mohorât, că mi-ar trebui câteva săptămâni să fac un tur pe la birourile numeroaselor agenţii de expediţie din Londra, încercând să localizez un pachet nelivrat. Dar Julia a replicat, în felul ei familiar de a tăia nodul gordian: de ce să nu ne începem cercetările cu Poşta? Aşa încât, două ore mai târziu, am localizat două lăzi mari adresate mie, aşteptând în siguranţă în camera cu colete nelivrate la destinaţie de la Biroul de Sortare din Mount Pleasant.

15 decembrie 1900

Cea mai mare parte din ultimele trei săptămâni am fost o întruchipare a frustrării, deoarece am aşteptat să-mi fie instalat curent electric la atelier. Eram ca un băieţel faţă de o jucărie cu care nu se poate juca. Aparatul lui Tesla a fost ridicat imediat de la Mount Pleasant, dar fără sursă de curent este nefolositor. Am citit de mii de ori instrucţiunile scrise de domnul Alley! Oricum, după sesizările mele frecvente şi după ameninţări, Compania de Electricitate londoneză a făcut, în sfârşit, ceea ce trebuia să facă.

De atunci, repet mereu, istovit psihic şi emoţional de cerinţele pe care mi le impune acest aparat extraordinar. Iată, fără o ordine anume, despre ce este vorba.

Se află în perfectă stare de funcţionare şi este proiectat într-un mod ingenios, astfel încât să se potrivească cu toate versiunile cunoscute în prezent de surse de energie electrică. Aceasta înseamnă că pot călători cu spectacolul meu chiar şi în Europa, în SUA şi (susţine Alley în instrucţiunile sale) în Orientul Îndepărtat.

Oricum, nu pot să-mi susţin spectacolul decât cu condiţia ca teatrele să aibă curent electric instalat. În viitor, va trebui să verific asta înainte să accept orice nou angajament, precum şi alte aspecte.

Portabilitatea. Ştiu că Tesla a făcut tot ce a putut. Dar echipamentul este al naibii de greu. De acum înainte, planificarea livrării, a despachetării şi a montării aparatului reprezintă o prioritate. Asta înseamnă, de exemplu, că simpla familiaritate a unei călătorii cu trenul la unul dintre spectacolele mele este un lucru care aparţine trecutului, cel puţin dacă vreau să execut iluzia lui Tesla.

Repetiţii tehnice. Aparatul trebuie să fie asamblat de două ori. O dată pentru testare în dimineaţa spectacolului, apoi, în timp ce cortina este lăsată şi un alt număr este în desfăşurare, pentru reprezentaţia propriu-zisă. Admirabilul domn Alley a inclus şi sugestii referitoare la modul în care poate fi transportat rapid şi fără zgomot, dar chiar şi aşa va fi o muncă dificilă. Va fi nevoie de multe repetiţii şi voi angaja mai mulţi asistenţi.

Planul general al teatrelor. Eu sau Adam Wilson va trebui să mergem în recunoaştere înainte de spectacol.

Camuflarea pe scenă. Este posibilă, dar în multe teatre acest lucru îi contrariază pe angajaţii din culise care, din anumite motive, cred că au dreptul automat de a li se dezvălui ceea ce se consideră a fi secrete profesionale. În acest caz, nici nu se pune problema ca alţii să vadă cum procedez. Din nou, va fi nevoie de mai multă muncă pregătitoare decât înainte.

Sigilarea aparatului după spectacol şi dezasamblarea în particular sunt, de asemenea, proceduri pline de riscuri. Nu pot accepta niciun angajament până când aceste proceduri nu sunt efectuate şi problemele ulterioare rezolvate.

Atâta pregătire specială! Oricum, planificarea atentă şi repetiţia se află la baza succesului magiei pe scenă şi nu sunt străin de niciuna dintre ele.

Un mic pas înainte. Toate iluziile de scenă sunt denumite după inventatorii lor şi astfel devin cunoscute în domeniu. Cele Trei Graţii, Decapitarea, Propaganda Cassadaga – iată trei iluzii de succes în acest moment în sălile de spectacol. Borden, în mod stupid, şi-a denumit versiunea de mâna a doua a trucului său Noul Om Transferat (nume pe care eu nu l-am utilizat niciodată, nici chiar atunci când i-am folosit metodele). După ce

m-am gândit, am hotărât să numesc invenţia lui Tesla Într-o Clipită şi sub acest nume va deveni cunoscută.

Profit, de asemenea, de această ocazie pentru a consemna că, de luna trecută, din 10 decembrie, Julia şi copiii s-au întors şi locuiesc împreună cu mine la Idmiston Villas. Vor vedea pentru prima oară Caldlow House când vom petrece vacanţa de Crăciun acolo.

LA CALDLOW HOUSE

29 decembrie 1900

Sunt un om fericit, deoarece am primit o a doua şansă. Nu pot suporta să mă gândesc la Crăciunurile trecute, când eram înstrăinat de familia mea, nici la faptul că aş putea să mai pierd cumva această bucurie.

De aceea, sunt ocupat pregătindu-mă pentru ceea ce urmează, pentru a evita ceea ce ar putea altfel să se întâmple. Spun asta cu o intenţionată neclaritate, deoarece am repetat deja Într-o Clipită de vreo două ori şi mi-am dat seama cum funcţionează şi trebuie să fiu circumspect cu secretul său, chiar şi aici.

Când copiii dorm, iar Julia mă încurajează să mă ocup de afaceri, mă concentrez asupra activităţilor cu privire la domeniu. Sunt hotărât să remediez neglijenţele pe care le-a permis fratele meu.

31 decembrie 1900

Scriu aceste cuvinte când secolul al nouăsprezecelea se apropie de sfârşit. Peste o oră voi coborî în salon, unde Julia şi copiii mă aşteaptă, şi împreună vom păşi în Noul An şi în Noul Secol. Este o noapte plină de urări de bine pentru viitor, cu amintiri inevitabile din trecut.

Deoarece caracterul secret nu-mi permite mai multe, trebuie să spun doar că lucrul pe care Hutton şi cu mine l-am făcut mai devreme în această seară trebuia făcut.

Ceea ce sunt pe cale să consemnez va fi scris de o mână tremurândă încă din cauza temerilor primitive care au apărut în sufletul meu. M-am gândit mult la ceea ce pot să notez din experienţa respectivă şi am hotărât că o descriere sinceră, simplă, a ceea ce s-a întâmplat este singura soluţie.

În această seară, puţin după asfinţit, în timp ce copiii se odihneau pentru a putea sta treji până mai târziu la intrarea în

noul secol, i-am spus Juliei ce intenţionam să fac şi am lăsat-o să mă aştepte în camera de zi.

L-am găsit pe Hutton, am plecat împreună de acasă şi am traversat East Lawn, spre capela familiei. Am transportat materialele cu un cărucior pe care îl folosesc uneori grădinarii. Aveam cu noi două felinare şi descuierea lacătului de la poartă a durat câteva minute; era înţepenit din cauza nefolosirii. Când s-a deschis poarta din lemn, Hutton şi-a exprimat sentimentul de nelinişte. Am simţit o solidaritate extraordinară cu el. Am spus:

— Hutton, nu mă aştept să mergi cu mine până la capăt. Poţi să rămâi aici, dacă vrei. Sau poţi să te întorci acasă şi voi continua singur.

— Nu, domnule, mi-a răspuns în stilul său sincer. Am fost de acord cu asta. Să fiu cinstit, nu aş intra singur acolo şi, îndrăznesc să spun, nici dumneavoastră. Dar, în afară de imaginaţia noastră, nu este nimic altceva de care să ne fie teamă.

Lăsând căruciorul la intrare, ne-am aventurat înăuntru. Ţineam felinarele ridicate, cât puteam întinde braţele. Grinzile de deasupra nu ne dezvăluiau prea multe, dar umbrele noastre uriaşe se proiectau pe pereţii din spate. Amintirea mea despre capelă era vagă, deoarece n-am fost înăuntru decât o singură dată, când eram doar un băieţel. Şirul scurt de trepte tăiate neregulat în piatră conducea în jos sub deal, iar la bază, unde se afla o a doua uşă, caverna se lărgea puţin. Uşa interioară era descuiată, dar înţepenită şi greu de urnit. Am împins-o cu greu şi am intrat în spaţiul de un întuneric abisal din spatele ei. Am putut simţi, mai degrabă decât să văd, cripta întinzându-se în faţa noastră. Felinarele noastre de-abia străpungeau bezna.

Era un miros înţepător în aer, atât de usturător, încât aproape că-i simţeam gustul. Am lăsat felinarul jos şi i-am potrivit fitilul, sperând să difuzeze un pic mai multă lumină. Intrarea noastră în acel loc eliberase un milion de particule de praf, care se învârteau în jurul nostru. Hutton vorbi în spatele meu, cu vocea amortizată de acustica sufocantă a încăperii subterane:

— Domnule, ar trebui să iau recuzita?

Am putut doar să-i intuiesc trăsăturile în lumina felinarului.

— Da, cred că da. Vrei să te ajut?

— Mai bine aţi aştepta la capătul scărilor, domnule.

A urcat repede treptele şi mi-am dat seama că vroia să

terminăm cât mai curând. În timp ce lumina se îndepărta, mă simţeam tot mai profund însingurat, vulnerabil la spaima copilărească de întuneric şi de moarte.

Aici, în acest loc, erau cei mai mulţi dintre strămoşii mei, aşezaţi pe lespezi, acum doar oase sau fragmente de oase, zăcând în sicrie şi linţolii, în praf şi haine zdrenţuite. Când am cercetat la lumina felinarului, am putut observa forme întunecate pe unele dintre lespezile mai apropiate. Undeva, dedesubt, în afara razei felinarului, am auzit zgomotul făcut de un şobolan. M-am mişcat spre dreapta, pipăind cu mâna, şi am simţit o lespede aproximativ la înălţimea mijlocului meu. Am simţit obiecte ascuţite, nedesluşite la atingere. Mirosul urât s-a intensificat imediat şi am simţit că mă sufoc. M-am îndepărtat, zărind resturile oribile ale ceea ce fusese odinioară o viaţă omenească. Am ridicat felinarul, forţându-mă să mă uit la ceea ce era acolo. Ştiam că realitatea nu avea cum să fie atât de neplăcută precum imaginaţia! Mi s-a părut că aceşti strămoşi morţi de mult fuseseră deranjaţi de sosirea mea şi îşi schimbau acum poziţiile, ridicând un cap sinistru sau o mână scheletică.

Una dintre aceste nişe de piatră adăpostea sicriul tatălui meu.

Eram sfâşiat de temeri. Vroiam să-l urmez pe Hutton deasupra, la aer, deşi ştiam că trebuia să mă afund mai departe în adâncurile criptei. Nu puteam face nicio mişcare, deoarece groaza mă ţintuia în locul unde stăteam. Sunt un om raţional care caută explicaţii şi salută metodele ştiinţifice; totuşi, în acele câteva secunde cât Hutton lipsea de lângă mine, eram chinuit de fantasme ilogice.

Apoi l-am auzit din nou pe trepte, aducând primul dintre sacii voluminoşi care conţineau recuzita. Eram bucuros să mă întorc şi să-l ajut, deşi părea capabil să se descurce singur. A trebuit să-mi pun jos felinarul ca să scoatem sacul pe uşă şi, deoarece Hutton îşi lăsase sursa lui de lumină la cărucior, lucram aproape în întuneric total. I-am spus:

— Îţi sunt profund recunoscător că eşti aici să mă ajuţi, Hutton.

— Îmi dau seama, stăpâne. Nu aş fi făcut treaba asta singur.

— Acum, hai să terminăm iute.

De această dată, ne-am întors la cărucior amândoi şi am târât al doilea sac.

Planul meu iniţial era să explorăm cripta în întregime, căutând

cel mai bun loc în care să depozităm materialele, dar acum, că mă aflam aici, îmi dispăruse orice dorinţă de a mai face acest lucru. Deoarece sursele noastre de lumină erau atât de slabe pentru a străpunge întunericul, ştiam că toată căutarea trebuia să fie făcută din aproape în aproape. Mă înfioram la gândul că trebuia să examinez toate acele nişe şi lespezi pe care le zărisem în treacăt. Erau în jurul meu pe ambele părţi şi caverna se întindea mult mai departe. Era plină de moarte, plină de morţi, sugerând sfârşitul, viaţa abandonată în ghearele şobolanilor.

— Vom lăsa aici sacii, am spus. Cât mai în interior posibil. Voi veni din nou mâine, pe zi. Cu o lumină mai bună.

— Înţeleg perfect, domnule.

Am mers împreună la peretele din stânga şi am localizat încă una dintre lespezi. Luându-mi curaj, am pipăit pe ea. Părea că nu era nimic important acolo, aşa încât, cu ajutorul lui Hutton, am ridicat cei doi saci cu materiale. După ce am făcut asta, şi fără a ne mai spune niciun alt cuvânt, ne-am întors în grabă la suprafaţă şi am trântit uşa după noi. M-am cutremurat.

În aerul rece al grădinii pe timp de noapte, Hutton şi cu mine ne-am strâns mâinile.

— Mulţumesc pentru ajutor, Hutton, am spus. Nu aveam nicio idee despre cum era acolo jos.

— Nici eu, stăpâne. Mai aveţi nevoie de mine în această seară?

Am stat puţin pe gânduri.

— Ai vrea să vii, împreună cu soţia, la mine şi la Lady Colderdale la miezul nopţii? Să trecem împreună în noul an?

— Mulţumesc, domnule. Sunt onorat de invitaţie.

Şi astfel s-a încheiat expediţia noastră. Hutton a tras căruciorul departe, spre magazia din grădină, şi am traversat East Lawn, apoi am ocolit casa către intrarea principală. Am venit direct în această cameră, să-mi scriu gândurile cât îmi sunt încă proaspete în memorie evenimentele.

Oricum, am avut altceva de făcut înainte de a începe. Când am intrat în încăpere, mi-am surprins imaginea în oglinda de la dulap şi m-am oprit să mă privesc.

Un praf alb şi gros era depus pe ghetele şi pe gleznele mele. Pânze de păianjen îmi atârnau pe umeri şi pe piept. Părul devenise încâlcit, acoperit de un strat gros de mizerie gri, şi

aceeaşi murdărie îmi acoperea faţa. Ochii, înroşiţi, se holbau de pe o mască înfricoşătoare în care se transformase faţa mea şi, pentru câteva momente, am stat acolo transfigurat de propria mea imagine. Mi se părea că fusesem transformat într-un mod hidos de vizita în mormântul familiei, că începusem să semăn cu cei din interiorul lui. Am alungat gândul împreună cu hainele murdare, m-am urcat în cada plină cu apă care mă aştepta şi m-am curăţat de mizerie.

Acum, această relatare a fost scrisă şi este aproape miezul nopţii. Este timpul să-mi văd de familie şi gospodărie pentru ceremonia simplă şi familiară care celebrează sfârşitul unui an şi, în acest caz, al unui secol, salutându-l pe următorul.

Secolul douăzeci este cel în care copiii mei se vor maturiza şi vor prospera, iar eu, aparţinând secolului trecut, va trebui să li-l cedez lor. Dar înainte să plec, intenţionez să-mi las amprenta.

1 ianuarie 1901

M-am întors în criptă şi am mutat materialele într-un loc mai bun. Hutton şi cu mine am pus nişte otravă pentru şobolani, dar în viitor va trebui să găsesc ceva mai sigur decât sacii din pânză pentru a-mi depozita recuzita.

IDMISTON VILLAS

15 ianuarie 1901

Hesketh Unwin mă informează că a primit trei angajamente pentru mine. Două dintre ele sunt deja confirmate, iar celălalt este condiţionat de includerea numărului Într-o Clipită (care acum este descris tentant în propunerea standard a lui Unwin). Am fost de acord, aşa că toate cele trei angajamente pot fi considerate sigure. Un total de trei sute cincizeci de guinee!

Ieri, aparatul Tesla a sosit din Derbyshire şi, cu asistenţa lui Adam Wilson, l-am despachetat şi montat imediat. După ceasul meu, a durat mai puţin de cincisprezece minute. Trebuie să fim siguri că facem asta în zece minute, când ne desfăşurăm activitatea într-un teatru. Foaia cu instrucţiuni de la domnul Alley susţine că, atunci când el şi Tesla îi testau portabilitatea, reuşeau să monteze toată maşinăria în mai puţin de douăsprezece minute.

Adam Wilson ştie secretul iluziei, aşa cum şi trebuie. Adam lucrează pentru mine de mai bine de cinci ani şi cred că pot avea încredere în el. Pentru a fi cât se poate de sigur, i-am oferit

un bonus de confidenţialitate de zece lire, care să fie plătit într-un fond de depozit pe numele lui, după fiecare spectacol de succes. El şi Gertrude aşteaptă al doilea copil.

Am adăugat mai multe eforturi la prezentarea de scenă a numărului Într-o Clipită, precum şi la repetiţiile câtorva dintre celelalte iluzii ale mele. Deoarece au trecut câteva luni de la ultima mea apariţie în public, sunt un pic agitat. Mărturisesc că am început o astfel de muncă de rutină fără entuziasm, dar odată ce am organizat-o, am început să mă simt mai bine.

2 februarie 1901

În această seară, am avut un spectacol la Finsbury Park Empire, dar nu a cuprins Într-o Clipită. Am acceptat propunerea ca un mod de a încerca apele, pentru a experimenta din nou sentimentul de a interpreta în faţa unui public viu.

Versiunea mea a Pianului care dispare a mers extraordinar de bine şi am fost aplaudat îndelung şi puternic; dar la finalul numărului m-am simţit frustrat şi nesatisfăcut.

Tânjeam să pun în scenă iluzia lui Tesla.

14 februarie 1901

Am repetat Într-o Clipită de două ori ieri şi o voi repeta şi mâine de două ori! O voi executa sâmbătă seara la Trocadero, în Holloway Road, apoi cel puţin o dată în săptămâna următoare. Cred că, dacă o pot pune în scenă destul de des, repetiţiile suplimentare nu vor mai fi necesare.

Tesla mă avertizase că ar putea apărea efecte ulterioare şi acestea riscă să fie chiar grave. Utilizarea aparatului nu este o procedură simplă. De fiecare dată când trec prin el, sufăr.

În primul rând, e vorba de durerea fizică. Trupul meu este rupt în bucăţi, dezasamblat. Fiecare particulă din mine este aruncată, devenind una cu eterul, într-o fracţiune de secundă, o fracţiune atât de mică încât nu poate fi măsurată corpul meu este transformat în unde electrice. Este difuzat prin spaţiu şi reasamblat în locul desemnat.

Trosc! Sunt rupt în bucăţi! Trosc! Sunt apoi reconstruit!

Este un şoc violent care explodează în fiecare parte a corpului meu, în toare direcţiile. Imaginaţi-vă o bară de oţel izbind în palma dumneavoastră. Acum, imaginaţi-vă că alte zece sau douăzeci izbesc în acelaşi loc, din unghiuri diferite. Mai multă intensitate pe degete, pe încheieturi. Încă o sută lovesc dosul

mâinii. Vârfurile degetelor. Fiecare unghie. Mai multe explodează din interiorul corpului. Acum imaginaţi-vă că durerea se extinde în întregul trup, în interior şi exterior.

Trosc!

O miime de secundă de agonie totală!

Aşa se resimte.

Totuşi, am ajuns la locul desemnat, dar sunt exact cum eram înainte de acea fracţiune de secundă. Sunt în întregime eu însumi, identic, dar sunt sub şocul unei dureri cumplite.

Prima dată când am folosit aparatul Tesla, în subsolul de la Caldlow House, fără niciun avertisment a ceea ce urma să experimentez, am leşinat pe podea, crezând că am murit. Nu părea posibil ca inima, creierul să fi putut supravieţui unei astfel de explozii de durere. Nu mai aveam niciun gând, nicio reacţie emoţională. Părea ca şi când murisem şi mă comportam ca şi când eram mort.

Când m-am prăbuşit, Julia, care bineînţeles îmi era alături, a alergat spre mine. Prima mea amintire lucidă din lumea de după moarte era aceea a mâinilor ei blânde care mă palpau pe sub cămaşă, să caute un semn de viaţă. Am deschis ochii, şocat şi uimit, fericit dincolo de cuvinte că era lângă mine şi-i simţeam tandreţea. Imediat m-am ridicat pentru a o asigura că eram bine, ca s-o ţin în braţe şi s-o sărut; să fiu eu însumi încă o dată.

Adevărat, recuperarea fizică după această experienţă brutală este în sine rapidă, dar consecinţele la nivel psihic sunt formidabile.

În ziua primului test în Derbyshire, m-am forţat să repet încercarea după-amiază, dar, drept rezultat, am fost aruncat în cel mai adânc întuneric pentru cea mai mare parte din perioada Crăciunului. Am murit de două ori. Am devenit un mort viu, un suflet blestemat.

Ieri, aici în Londra, în strălucirea electrică şi familiaritatea atelierului meu, cu echipamentul Tesla reasamblat, am simţit că trebuia să mai fac două repetiţii. Sunt un artist, un profesionist. Trebuie să creez o imagine a ceea ce fac, să-i dau strălucire şi formă. Trebuie să mă proiectez în sala de spectacol într-o clipită, iar în momentul apariţiei trebuie să par a fi un magician care a realizat cu succes imposibilul.

Să cad în genunchi, ca şi când aş fi fost retezat cu securea, este în afara oricărei discuţii! Să dezvălui chiar şi un crâmpei din

miimea de secundă de agonie pe care am îndurat-o ar fi de asemenea, de neconceput. Ideea este că trebuie să transmit un dublu nivel de subterfugiu. Un magician, de obicei, dezvăluie un efect care este „imposibil”: un pian pare că dispare, o minge de biliard reapare în chip magic, o doamnă trece printr-o oglindă. Publicul ştie, bineînţeles, că imposibilul nu a devenit posibil.

Într-o Clipită, prin metoda ştiinţifică, de fapt reuşeşte ceea ce până acum era imposibil. Ceea ce vede publicul este, de fapt, exact ce s-a întâmplat! Dar nu pot permite ca acest lucru să fie cunoscut vreodată, deoarece în acest caz ştiinţa a înlocuit magia. Trebuie, cu mare artă, să fac miracolul meu mai puţin miraculos. Trebuie să apar ca şi când *nu* aş fi fost dezintegrat şi reasamblat.

Aşa că am învăţat cum să mă pregătesc împotriva durerii, cum să reacţionez la durere fără să îngenunchez, cum să pot înainta cu braţele ridicate şi un zâmbet strălucitor, pentru a-mi face reverenţa şi a primi aplauzele. Pentru a păcăli publicul suficient, dar nu prea mult.

Scriu acum despre ce s-a întâmplat ieri deoarece seara trecută, când m-am întors acasă, eram prea disperat să mă mai gândesc să consemnez ce s-a petrecut. Acum este după-amiază şi sunt, mai mult sau mai puţin, eu însumi din nou, dar deja perspectiva a încă două repetiţii mâine este descurajantă şi mă deprimă.

16 februarie 1901

Sunt agitat în legătură cu spectacolul de diseară de la Trocadero. Am petrecut dimineaţa la teatru, pregătind aparatul, testându-l, demontându-l, apoi încuindu-l din nou, în siguranţă, în cutiile sale.

După aceea, cum am anticipat, au urmat negocierile prelungite cu recuziterii, ostili intenţiilor mele de a pune un paravan pe scenă. În final, o tranzacţie financiară directă a rezolvat problema, iar dorinţa mea a triumfat, dar a însemnat o pierdere mare din venitul alocat pentru spectacol. Această iluzie este în mod clar deosebită, dacă pot cere pentru ea onorarii mult mai mari decât tot ceea ce am cerut înainte. Multe depind de spectacolul din seara aceasta.

Acum am o oră sau două libere, înainte să mă întorc la Holloway Road. Intenţionez să-mi petrec puţin timp cu Julia şi

copiii şi să încerc apoi să trag un pui de somn. Sunt însă atât de înflăcărat, încât somnul este foarte departe.

17 februarie 1901

Seara trecută, am traversat în siguranţă eterul de pe scena de la Trocadero până în loja regală. Echipamentul a funcţionat perfect. Dar publicul nu a aplaudat, pentru că nu a văzut ce se întâmplase! Când au izbucnit, în sfârşit, aplauzele au fost mai mult de uimire decât de entuziasm.

Trucul are nevoie de o construcţie mai laborioasă, de un sentiment al pericolului mai mare. Iar momentul apariţiei trebuie scos în evidenţă cu ajutorul reflectoarelor, pentru a atrage atenţia asupra locului în care mă aflu când mă materializez. Am vorbit cu Adam despre asta şi el sugerează, în mod ingenios, că aş putea să trag un fir electric de la aparat, astfel încât grija aprinderii luminilor să nu fie lăsată în seama recuziterilor de pe scenă. Magia se îmbunătăţeşte mereu.

Vom juca din nou marţi, la acelaşi teatru.

Am lăsat partea cea mai bună pentru final… Am reuşit să ascund complet şocul impactului asupra mea. Atât Julia, care a văzut spectacolul din public, cât şi Adam, care privea din culise printr-o mică fantă în paravan, au observat că revenirea mea a fost aproape ireproşabilă. În acest caz, este în avantajul meu că publicul nu a fost perfect atent, deoarece numai ei doi au observat singura slăbiciune care a apărut (am făcut un pas înapoi).

În ceea ce mă priveşte, pot spune că lucrul cu aparatul, care a însemnat iniţial un şoc teribil, nu mai este nici pe departe atât de groaznic precum era înainte. Şi a început să se îmbunătăţească de fiecare dată când îl încerc. Prevăd că într-o lună sau cam aşa ceva, voi reuşi să-i suport efectele fără a lăsa nimic să transpară.

Consemnez, de asemenea, că starea de spirit sumbră care mă cuprinde după transfer este mult mai diminuată decât după primele încercări.

ÎN DERBYSHIRE

23 februarie 1901

Spectacolul meu de marţi, mult perfecţionat după lecţiile sfârşitului de săptămână, mi-a adus o cronică apreciativă în *The Stage* – un rezultat mai favorabil decât mi-aş fi imaginat! Ieri, în

tren, eu şi Julia ne-am citit articolul unul altuia, mândrindu-ne cu efectul indiscutabil pe care îl va avea asupra carierei mele. În timpul exilului nostru temporar aici, în Derbyshire, nu vom putea afla rezultatele reale până ce nu ne vom întoarce în Londra, la începutul săptămânii viitoare, când ne vom termina treburile aici. Pot aştepta încântat. Copiii sunt cu noi; vremea este rece şi senină, iar ţinutul mlăştinos ne încântă prin culorile sale pastelate.

Simt că, în sfârşit, am ajuns la apogeul carierei mele.

ÎN LONDRA

2 martie 1901

Am un număr fără precedent, de *treizeci şi cinci* de angajamente confirmate în agendă, acceptate pentru următoarele patru luni. Trei dintre acestea sunt pentru spectacole purtând numele meu de scenă, iar unul se numeşte *Marele Danton vă binedispune;* în şaptesprezece teatre voi fi în fruntea afişului; restul apariţiilor compensează în privinţa banilor ceea ce nu oferă din punct de vedere al faimei.

Cu această varietate de alegere, am putut solicita detalii ale specificaţiilor tehnice din culise înainte de a accepta, iar chestiunea cu paravanul pe care îl vreau pe scenă nu a mai ridicat nicio problemă. Am introdus o prevedere standard în contract, prin care mi se oferă un plan detaliat al sălii, precum şi promisiuni ferme în legătură cu stabilitatea şi siguranţa reţelelor electrice. În două cazuri, conducerea teatrelor era atât de nerăbdătoare să mă atragă spre sălile lor, încât au garantat că-şi vor instala curent electric special pentru spectacolul meu.

Voi străbate ţara. Brighton, Exeter, Kidderminster, Portsmouth, Ayr, Folkestone, Manchester, Sheffield, Aberystwyth, York, toate acestea şi multe altele mă vor aclama în primul meu turneu, precum şi capitala însăşi, unde am câteva programări.

În ciuda călătoriei (pe care o voi face în trenuri şi vagoane clasa întâi plătite de alţii), programul este relativ aerisit şi, în timp ce micul meu turneu va traversa ţara, vom avea ocazii dese să facem vizitele necesare la Caldlow House.

Agentul deja vorbeşte de turnee în străinătate, cu încă o deplasare în SUA în perspectivă. (Vor exista ceva probleme aici, dar niciuna nu poate depăşi isteţimea unui magician aflat la

apogeul carierei!)

Totul este extrem de mulţumitor şi sper că voi fi iertat că notez acest lucru cu o nedisimulată satisfacţie de sine.

ÎN SOUTHAMPTON

10 iulie 1901

Mă aflu la mijlocul săptămânii de spectacole de la Duchess Theatre, din Southampton. Julia a venit să mă viziteze ieri, aducând cu ea, la sugestia mea, servieta cu hârtii şi documente şi, din moment ce am acces la acest jurnal, mi se pare un moment bun să fac una dintre însemnările mele periodice.

Revizuiesc şi repet permanent Într-o Clipită de câteva luni şi acum este, mai mult sau mai puţin, un număr aproape perfect. Toate speranţele mele anterioare în ceea ce priveşte acest truc s-au materializat. Pot trece prin eter fără să înregistrez vreo reacţie la traumele fizice pe care le îndur. Tranziţia este uşoară şi rapidă, iar din punctul de vedere al publicului, imposibil de explicat.

Nici efectele ulterioare la nivel psihic, deranjante la început, nu mai reprezintă o problemă. Nu mai sufăr de depresii sau neîncredere în mine. Dimpotrivă (şi nu mărturisesc asta nimănui şi nu notez nicăieri decât în acest jurnal secret care stă încuiat), transferul trupului meu a devenit o plăcere de care sunt aproape dependent. La început, am fost descurajat de perspectiva morţii, de a trăi viaţa de după, dar acum experimentez în fiecare seară transferul ca pe o reînnoire în profunzime a sinelui. În primele zile eram îngrijorat că trebuie să execut numărul de multe ori pentru a mă menţine în formă, dar acum, imediat ce am încheiat un spectacol, de-abia îl aştept pe următorul.

Acum trei săptămâni, în timpul unei pauze temporare în şirul angajamentelor, am scos echipamentul Tesla în atelier şi am refăcut numărul. Nu pentru a încerca noi tehnici, nici pentru a le perfecţiona pe cele existente, ci pur şi simplu pentru plăcerea fizică a experimentului.

Distrugerea reziduurilor produse la fiecare spectacol reprezintă încă o problemă, dar după toate aceste săptămâni, am dezvoltat câteva rutine, astfel încât treaba este făcută cu un minimum de agitaţie.

Cele mai multe dintre îmbunătăţirile pe care le-am realizat au

fost în ceea ce priveşte tehnica de execuţie. Greşeala mea, la început, era să cred că splendoarea extraordinară a efectului va fi suficientă ca să orbească publicul. Ceea ce neglijam era una dintre cele mai vechi axiome ale magiei, că miracolul trucului trebuie să fie expus clar în prezentare. Publicul nu este uşor de păcălit, aşa că un magician trebuie să incite interesul, să-l menţină, apoi să înşele orice aşteptare realizând aparent imposibilul.

Adăugând aparatului Tesla câteva efecte şi tehnici magice obişnuite (multe dintre ele familiare iluzioniştilor de profesie), prezentarea numărului devine terifiantă şi, în cele din urmă, derutantă. Nu folosesc toate efectele la fiecare spectacol şi, intenţionat, variez reprezentaţia pentru a menţine un nivel de noutate şi pentru a-i induce în eroare pe rivalii mei. Dar iată câteva metode pe care le folosesc ca să îmi păcălesc spectatorii.

Permit inspectarea aparatului înainte de a fi folosit şi, în unele ocazii şi la unele teatre, *după* ce a fost folosit.

Invit, ocazional, un grup de martori din public pe scenă.

Reuşesc să prezint un obiect personal, primit anterior de la un spectator şi identificabil de public, după ce l-am luat cu mine pe parcursul transferului.

Permit să fiu marcat cu făină sau cretă sau ceva asemănător, astfel încât atunci când reapar, în locul pe care l-am ales, publicul să se poată convinge că sunt, fără nicio îndoială, acelaşi om care înainte se aflase pe scenă.

Mă proiectez în diverse colţuri ale teatrului, pe de o parte în funcţie de planul fizic al clădirii, pe de alta de nivelul efectului pe care vreau să-l ating. Pot ajunge imediat în centrul sau în spatele sălii, la balcoane sau într-una dintre loje.

Pot stabili să fiu transferat lângă piese de recuzită de pe scenă, plasate la vedere în acest scop. Uneori, de exemplu, mă materializez într-o plasă imensă care se leagănă goală, prinsă de tavanul sălii, pe toată durata spectacolului. Un alt efect popular este să mă proiectez într-o cutie sau o ladă sigilată, aşezată în văzul publicului şi înconjurată de un grup de spectatori, astfel încât să fie siguri că n-am putut intra printr-o uşă sau trapă ascunse.

Oricum, această libertate m-a făcut cam neglijent, într-o

seară, dintr-o fantezie, m-am proiectat într-un acvariu cu apă aşezat pe scenă. Aceasta a fost o greşeală gravă, deoarece am comis păcatul capital al unui magician... nu repetasem efectul şi l-am lăsat în mare parte la voia întâmplării. Deşi apariţia mea acvatică senzaţională şi explozivă a ridicat publicul în picioare de emoţie, în acelaşi timp aproape ca m-a ucis. Plămânii mi s-au umplut pe loc cu apă şi, în câteva secunde, mă zbăteam să rămân în viaţă. Doar intervenţia rapidă a lui Adam Wilson m-a salvat de la moarte. A fost o reamintire groaznică a unuia dintre atacurile lui Borden asupra mea.

După această experienţă neplăcută de rematerializare, dacă sunt tentat să încerc un efect nou, repet înainte până în cele mai mici detalii.

Bineînţeles, spectacolul meu este format în principal din iluzii convenţionale. Am un repertoriu imens de trucuri şi, ori de câte ori am deschiderea la un teatru nou, îmi schimb programul. Prezint întotdeauna un spectacol variat, începând cu una dintre prestidigitaţiile cunoscute, precum Cupe şi Mingi sau Sticlele de vin misterioase. Urmează apoi câteva trucuri cu cărţi de joc, apoi efectuez o serie de iluzii cu mătăsuri, steaguri, flori din hârtie sau batiste. Ajung la punctul culminant al reprezentaţiei prin două sau trei numere cu mese, dulapuri şi oglinzi, folosind frecvent voluntari din public. Într-o Clipită încheie, invariabil, spectacolul.

ÎN DERBYSHIRE

14 iunie 1902

Sunt mai ocupat ca niciodată. Am avut turneul britanic în august-octombrie 1901. A urmat o altă excursie în SUA din noiembrie anul trecut până în februarie anul acesta. Până în luna mai am fost în Europa şi în prezent sunt angajat pentru un turneu extins în teatrele britanice, de această dată concentrându-mă asupra acelora aflate în staţiuni de la mare.

Planuri pentru viitor:

Intenţionez să iau o pauză lungă şi să petrec cât mai mult timp alături de familie. Cea mai mare parte din luna septembrie este liberă în acest scop, ca şi prima parte din octombrie.

În timp ce mă aflam în SUA, am încercat să-l găsesc pe Nikola Tesla. Am anumite întrebări despre aparatul său şi sugestii pentru a-i îmbunătăţi performanţele. De asemenea, eram sigur

că ar fi fost interesat să ştie cât de bine mă slujise dispozitivul lui până acum. Oricum, Tesla dispăruse. Se zvoneşte că ar fi falimentar şi se ascunde de creditori.

ÎN LONDRA

3 septembrie 1902

O revelaţie spectaculoasă!

Ieri-seară devreme, în timp ce mă odihneam între spectacole, la Daly's Theatre în Islington un bărbat a venit la intrarea actorilor, să mă vadă. Când i-am văzut cartea de vizită, i-am transmis să vină imediat la cabina mea. Era domnul Arthur Koenig, tânărul ziarist de la *Evening Star* care-mi dăduse atâtea informaţii despre Borden. Nu am fost surprins să aflu că domnul Koenig ocupă acum funcţia de redactor adjunct al ziarului. Anii i-au adăugat câteva fire de păr alb în perciunii care-i împodobesc faţa şi câţiva centimetri în plus în circumferinţa abdomenului. A intrat cordial, mi-a strâns mâna şi m-a cuprins pe după umeri.

— Tocmai v-am urmărit spectacolul de la matineu, domnule Danton! Felicitările mele sincere. Măcar o dată, criticile de specialitate fac dreptate unui spectacol de varieteu. Mărturisesc faptul că am fost uimit şi amuzat în egală măsură.

— Sunt încântat să aud asta, am spus şi i-am făcut semn menajerei să-i toarne un păhărel de whisky. Când a terminat, am rugat-o să ne lase singuri şi să se întoarcă peste cincisprezece minute.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule! a spus Koenig, ridicându-şi paharul. Sau ar trebui să folosesc formula *my Lord?*

M-am uitat la el cu surprindere.

— De unde dracu' ştiţi despre asta?

— De ce credeţi că nu ar trebui să ştiu? Veştile despre moartea fratelui dumneavoastră au ajuns în presă în felul obişnuit şi au fost prezentate corect.

— Am văzut acele articole. Niciunul dintre ele nu-mi menţiona numele.

— Cred că asta poate fi doar din cauză că puţini din Fleet Street vă ştiu altfel decât după pseudonimul de scenă. Dar un admirator adevărat a făcut legătura imediat între dumneavoastră şi Henry Angier.

— Nu vă scapă nimic, nu-i aşa? am spus cu o admiraţie plină de invidie.

— Nu o astfel de informaţie, domnule. Nu vă faceţi griji, secretul dumneavoastră e în siguranţă cu mine. Presupun că *este* un secret?

— Întotdeauna am ţinut cele două aspecte ale vieţii mele separate. În acest sens, este un secret şi aş fi bucuros dacă l-aţi considera ca atare.

— Aveţi cuvântul meu, *my Lord.* Vă sunt recunoscător că sunteţi sincer cu mine. Ştiu că secretele sunt esenţa muncii dumneavoastră şi nu doresc nici să le descopăr, nici să le expun.

— Nu s-a întâmplat aşa întotdeauna, am subliniat. Când ne-am întâlnit ultima oară…

— Domnul Borden, da, într-adevăr. Acesta este, recunosc, un caz uşor diferit. Simţeam că mă *stimula* taina lui.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Da, domnule, cred că ştiţi.

— Spuneţi-mi, domnule Koenig, mi-aţi văzut spectacolul de azi; ce credeţi despre numărul din final?

— Aţi perfecţionat ceea ce domnul Borden abia a schiţat.

Aceasta era o muzică suavă pentru urechile mele, dar l-am întrebat:

— Vrei să spui că ai fost nedumerit de iluzie, dar nu te simţi cucerit de ea, nu-i aşa?

— Nu. Sensul misterului pe care îl provocaţi este unul pe care-l consider familiar. Când priveşti un maestru iluzionist la lucru eşti curios cu privire la modul în care a realizat magia, dar îţi dai seama, de asemenea, de marea dezamăgire care ar urma dacă ţi-ar fi oferită o explicaţie.

Zâmbi în timp ce vorbea, apoi sorbi în tăcere din whisky.

— Pot să vă întreb cărui fapt îţi datorez plăcerea acestei vizite?

— Am venit să-mi cer scuze în chestiunea referitoare la domnul Borden, rivalul dumneavoastră. Recunosc că teoriile mele despre el erau eronate, în timp ce părerea dumneavoastră, directă şi simplă, a fost corectă.

— Nu vă înţeleg, am spus.

— Când am venit să vă văd mai de mult, vă amintiţi că aveam o teorie bombastică despre domnul Borden, că executa o magie mai bună decât tot ce existase înainte.

— Îmi amintesc, am spus. M-aţi convins cu inteligenţă de

acest lucru. V-am fost recunoscător...

— Dumneavoastră, oricum, aţi avut o explicaţie mai clară. Borden nu este unul, ci doi, aţi spus dumneavoastră. Gemeni. Gemeni identici, care se substituie unul pe altul.

— Dar aţi demonstrat...

— Aţi avut dreptate, domnule! Numărul domnului Borden se bazează, până la urmă, pe gemeni. Alfred Borden este un nume combinat din două: Albert şi Frederick, fraţi gemeni, care apar pe scenă ca unul singur.

— Nu este adevărat!

— Dar era propria dumneavoastră teorie!

— În lipsa alteia mai bune, am explicat. Dar mi-aţi deschis ochii rapid. Aveai dovezi...

— Multe dintre ele s-au dovedit a fi circumstanţiale, restul au fost falsificate. Eram un reporter tânăr, incomplet pregătit în profesia mea. De atunci, am învăţat să verific datele, să le reverific şi să le mai verific încă o dată.

— Dar am cercetat problema eu însumi, am spus. Am cercetat înregistrările de la spital ale naşterii sale, registrul de la şcoala în care a învăţat...

— Falsificate cu mult înainte, domnule Angier. S-a uitat la mine întrebător, ca şi cum vroia să fie sigur că mi se adresa corect. Am dat din cap şi el a continuat: Bordenii şi-au croit viaţa în jurul acestei iluzii. Nimic în legătură cu ei nu poate fi crezut ca atare.

— Am investigat cu cea mai mare atenţie, am insistat eu. Am aflat că sunt doi fraţi cu aceste nume, însă unul este cu doi ani mai mic decât celălalt!

— Printr-o coincidenţă, amândoi născuţi în mai, din câte îmi amintesc. Nu este mare greutate să schimbi înregistrarea unei naşteri din 8 mai 1856 în 18 mai 1858.

— Există o fotografie a celor doi fraţi împreună!

— Da, una pe care o găseşti foarte uşor! Trebuie să fi fost lăsată ca să distragă atenţia, pentru ca unii ca dumneavoastră sau ca mine să se împotmolească. Aşa cum am şi făcut.

— Dar cei doi fraţi nu semănau deloc. Am văzut portretul cu ochii mei.

— Şi eu. Chiar am o copie la mine, la birou. Diferenţa dintre trăsăturile lor faciale este remarcabilă. Dar, cu siguranţă, dintre toţi oamenii, dumneavoastră înţelegeţi cel mai bine utilizarea

machiajului pentru a induce în eroare.
Eram consternat de aceste veşti şi priveam în podea, incapabil să gândesc limpede.
— Enervant şi stimulant, nu-i aşa? a spus Koenig. Probabil că şi dumneavoastră simţiţi la fel. Am fost amândoi traşi pe sfoară de acest truc.
— Sunteţi sigur de asta? am întrebat. Perfect sigur? De exemplu, i-aţi văzut pe cei doi fraţi împreună?
— Acest fapt stă la baza certitudinii mele. Doar o dată, şi atunci rapid, s-au întâlnit în prezenţa mea.
— Îi urmăreaţi?
— Îl urmăream pe unul dintre ei, m-a corectat Koenig. L-am urmărit pe domnul Borden plecând de acasă într-o seară, în august. Mergea singur prin Regents Park, aparent plimbându-se liniştit. Îl urmăream de la o distanţă de aproximativ o sută de metri. În timp ce mergea pe Inner Circle, un bărbat s-a apropiat de el din sens opus. Când s-au întâlnit, s-au oprit timp de trei secunde şi au vorbit. Apoi şi-au continuat drumul. Acum, totuşi, Borden ducea în mână o geantă mică din piele. Bărbatul cu care vorbise a trecut în curând pe lângă mine şi atunci am putut vedea semăna perfect cu Borden.
Îl priveam pe Koenig gânditor.
— De unde ştiţi...? am întrebat analizând cu atenţie posibilitatea unei erori. De unde ştiţi că omul care a continuat să se plimbe, acum ducând geanta, nu era cel care vorbise cu Borden? Putea, pur şi simplu să se întoarcă pe drumul pe care venise. Şi dacă ar fi fost aşa, nu ar fi putut fi Borden cel care a trecut pe lângă dumneavoastră?
— Ştiu ce am văzut, domnul meu. Purtau haine diferite, probabil din motive de subterfugiu, dar acest lucru a făcut posibilă distingerea lor. S-au întâlnit, au trecut mai departe, erau identici.
Mintea mea lucra febril. Mă gândeam cu iuţeală la tehnicile montării unui spectacol de magie. Dacă era adevărat că erau gemeni, atunci ambii fraţi ar fi trebuit să fie prezenţi la fiecare reprezentaţie. Aceasta ar însemna că personalul din culise ar cunoaşte, în mod automat, secretul. Deja ştiam că Borden nu camufla scena şi că tot timpul diverşi oameni se perindă prin culise în timpul spectacolului său, văzând prea mult pentru binele lor. Tot timpul cât interpretasem iluzia schimbării cu o

dublură, eram conştient de asta. Dar secretul lui Borden, dacă era să-l cred pe Koenig, rămăsese intact de atâţia ani. Dacă numărul lui se baza pe gemeni identici, nu ar fi răsuflat oare secretul cu ani în urmă?

Dar altfel, care să fie explicaţia? Se putea ca taina să fie menţinută atât înainte, cât şi după spectacol. Că Borden-1, să zicem aşa, ar veni la teatru cu recuzita sa şi cu Borden-2 deja ascuns într-una din piese. Borden-2 şi-ar face apariţia cum se cuvine în spectacol, în timp ce Borden-1 s-ar ascunde în materialele de recuzită de pe scenă.

Era posibil şi, dacă aşa stăteau lucrurile, aş putea accepta explicaţia. Dar mulţi ani de turnee dintr-un loc în altul, încărcat cu bagaje pentru călătorii lungi, angajarea asistenţilor, închirierea teatrelor şi aşa mai departe – toate mă făceau să-mi pun întrebări. Borden trebuia să aibă o echipă care să muncească împreună cu el, un *ingénieur* bineînţeles, una sau mai multe asistente care apăreau pe scenă, câţiva hamali şi un agent. Dacă aceşti oameni erau părtaşi la secretul său, atunci capacitatea lor de a păstra tăcerea era remarcabilă.

Pe de altă parte şi mai probabil din punct de vedere al naturii umane, dacă *nu* erau de încredere, Borden-1 şi Borden-2 ar fi trebuit să se implice într-o procedură complicată de ascundere.

Pe lângă asta, mai erau realităţile de zi cu zi ale lumii teatrale. De exemplu, în zilele când existau spectacole la matineu, ce făcea Borden-2 între spectacole (cel ascuns în recuzită)? Rămânea ascuns în timp ce fratele său se relaxa în culise cu ceilalţi artişti? Ieşea în secret, apoi stătea ascuns în cabină până la ora următorului spectacol?

Cum intrau şi ieşeau amândoi din clădirile teatrelor fără să fie observaţi? Portarii sunt extrem de vigilenţi, iar în unele teatre uşierul este atât de scrupulos în verificarea identităţii şi activităţii fiecăruia, încât se spune că chiar şi actorii faimoşi tremură la gândul de a întârzia sau de a-şi introduce clandestin iubitele. Există întotdeauna căi de acces alternative în clădire, mai ales prin camera decorurilor sau pe intrarea principală, dar, din nou, aceasta presupune nevoia unui secret permanent şi disponibilitatea de a te confrunta cu un disconfort considerabil.

— Văd că v-am dat un subiect de meditaţie, a spus Koenig, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Ţinea în mână paharul gol de whisky ca şi când vroia să i-l

umplu din nou, dar deoarece aveam nevoie de timp de reflecţie, i l-am luat destul de brusc.

— Sunteţi sigur de această dată? am întrebat.

— Sigur din toate punctele de vedere, domnule. Aveţi cuvântul meu.

— Ultima oară mi-aţi dat nişte piste pe care să le verific. Îmi propuneţi şi acum ceva asemănător?

— Nu… Vă dau doar cuvântul meu. I-am văzut personal pe cei doi bărbaţi împreună şi, în ceea ce mă priveşte, nu mai este nevoie de altă dovadă.

— Pentru dumneavoastră nu, probabil.

M-am ridicat pentru a-i arăta că interviul se încheiase. Koenig şi-a luat pălăria şi haina şi s-a îndreptat spre uşă, pe care o ţineam deschisă. L-am întrebat, pe un ton nepăsător:

— Nu aveţi nicio curiozitate faţă de felul în care îmi realizez iluzia?

— O iau ca pe o magie, domnule.

— Atunci, înseamnă că nu mă suspectaţi că aş avea un frate.

— Ştiu că nu aveţi.

— Deci, chiar m-aţi investigat, am spus. Dar Borden? Nu se întreabă cum realizez efectul?

Domnul Koenig mi-a făcut cu ochiul.

— Sunt convins că el şi fratele său nu ar vrea ca dumneavoastră să ştiţi că ei îşi fac sânge rău din cauza curiozităţii în ceea ce vă priveşte, domnule. Din nou, felicitările mele. Dacă pot spune asta, mă bucur să vă văd într-o stare de sănătate atât de bună.

Plecă înainte să-i pot răspunde, dar cred că ştiu ce vroia să spună.

ÎN LONDRA

7 septembrie 1902

Scurtul meu sezon la Daly s-a încheiat, pot să-mi ordonez afacerile din Londra pentru o perioadă şi să-mi petrec anticipata lună de pauză împreună cu Julia şi copiii la Derbyshire. Mâine mă voi îndrepta spre nord; Wilson a plecat înaintea mea să facă pregătirile necesare pentru materiale.

În această dimineaţă, am închis în siguranţă aparatul Tesla în atelierul meu, mi-am plătit asistenţii pentru următoarele câteva săptămâni, mi-am pus în ordine facturile existente şi am vorbit

puţin cu Unwin despre aranjamentele pentru toamnă şi iarnă. Deja se pare că voi fi foarte ocupat de la mijlocul lui octombrie până în martie sau aprilie anul viitor. Venitul meu estimat pentru aceste spectacole, chiar şi după ce toate cheltuielile de regie vor fi deduse, mă va face mai bogat decât credeam în cele mai bune vise ale mele din tinereţe. Până la sfârşitul anului viitor, probabil nu voi mai avea nevoie să muncesc mai departe.

Ceea ce mă obligă să dau o explicaţie la remarca făcută de Koenig în momentul plecării.

Acum câteva luni, când eram în graba pregătirii numărului Într-o Clipită, m-am gândit la un final inedit al iluziei. Ceea ce mi l-a adus în minte a fost acel sentiment iniţial sumbru că, într-un fel, supravieţuisem dincolo de moarte. Am aranjat, printr-o combinare de lumini poziţionate cu atenţie şi prin folosirea machiajului, ca în finalul numărului, după ce treceam prin eter, să arăt mai slăbit decât înainte. Să par epuizat de execuţia transferării. Să fiu un om care a flirtat cu moartea, iar aceasta îşi lăsase asupra lui urmele evidente.

Acest efect a devenit o obişnuinţă în spectacolul meu. Pe tot parcursul reprezentaţiei mă mişc atent, ca şi cum îmi protejez braţele să nu mă doară, mă întorc cu o uşoară rigiditate a mijlocului şi spatelui, merg cu umerii aplecaţi. Mă resemnez cu condiţia mea, comportându-mă ca şi cum nu-mi pasă. După ce Într-o Clipită ia sfârşit şi odată ce am fost văzut reapărând intact, las lumina să-şi facă treaba înspăimântătoare. Când cade cortina finală, pentru cea mai mare parte din public eu par a nu mai aparţine acestei lumi.

Cu excepţia acestui efect, mi-am propus o strategie pe termen lung. Ca s-o spun deschis, îmi plănuiesc şi îmi pregătesc propria moarte. Nu sunt, până la urmă, străin de acest concept. Timp de mulţi ani am interpretat rolul mortului, iar Julia pe cel al văduvei. Şi, după atâtea tranziţii prin echipamentul infernal al lui Tesla, ideea de a-mi regiza propria moarte vine de la sine.

Anul viitor vreau să mă retrag de pe scenă definitiv. Vreau să mă eliberez de turneele nesfârşite şi de călătoriile lungi, de nopţile petrecute în teatre, de disputele cu conducerile acestora. M-am săturat de secretul activităţii mele şi întotdeauna mă tem de o nouă rundă de atacuri din partea lui Borden.

Mai presus de toate, copiii mei cresc şi vreau să fiu lângă ei în

aceste momente. În curând, Edward va pleca la universitate, iar fetele, fără îndoială, se vor căsători.

Pe vremea asta la anul, voi fi independent din punct de vedere financiar şi investiţiile prudente în domeniul Caldlow ar trebui să poată asigura viitorul familiei mele pentru tot restul vieţii noastre. În ceea ce priveşte lumea în general, viaţa Marelui Danton, a lui Rupert Angier, va fi răpusă de cancer, boală cauzată de rigorile carierei sale, cândva în toamna anului 1903. Cam în aceeaşi perioadă, fără tam-tam sau anunţ public, al paisprezecelea conte de Colderdale îşi va prelua moştenirea.

De aici, explicaţia remarcii lui Koenig despre „surprinzătoarea” mea formă bună. Este un om inteligent, care ştie despre mine mai multe decât aş vrea.

Legat de acest subiect, m-am gândit foarte mult la teoria lui conform căreia nu există un singur Borden, ci doi. Sunt neconvins.

Asta nu pentru că ideea în sine nu este plauzibilă – omul meu, Cutter, a reuşit – ci din cauza ramificaţiilor nesfârşite ale vieţii trăite în minciună şi ascunzişuri. M-am gândit deja la câteva dintre aceste aspecte când Koenig se afla în cabina mea.

Cum rămânea cu viaţa de zi cu zi? Niciun artist nu e constant în activitate sau nu are o carieră de succes continuu. Există perioade de odihnă, atât voluntare, cât şi involuntare. Există spaţii goale între angajamente. Spectacolele şi turneele pot fi anulate chiar înainte de a începe. Există vacanţe, boli, probleme de familie.

Dacă Borden nu este unul, ci sunt doi, şi unul dintre ei se ascunde mereu astfel încât celălalt să pară a fi „singurul”, unde şi cum fac asta? Ce se întâmplă în viaţa celui care se ascunde în timp ce se ascunde? Cum ia legătura cu fratele lui? Se întâlnesc vreodată şi, dacă da, cum fac astfel încât să nu-i vadă nimeni? Câţi dintre ceilalţi oameni ştiu despre înşelătorie şi cum poate Borden să fie sigur că secretul lui este în siguranţă?

Şi fiindcă a venit vorba, ce se întâmplă cu soţia lui Borden? Cu copiii lui?

Dacă există doi Borden, nu pot fi amândoi soţii femeii şi nici taţii copiilor. Care dintre ei este soţul şi care tatăl? Soţia lui Borden este o femeie de familie bună şi, după toate aparenţele, nu e proastă. Nici ea nu cunoaşte adevărata lui identitate?

Este posibil ca secretul şi minciuna să fie folosite şi în căminul

conjugal, în patul conjugal? Ea nu suspectează nimic, nu face nicio diferenţă între cei doi bărbaţi?

Dar secretele de familie, glumele intime şi observaţiile, amintirile personale comune, aspecte legate de intimitatea fizică?

Este posibil ca aceşti doi bărbaţi să colaboreze într-o asemenea măsură încât până şi problemele personale să fie incluse în precauţiile şi secretele ţesute în jurul unei simple iluzii de scenă?

Contrariul este şi mai greu de crezut – că soţia lui Borden cunoaşte adevărul asupra chestiunii şi este pregătită, din anumite motive, să-l accepte. Dacă ar fi adevărat, aranjamentul s-ar fi deteriorat fără îndoială cu ani în urmă.

Unul dintre cei doi fraţi ar fi fost inevitabil privit ca partenerul mai slab al menajului; unul dintre ei (permiteţi-mi să-l numesc din nou Borden-2) ar fi cel care nu s-a căsătorit cu ea. De aceea, ar fi în ochii ei mai puţin soţ decât Borden-1; ce s-ar întâmpla deci în privinţa chestiunilor conjugale?

Dezvoltând mai departe, Borden-2 nu ar fi tatăl real al copiilor. (Presupun, de dragul bunei-cuviinţe, că Borden-2, care nu s-a căsătorit, este totodată şi cel care nu a zămislit copiii.) Borden-2 ar fi, prin urmare, unchiul lor, îndepărtat emoţional şi fizic de ei. Soţia, mama copiilor, nu se poate abţine să nu facă diferenţe între cei doi Borden.

Situaţia ar fi instabilă.

Ambele explicaţii sunt atât de improbabile, încât sunt obligat să cred într-o a treia. Fraţii Borden nu i-au spus soţiei adevărul şi au încercat să o păcălească, dar ea însăşi a făcut ca înşelătoria să nu aibă importanţă. Cu alte cuvinte, a aflat ce se întâmplă (cum se putea să nu-şi dea seama?), dar din propriile ei motive, a hotărât să accepte situaţia.

În ciuda faptului că această teorie conţine propriile ei mistere, cred că este cea mai plauzibilă explicaţie, dar chiar şi aşa, întreaga poveste nu este prea credibilă.

Eu însumi merg, şi chiar merg, destul de departe pentru a-mi proteja secretele, dar nu aş lăsa ca secretul să devină o obsesie. S-ar putea ca Borden şi presupusul lui frate să fie atât de obsedaţi cum i-a prezentat Koenig?

Încă mai am dubii în această privinţă!

Până la urmă, nu contează, deoarece un truc rămâne un truc

şi toţi cei care îl văd ştiu că se bazează pe o înşelătorie. Dar Julia a suferit îngrozitor în urma disputei, iar viaţa mea a fost în pericol din acelaşi motiv. Cred că Borden *este* un om care face din secretele sale un fetiş şi a fost ghinionul meu că am avut de-a face cu el.

în acelaşi timp a fost însă şi norocul meu, ideea iluziei care m-a îmbogăţit fiind o consecinţă directă a certei dintre noi!

UNDEVA ÎNTRE WAKEFIELD ŞI LEEDS

27 noiembrie 1902

După o vacanţă lungă şi benefică în Derbyshire cu Julia şi copiii, încep un nou turneu. Mâine am deschiderea la King William Theatre în Leeds, unde voi avea spectacole de două ori pe seară până la sfârşitul săptămânii viitoare.

De aici plec la Dover, unde sunt în fruntea afişului la Overcliff Theatre. Iar de acolo mă duc la Portsmouth, în săptămâna anterioară Crăciunului.

Sunt un om obosit, dar fericit.

Uneori, oamenii observă înfăţişarea mea şi comentează într-un fel bine intenţionat, menţionând cât de rău arăt. Sunt mândru de asta.

1 ianuarie 1903

Aşa am ajuns în anul în care Rupert Angier trebuie să părăsească această viaţă. Nu am ales încă o dată certă pentru decesul meu, dar nu se va întâmpla până la încheierea turneului american.

Pornim din Liverpool spre New York de mâine în trei săptămâni şi vom fi plecaţi până în aprilie. Problema materialelor a fost rezolvată doar parţial, dar la simplificarea ei a ajutat faptul că voi interpreta Într-o Clipită doar o dată pe săptămână. Dacă este nevoie, voi proceda cum am mai făcut şi înainte, dar Wilson afirmă că a găsit o soluţie. În orice caz, spectacolul va continua.

Julia şi copiii vor fi alături de mine în această perioadă care va deveni cunoscută sub numele de turneul meu de adio.

30 aprilie 1903

I-am spus lui Unwin să accepte în continuare angajamente până la sfârşitul anului şi pentru primele luni ale lui 1904. Oricum, voi fi mort până la sfârşitul lui septembrie. Probabil se

va întâmpla sâmbătă, 19 septembrie.

ÎN LOWESTOFT

15 mai 1903

După experienţa ameţitoare din New York, Washington DC, Baltimore, Richmond, St Louis, Chicago, Denver, San Francisco, Los Angeles… mă aflu în Lowestoft, Suffolk. În SUA aş putea face avere, dar în locuri precum Pavilion Theatre din Lowestoft îmi câştig existenţa.

Deschid mâine seria de spectacole de o săptămână.

20 mai 1903

Mi-am anulat ambele reprezentaţii din această seară, cele de mâine sunt în pericol, iar în timp ce scriu aceste cuvinte, o aştept nerăbdător pe Julia să se întoarcă.

Sunt un prost, un *prost* blestemat şi nenorocit!

Seara trecută, la al doilea spectacol, la jumătate. (Abia pot sta pe scaun să scriu.) Am adăugat recent un nou truc cu cărţi de joc în repertoriul meu. În timpul acestuia, un spectator este invitat pe scenă. ia o carte şi îşi scrie numele pe faţa ei. Eu rup un colţ al cărţii şi i-l dau voluntarului să îl păstreze. Restul este pus într-un plic din hârtie, care este ars. Când flăcările dispar, scot ca prin farmec o portocală mare. O tai în jumătate şi descopăr că înăuntru se află cartea însemnată, iar colţul rupt, bineînţeles, încă se potriveşte.

Seara trecută, voluntarul meu era, după cum am crezut, un localnic; înalt şi solid, era roşu la faţă şi avea accent din Suffolk. Îl zărisem mai devreme în timpul spectacolului, stând în mijlocul primului rând şi, observându-i faţa amabilă şi lipsită de inteligenţă, l-am ales drept voluntar. De fapt, s-a oferit imediat ce am solicitat să vină cineva pe scenă, lucru care ar fi trebuit să mă atenţioneze că voi avea probleme. Oricum, în timp ce mi-am executat numărul, a fost un ajutor perfect şi chiar a provocat un hohot sau două de râs din partea publicului, cu simţul observaţiilor sale banale. („Ia o carte,” am spus eu. „Ce, vreţi să o iau acasă, domnule?“ a întrebat omul, mirat şi dorind a fi pe placul meu.)

Cum de nu mi-am dat seama că era Borden?! Mi-a dat chiar şi un indiciu, deoarece numele pe care l-a scris pe carte era *Alf Redbone,* o semianagramă vizibilă; totuşi, fiind preocupat, am crezut că era numele lui real.

După ce am încheiat trucul respectiv, i-am strâns mâna, i-am mulţumit şi l-am aplaudat alături de public, în timp ce era condus de Hester, asistenta mea actuală, în sală. Nu am observat că locul lui era încă neocupat câteva minute mai târziu, când mă pregăteam să încep Într-o Clipită.

În tensiunea anterioară acestui număr, absenţa sa a fost înregistrată doar în subconştientul meu; ştiam că era ceva în neregulă, dar pe moment nu puteam spune exact ce. Când electricitatea a început să curgă prin aparatul Tesla, limbile lungi ale descărcărilor electrice şerpuiau în jurul meu, iar emoţia publicului era la apogeu, am observat, în sfârşit absenţa lui. Semnificaţia acestui lucru m-a lovit ca un trăsnet.

Era însă prea târziu; aparatul funcţiona, iar eu trebuia să finalizez trucul.

În acest moment al spectacolului, nimic nu mai poate fi modificat. Chiar şi zona-ţintă este deja stabilită; fixarea coordonatelor este prea complicată şi durează prea mult pentru a fi realizată în alt moment decât înaintea spectacolului. Seara trecută aranjasem aparatul pentru ambele spectacole, astfel încât să pot apărea în loja cea mai înaltă din stânga scenei, care, aşa cum convenisem cu conducerea teatrului, era păstrată liberă pentru ambele reprezentaţii. Loja era aproximativ la aceeaşi înălţime ca balconul principal şi putea fi văzută aproape de pretutindeni în sală.

Aranjasem aşa încât să mă materializez chiar pe balustrada lojei, luminat de reflectoare, privind dedesubt spre sală, aparent străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul, cu braţele legănându-se, corpul balansându-se puternic, şi aşa mai departe. Totul a decurs conform planului în timpul primului spectacol, iar transferul mea magic a produs ţipete, strigăte de atenţionare şi urlete de alarmă din partea publicului, urmate de aplauze frenetice în timp ce coboram pe scenă pe frânghia aruncată de Hester.

Pentru a ajunge pe balustrada lojei cu faţa spre public, trebuia să stau în interiorul aparatului Tesla cu spatele către lojă. Publicul nu are de unde să ştie, bineînţeles, dar poziţia în care îmi fixez corpul este recreată în momentul apariţiei. Din locul meu în interiorul aparatului nu puteam vedea deci unde voi ajunge.

Cu Borden undeva prin preajmă, mi-a trecut prin minte

bănuiala teribilă că era pe cale să mă saboteze din nou! Dacă se ascunsese în interiorul lojei şi vroia să mă împingă în momentul apariţiei? Am simţit tensiunea electrică urcând inevitabil în jurul meu. Nu m-am putut abţine să nu mă întorc şi să mă uit în sus, spre lojă. Abia am putut zări ceva prin scânteierile mortale albăstrii-alburii. Totul părea în regulă; nu era nimic acolo care să-mi blocheze sosirea şi, cu toate că nu puteam vedea în lojă, printre scaune, părea că nu se află nimeni acolo.

Intenţia lui Borden era mult mai sinistră şi, un moment mai târziu, am aflat despre ce era vorba. În aceeaşi clipă în care m-am întors să mă uit către lojă, s-au întâmplat două lucruri.

Primul a fost că transmisia corpului meu deja începuse.

Al doilea – că alimentarea cu energie a aparatului fusese întreruptă. Flăcările albastre au dispărut, câmpul electric s-a stins.

Am rămas pe scenă, înăuntrul coliviei din lemn a aparatului, în raza vizuală a publicului. Mă uitam peste umăr, spre lojă. Transferul fusese întrerupt! Dar începuse deja şi acum puteam vedea o imagine a mea pe balustradă; era fantoma mea, un *dopplegänger,* momentan împietrit în poziţia pe care o luasem când m-am întors să mă uit, pe jumătate răsucit, pe jumătate ghemuit, privind în spate. *Era o copie subţire, insubstanţială, a mea, un truc parţial.* Chiar în timp ce o priveam, această imagine a mea s-a înălţat speriată, ridicându-şi braţele şi a căzut pe spate în interiorul lojei!

Îngrozit de ceea ce văzusem, am ieşit din colivia aparatului Tesla. Am rămas singur, în picioare, pe scenă. Iluzia mea era ruinată.

— Cortina! am strigat spre culise. Coborâţi cortina!

Mi s-a părut că a durat o eternitate, dar în sfârşit tehnicianul m-a auzit şi a lăsat cortina, separându-mă de public. Hester a apărut grăbită; în mod normal, ea revenea pe scenă abia când publicul începea să aplaude, nu înainte.

— Ce s-a întâmplat? a strigat ea.

— Omul care a venit din public! Unde este?

— Nu ştiu! Am crezut că s-a întors la locul lui.

— A ajuns în culise, cumva! Tu ai datoria să te asiguri că acei oameni părăsesc scena!

Am împins-o mânios şi am ridicat partea de jos a cortinei. M-am ghemuit şi am trecut pe sub ea, înaintând în strălucirea

reflectoarelor. Luminile erau acum aprinse, iar publicul se îndrepta spre ieşiri. Oamenii erau, în mod evident, uimiţi şi nemulţumiţi, dar nu mai acordau nicio atenţie scenei.

M-am uitat spre lojă. Proiectorul fusese stins, iar în luminile slabe ale sălii încă nu puteam vedea nimic. O femeie a ţipat o dată, apoi încă o dată. Era undeva în clădire, în spatele lojelor.

Am mers repede în culise şi m-am întâlnit cu Wilson, care se grăbea spre scenă, să mă găsească. Cu răsuflarea tăiată, deoarece acum plămânii abia îmi mai funcţionau, l-am instruit să demonteze şi să împacheteze aparatul cât mai repede posibil. Am plecat apoi şi mi-am croit drum către scările spre balcon şi spre loje. Spectatorii coborau şi, când am început să urc, împingându-mă printre ei, m-au bombănit pentru lipsa de maniere, nu fiindcă m-ar fi identificat drept artistul care tocmai o dăduse în bară în faţa lor. Anonimatul eşecului este rapid.

Fiecare pas pe care-l făceam era greu. Respiraţia îmi şuiera în gâtlej şi-mi puteam simţi inima bătând ca şi cum aş fi alergat o milă la deal. Întotdeauna am fost în formă, iar exerciţiile fizice nu m-au solicitat niciodată prea mult, dar acum, dintr-odată, mă simţeam ca şi când aş fi fost şchiop şi supraponderal. Când am ajuns la capătul primului rând de trepte, nu mai puteam merge mai departe, iar mulţimea care cobora era obligată să mă ocolească, deoarece mă sprijineam de balustrada din fier forjat pentru a-mi recăpăta suflul. M-am odihnit câteva secunde, apoi am început să urc rândul următor de trepte.

Nu am urcat mai mult de două, când am fost cuprins de o tuse îngrozitoare, atât de violentă, încât m-a şocat. Eram la capătul puterilor mele fizice. Inima îmi bubuia, sângele îmi bufnea ritmic în urechi, transpiraţia îmi ţâşnea din corp, iar tusea uscată şi dureroasă era pe cale să-mi secătuiască pieptul. Eram atât de slăbit, încât abia am putut să inspir din nou şi, când am reuşit să trag un pic de aer în plămâni, am tuşit imediat din nou, hârâind şi chinuindu-mă groaznic. Nu mai eram în stare să stau în picioare şi am alunecat pe scările din piatră, în timp ce ultimii spectatori treceau pe lângă mine, cu încălţările la doar câţiva centimetri de bietul meu cap. Niciodată nu am ştiut şi nu mi-a păsat de ce credeau despre mine văzându-mă întins acolo.

Wilson m-a descoperit până la urmă. M-a luat în braţe şi m-a ţinut ca pe un copil, în timp ce luptam să-mi recapăt răsuflarea.

După mult timp, inima şi respiraţia mi s-au liniştit şi o senzaţie de răceală s-a lăsat asupra mea.

Pieptul mă durea cumplit şi, cu toate că m-am abţinut să nu tuşesc din nou, la fiecare răsuflare mi-era teamă că tuşea va reîncepe. În sfârşit, am reuşit să spun:

— Ai văzut ce s-a întâmplat?

— Alfred Borden trebuie să fi intrat în culise, domnule.

— Nu asta! Vreau să spun ce s-a întâmplat când a căzut curentul.

— Eu eram la tabloul de comandă, domnule Angier, ca de obicei.

Rolul lui Wilson în timpul numărului Într-o Clipită este în spatele scenei, invizibil pentru public, deoarece se află în spatele paravanului. Deşi ştie în fiecare moment ce fac, mult timp nu poate să mă vadă. I-am descris gâfâind dublul meu spectral pe care îl văzusem în treacăt. Wilson a părut uluit, dar imediat s-a oferit să dea o fugă până la loja respectivă. A făcut acest lucru, în timp ce eu zăceam neajutorat pe treptele reci. Când s-a întors, un minut sau două mai târziu, mi-a confirmat că nu văzuse nimic neobişnuit acolo. A spus că scaunele din lojă zăceau împrăştiate pe podea, dar în afară de asta, nu se întâmplase nimic ciudat. Trebuia să accept ceea ce-mi spunea; ştiam că Wilson este un asistent inteligent şi de încredere.

M-a coborât pe scări şi, din nou, pe scenă. Până atunci, m-am întremat suficient ca să pot sta în picioare nesprijinit. M-am uitat spre lojă şi în restul sălii, care acum era goală, dar n-am văzut nici urmă de dublu.

Trebuia să-mi scot din minte această problemă. Mult mai îngrijorător era faptul că, dintr-odată, devenisem aproape incapabil din punct de vedere fizic. Fiecare mişcare era un chin, iar tusea se simţea fremătând în interiorul pieptului meu, gata să erupă din nou în orice moment. Temându-mă de o reîntoarcere, îmi reţineam şi îmi limitam mişcările, încercând să-mi calmez respiraţia.

Wilson a închiriat un taxi şi m-a dus în siguranţă la hotel, unde am aranjat imediat să-i fie transmis un mesaj Juliei. A fost chemat un medic, dar când a ajuns, într-un târziu, m-a consultat superficial. A afirmat că nu a găsit nimic nelalocul lui, aşa că l-am plătit şi am stabilit să găsesc un alt doctor de dimineaţă. Am adormit cu mare greutate, dar am reuşit în cele din urmă.

M-am trezit azi de dimineaţă, simţindu-mă mai întremat, şi am coborât treptele fără ajutor. Wilson mă aştepta în holul hotelului, cu vestea că Julia va sosi după-amiază. Între timp, mi-a spus că nu arătam bine, dar eu am insistat că începusem să mă refac. După micul dejun, totuşi, mi-am dat seama că încă eram slăbit.

Cu părere de rău, mi-am anulat ambele reprezentaţii din această seară şi, în timp ce Wilson s-a dus la teatru, eu am consemnat ce s-a întâmplat.

ÎN LONDRA

22 mai 1903

La îndemnul Juliei şi la sfatul lui Wilson, mi-am anulat toate aranjamentele rămase la Lowestoft. Săptămâna viitoare s-a dus, de asemenea – trebuia să fie un scurt sezon la Court Theatre din Highgate. Sunt încă nehotărât în privinţa spectacolului de la Astoria, din Derby, programat pentru prima săptămână din iunie.

Încerc să văd partea bună a lucrurilor, dar în adâncul inimii mele ascund o teamă secretă. Pe scurt, că s-ar putea să nu mai izbutesc niciodată să susţin spectacole. După atacul lui Borden asupra mea, am devenit semiinvalid.

Socotindu-l şi pe cel care a venit în camera de hotel din Lowestoft şi pe al meu personal din Londra, am fost examinat în total de trei medici. Toţi mi-au spus că sunt bine şi că nu manifest niciun simptom evident de boală. M-am plâns că respir greu, aşa că m-au ascultat şi mi-au prescris aer curat. Le-am spus că inima îmi bubuie când urc câteva trepte, iar ei mi-au ascultat inima şi mi-au recomandat să fiu atent ce mănânc şi să iau lucrurile mai uşor. Le-am spus că obosesc repede, iar ei m-au sfătuit să mă culc devreme.

Doctorul meu din Londra mi-a luat o probă de sânge, deoarece i-am sugerat să-mi facă nişte analize, doar ca să-mi îndepărteze temerile. Mi-a comunicat după un timp că sângele meu era neobişnuit de „diluat”, că un astfel de lucru era ciudat pentru un bărbat de vârsta mea şi mi-a prescris un tonic pe bază de fier.

După ce doctorul a plecat, m-am cântărit şi am aflat un rezultat uimitor. Se pare că am pierdut aproape paisprezece kilograme în greutate! Cântărisem mai mult sau mai puţin 75 de

kilograme cea mai mare parte a vieţii mele de adult. Era unul dintre lucrurile care îmi rămăseseră constante. În această dimineaţă am descoperit că aveam doar puţin peste şaizeci şi două de kilograme.

În oglindă arăt la fel ca întotdeauna: faţa nu-mi e mai prelungă, ochii nu-mi sunt înroşiţi, maxilarele nu sunt proeminente, gura nu are colţurile ascuţite. Par mai obosit, dar nu am o culoare pământie a pielii şi nu arăt ca unul care să nu poată urca un şir de trepte fără să-şi piardă răsuflarea la jumătatea drumului. Nici nu arăt ca unul care tocmai a pierdut o şesime din greutatea lui normală.

Neexistând niciun motiv normal sau logic pentru această stare, deduc că ea trebuie să fi fost cauzată de transferul Tesla incomplet realizat. Primul şoc avusese loc. În urma acestui lucru, informaţia electrică a fost doar parţial transmisă. Intervenţia lui Borden s-a produs înainte de cel de-al doilea şoc, nepermiţând refacerea completă. Din nou, Borden mă adusese la un pas de moarte.

Mai târziu

Julia a declarat că-mi va reface puterile punându-mă la îngrăşat, iar prânzul de azi a fost substanţial. Oricum, la jumătatea mesei m-am simţit foarte obosit şi mi se făcuse greaţă, aşa că nu am reuşit să termin. Am aţipit puţin.

Mi-a venit o idee la ale cărei consecinţe încă reflectez.

În cadrul acestor pagini confidenţiale, permiteţi-mi să divulg că, de fiecare dată când am folosit aparatul Tesla, fie că era vorba de spectacol sau de repetiţie, m-am asigurat întotdeauna că am două sau trei monede din aur în buzunar. De ce am făcut asta – ar trebui să fie evident. Averea mea recentă nu a fost creată numai graţie onorariilor de pe urma spectacolelor.

Tesla, trebuie să recunosc cu sinceritate, m-a avertizat împotriva unei astfel de proceduri. Este un om de o înaltă probitate morală şi mi-a predicat îndelung pe tema falsificării. Mi-a spus că avea, de asemenea, motive ştiinţifice, că aparatul fusese calibrat pentru propria mea greutate corporală (cu anumite marje de siguranţă) şi că prezenţa în apropierea persoanei mele a unor obiecte mici, dar masive, precum monezile din aur, ar putea să facă proiecţia inexactă pe distanţe mari!

Deoarece aveam încredere în cunoştinţele ştiinţifice ale lui Tesla, la început am hotărât să iau cu mine doar bancnote, dar astfel am întâmpinat dificultăţi în duplicarea seriilor. Încă mai ţin în buzunar câteva bancnote la fiecare spectacol, dar în general prefer să iau aur. Nu am întâmpinat niciodată vreo problemă de inexactitate, aşa cum m-a avertizat Tesla, probabil din cauză că distanţele pe care m-am transferat erau aşa de scurte.

În această după-amiază, după ce am tras un pui de somn, am căutat cele trei monede pe care le aveam în buzunar marţi seara. Imediat ce le-am cântărit în mână, mi-am dat seama că aveau o greutate mai mică decât cea obişnuită şi le-am pus pe cântarul de pe birou, comparându-le cu alte monede identice, care nu fuseseră transferate. Am descoperit că erau, într-adevăr, mai uşoare.

Am estimat că şi acestea pierduseră, de asemenea, aproximativ şaptesprezece procente din masa lor. Arată la fel, au aceleaşi dimensiuni ca monedele obişnuite, chiar scot acelaşi sunet când cad pe o pardoseală din piatră, dar, într-un fel sau altul, au *pierdut în greutate.*

ÎN DERBYSHIRE

29 mai 1903

Săptămâna aceasta nu a adus nicio îmbunătăţire. Rămân slăbit. Deşi sunt *bine,* adică nu am febră, nu am răni vizibile, dureri, boală, imediat ce fac un efort fizic, mă cuprinde oboseala. Julia continuă să mă hrănească pentru a mă înzdrăveni, însă am luat doar foarte puţin în greutate. Amândoi susţinem că starea mea se îmbunătăţeşte, dar negăm ceea ce este evident pentru amândoi – nu-mi voi mai recupera niciodată partea din mine care m-a părăsit.

Cu regret, dar la sfatul tuturor celor apropiaţi mie, mi-am anulat toate angajamentele pe viitor. Pentru a-mi abate atenţia, am pus în funcţiune aparatul Tesla şi am transferat prin el o cantitate de aur. Nu sunt lacom şi nu doresc să atrag atenţia în mod neplăcut asupra mea devenind excesiv de bogat. Am nevoie doar de bani suficienţi pentru a asigura, pe termen lung, bunăstarea mea şi a familiei. La finalul fiecărei sesiuni de transfer, cântăresc fiecare monedă cu atenţie, dar totul e în regulă.

Mâine ne întoarcem la Caldlow House.

18 iulie 1903

Marele Danton este mort. Decesul iluzionistului Rupert Angier a venit ca urmare a rănilor provocate în timpul unei reprezentaţii în care trucul nu a decurs bine, la Pavilion Theatre, în Lovestoft. A murit acasă, în Highgate, Londra, şi a lăsat în urmă o văduvă şi trei copii.

Al paisprezecelea Conte de Colderdale rămâne în viaţă, chiar dacă nu în cea mai bună stare de sănătate. A avut plăcerea de a-şi citi propriul necrolog în *The Times,* o favoare pe care nu o au prea mulţi. Bineînţeles, necrologul era nesemnat, dar am putut deduce că nu fusese scris de Borden. Rezumatul carierei mele era prezentat într-o lumină corectă şi pozitivă şi nu am simţit nici urmă de resentimente subtile, de obicei perceptibile în aceste ocazii, când un rival este invitat să consemneze decesul vreunuia dintre colegi. Sunt uşurat că Borden nu a fost implicat în asta, cel puţin.

Afacerile lui Angier sunt acum în mâinile unei firme de avocaţi. El este, bineînţeles, chiar mort, iar corpul său a fost depus în sicriu. Am considerat asta ca ultima iluzie a lui Angier; furnizarea propriului său corp pentru înmormântare. Julia este, oficial, văduva sa, iar copiii sunt orfani. Au fost toţi prezenţi la cimitirul Highgate pentru funeralii, o ceremonie susţinută strict în prezenţa membrilor familiei. Presa a stat departe la cererea personală a văduvei şi nu au participat nici admiratori.

În aceeaşi zi, eu însumi am călătorit anonim înapoi spre Derbyshire împreună cu Adam Wilson şi familia sa. El şi Gertrude eu fost de acord să rămână lângă mine ca însoţitori plătiţi. Pot să-i recompensez bine.

Julia şi copiii s-au întors aici trei zile mai târziu. Momentan este văduva lui Angier, dar pe măsură ce lumea ne va uita, îşi va intra liniştită în drepturi, ca Lady Colderdale.

Am crezut că am învăţat cum să supravieţuiesc propriei mele morţi, dar de această dată am procedat într-un fel pe care nu-l voi mai putea repeta niciodată. Deoarece nu mă pot întoarce pe scenă şi mă aflu acum în rolul pe care fratele meu mai mare mi l-a refuzat, mă întreb cum îmi voi petrece zilele de azi înainte.

După şocul neplăcut a ceea ce s-a întâmplat în Lowestoft, mi-am organizat ceea ce a devenit noua mea existenţă. Nu mă aflu în declin, iar starea mea rămâne stabilă. Am puţină energie sau forţă fizică, dar nu par a fi în prag de moarte. Doctorul de aici

repetă ceea ce mi s-a spus şi în Londra: nu am nicio boală pe care alimentaţia corectă sau exerciţiile fizice şi atitudinea pozitivă să n-o vindece în timp.

Aşa că mi-am început viaţa pe care mi-o planificasem după întoarcerea din Colorado. Sunt multe de rezolvat în casă şi pe domeniu şi, din cauză că nimic nu s-a derulat în mod corespunzător de ani de zile, o mare parte a acestuia se află în paragină. Din fericire, pentru prima oară în viaţă familia mea dispune de resursele financiare necesare pentru a rezolva şi cele mai grave probleme.

L-am pus pe Wilson să monteze aparatul Tesla la subsol, spunându-i că, din când în când, voi repeta Într-o Clipită ca pregătire pentru întoarcerea mea pe scenă. Utilizarea sa reală este, bineînţeles, cu totul alta.

19 septembrie 1903

Dar să consemnez că astăzi este ziua pe care o stabilisem iniţial pentru moartea lui Rupert Angier. A trecut ca toate celelalte, în linişte şi (dată fiindu-mi agitaţia permanentă în ceea ce priveşte starea mea de sănătate) calm.

3 noiembrie 1903

Mă recuperez după un acces de pneumonie. Aproape că m-a răpus! Am fost internat în spitalul Sheffield Royal la sfârşitul lui septembrie şi am supravieţuit numai printr-un miracol. Astăzi este prima zi acasă, unde am reuşit să stau pe scaun suficient de mult pentru a scrie. Ţinutul mlăştinos arată splendid de la fereastra mea.

30 noiembrie 1903

Recuperându-mă, aproape am revenit la starea pe care o aveam când m-am întors aici de la Londra. Asta înseamnă, să spun aşa, oficial bine, neoficial nu prea bine.

15 decembrie 1903

Adam Wilson a venit în camera mea de lectură la zece şi jumătate în această dimineaţă şi m-a informat că un vizitator aştepta jos să mă vadă. Era Arthur Koenig!

M-am uitat la cartea de vizită, surprins, întrebându-mă ce vroia.

— Informează-l că momentan nu sunt disponibil, i-am spus lui

Adam Wilson şi m-am retras în birou să reflectez.
Era oare posibil ca vizita să aibă de-a face cu înmormântarea mea? Regizarea propriei mele morţi avusese o latură de înşelătorie care bănuiesc că ar putea fi considerată ilegală, chiar dacă nu-mi imaginez ce rău ar fi putut provoca altcuiva. Încerca să mă şantajeze într-un fel? Încă nu am încredere totală în domnul Koenig şi nici nu-i înţeleg motivele.

L-am lăsat să aştepte jos timp de cincisprezece minute, apoi i-am spus lui Adam să-l aducă sus. Koenig părea a fi într-o dispoziție gravă. După ce ne-am salutat, l-am poftit să se aşeze pe unul dintre fotoliile din faţa biroului. Primul lucru a fost să mă asigure că vizita lui nu avea legătură cu slujba lui de ziarist.

— Sunt aici în calitate de emisar, domnul meu, a spus el. Acţionez în numele unei terţe părţi, care-mi cunoaşte interesul pentru lumea magiei şi care m-a rugat să o abordez pe soţia dumneavoastră.

— Să o abordaţi pe Julia? am întrebat, sincer surprins. Ce aţi avea să-i transmiteţi ei?

Koenig părea vizibil stânjenit.

— Soţia dumneavoastră, domnul meu, este văduva lui Rupert Angier. Din acest motiv am fost împuternicit să o contactez. Dar m-am gândit, având în minte ce s-a întâmplat în trecut, că ar fi mai înţelept să vin mai întâi la dumneavoastră.

— Ce se întâmplă, Koenig?

Adusese cu el o geantă mică din piele şi acum o ridicase şi o aşezase pe genunchi.

— Cea de… a terţa parte pe care o reprezint a descoperit un caiet, un jurnal particular, cu privire la care a considerat că soţia dumneavoastră ar putea fi interesată. De fapt, se speră că Lady Colderdale, adică doamna Angier, ar putea dori să-l cumpere. Această terţă parte nu ştie că dumneavoastră, domnul meu, sunteţi încă în viaţă, iar acum mă aflu în situaţia în care trădez nu numai persoana care m-a trimis în această misiune, ci şi pe cea căreia ar trebui să mă adresez. Dar aşa am simţit, având în vedere circumstanţele…

— Cui îi aparţine caietul?

— Lui Alfred Borden.

— Îl aveţi cu dumneavoastră?

— Bineînţeles.

Koenig a căutat în geantă şi a scos un caiet legat în pânză de

tipul acelora care sunt prevăzute cu o încuietoare cu lacăt. Mi l-a înmânat astfel încât să-l pot examina, dar din cauză că era încuiat, nu am putut vedea ce era în interior. Când m-am uitat spre Koenig, avea cheia în mână.

— Clientul meu solicită cinci sute de lire, domnule.

— Este original?

— Mai mult ca sigur. Trebuie să citiţi doar câteva rânduri ca să vă convingeţi de acest lucru.

— Dar merită cinci sute de lire?

— Am senzaţia că veţi considera că valorează chiar mai mult. Este scris chiar de mâna lui Borden şi se referă direct la secretele magiei sale. Îşi elaborează teoria în domeniul magiei şi explică felul în care sunt realizate o mare parte dintre trucuri. Face aluzie, de asemenea, la tăinuirea gemenilor. Am găsit că e extraordinar de interesant şi vă garantez că şi dumneavoastră veţi crede la fel.

Am întors carnetul în mână, gândindu-mă.

— Cine este clientul dumneavoastră, domnule Koenig? Cine vrea banii? Spuneţi că deja v-aţi trădat clientul. Dintr-odată, acum, aveţi scrupule?

— Sunt multe de spus, domnul meu. Din atitudinea dumneavoastră, bănuiesc faptul că nu aţi auzit veştile pe care vi le aduc. Ştiţi că Borden a murit recent?

Fără îndoială, expresia mea surprinsă i-a dat răspunsul pe care îl aştepta.

— Ca să fiu mai exact, adăugă el, cred că unul dintre cei doi fraţi este mort.

— Păreţi nesigur. De ce?

— Deoarece nu există nicio dovadă sigură. Dumneavoastră şi cu mine ştim cât de obsesiv şi-au ascuns viaţa Borden-ii, aşa că nu ar fi nicio surpriză dacă supravieţuitorul ar proceda la fel după moartea celuilalt. Este o situaţie greu de urmărit.

— Dar dumneavoastră cum de ştiţi despre asta? Oh, înţeleg, această terţă parte care va împuternicit.

— Şi există dovezi circumstanţiale.

— Precum?

— Faimoasa iluzie nu mai este inclusă în programul Profesorului. Am fost la spectacolele lui de câteva ori în ultimele şase luni şi nu a executat-o niciodată.

— Pot fi multe motive pentru asta. Am fost la spectacolul său

de mai multe ori şi am văzut că nu include mereu acest truc.

— Bineînţeles că nu. Probabil fiindcă este nevoie de amândoi fraţii pentru a-l interpreta.

— Cred că ar trebui să-mi spuneţi numele clientului dumneavoastră, domnule Koenig.

— Domnul meu, cred că odată aţi cunoscut o americancă pe nume Olive Wenscombe.

Am scris numele aici aşa cum ştiu că l-a pronunţat, dar atunci, pe moment, mi s-a părut că a spus Olivia Svenson. Din această cauză a apărut o neînţelegere între noi. La început, am crezut că vorbeam despre aceeaşi persoană, apoi, când a clarificat numele, am avut impresia că el vorbeşte despre altcineva, în sfârşit, într-un târziu mi-am amintit că Olivia îşi luase numele de domnişoară al mamei ei când l-a abordat pe Borden.

— Din motive lesne de înţeles, am spus când s-a clarificat problema, nu vorbesc niciodată despre domnişoara Svenson.

— Da, da. Şi îmi cer scuze că am menţionat-o. Oricum, este profund legată de povestea acestui caiet. Înţeleg că domnişoara Wenscombe sau Svenson, cum preferaţi, a fost angajata dumneavoastră acum câţiva ani, dar a dezertat şi a trecut în tabăra lui Borden. Pentru un timp a lucrat ca asistentă de scenă a lui. Aţi pierdut contactul cu ea cam în acea perioadă.

Am confirmat.

— Se pare, a continuat Koenig, că gemenii Borden au o ascunzătoare în nordul Londrei. Să fiu mai exact, este vorba despre un apartament într-o zonă înstărită din Hornsey şi acolo unul dintre fraţi trăia incognito, iar celălalt se bucura de confortul casei din St Johns Wood. Se schimbau între ei în mod regulat. După... dezertarea ei, domnişoara Wenscombe s-a instalat în apartamentul din Hornsey şi acolo locuieşte de atunci. Şi va continua să facă acest lucru dacă procedura în instanţă împotriva ei va eşua.

— Procedură?

Aveam probleme în a asimila toate aceste informaţii dintr-odată. Koenig a continuat:

— A primit înştiinţare să părăsească apartamentul pentru neplata chiriei şi trebuie să fie evacuată săptămâna viitoare. Fiind cetăţean străin fără domiciliu permanent, se va confrunta apoi cu deportarea. Din aceste motive mi s-a adresat, cunoscându-mi interesul faţă de persoana domnului Borden.

Credea că aş putea să o ajut.

— Cerându-mi mie bani.

Koenig a făcut o grimasă, părând mâhnit.

— Nu chiar, dar…

— Continuaţi.

— Veţi fi interesat să aflaţi că domnişoara Wenscombe nu ştia că existau doi fraţi şi până în această zi refuză să creadă că a fost înşelată.

— Am întrebat-o şi eu o dată, am spus, aducându-mi aminte de întâlnirea îngrozitoare pe care am avut-o la Teatrul Richmond. Mi-a spus atunci că Borden este unul singur. Îmi cunoştea suspiciunile. Dar acum îmi vine greu să cred.

— Fratele care a murit s-a îmbolnăvit când locuia în apartamentul din Hornsey. Se pare că a suferit un atac de cord. Domnişoara Wenscombe l-a anunţat pe medicul lui Borden şi, după ce corpul a fost luat, a venit poliţia. Când le-a spus cine era bărbatul mort, ei au plecat să facă investigaţii, dar nu s-au mai întors. Mai târziu, l-a contactat pe doctor, dar a descoperit că nu era disponibil. Asistenta lui a informat-o că domnul Borden fusese internat, dar îşi revenise rapid şi tocmai fusese externat din spital! Deoarece domnişoara Wenscombe fusese lângă el când murise, nu i-a venit să creadă! A mers din nou la poliţie, dar, spre uimirea ei, şi oamenii legii i-au spus acelaşi lucru. Am auzit toate astea chiar de la domnişoara Wenscombe. Din câte mi-a spus, habar nu avusese că Borden ducea o viaţă dublă. I-a tras pur şi simplu un văl peste ochi. Borden era împreună cu ea în majoritatea zilelor şi nopţilor, iar ea ştia mereu unde se află când nu era lângă ea. Aşadar, Borden a murit brusc, iar ea a fost şocată şi supărată, aşa cum ar fi fost oricine în situaţia ei, dar nu avusese niciun motiv să creadă că se va întâmpla ceva neobişnuit. Şi, după spusele ei, Borden cu siguranţă a murit. Zice că a stat lângă corpul neînsufleţit mai mult de o oră înainte ca doctorul să ajungă şi că se răcise deja până atunci. Doctorul a examinat cadavrul suficient cât să confirme moartea şi a spus că urma să semneze un certificat de deces când va ajunge la cabinet. Totuşi, acum se confruntă nu numai cu negări din partea tuturor celor implicaţi, ci şi cu faptul incontestabil că Alfred Borden apare pe scenă în public, executându-şi numerele de magie şi nu este, în mod cât se poate de clar, mort.

— Dacă ea crede că Borden era unul singur, cum naiba îşi

explică asta? am replicat.

— Am întrebat-o, bineînţeles. După cum ştiţi, nu este străină de lumea iluzionismului. Mi-a spus că, după ce s-a gândit îndelung, a ajuns la concluzia dureroasă că Borden utilizase tehnici de magie ca să-şi înscenează moartea, de exemplu înghiţind un anumit tip de medicament, şi că fusese o şaradă elaborată pentru a o putea părăsi pe ea.

— I-aţi spus că Borden-ii erau gemeni?

— Da. A luat în râs ideea şi m-a asigurat că, dacă o femeie trăieşte cu un bărbat cinci ani, ştie tot ce trebuie să ştie despre el. A respins categoric posibilitatea că ar fi existat doi.

(Mai devreme îmi pusesem propriile mele întrebări despre relaţia gemenilor Borden cu soţia şi copiii lui/lor. Se pare că şi amanta a fost înşelată, dar ea nu vrea să admită asta sau pur şi simplu nu a ştiut niciodată.)

— Aşadar, acest caiet a apărut dintr-odată, să-i rezolve ei problemele, am spus.

Koenig s-a uitat la mine gânditor, apoi a replicat:

— Nu pe toate, doar pe cele mai presante. Domnul meu, cred că pentru a vă demonstra buna mea credinţă, ar trebui să vă las să examinaţi caietul fără promisiunea că-mi veţi plăti.

Mi-a înmânat cheia şi s-a aşezat la loc pe fotoliu, în timp ce eu deschideam lacătul.

Caietul era scris mărunt, îngrijit şi regulat, dar la prima vedere neciteţ. După ce m-am uitat peste primele paginile, am început să frunzăresc restul ca pe un pachet de cărţi de joc. Instinctul meu de magician îmi spunea să mă feresc de vreo şmecherie a lui Borden. Toţi acei ani de vrajbă au dezvăluit intensitatea dorinţei lui de a-mi face rău. Am răsfoit astfel aproximativ jumătate din grosimea caietului, apoi m-am oprit. M-am uitat la el, adâncit în gânduri.

Era mai mult decât posibil ca acesta să fi fost cel mai elaborat atac al lui Borden asupra mea. Povestea lui Koenig despre Olivia, moartea lui Borden în apartamentul ei, descoperirea convenabilă a existenţei unui caiet conţinând secretele profesionale cele mai valoroase ale lui Borden, toate acestea puteau fi simple invenţii.

Aveam doar cuvântul lui Koenig pe care să mă bazez. Ce ar fi putut conţine, de fapt, caietul, dacă era doar un alt truc? Un labirint complicat de minciuni care m-ar îndemna spre o reacţie

nechibzuită? Exista ceva care ar fi putut, prin persoana Oliviei Svenson, să-mi ameninţe singura zonă de stabilitate rămasă, şi anume mariajul meu refăcut cu Julia? Mi se părea că mă lăsam în voia sorţii, chiar şi numai ţinând în mână caietul.

Vocea lui Koenig mi-a întrerupt gândurile.

— Îndrăznesc să cred, domnul meu, că pot ghici ce vă trece prin minte?

— Nu, nu puteţi presupune.

— Vă îndoiţi de mine, a insistat Koenig. Credeţi că Borden m-a plătit sau m-a forţat într-un fel să vă aduc acest obiect. Nu-i aşa?

Nu am răspuns, încă ţinând caietul pe jumătate deschis, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Există metode prin care să investigaţi ceea ce vă spun eu, a continuat Koenig. O acţiune în instanţă împotriva domnişoarei Wenscombe intentată de proprietarul apartamentului din Hornsey este înregistrată încă de acum o lună la Hampstead. Puteţi analiza dosarele tribunalului. Există de asemenea registrele de la spitalul Whittington, unde victima unui atac de cord, de aceeaşi vârstă şi cu trăsături fizice asemănătoare cu cele ale lui Borden, a fost adusă în ziua în care domnişoara Wenscombe spune că acesta a murit. Puteţi vedea acolo consemnat că respectivul cadavru a fost luat din spital în aceeaşi zi de un doctor local.

— Domnule Koenig, m-aţi trimis pe o pistă falsă acum zece ani, am spus.

— Aşa este. Nu am încetat niciodată să regret acel lucru, şi v-am spus deja că m-am dedicat cauzei dumneavoastră din pricina acelei erori. Vă dau cuvântul că acest caiet este original şi, mai mult decât atât, că fratele Borden care a supravieţuit este disperat să reintre în posesia lui.

— Cum l-a pierdut?

— Domnişoara Wenscombe şi-a dat seama de posibila lui valoare, probabil gândindu-se să-l publice sub formă de carte. Când nevoia de bani a devenit urgentă, şi-a spus că ar putea să preţuiască mai mult pentru dumneavoastră sau, aşa cum a înţeles din evenimentele recente, pentru văduva dumneavoastră. Normal, a ţinut caietul ascuns. Borden însuşi nu se poate apropia de ea pentru a-l lua, dar cu siguranţă nu este o coincidenţă faptul că acum zece zile în apartamentul ei s-a

intrat cu forţa şi a fost scotocit. Nu a fost luat nimic. Acest caiet, pe care ea îl ascunsese în altă parte, a rămas în posesia ei.

Am deschis caietul acolo unde pusesem degetul, gândindu-mă că actul de a-mi plimba degetele pe muchiile paginilor era identic cu acela al mişcării clasice pe care o face un iluzionist când vrea ca spectatorul invitat pe scenă să aleagă o anumită carte de joc. Acest gând mi-a fost întărit când m-am uitat undeva pe la jumătatea paginii din dreapta şi mi-am văzut propriul nume scris acolo. Era ca şi când Borden îmi forţase alegerea paginii respective.

Am privit cu atenţie scrisul de mână şi în curând am descifrat şi restul frazei: „Acesta este motivul real pentru care Angier nu va rezolva niciodată întregul mister, cu excepţia cazului în care-i voi da eu însumi răspunsul."

— Vrea cinci sute de lire, ziceţi?

— Da, domnul meu.

— Le va avea.

19 decembrie 1903

Vizita lui Koenig m-a obosit şi, curând după ce a plecat (cu şase sute de lire, surplusul fiind în parte pentru deranjul său, iar restul pentru tăcerea şi absenţa lui de acum înainte), m-am aşezat în pat, unde am rămas până seara. Am scris rezumatul întâlnirii atunci, dar în ziua următoare am fost prea slăbit ca să încerc să fac altceva decât să mănânc puţin şi să dorm mult.

Ieri am reuşit, în sfârşit, să citesc ceva din caietul lui Borden. Aşa cum prevăzuse Koenig, am descoperit o lectură captivantă.

Îi arăt pasaje întregi Juliei, care le găseşte interesante în egală măsură. Reacţionează mai vehement decât mine faţă de tonul său de autosatisfacţie, dar mă sfătuieşte să nu-mi consum preţioasa energie supărându-mă din nou din cauza lui.

Furia, de fapt, nu s-a reaprins în mine, deşi felul în care distorsionează anumite evenimente pe care le cunosc este deopotrivă jalnic şi iritant. Ceea ce mă fascinează cel mai tare este faptul că, în sfârşit, am dovada că Alfred Borden a fost un produs al conspiraţiei între gemeni. Ei nu recunosc acest lucru nicăieri, dar caietul este, evident, scris de două persoane.

Se adresează unul altuia la persoana întâi singular. La început, lucrul ăsta mă deruta, dar când i-am arătat Juliei, ea a menţionat că gemenii nu scriseseră jurnalul pentru a fi citit şi de

altcineva.

Se pare că ei îşi spun fiecare „eu” din obişnuinţă, iar asta implică faptul că au procedat astfel în cea mai mare parte a vieţii lor. Citind printre rânduri, aşa cum trebuie, îmi dau seama că fiecare eveniment sau întâmplare din vieţile lor a fost transformat într-o experienţă colectivă. Ca şi când şi-au petrecut timpul încă din copilărie pregătindu-se pentru iluzia în care unul urma să ia în secret locul celuilalt. M-a păcălit pe mine şi a păcălit mulţi spectatori care i-au văzut pe scenă, dar nu cumva până la urmă Borden este cel păcălit?

Două vieţi comprimate într-una înseamnă înjumătăţirea lor. În timp ce unul trăieşte în societate, celălalt se ascunde într-o lume subterană, practic non-existentă, un spirit ascuns, un *doppelgänger*, un dublu.

Mai mult mâine, dacă voi avea energie.

25 decembrie 1903

Casa şi împrejurimile sunt acoperite de căderile masive de zăpadă care s-au înregistrat aici în ultimele două zile. Noi avem căldură, suntem aprovizionaţi şi nu trebuie să mergem nicăieri. Am luat cina de Crăciun şi acum copiii sunt ocupaţi cu noile lor cadouri, iar Julia şi cu mine ne relaxăm împreună.

Nu i-am spus încă despre o suferinţă îngrijorătoare, care s-a abătut de curând asupra bietului meu trup. Câteva inflamaţii roşiatice au erupt pe piept, pe braţe şi coapse şi, cu toate că le-am tratat cu unguent antiseptic, nu dau niciun semn că s-ar vindeca. Îndată ce se va topi zăpada, va trebui să consult din nou medicul.

31 decembrie 1903

Doctorul m-a sfătuit să continui medicamentaţia, care în sfârşit indică faptul că ar deveni eficientă. I-a spus Juliei înainte să plece că aceste erupţii dureroase şi neplăcute ar putea fi un simptom al unei probleme mai serioase, organice sau de sânge. Julia îmi spală cu blândeţe pustulele în fiecare seară înainte de culcare. Continui să pierd în greutate, deşi în ultimele zile această tendinţă s-a mai încetinit.

Un An Nou Fericit!

1 ianuarie 1904

Marchez trecerea în noul an cu reflecţia crudă că mă îndoiesc

să mai rezist până la sfârşitul lui. Mi-am distras atenţia de la propriile mele probleme lecturând caietul lui Borden. L-am citit până la capăt şi mărturisesc că am fost absorbit. Mi-e imposibil să nu iau notiţe despre metodele sale, despre opiniile şi greşelile lui.

Oricât de mult îl urăsc şi mi-e teamă de Borden (şi nu pot să uit că el este viu şi activ undeva în lumea exterioară), ideile lui despre magie mi se par provocatoare şi stimulative.

I-am menţionat acest lucru Juliei, care este de acord. Nu spune ea prea multe, dar cred că i se pare, ca şi mie de altfel, că Borden şi cu mine am fi fost mai buni colaboratori decât adversari.

26 martie 1904

Sunt grav bolnav, iar în ultimele două săptămâni, cel puţin, am crezut că mor. Simptomele sunt oribile: senzaţie de greaţă şi vomitat, paralizia piciorului drept, gura plină de ulceraţii şi o durere înfiorătoare a spatelui.

Nu mai e nevoie să spun că am fost internat la Sheffield în cea mai mare parte a timpului.

Acum, totuşi, a intervenit un mic miracol şi aparent mă aflu într-o perioadă de reviriment. Erupţiile şi ulceraţiile au dispărut fără nicio urmă, simt ceva şi pot să mişc piciorul şi, în general, durerea şi indispoziţia dispar treptat. Sunt acasă de săptămâna trecută şi, deşi sunt ţintuit la pat, moralul îmi creşte în fiecare zi câte puţin.

Astăzi am coborât din pat şi folosesc un şezlong în seră. Am vedere asupra domeniului, cu copacii la distanţă; în spatele lor se ridică piscul stâncos Curbar Edge, unde încă mai persistă urme de zăpadă. Sunt în cea mai bună stare de spirit şi recitesc opera lui Borden. Aceste două ultime aspecte nu sunt neconectate.

6 aprilie 1904

Am citit notele lui Borden de trei ori în total şi le-am adnotat în detaliu. Julia începe să pregătească o copie fidelă a textului cu adnotările mele.

Deşi atenuarea durerii continuă şi în ultimele câteva zile m-am simţit mai bine, trebuie să fiu conştient că sănătatea mea generală se află în declin. De aceea, mărturisesc că în aceste luni terminale ale vieţii mele intenţionez să-mi iau, în sfârşit,

revanşa asupra duşmanului meu. El a fost cel care mi-a cauzat această stare, el este cel care trebuie să plătească. Dobândirea jurnalului său mi-a oferit şansa dorită. Plănuiesc să-l public.

Literatura de specialitate în domeniul magiei nu este disponibilă pe scară largă. Multe cărţi sunt scrise şi publicate, dar cu excepţia celor simple, pentru copii, şi a câtorva volume despre prestidigitaţie sau dexteritate, nu sunt scoase pe piaţă de editurile cu profil general. De asemenea, se găsesc foarte rar în librăriile obişnuite.

În schimb, sunt publicate de câţiva editori speciali şi distribuite numai în interiorul comunităţii de magie. Adeseori apar în ediţii mici, de sub o sută de exemplare, excesiv de scumpe. Achiziţionarea unei colecţii de astfel de cărţi este dificilă şi costisitoare şi mulţi magicieni nu pot să obţină un exemplar decât atunci când un altul moare şi colecţia sa este vândută de familie. De-a lungul anilor, mi-am realizat o mică bibliotecă proprie şi am folosit constant aceste cărţi, pentru a prelua sau adapta iluziile existente. În această privinţă, nu mă deosebesc de alţi magicieni. Cititorii acestor cărţi sunt puţini, dar formează cel mai concentrat şi mai informat public.

În timp ce citeam jurnalul lui Borden, mi-a venit frecvent ideea că merita să fie publicat în beneficiul colegilor săi de breaslă. Conţine numeroase comentarii raţionale privind arta şi tehnica magiei. Oricare ar fi fost intenţiile sale înainte (declară neconvingător că notiţele sale sunt menite doar pentru familia apropiată şi o „posteritate” pe care şi-o imaginează cu duioşie), el nu va putea să-şi publice vreodată caietul. Câtă neglijenţă din partea lui să-l piardă!

Consider că este ultima mea datorie să aranjez publicarea în numele lui şi, când voi încheia ediţia adnotată, mă voi ocupa de asta.

Dacă el îmi supravieţuieşte, ceea ce este probabil, va descoperi că răzbunarea mea este subtilă şi pe mai multe niveluri. Pentru început, Borden va fi înspăimântat să descopere, şi asta se va petrece cât de curând, că secretele sale profesionale cele mai importante au fost publicate fără permisiunea lui. Supărarea sa va fi şi mai profundă când va înţelege că eu sunt responsabil, în continuare, va fi derutat când va conştientiza că, într-un fel sau altul, am reuşit să fac asta de dincolo de moarte. (El mă crede mort deja, un lucru pe care l-

am aflat chiar din caiet.) în sfârşit, dacă ar citi textul adnotat, şi-ar da seama de adevărata subtilitate a revanşei mele finale.

Pe scurt, i-am îmbunătăţit textul, făcându-l mai puţin obscur, dezvoltând mai multe dintre subiectele generale interesante pe care el abia le schiţează, ilustrându-i teoria fascinantă despre complacenţă cu numeroase exemple, descriind metodele multora dintre marile sale iluzii. Am adăugat descrieri detaliate la fiecare truc pe care ştiu că l-a inventat, precum şi la cele despre care ştiu că le poate efectua şi în fiecare caz le-am explicat fără să dezvălui, de fapt, secretul principal.

Mai presus de toate, am sporit misterul care învăluie iluzia numită de el Noul Om Transferat, dar nu am trădat nimic. Nici măcar nu am făcut referire la faptul că Borden-ii erau gemeni identici. Taina care a obsedat vieţile acestor doi bărbaţi rămâne un secret.

Borden cel care a supravieţuit îşi va da seama, de aceea, că eu am avut ultimul cuvânt, că vrajba s-a sfârşit şi eu am triumfat. Invadându-i intimitatea, i-am demonstrat că i-o pot respecta. Din aceasta, sper să înveţe că duşmănia pe care a dezvoltat-o între noi a fost inutilă şi distructivă, că în timp ce ne-am atacat unul pe altul, ne-am risipit talentul. Ar fi trebuit să fim prieteni.

25 aprilie 1904

Lucrul la textul lui Borden decurge bine.

Săptămâna trecută am scris unui număr de trei editori specializaţi pe domeniul magiei, doi în Londra şi unul în Worcester. Prezentându-mă ca un amator de magie şi sugerând într-un fel nespecificat că de-a lungul anilor mi-am folosit poziţia şi energia pentru a sprijini sau a sponsoriza diverşi magicieni de scenă, am explicat că editez memoriile unuia dintre iluzioniştii de marcă (nu am menţionat niciun nume în această etapă). Am întrebat dacă, în principiu, ar fi interesaţi de publicarea acestei cărţi.

Mi-au răspuns până acum doi. Ambele scrisori sunt neangajante, dar mă încurajează să le transmit materialul. Aceste răspunsuri mi-au amintit, de asemenea, că nu ar fi trebuit să recunosc faptul că sunt o persoană înstărită, oricât de eliptic aş fi făcut-o; fiecare scrisoare sugerează că publicarea ar putea fi favorizată în cazul în care aş contribui la cheltuielile de

producţie ale editorului.

Fireşte, acesta nu reprezintă o problemă pentru mine acum, dar chiar şi aşa, eu şi Julia aşteptăm al treilea răspuns înainte de a lua vreo hotărâre.

18 mai 1904

Având opera completă, am transmis manuscrisele primului editor ales.

2 iulie 1904

Am încheiat un acord de publicare cu Messrs Goodwin & Andrewson din Old Bailey, London EC.

Vor publica lucrarea lui Borden până la sfârşitul acestui an, într-o primă ediţie de şaptezeci şi cinci de exemplare, la preţul de trei guinee fiecare. Mi-au promis ilustraţii numeroase şi publicitate prin scrisori personale adresate clientelei lor obişnuite. Am fost de acord cu plata a o sută de lire din costurile de tipărire. Acum, că domnul Goodwin a citit manuscrisul, mi-a înaintat câteva idei pentru prezentare.

4 iulie 1904

În ultimele patru săptămâni, revirimentul meu s-a oprit şi boala a revenit în forţă. Mai întâi au apărut pustule roşiatice, apoi, o zi sau două mai târziu, ulceraţii ale gurii şi gâtului. Acum trei săptămâni am orbit la un ochi; celălalt a urmat o zi sau două după aceea, în ultima săptămână nu am putut să mănânc hrană solidă, dar Julia îmi aduce supă uşoară de trei ori pe zi şi mă menţine în viaţă. Am asemenea dureri, încât nu-mi pot sălta capul de pe pernă. Doctorul vine de două ori pe zi, dar spune că sunt prea slăbit ca să fiu transportat la spital. Simptomele sunt atât de dureroase, încât nu le pot descrie în detaliu, dar doctorul afirmă că, din anumite motive, imunitatea naturală a organismului meu faţă de infecţii a fost distrusă. I-a mărturisit Juliei că, dacă mi se infectează pieptul din nou, nu voi mai avea puterea să rezist.

5 iulie 1904

Noaptea trecută nu m-am simţit bine şi de dimineaţă am crezut că este ultima mea zi pe acest pământ. Oricum, se apropie miezul nopţii, iar eu încă mai rezist.

Am început să tuşesc devreme în această seară, iar doctorul a

venit să mă vadă. Mi-a sugerat împachetarea cu prosoape reci şi asta m-a ajutat să mă simt mai bine. Nu-mi pot mişca nicio parte a corpului.

6 iulie 1904

La trei fără un sfert în această dimineaţă, viaţa mea a fost curmată de un atac de cord în urma unui spasm de tuse şi, în consecinţă, a unei sângerări interne.

Agonia mea a fost lungă şi dureroasă, răvăşitoare şi profund extenuantă pentru Julia şi copii, precum şi pentru mine. Toţi am fost şocaţi de ticăloşia morţii şi am fost copleşiţi de eveniment.

Moartea îmi urmăreşte viaţa într-un mod unic.

Odată, într-o înşelătorie nevinovată, am pretins că am murit, astfel încât Julia să poată trăi fără probleme ca văduvă. Fiecare utilizare a aparatului Tesla, mai târziu, mi-a adus experienţa morţii de câteva ori pe săptămână. Când Rupert Angier a fost înmormântat, eu am rămas viu şi am fost martor la eveniment.

Am înşelat moartea de multe ori. De aceea, acum a căpătat o dimensiune ireală pentru mine. A devenit un eveniment atât de banal încât, printr-un paradox, mi se pare că pot să supravieţuiesc veşnic.

Acum m-am văzut pe patul de moarte, pierind de cancer generalizat şi, după aceea, după un deces respingător şi dureros, mă aflu aici să consemnez faptul în jurnal. Miercuri, 6 iulie 1904: ziua în care am murit.

Nimeni nu ar trebui să fie atât de nenorocit încât să trebuiască să vadă ce am văzut eu.

Mai târziu

Am împrumutat o tehnică de la Borden, aşa că sunt eu în acelaşi timp cu mine. Eu, cel care scriu aceste rânduri, nu sunt acelaşi care a murit. Am devenit două entităţi în acea seară, în Lowestoft, când Borden a pricinuit oprirea aparatului Tesla. Şi am mers pe drumuri separate. Am fost din nou împreună de când m-am întors la Caldlow House, la sfârşitul lui martie, odată cu debutul perioadei de remisie temporară.

Suntem fiecare dublul celuilalt.

Dublul meu mort este aşezat la parter, în sicriul deschis, şi va fi depus în cripta familiei peste două zile. Eu, dublul său viu, voi merge mai departe.

Eu sunt adevăratul Rupert David Angier, al paisprezecelea

Conte de Colderdale, soţul Juliei, tatăl lui Edward, Lydia şi Florence, Lord de Caldlow House, Derbyshire, Anglia.

Îmi voi prezenta povestea mâine. Evenimentele zilei nu mi-au lăsat, ca şi celorlalţi locatari ai casei, altceva decât durere în suflet.

7 iulie 1904

Restul vieţii mele începe astăzi. Ce speranţe poate avea unul ca mine? Urmează povestea mea.

1

M-am născut în seara de 19 mai 1903, într-o lojă neocupată din Pavilion Theatre din Lowestoft. Viaţa mea a început balansându-mă pe balustrada din lemn, de unde m-am prăbuşit pe podeaua lojei, împrăştiind scaunele.

Nu mă preocupa decât gândul terifiant care îmi apăruse în minte cu o clipă înainte – că Borden a găsit cumva drumul către lojă şi mă aştepta. Dar, nu! Când am căzut printre scaunele din lojă, încercând să mă orientez, mi-am dat seama că, deşi Borden sabotase aparatul într-un fel, acesta funcţionase suficient pentru ca transferul să fie complet. Borden nu era acolo.

Lumina strălucitoare s-a revărsat în lojă când s-a aprins reflectorul. Nu au trecut mai mult de două sau trei secunde. M-am gândit: mai am o şansă să salvez iluzia! Aş putea să mă întorc pe balustradă, să fac ceva.

M-am răsucit, pe mâini şi pe genunchi şi mă pregăteam din nou să mă caţăr pe balustradă când, spre uimirea mea, am auzit o voce pe scenă strigând să fie lăsată cortina. M-am dus mai în faţă, ţinându-mi capul aplecat, şi m-am uitat atent în acea direcţie. Cortina deja se lăsa, dar înainte să acopere scena, m-am văzut rapid pe mine însumi, dublul meu, nemişcat, pe scenă.

La baza aparatului Tesla există un compartiment în care dublul cade automat atunci când are loc transferul. Vechiul meu corp, dublul, este astfel ascuns vederii publicului, pentru a conferi iluziei un maximum de impact.

De această dată, intervenţia lui Borden trebuie să fi scos compartimentul din funcţiune, lăsând dublul la vedere!

M-am gândit rapid. Adam Wilson şi Hester erau amândoi în culise şi probabil că se confruntau cu o situaţie de urgenţă în spatele cortinei. Eu eram viu, puternic şi în deplinătatea simţurilor mele. Mi-am dat seama că era de responsabilitatea mea să ajung în culise şi să mă confrunt cu Borden, odată pentru totdeauna.

Am ieşit din lojă, fugind de-a lungul coridorului, apoi am alergat pe scări. Am trecut pe lângă o femeie de serviciu. M-am oprit în faţa ei şi am întrebat repede: „Ai văzut pe cineva părăsind clădirea teatrului?“

Vocea mea a răsunat ca un murmur răguşit.

Femeia, holbându-se la mine, a ţipat îngrozită. Am rămas acolo, încremenit pentru moment, asurzit de strigătul ei teribil. Femeia şi-a tras răsuflarea, cu ochii bulbucându-se şi rotindu-se, apoi a urlat din nou! Mi-am dat seama că-mi pierdeam timpul, aşa că am pus mâna pe braţul ei, ca s-o împing uşor într-o parte. Mâna mea s-a cufundat în carnea braţului ei!

S-a prăbuşit pe trepte, cutremurându-se şi suspinând, iar eu am urcat scara şi am găsit uşa spre culise. Am deschis-o, retrăgându-mă deoarece am simţit din nou cum mâinile şi braţele îmi pătrundeau în interiorul lemnului. Eram preocupat de urgenţa necesităţii de a-l găsi pe Borden şi nu aveam timp să acord prea multă atenţie acestui detaliu.

Fără să mă observe, Adam Wilson a trecut pe lângă mine; l-am strigat, dar nu m-a auzit, aşa cum nici nu m-a văzut. M-am oprit un moment, încercând să mă gândesc clar unde ar fi putut fi Borden. Cumva întrerupsese alimentarea cu energie a aparatului şi asta nu putea însemna decât că avusese acces la mezanin. Wilson şi cu mine conectasem totul la generatorul pe care administraţia teatrului îl instalase de curând la subsol.

Am găsit scările care coborau, dar în timp ce mergeam spre prima treaptă, am auzit zgomot de paşi alergând grăbiţi către mine şi imediat a apărut însuşi Borden. Încă purta hainele acelea ridicole şi machiajul de ţăran. Urca treptele câte două. Am îngheţat. Când se afla la o distanţă nu mai mare de un metru şi jumătate de mine, s-a uitat în sus, să vadă încotro s-o ia. M-a văzut pe mine, în schimb! Încă o dată, am observat aceeaşi imagine a terorii care contorsionase şi trăsăturile femeii de serviciu. Împins de elan, s-a apropiat de mine, dar figura sa era schimonosită din cauza şocului şi a întins mâinile în faţă, să se apere. Aproape imediat, ne-am ciocnit.

Ne-am prins în braţe şi ne-am prăbuşit pe podeaua coridorului. A fost pentru scurt timp deasupra mea, dar am reuşit să mă eliberez. Am ajuns peste el.

— Stai departe de mine! a strigat şi, ghemuindu-se, împleticindu-se, împiedicându-se, a luat-o la fugă.

Am plonjat către el, l-am apucat de gleznă, dar mi-a alunecat din înşfăcare. Bolborosea îngrozit. Am strigat la el:

— Borden, trebuie să punem capăt acestei vrajbe periculoase!

Dar, din nou, vocea mea a ieşit răguşită şi inaudibilă, un

şuierat.

— Nu am vrut! a ţipat el.

Era acum în picioare şi se îndepărta de mine, privind înapoi cu o expresie înfiorată. Am renunţat la luptă şi l-am lăsat să fugă.

2

După acea noapte m-am întors în Londra, unde am locuit în următoarele zece luni, după propria mea alegere şi hotărâre, într-o lume semiexistentă.

Accidentul din aparatul Tesla mi-a afectat în mod fundamental corpul şi sufletul, aşezându-le în opoziţie unul faţă de altul. Fizic, am fost transformat într-o fantomă a fostului meu eu. Trăiam, respiram, mâncam, oboseam, auzeam şi vedeam, simţeam căldură şi frig, dar eram din punct de vedere fizic un spectru. În lumina puternică, dacă nu te uitai prea de aproape la mine, păream a fi mai mult sau mai puţin normal, poate un pic prea palid. Când vremea era înnorată sau când mă aflam într-o cameră iluminată artificial după căderea nopţii, aveam înfăţişarea unei fantome. Puteam fi văzut dar, de asemenea, *se putea vedea prin mine.* Îmi rămăsese conturul şi, dacă oamenii mă priveau cu atenţie, îmi puteau distinge figura, hainele şi aşa mai departe, dar pentru majoritatea eram o apariţie hidoasă a lumii subterane a fantomelor. Femeia de serviciu şi Borden reacţionaseră ca şi când ar fi văzut o stafie şi, de fapt, chiar asta au văzut. Am aflat curând că, dacă mă lăsam văzut în aceste circumstanţe, nu numai că îi terorizam pe cei pe care îi întâlneam, dar mă puneam şi pe mine în pericol. Oamenii reacţionează imprevizibil când sunt speriaţi şi o dată sau de două ori nişte necunoscuţi au aruncat cu obiecte în mine, vrând să mă alunge. Unul dintre aceste proiectile aproape că m-a atins. De aceea, ca regulă, stau cât mai departe de a fi văzut.

Dar pe lângă toate astea, dintr-odată mintea mea s-a simţit eliberată de constrângerile corpului. Eram întotdeauna pe fază, gândeam rapid, pozitiv, într-un mod la care doar visam înainte. Unul dintre paradoxurile pe care le-a produs acest lucru este că, de obicei, mă simţeam puternic şi capabil, în timp ce în realitate eram incapabil să îndeplinesc multe dintre atribuţiile fizice obişnuite. A trebuit să învăţ să ţin în mână stilouri şi alte asemenea instrumente, de exemplu, pentru că, dacă nu le apucam cum trebuie, îmi alunecau din mână.

Era o situaţie frustrantă şi morbidă şi, în cea mai mare parte a timpului, energia mea psihică era direcţionată, sub forma dezgustului şi a fricii, către acel Borden – care o fi fost el – care

mă atacase. Continua să-mi sugă energia psihică, aşa cum acţiunea lui îmi vlăguise înfăţişarea fizică. Devenisem invizibil pentru toată lumea, ca şi mort.

3

Nu mi-a luat mult să descopăr că puteam fi vizibil sau invizibil la alegere. Dacă mă deplasam după asfinţit şi purtam hainele de scenă cu care fusesem îmbrăcat în timpul spectacolului, puteam merge oriunde nevăzut. Dacă vroiam să mă deplasez normal, purtam alte haine şi foloseam machiaj pentru a conferi trăsăturilor mele o oarecare consistenţă. Nu era o simulare perfectă: ochii duşi în fundul capului erau deconcertanţi şi o dată un bărbat aflat într-un omnibuz slab luminat a atras cu voce tare atenţia asupra găurii care apărea inexplicabil între mâneca şi mănuşa mea şi a trebuit să cobor rapid.

Banii, mâncarea, locuinţa nu reprezentau probleme pentru mine. Fie luam ceea ce doream fiind invizibil, fie plăteam pentru ce aveam nevoie. Astfel de aspecte erau neînsemnate pentru mine. Singura mea preocupare era starea de sănătate a dublului meu.

Am aflat dintr-un articol din ziar că imaginea pe care o văzusem în treacăt pe scenă mă indusese în eroare. Articolul susţinea că Marele Danton fusese rănit în timpul spectacolului din Lowestoft, fiind obligat să anuleze toate angajamentele viitoare, dar se refăcea acasă şi era aşteptat să se întoarcă pe scenă în curând.

Am fost uşurat când am auzit acest lucru, dar foarte surprins! Ceea ce zărisem când se lăsase cortina era ceea ce eu am presupus a fi fost propriul meu dublu, jumătate mort, jumătate viu, într-o stare pe care eu am numit-o „dublată”. Dublul este corpul sursă din timpul transferului, lăsat în compartimentul aparatului Tesla, ca şi când ar fi fost mort. Ascunderea şi distrugerea corpurilor duplicate erau singura problemă majoră pe care trebuise să o rezolv înainte de a prezenta iluzia în faţa publicului. Fiecare nou spectacol crea un alt dublu.

Aflând aceste veşti despre îmbolnăvire şi anularea angajamentelor, mi-am dat seama că, în acea noapte, se întâmplase ceva diferit. Transferul fusese doar parţial, iar eu eram tristul rezultat. Cea mai mare parte a mea rămăsese pe scenă.

Atât eu, cât şi dublul meu fusesem mult reduşi ca urmare a intervenţiei lui Borden. Fiecare ne confruntam cu probleme. Eu

eram într-o stare spectrală, dublul meu avea o sănătate şubredă. El avea un corp şi libertate de mişcare în lume, dar fusese osândit la moarte; în acelaşi timp, eu eram condamnat la o viaţă în umbră, dar sănătatea îmi era intactă.

În iulie, la două luni după Lowestoft, în timp ce încercam încă să conştientizez dimensiunile dezastrului, dublul meu a hotărât, din proprie iniţiativă, să înscenaze moartea lui Rupert Angier. Era exact lucrul pe care l-aş fi făcut şi eu în situaţia lui; în momentul în care m-am gândit la asta, mi-am dat seama că el eram eu. Era pentru prima dată când ajunsesem la aceeaşi decizie independent şi, totodată, prima indicaţie că, deşi existam separat, eram aceeaşi persoană din punct de vedere emoţional.

Curând după aceea, dublul meu s-a întors la Caldlow House să preia moştenirea; din nou, asta aş fi făcut şi eu.

Totuşi, eu am rămas în Londra în acel moment. Aveam o afacere macabră de rezolvat şi vroiam să o desfăşor în secret, fără să existe riscul ca intenţia mea să poată fi asociată cu numele Colderdale. Pe scurt, decisesem că, în sfârşit, trebuia să mă ocup de Borden. Am hotărât să-l ucid sau, mai exact, să-l omor pe unul dintre cei doi. Viaţa sa dublă secretă transformase asasinarea într-o revanşă posibilă: modificase registrele oficiale care demonstrau existenţa gemenilor şi-şi trăise viaţa cu o jumătate a sa ascunsă. Uciderea unuia dintre fraţi ar fi pus capăt înşelăciunii şi ar fi fost, în ceea ce mă privea, la fel de satisfăcătoare şi de eficientă ca şi când i-aş fi ucis pe amândoi. De asemenea, am chibzuit că, în starea mea de spectru şi cu singura mea identitate cunoscută înmormântată şi deplânsă în mod public, eu, Rupert Angier, nu aş putea fi niciodată acuzat şi nici măcar suspectat de crimă.

În Londra, mi-am pus planurile în aplicare. Îmi puteam folosi virtuala invizibilitate pentru a-l urmări pe Borden în timp ce-şi vede de viaţă şi de afaceri. L-am văzut în sânul familiei, acasă, l-am văzut pregătindu-se şi repetând pentru spectacolul de scenă în atelier, am stat ascuns în culisele teatrului în timp ce-şi executa iluziile, l-am urmărit în cotlonul său ascuns din nordul Londrei cu Olivia Svenson... şi o dată, chiar, l-am văzut împreună cu fratele său geamăn, întâlnindu-se pe furiş pe o stradă întunecată, schimbând în grabă informaţii, pentru nişte afaceri urgente care trebuiau rezolvate imediat şi personal.

Atunci când l-am văzut împreună cu Olivia am hotărât, în sfârşit, că trebuie să moară. Îmi rămăseseră suficiente resentimente faţă de vechea trădare şi furia mi-a fost amplificată.

Decizia de a comite o crimă cu premeditare este partea cea mai dificilă a teribilei fapte, pot spune cu convingere. Deseori provocat, mă consider o persoană blândă şi reticentă. Deşi nu am vrut niciodată să rănesc pe cineva, în viaţa mea de adult am jurat de multe ori că l-aş „ucide” sau „i-aş face felul” lui Borden. Aceste jurăminte, făcute în particular şi deseori în tăcere, erau aiurelile obişnuite, inofensive, ale oricărei victime nedreptăţite, poziţie în care m-a împins de atâtea ori Borden.

În acele zile nu am intenţionat serios să-l ucid, dar atacul de la Lowestoft a schimbat totul. Fusesem redus la starea de fantomă, iar celălalt eu al meu se prăpădea. Borden, în adevăratul sens al cuvântului, ne-a omorât pe amândoi în acea noapte şi eram însetat de răzbunare.

Simplul gând de a ucide îmi dădea aşa o satisfacţie şi emoţie, încât personalitatea mea s-a schimbat. Eu, care eram dincolo de moarte, trăiam pentru a ucide.

Odată ce luasem hotărârea, comiterea crimei nu se putea lăsa aşteptată. Vedeam moartea unuia dintre fraţii Borden ca o cheie pentru propria mea libertate.

Dar nu aveam nicio experienţă a violenţei şi, înainte de a putea întreprinde ceva, trebuia să stabilesc cum era cel mai bine să procedez. Aveam nevoie de un *modus operandi* imediat şi personal, unul în care Borden, murind neajutorat, să-şi dea seama cine îl asasina şi de ce. Printr-un simplu proces de eliminare, am hotărât că trebuia să-l înjunghii. Din nou, imaginându-mi perspectiva unei astfel de acţiuni, s-a iscat în mine un sentiment puternic de anticipaţie.

Iată de ce am ales înjunghierea: otrava era prea lentă, periculos de administrat şi impersonală; împuşcarea prea zgomotoasă şi, din nou, lipsea contractul personal apropiat. Eram mai mult sau mai puţin incapabil de acte de forţă fizică, aşa că orice metodă care le implica, precum bătaia sau strangularea, nu era posibilă pentru mine. Am descoperit, prin experimentare, că dacă ţineam un cuţit cu tăiş lung cu ambele mâini ferm, dar nu foarte strâns, îl puteam înfige cu suficientă forţă ca să penetreze carnea.

4

La două zile după ce îmi încheiasem pregătirile, l-am urmărit pe Borden la Queen's Theatre, în Balham, unde se afla în fruntea afişului unui spectacol de varietăţi care se juca întreaga săptămână.

Era o zi de miercuri, când avea loc un spectacol la matineu şi unul seara. Ştiam că obiceiul lui Borden era să se retragă în cabină între spectacole, pentru a trage un pui de somn pe canapea.

I-am urmărit reprezentaţia din culise, apoi l-am urmărit de-a lungul culoarelor întunecate şi al scărilor până la cabina sa. Când se afla înăuntru, cu uşa încuiată, iar zarva generală din culise se mai domolise, m-am dus să-mi iau arma de unde o ascunsesem şi m-am întors pe culoarul de lângă cabina lui Borden, trecând dintr-un colţ întunecat în celălalt doar când eram sigur că nu se afla nimeni prin preajmă.

Purtam hainele de scenă de la Lowestoft, costumaţia mea obişnuită când doream să mă mişc neobservat, dar cuţitul era unul normal. Dacă eram văzut de cineva, i s-ar fi părut că arma plutea suspendată în aer; nu puteam risca să atrag atenţia asupra mea.

În faţa cabinei lui Borden, am stat tăcut într-o nişă întunecată, calmându-mi respiraţia, încercând să-mi controlez bătăile inimii. Am numărat liniştit până la două sute.

După ce am verificat din nou că nu se apropia nimeni, m-am dus la uşă şi m-am împins în ea, apăsându-mi faţa uşor, dar ferm, în lemn. În câteva secunde, partea anterioară a corpului meu trecuse dincolo, iar eu puteam vedea în cabină. Doar veioza era aprinsă, răspândind o lumină palidă. Borden stătea întins pe canapea cu ochii închişi şi mâinile împreunate pe piept.

Mi-am retras faţa. Strângând cuţitul, am deschis uşa şi am intrat. Borden s-a trezit şi s-a uitat spre mine. Am închis uşa şi am tras zăvorul.

— Cine este? a întrebat el.

Nu mă aflam acolo ca să port un dialog cu el. Am făcut doi paşi, apoi am sărit pe canapea şi m-am căţărat deasupra lui. În genunchi pe abdomenul lui, am ridicat cuţitul cu ambele mâini.

Borden l-a văzut, apoi şi-a mutat privirea asupra mea. În

lumina vagă, abia eram vizibil. Îmi vedeam braţele abia conturate când stăteam deasupra lui, cu tăişul îndreptat spre el. Trebuie să fi avut o înfăţişare sălbatică şi înspăimântătoare; fusesem incapabil să mă rad sau să-mi tai părul de mai mult de două luni, iar faţa mea era suptă şi palidă. Eram terifiat şi disperat. Stăteam pe pieptul lui. Ţineam în mână un cuţit, pregătindu-mă pentru lovitura fatală.

— Cine eşti tu? a gâfâit Borden. Mă prinsese de încheieturile fantomatice, încercând să mă împingă, dar mi-a fost uşor să mă eliberez de el. Cine…?

— Pregăteşte-te să mori, Borden! am strigat, ştiind că tot ceea ce va auzi el va fi un horcăit răguşit şi înfiorător, singurul sunet pe care eram capabil să-l scot.

— Angier! Te rog! Nu ştiam ce se întâmplă! Nu am vrut să fac niciun rău!

— Tu ai făcut-o? Sau celălalt?

— Ce vrei să spui?

— Ai fost tu sau fratele tău geamăn?

— Nu am niciun frate!

— Vei muri! Recunoaşte adevărul!

— Sunt singur!

— Prea târziu! am strigat şi mi-am încleştat mâinile, deoarece astfel puteam să strâng mai tare cuţitul. Mi-aş fi pierdut controlul dacă îl înjunghiam prea sălbatic, aşa că am adus tăişul mai jos, într-un punct deasupra inimii, şi am început să apăs uşor, ştiind că lama va ajunge la ţintă. Am simţit materialul cămăşii despicându-se, iar vârful cuţitului i-a împuns pielea.

Apoi am văzut expresia întipărită pe faţa lui Borden. Era transfigurat de frica mea. Mâinile lui bâjbâiau undeva deasupra capului meu, încercând să se elibereze. Gura îi era deschisă, limba îi atârna afară, iar saliva îi curgea prin colţurile gurii, pe bărbie. Pieptul îi tresălta din cauza respiraţiei accelerate. Încerca să vorbească, dar nu putea să scoată niciun cuvânt. Nu se auzeau decât şuieratul şi bolboroseala unui om înecat cu propria lui frică.

Mi-am dat seama că nu mai era un om puternic. Părul îi era încărunţit. Pielea din jurul ochilor avea riduri de oboseală. Gâtul era plin de zbârcituri. Zăcea sub mine, luptând pentru viaţa lui împotriva unui demon imaterial care venise să-i strivească trupul, gata să-l înjunghie cu un cuţit.

Gândul mi-a produs repulsie. Nu puteam să merg până la capăt cu crima. Nu puteam ucide. Toată teama, furia şi tensiunea din mine au dispărut. Am aruncat cuţitul într-o parte şi m-am rostogolit jos. M-am îndepărtat de el, rămas acum eu însumi fără apărare şi, la rândul meu, îngrozit de posibila lui reacţie.

A rămas pe canapea, unde continua să gâfâie dureros, cutremurându-se de groază şi uşurare. Stăteam acolo încremenit, umilit de efectul pe care-l avusesem asupra lui. În sfârşit, s-a potolit.

— Cine eşti tu? a întrebat cu vocea tremurândă, abia audibilă.

— Sunt Rupert Angier, am replicat cu glas răguşit.

— Dar eşti mort!

— Da.

— Atunci cum…?

— Nu trebuia să fi început niciodată vrajba asta, Borden. Dar uciderea ta nu este modalitatea în care trebuie să-i punem capăt.

Eram înjosit de grozăvia faptei pe care încercasem să o fac şi bunul-simţ care-mi guvernase viaţa până în acel moment revenise în forţă. Cum oare îmi putusem imagina vreodată că aş fi fost în stare să ucid un om cu sânge rece? Am plecat de lângă Borden mâhnit şi m-am împins în uşa din lemn. Când am trecut prin ea, uşor, l-am auzit din nou scoţând scâncete de groază.

5

Am căzut într-o stare de disperare şi dezgust faţă de propria-mi persoană din cauza încercării de a-i curma lui Borden viaţa. Ştiam că mă trădasem pe mine însumi, îmi trădasem dublul (care nu-mi cunoştea niciuna dintre acţiuni), o trădasem pe Julia, pe copii, numele tatălui meu, fiecare prieten pe care-l cunoscusem. Dacă aş fi avut vreodată nevoie de o dovadă că disputa mea cu Borden era o greşeală îngrozitoare, în sfârşit o obţinusem. Nimic din ceea ce ne făcusem unul altuia în trecut nu putea justifica o astfel de izbucnire de brutalitate.

M-am întors într-o stare de nefericire şi apatie în camera pe care o închiriasem, gândindu-mă că nu mai era nimic de făcut cu viaţa mea. Nu mai aveam nimic pentru care să trăiesc.

6

Am hotărât să mă înfometez şi să mor, dar există un spirit al vieţii chiar şi în unul ca mine, un spirit care se opune unor astfel de decizii. M-am gândit că, dacă nu mănânc şi nu beau, moartea va veni de la sine, dar am descoperit că setea poate deveni o obsesie îngrozitoare şi nu i-am rezistat. De fiecare dată când beam câteva picături ca să mi-o astâmpăr, îmi amânam decesul cu încă puţin. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu mâncarea; foamea este un monstru.

După un timp, m-am obişnuit şi am rămas în viaţă, un locuitor patetic al unei jumătăţi de lume care era la fel de mult creaţia mea cum fusese şi a lui Borden, sau aşa ajunsesem să cred.

Am trecut prin cea mai mare parte a iernii în această stare mizerabilă, eşuând chiar şi în a mă autodistruge.

În luna februarie am simţit ceva profund născându-se în interiorul meu. La început, m-am gândit că era o intensificare a pierderii pe care o resimţeam de la întâmplarea din Lowestoft; faptul că nu putusem să-i văd niciodată pe Julia şi pe copii. Mi-am interzis acest lucru, crezând că, dacă le voi pune în balanţă, nevoia mea de a fi cu ei va fi depăşită de efectul oribil pe care apariţia mea ar fi putut să-l aibă asupra lor. Pe măsură ce treceau lunile, această tristeţe devenea o durere imensă, dar nu găseam nimic în jurul meu care să-i poată justifica intensificarea atât de rapidă.

Când m-am gândit însă la celălalt eu al meu, la dublul lăsat în urmă la Lowestoft, am avut o senzaţie foarte vie. Am ştiut imediat că el avea probleme. Se petrecuse poate un accident sau fusese ameninţat (probabil de unul dintre Bordeni?) ori sănătatea lui se deteriorase mai iute decât mă aşteptam.

Din nou, când m-am gândit la sănătatea lui, mi-am dat seama că identificasem problema. Era bolnav, pe moarte chiar. Trebuia să fiu alături de el, să-l ajut cum puteam.

În acel moment, nici eu nu mă aflam într-o formă fizică prea grozavă. Pe lângă trupul diminuat rezultat în urma accidentului, dieta mea săracă şi lipsa de exerciţiu mă transformaseră într-un adevărat schelet. Rar ieşeam din camera mea sordidă şi făceam acest lucru îndeosebi noaptea, când nu mă putea vedea nimeni. Ştiam că devenisem hidos la vedere, un vârcolac din toate

punctele de vedere. Perspectiva unei lungi călătorii la Derbyshire părea plină de pericole.

De aceea, am adoptat un program conştiincios pentru a-mi îmbunătăţi înfăţişarea. Am început să mănânc şi să beau în cantităţi rezonabile, mi-am tăiat părul lung şi încâlcit şi am furat un nou rând de haine. Câteva săptămâni de îngrijire ar fi trebuit să fie suficiente pentru a-mi recăpăta măcar înfăţişarea de după Lowestoft, dar am început să mă simt imediat mai bine, iar starea de spirit mi s-a îmbunătăţit.

Dar chinuitoare era conştiinţa faptului că durerea pe care o suporta prestigiul meu era de neîndurat. Totul ducea inevitabil către întoarcerea acasă şi, în ultima săptămână din martie, am cumpărat un bilet pentru trenul de noapte către Sheffield.

7

Ştiam doar un singur lucru despre impactul întoarcerii mele acasă. Apariţia mea bruscă nu ar fi surprins-o pe jumătatea mea pe care o numesc dublu.

Am sosit la Caldlow House pe la mijlocul dimineţii, într-o zi însorită de primăvară, iar în lumina puternică a soarelui, înfăţişarea mea era destul de substanţială. Chiar şi aşa, ştiam că făceam o impresie surprinzătoare, deoarece în timpul scurtei mele călătorii în timpul zilei de la gara Sheffield cu taxiul, omnibuzul şi din nou cu taxiul, am atras multe priviri curioase din partea trecătorilor. Mă obişnuisem cu asta în Londra, dar londonezii sunt ei înşişi obişnuiţi să vadă locuitori neobişnuiţi în oraş. Aici, în provincie, un om scheletic în haine închise la culoare şi cu pălărie cu boruri largi, cu o nuanţă nepământeană a feţei, cu părul tăiat neîngrijit şi ochii bizari, duşi în fundul capului, constituia un motiv de curiozitate şi de alarmare.

Am mers acasă şi am bătut la uşă. Aş fi putut să intru, dar nu aveam idee ce aş fi putut să găsesc înăuntru. Hutton a deschis uşa. Mi-am scos pălăria şi am rămas descoperit în faţa lui. Începuse să vorbească înainte de a mă privi cu atenţie, dar a amuţit când m-a văzut. Se holba fără să scoată un cuvânt, cu faţa încremenită. Îl cunoşteam suficient de bine ca să-mi dau seama că tăcerea lui exprima consternarea.

După un timp, în care l-am lăsat să-şi vină în fire, am spus:

— Hutton, îmi face plăcere să te revăd.

A deschis gura să vorbească, dar nu s-a auzit niciun sunet.

— Sunt sigur că ştii ce s-a întâmplat la Lowestoft, Hutton, am adăugat. Eu sunt nefericitul rezultat al acelei zile.

— Da, domnule, a spus el într-un final.

— Pot să intru?

— Să o anunţ pe Lady Colderdale că sunteţi aici, domnule?

— Aş vrea să vorbesc mai întâi în linişte cu tine. Ştiu că venirea mea aici poate declanşa un acces de panică.

M-a dus în camera lui de zi, de lângă bucătărie, şi mi-a oferit o ceaşcă de ceai fierbinte. Am sorbit în timp ce stăteam în faţa lui, neştiind cum să-i explic. Hutton, un bărbat pe care l-am admirat întotdeauna pentru prezenţa lui de spirit, a preluat curând controlul situaţiei.

— Cred că ar fi cel mai bine, domnule, dacă aţi aştepta aici până când voi anunţa eu sosirea dumneavoastră. Atunci, cred, doamna va veni să vă vadă. Dumneavoastră veţi decide împreună cum e cel mai bine să procedaţi.

— Hutton, spune-mi, cum este…? Vreau să spun, care este starea de sănătate a…?

— Stăpânul este grav bolnav, domnule. Dar prognosticul este excelent şi s-a întors în această săptămână de la spital. Se află în convalescenţă şi este în seră, unde i-am mutat patul. Cred că stăpâna e cu el în acest moment.

— Situaţia e imposibilă, Hutton, am îndrăznit să spun.

— Este, domnule.

— Pentru tine, în special, vreau să zic.

— Pentru mine şi pentru dumneavoastră şi pentru toată lumea, domnule. Înţeleg ce s-a întâmplat la teatrul din Lowestoft. Stăpânul, adică dumneavoastră, mi-a acordat încrederea sa. Vă amintiţi, desigur, că am fost implicat profund în distrugerea materialelor duble. Nu există secrete în această casă, aşa cum aţi cerut de altfel.

— Adam Wilson este aici?

— Da, este.

— Mă bucur să aud asta.

Câteva momente mai târziu, Hutton a plecat şi, după o întârziere de vreo cinci minute, s-a întors împreună cu Julia. Arăta obosită, cu părul strâns în coc. A venit direct la mine şi m-a îmbrăţişat destul de călduros, dar amândoi eram agitaţi. I-am simţit tensiunea când o ţineam în braţe.

Hutton s-a scuzat şi, când am rămas singuri, am asigurat-o că nu era vorba de vreun impostor înfricoşător. Chiar şi eu m-am îndoit uneori de identitatea mea în timpul lungilor luni de iarnă. Există un tip de nebunie în care iluzia înlocuieşte realitatea şi, de multe ori, o astfel de stare pare să explice totul; că odată am fost Rupert Angier, dar că acum eram deposedat de propria mea viaţă şi îmi rămăseseră doar amintirile, sau că eram un alt individ care, în nebunia lui, începuse să creadă că e Angier.

Când am avut ocazia, i-am explicat Juliei limitele existenţei mele trupeşti; cum dispăream dacă nu era suficientă lumină, cum puteam să trec prin corpuri solide.

Apoi ea mi-a spus despre cancerul de care eu, dublul meu, sufeream şi care, printr-un miracol, părea că se vindecă,

permiţându-mi mie, lui, să revin acasă.

— Îşi va reveni complet? am întrebat nerăbdător.

— Doctorul zice că vindecarea se produce uneori spontan, dar în cele mai multe cazuri revenirea este numai pentru o perioadă scurtă de timp. El crede că în acest caz…

Părea gata să plângă, aşa că i-am luat mâna într-a mea. S-a calmat şi a continuat să vorbească pe un ton sobru:

— Crede că este doar o revenire temporară. Cancerul e generalizat.

După aceea, mi-a comunicat nişte aspecte care m-au surprins: că Borden, sau mai corect unul dintre gemenii Borden, a murit, iar jurnalul lui ajunsese în posesia mea, a noastră.

Am fost uimit auzind aceste lucruri. De exemplu, am aflat că Borden murise la numai trei zile de la încercarea mea eşuată de a-i lua viaţa; cele două evenimente mi s-au părut în mod fatal conectate. Julia mi-a spus că se presupunea că suferise un atac de cord; mă întrebam dacă acesta ar fi putut fi produs de frica pe care i-o insuflasem. Mi-am amintit sunetele teribile de groază pe care le scotea, respiraţia sacadată şi înfăţişarea ştearsă, care demonstra o sănătate şubredă. Ştiam că atacurile de cord puteau fi provocate de stres, dar până în acest moment presupusesem că, după plecarea mea, Borden îşi revenise. I-am povestit Juliei întâmplarea, dar ea părea să creadă că evenimentele nu aveau legătură unul cu altul.

De mai mare interes mi s-au părut veştile despre jurnalul lui Borden. Julia mi-a spus că citise ceva din el şi cea mai mare parte din tehnica magică a lui Borden era descrisă acolo. Am întrebat-o dacă eu, dublul meu, aveam planuri în legătură cu el, dar mi-a spus că boala întrerupsese totul. A menţionat că împărtăşea o parte din remuşcările pe care le simţeam faţă de Borden, iar dublul meu avea cam aceeaşi opinie.

— Unde este? am întrebat-o apoi. Trebuie să fim împreună.

— Se va trezi imediat, mi-a răspuns Julia.

8

Reîntâlnirea mea cu mine trebuie să fi fost cea mai neobişnuită din istorie! El şi cu mine eram perfect complementari. Tot ce îmi lipsea mie regăseam în el; tot ce aveam eu pierduse el. Bineînţeles, eram unul şi acelaşi, mai apropiaţi unul de altul decât gemenii identici.

Când unul dintre noi vorbea, celălalt putea cu uşurinţă să termine fraza în locul lui. Ne mişcăm la fel, aveam aceleaşi gesturi şi ticuri, ne venea aceeaşi idee în acelaşi moment. Ştiam totul despre el, iar el ştia totul despre mine. Tot ce lipsea între noi era existenţa dusă separat în ultimele luni, dar odată ce ne-am povestit unul altuia ce am mai făcut, chiar şi această diferenţă a fost eliminată. S-a cutremurat când i-am descris încercarea mea de a-l ucide pe Borden şi eu am suferit când mi-a spus despre suferinţele pe care i le cauzase boala.

Odată ce ne-am întâlnit, nimic nu ne mai putea despărţi din nou. I-am cerut lui Hutton să mai amenajeze un pat în seră, astfel încât cele două jumătăţi ale mele să poată fi împreună tot timpul.

Nu puteam ascunde nimic de restul casei şi curând m-am reîntâlnit cu copiii, cu Adam şi Gertrude Wilson, precum şi cu doamna Hutton, menajera. Toată lumea s-a mirat văzând dublul efect pe care îl cream. Mi-era frică să mă gândesc ce consecinţă va avea această revelaţie asupra copiilor mei în viitor, dar ambele părţi ale mele şi Julia au fost de acord că adevărul era mai bun decât o altă minciună.

Nu a mai durat mult până când îngrozitorul cancer şi-a pus amprenta asupra timpului pe care-l petreceam împreună şi ne-am dat seama că, dacă mai aveam ceva de făcut, acum era momentul.

9

De la începutul lui aprilie şi până la mijlocul lui mai, am lucrat împreună la revizuirea jurnalului lui Borden, pregătindu-l pentru publicare. Fratele meu geamăn (aşa a devenit mai convenabil să mă gândesc la dublul meu) s-a îmbolnăvit din nou şi, cu toate că lucrase mult la carte, eu am fost cel care a încheiat-o şi a negociat cu editorul.

Iar eu, folosindu-i identitatea, am continuat să scriu în jurnal în locul lui până când a murit. Aşa s-a întâmplat că, ieri, viaţa noastră dublă a ajuns la sfârşit şi astfel s-a încheiat şi povestea scurtei mele vieţi. Acum am rămas doar eu şi trăiesc încă o dată dincolo de moarte.

8 iulie 1904

În această dimineaţă am mers cu Wilson în beci, unde am inspectat aparatul Tesla. Era în bună stare de funcţionare, dar din cauză că a trecut mult timp de când l-am folosit, am recitit notiţele domnului Alley pentru a mă asigura că totul se afla în ordine. Întotdeauna mi-a făcut plăcere să colaborez cu îndepărtatul domn Alley. Notiţele lui meticuloase erau o adevărată plăcere.

Wilson m-a întrebat dacă ar trebui să demontăm echipamentul. M-am gândit puţin şi apoi am spus:

— Hai să lăsăm asta până după înmormântare.

Ceremonia era programată pentru a doua zi la prânz.

După ce Wilson a plecat, iar eu am blocat accesul la uşa din pivniţă, am pornit echipamentul şi l-am folosit ca să multiplic mai multe monede din aur. Mă gândeam la viitor, la fiul meu, al 15-lea conte, la soţia mea, văduva. Nu mă puteam achita cum se cuvine de toate aceste responsabilităţi. Din nou simţeam greutatea zdrobitoare a propriei mele ineficienţe, care mă apăsa nu numai pe mine, ci şi întreaga mea familie nevinovată.

Nu am contorizat averea pe care o creasem cu ajutorul acestui aparat, dar dublul meu îmi arătase comoara pe care o acumulase, ţinută într-un compartiment încuiat din cotlonul cel mai întunecat al pivniţei. Am luat ceea ce am estimat a fi cam două mii de lire pentru necesităţile imediate ale Juliei, apoi am adăugat cele câteva monede noi la ceea ce rămăsese,

gândindu-mă că, indiferent cât de mult falsificam, nu era niciodată suficient.

Oricum, voi avea grijă ca aparatul Tesla să rămână intact. Instrucţiunile lui Alley trebuie păstrate împreună cu el. Într-o zi, Edward va descoperi acest jurnal şi-şi va da seama la ce poate fi folosit aparatul.

Mai târziu

Mai am doar câteva ore până la înmormântare şi nu pot folosi prea mult din ele ca să scriu aici. Totuşi, am să consemnez următoarele.

Este ora opt seara şi mă aflu în camera din seră, pe care am împărţit-o cu dublul meu înainte să moară. Un frumos asfinţit aureolează crestele Curbar Edge şi, cu toate că încăperea are ferestrele spre răsărit, pot vedea razele chihlimbarii filtrate printre nori. Cu câteva minute în urmă, mă plimbam liniştit în jurul casei, respirând aromele văratice, ascultând sunetele molcome ale ţinutului mlăştinos pe care l-am iubit atât de mult în copilăria mea.

Este o seară caldă şi plăcută, în care să-mi planific sfârşitul, sfârşitul adevărat. Sunt o rămăşiţă a mea. Viaţa, literal, nu mai merită să o trăiesc. Tot ceea ce iubesc îmi este interzis din cauza stării în care mă aflu. Familia mă acceptă. Ei ştiu cine şi ce sunt, iar circumstanţele în care am ajuns nu au fost create din dorinţa mea. Chiar şi aşa, bărbatul pe care l-au iubit este mort, iar eu nu-l pot înlocui. Mai bine pentru ei ar fi să plec, astfel încât să poată, în sfârşit, să-l plângă deplin şi în voie pe cel care a murit, în exprimarea durerii se află însăşi evadarea din durere.

Nici nu am o existenţă legală: Rupert Angier, magicianul, este mort şi îngropat, al paisprezecelea Conte de Colderdale va fi îngropat mâine.

Nu am nicio existenţă. Nu pot trăi decât într-o semiviaţă meschină. Nu pot călători în siguranţă fără să mă deghizez sau să sperii oamenii de moarte, punându-mă pe mine însumi în pericol. Nu mai am la ce să mă aştept, decât să bântui pentru totdeauna la hotarele vieţii reale a familiei mele, blestemându-mi pe vecie propriul trecut şi viitorul lor.

Aşadar, acum trebuie să se termine; voi muri.

Dar blestemul vieţii mă urmăreşte! Am aflat deja cât de aprig

arde în mine spiritul de a trăi şi nu numai că, din punct de vedere etic, nu pot comite o crimă, dar şi sinuciderea mi se pare un act imposibil de realizat. Când mi-am mai dorit moartea, înainte, dorinţa nu a fost suficient de puternică. Nu pot să mor decât convingându-mă că există o speranţă să nu reuşesc.

Îndată ce voi încheia aceste consemnări, voi ascunde jurnalul şi volumele sale anterioare undeva printre dublurile care zac în criptă. Apoi voi descuia compartimentul din pivniţă, lăsând aurul pentru ca fiul meu sau fiul lui să-l găsească. Acest jurnal nu trebuie să fie descoperit atât timp cât va mai exista aur de cheltuială, deoarece conţine mărturia falsurilor pe care le-am comis.

După ce voi încheia toate acestea, voi pune în funcţiune echipamentul Tesla din nou şi-l voi folosi pentru ultima oară. Singur, în secret, mă voi transmite prin eter, în cea mai senzaţională reprezentaţie a carierei mele.

Am petrecut ultima oră măsurând şi verificând coordonatele, pregătindu-mă, repetând ca şi când mă va privi un public de mii de spectatori. Dar acest act de magie trebuie să aibă loc atunci când voi fi singur, deoarece mă voi proiecta în trupul decedat al dublului meu şi atunci îmi va veni sfârşitul!

Voi ajunge acolo; nu există niciun dubiu, deoarece aparatul Tesla nu a dat niciodată greş. Dar care va fi rezultatul acestei uniuni morbide?

Dacă va fi un eşec, mă voi materializa în bietul corp al dublului meu, ros de cancer, mort de două zile, ţeapăn deja. Voi muri şi eu instantaneu şi nu voi mai şti nimic. Mâine, când vor aşeza corpul spre odihnă veşnică, mă vor aşeza şi pe mine împreună cu el.

Dar cred că mai există şi posibilitatea unei alte variante, una care convine disperării mele de a trăi. Se poate ca această materializare să nu reuşească să mă ucidă!

Sunt convins, aproape convins, că sosirea mea în corpul dublului meu îl va readuce la viaţă. Va fi o reuniune, o ultimă uniune. Ceea ce a rămas din mine va fuziona cu ceea ce a rămas din el şi vom deveni pentru încă o dată un întreg. Eu deţin spiritul pe care el nu l-a avut niciodată. Îi voi reanima corpul cu spiritul meu. Am dorinţa de a trăi care i-a fost luată lui; i-o voi înapoia. Am scânteia care lui îi lipseşte acum. Îi voi vindeca leziunile şi rănile şi tumorile cu puritatea sănătăţii mele,

voi pompa sângele încă o dată prin arterele şi venele sale, voi înmuia muşchii şi ligamentele rigidizate, voi da culoare pielii sale palide, iar el şi cu mine ne vom reuni încă o dată pentru a ne recrea trupul.

Este sminteală să cred că ar fi posibil? Dacă este nebunie, atunci sunt bucuros să fiu nebun, deoarece voi trăi. Sunt suficient de nebun, în timp ce încă fac planuri, ca să cred că mai există o speranţă. Aceasta îmi dă puterea să continui.

Corpul înviat al dublului meu se va ridica din sicriul său deschis şi va dispărea rapid din această casă. Tot ceea ce mi-a fost interzis va fi lăsat în urmă. Am iubit această viaţă şi i-am iubit pe ceilalţi cât am trăit, dar din cauză că singura mea speranţă rămasă pentru această lume ar fi condamnabilă de orice persoană sănătoasă la minte, trebuie să devin un proscris, să las în urmă tot ceea ce am iubit, să plec în lume, să mă descurc aşa cum voi putea.

Şi acum o voi face!

Voi merge singur până la final.

PARTEA A CINCEA

Dublurile

1

Vocea fratelui meu îmi vorbea fără încetare: sunt aici, nu pleca, stai cu mine, toată viaţa, nu sunt departe de tine, vino.

Încercam să dorm, întorcându-mă după o parte pe alta în patul mare, rece şi prea moale, blestemându-mă că nu am părăsit casa înainte să înceapă furtuna de zăpadă; dacă aş fi făcut-o, acum aş fi fost în patul meu din casa părinţilor. Dar, de fiecare dată când mă gândeam să plec, vocea insista: stai aici, nu pleca, vino în sfârşit la mine.

Trebuia să mă ridic din pat. Mi-am luat jacheta pe umeri şi m-am dus să fac pipi la toaleta de pe hol. Casa era întunecată, tăcută şi rece. Îmi ieşeau aburi din gură când tremuram deasupra vasului de toaletă. După ce am tras apa, a trebuit să traversez din nou culoarul, aproape dezbrăcat cu excepţia jachetei şi, când m-am uitat în jos la scara cea mare, am observat o rază de lumină venind pe sub o uşă la parter.

M-am întors în dormitorul nesuferit, dar nu m-am putut convinge să intru la loc în patul rece. Mi-am amintit de fotoliul de lângă şemineul din sufragerie, aşa că mi-am pus rapid hainele pe mine, mi-am strâns lucrurile şi am coborât la parter. M-am uitat la ceas. Era trecut de ora 2.

Fratele meu a spus: bine, acum.

Kate se afla încă în sufragerie, stând pe scaunul ei de lângă foc. Asculta la un radio portabil aşezat pe poliţă, alături. Nu păru mirată să mă vadă.

— Era frig, am spus. Nu am putut să adorm. Oricum, trebuie să mă duc să-l găsesc.

— Este şi mai frig afară. Vei avea nevoie de astea.

Pe scaunul de vizavi pusese câteva articole groase de îmbrăcăminte, inclusiv un pulover din lână, un palton gros, fular, mănuşi, o pereche de cizme de cauciuc şi două lanterne mari.

Fratele meu vorbea din nou. Nu-l puteam ignora.

— Ştiai că voi face asta, am spus către Kate.

— Da, m-am gândit mult.

— Ştii ce se întâmplă cu mine?

— Cred că da. Trebuie să-l găseşti.

— Vii cu mine?

A negat vehement.

— Pentru nimic în lume.

— Aşadar, ştii unde este?

— Cred că am ştiut toată viaţa, dar întotdeauna este mai uşor să-ţi scoţi lucrurile astea din minte. Partea cea mai dificilă când te-am întâlnit a fost să-mi dau seama că acel obiect care m-a traumatizat de când eram copil se află încă aici, dedesubt.

2

Se oprise ninsoarea, dar vântul era un asalt insistent al aerului îngheţat, ce pătrundea oriunde. Zăpada se strânsese în nămeţi pe marginile grădinii, dar în centru era destul loc pentru a-mi permite să trec, ocolind denivelările terenului. Am alunecat de câteva ori, fără să cad.

Kate aprinsese becul de veghe, care scălda zona într-o lumină strălucitoare. Mă ajuta să văd drumul, dar când m-am uitat în spate, n-am putut distinge nimic în afară de o strălucire orbitoare.

Fratele meu spuse: mi-e frig, aştept.

Am continuat să merg. La capătul îndepărtat a ceea ce am presupus că trebuia să fie pajiştea, unde terenul avea o ridicătură bruscă şi copacii întunecaţi blocau priveliştea, lumina lanternei a dezvăluit o arcadă din cărămidă, acolo unde îmi spusese Kate că ar trebui să fie. Zăpada se aşezase la baza ei.

Uşa nu era încuiată şi s-a mişcat uşor când am apăsat mânerul. Se deschidea spre exterior, spre zăpada troienită, dar era din stejar solid şi, odată ce am tras cu putere, am reuşit să împing zăpada suficient cât să mă pot strecura înăuntru.

Kate îmi dăduse două lanterne mari, spunând că voi avea nevoie de cât mai multă lumină. („întoarce-te în casă, dacă ai nevoie de mai multe," adăugase. „De ce nu vii cu mine să ţii una dintre ele?" o întrebasem. Dar refuzase.) După ce am deschis uşa, am privit înăuntru, lăsând fasciculul lanternei mari să lumineze înaintea mea. Nu erau prea multe de văzut: un acoperiş de piatră, câteva trepte tocite şi la capăt o a doua uşă.

Cuvântul Da a apărut în mintea mea.

Cea de a doua uşă nu avea încuietoare şi s-a deschis uşor când am atins-o. Lumina lanternelor s-a răspândit în jur; cea din mâna mea cerceta împrejurimile, iar cealaltă, ţinută sub braţ, îmi lumina calea.

Apoi piciorul mi-a atins ceva tare care ieşea din podea şi m-am împiedicat. Lanterna de sub braţ s-a spart când m-am lovit de zidul de piatră. Ghemuindu-mă la pământ, stând în genunchi, am folosit o lanternă pentru a o examina pe cealaltă.

Există electricitate, a spus fratele meu.

Am rotit singura lanternă în jur, din nou, şi de această dată,

aproape de uşa interioară, am observat un cablu electric izolat, prins într-un cadru din lemn. La înălţimea umerilor se afla un întrerupător de lumină obişnuit. L-am apăsat. La început, nu s-a întâmplat nimic.

Apoi, mai adânc în grotă, în interiorul dealului, am auzit sunetul unui motor. Când generatorul a prins viteză, luminile s-au aprins pe întreaga lungime a criptei. Erau numai becuri de putere mică, agăţate de tavanul din piatră şi protejate de suporturi, dar era suficientă lumină ca să văd fără ajutorul lanternei.

3

Grota părea să fie o cavitate naturală în stâncă, cu tuneluri şi alei în laterale. Erau câteva nişe create de proeminenţele stratului stâncos, iar acestora le fuseseră adăugate altele, mai târziu. Avusese loc şi o încercare de netezire a podelei, deoarece fuseseră montate numeroase dale mici din piatră. Aproape de uşa interioară, un fir de apă se infiltra în perete, lăsând o dâră galbenă, calcaroasă, în urmă. În locul unde apa atingea podeaua, un canal de scurgere natural, dar eficient, fusese unit cu o serie de conducte moderne, care transportau apa într-o fosă plină de pietriş.

Aerul era surprinzător de plăcut şi mult mai cald decât afară.

Am mers câţiva paşi susţinându-mă cu mâinile de pereţii stâncoşi de pe fiecare parte. Podeaua era neregulată şi becurile rare; după circa cincizeci de metri, podeaua cobora abrupt şi cotea la dreapta, iar în stânga tunelului principal am observat o cavitate largă care, judecând după intrarea rotunjită, fusese creată artificial. Tavanul era la o înălţime de doi metri, oferind un spaţiu de trecere foarte mare. Deschiderea nu era luminată electric, aşa că am aprins iar lanterna.

Imediat mi-am dorit să nu fi făcut acest lucru. Locul era plin de sicrie vechi. Cele mai multe erau aşezate orizontal, în grămezi, dar vreo zece erau sprijinite, în picioare, de pereţi. Erau de toate dimensiunile, dar cele mai multe, în mod deprimant, erau mici, evident destinate copiilor. Sicriele se aflau în diverse stări de degradare. Acelea orizontale erau cele mai jalnice, cu lemnul înnegrit, ondulat şi crăpat din cauza vechimii. În multe cazuri, capacele căzuseră peste conţinut, iar câteva dintre cele dispuse în vârful mormanului aveau şi părţile laterale căzute. La baza celor mai multe grămezi se aflau maldăre de fragmente maronii, probabil de oase. Capacele sicrielor aşezate vertical erau desfăcute şi proptite alături.

M-am înapoiat rapid în tunelul principal şi m-am uitat prin uşa pe care intrasem. Era o curbă uşoară şi drumul îmi era acum invizibil. Undeva, în adâncimea cavernei, generatorul continua să funcţioneze.

Tremuram. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că acel motor îndepărtat şi această lanternă pe care o ţineam în mână –

doar ele se interpuneau între mine şi o cufundare bruscă în întuneric.

Nu puteam da înapoi. Fratele meu se afla aici.

Hotărât să rezolv repede această problemă, am urmat cărarea în jos şi la dreapta. Un alt grup de trepte a apărut şi aici becurile fuseseră dispuse la distanţe mai mici, deoarece scările erau inegale ca înălţime şi aplecate într-o parte. Sprijinindu-mă cu mâna de perete, le-am coborât. Tunelul se deschidea imediat într-o încăpere mai largă.

Era plină de rafturi moderne din metal, vopsite în maro, unite prin piuliţe şi bolţuri. Fiecare raft avea trei poliţe largi, una peste alta, precum paturile suprapuse. Câte un loc de trecere îngust era lăsat în dreptul fiecărui raft, iar un culoar central străbătea întreaga lungime a sălii. Câte un bec se afla deasupra fiecărui loc de trecere.

4

Corpuri umane zăceau neacoperite pe fiecare poliţă a rafturilor. Fiecare era de sex masculin şi complet îmbrăcat. Toate purtau haine de seară: frac, cămaşă albă cu papion negru, vestă în carouri, pantaloni strâmţi cu o vipuşcă de satin de-a lungul cusăturilor, şosete albe şi pantofi din lac. Mâinile erau acoperite cu mănuşi albe din bumbac.

Fiecare corp era identic cu celelalte. Bărbatul avea o faţă palidă, nas acvilin şi mustaţă subţire. Buzele erau albe. Avea sprâncene subţiri şi părul era dat cu briantină, spre spate. Unele feţe priveau în sus, la raftul de deasupra lor, la tavanul din piatră. Alte corpuri aveau gâtul răsucit şi faţa întoarsă într-o parte sau în alta.

Toate aveau ochii deschişi. Cele mai multe dintre ele zâmbeau, dezvelindu-şi dantura. Molarul de sus din stânga, din fiecare gură, avea o bucată lipsă dintr-un colţ.

Cadavrele erau aşezate în diverse poziţii. Unele erau drepte, altele răsucite sau îndoite. Niciunul dintre corpuri nu era perfect întins, culcat; cele mai multe aveau un picior aşezat în faţa celuilalt, aşa încât, fiind puse pe rafturi, acest picior era ridicat deasupra celuilalt. Fiecare trup avea un picior în aer. Braţele, de asemenea, erau aşezate în diverse poziţii. Unele erau ridicate deasupra capului, altele stăteau pe lângă corp.

Nu exista niciun semn de dezintegrare la niciunul dintre cadavre. Era ca şi cum fiecare fusese împietrit în timpul vieţii, devenind inert fără a fi mort.

Nu aveau praf pe ele şi niciun miros specific.

5

Fiecare raft avea prins în faţă un cartonaş alb. Toate erau scrise de mână şi prinse într-un suport agăţat în interiorul poliţei. Pe primul la care m-am uitat scria:

Dominion Theatre, Kidderminster
14/4/01
3.15 p.m. (M)
2359/23
25g

Pe raftul de deasupra, cartonaşul era aproape identic:

Dominion Theatre, Kidderminster
14/4/01
8.30 p.m. (E)
2360/23
25g

Deasupra, al treilea cadavru era clasificat:

Dominion Theatre, Kidderminster
15/4/01
3.15 p.m. (M)
2361/23
25g

Pe următorul raft erau încă trei cadavre, toate clasificate şi datate similar. Erau aşezate în ordine cronologică. Săptămâna următoare, un alt teatru: Fortune, în Northampton. Acolo fuseseră şase spectacole. Apoi era o pauză de vreo două săptămâni, urmată de o serie de apariţii individuale, la trei zile distanţă, în mai multe teatre de provincie. Douăsprezece corpuri se aflau astfel clasificate, în succesiune. Un sezon la Place Pier Theatre, Brighton ocupa jumătate din luna mai (şase rafturi, optsprezece corpuri).

M-am deplasat, urmând coridorul principal, către capătul cavernei. Acolo, pe poliţa de sus a ultimului raft, am găsit corpul unui băieţel.

6

Murise împietrit parcă într-o luptă. Capul îi era aplecat în spate şi întors spre dreapta. Gura îi era deschisă, cu colţurile buzelor lăsate în jos. Ochii erau larg deschişi, uitându-se în sus. Părul îi flutura. Toate mădularele îi erau încordate, ca şi când se lupta încă să se elibereze. Purta un pulover din bumbac maro, cu personaje din *The Magic Roundabout,* o pereche de blugi cu marginile îndoite şi pantofi din pânză albaştri.

Clasificarea lui, de asemenea, scrisă de mână, preciza:

Caldlow House
17/12/70
7.45 p.m.
0000/23
0g

Deasupra era numele băiatului: Nicholas Julius Borden.

Am luat cartonul şi l-am băgat în buzunar, apoi m-am întins şi am tras corpul spre mine. L-am apucat şi l-am ţinut în braţe. În momentul în care l-am atins, prezenţa constantă a fratelui meu a dispărut şi s-a topit.

Eram conştient de *absenţa* lui pentru prima dată de când mă ştiu.

Uitându-mă în jos la el, în braţele mele, am încercat să-l aşez într-o poziţie mai confortabilă ca să-l pot transporta. Mădularele lui, gâtul şi torsul erau înţepenite şi totuşi vag elastice, ca şi când ar fi fost făcute din cauciuc dur. Le puteam schimba poziţia, dar în momentul în care le eliberam, se întorceau în starea în care le găsisem. Când am încercat să-i aranjez părul, acesta a revenit şi el în poziţia anterioară.

L-am strâns puternic în braţe. Nu era nici rece, nici cald. Una dintre mâinile sale întinse, încleştată de frică, îmi atingea o parte a feţei. Uşurarea că l-am găsit, în sfârşit, depăşea totul… totul, cu excepţia fricii de acest loc. Am vrut să mă întorc, astfel încât să pot să mă îndrept spre ieşire, dar pentru a face asta însemna să merg cu spatele pe aleea îngustă. Îmi ţineam în braţe viaţa trecută, dar nu ştiam ce m-ar fi putut aştepta în spate.

Ceva era, totuşi, acolo.

7

Am mers încet cu spatele, fără să mă uit. Când am ajuns la culoarul principal şi m-am răsucit uşor, capul lui Nicky a atins piciorul ridicat al celui mai apropiat cadavru. Un pantof din lac a început să se legene într-o parte şi în alta. M-am îndepărtat îngrozit.

Am observat că în acest capăt al sălii se afla o altă cameră, la doar un metru şi jumătate sau doi depărtare de locul în care mă aflam. De acolo se auzea venind zgomotul de motor. M-am îndreptat în acea direcţie. Intrarea în cavitate era înclinată şi joasă, şi nu se depusese niciun efort pentru a fi mărita sau pentru a face accesul mai uşor.

Sunetul generatorului era acum puternic şi puteam simţi mirosul de petrol. Mai erau câteva lumini în cameră, dincolo de intrare. Razele lor se împrăştiau peste podeaua denivelată, în sala principală. Nu am putut trece de intrare fără să pun jos trupul lui Nicky, aşa că m-am aplecat încercând să văd ce putea fi înăuntru.

M-am uitat de-a lungul podelei, atât cât am putut vedea, apoi m-am ridicat. Nu vroiam să mai văd nimic altceva. M-a străbătut un fior.

Nu zărisem nimic. Orice zgomot acolo, înăuntru, era probabil înăbuşit de zdrăngănitul mecanic al generatorului. Nu se mişca nimic dincolo.

M-am dat un pas înapoi, apoi altul, cât mai încet posibil.

Era cineva care stătea în picioare în cameră aceea, tăcut, nemişcat, dincolo de locul în care putuse ajunge privirea mea, aşteptând fie să intru, fie să plec.

Am continuat să mă retrag pe coridorul îngust şi întunecat dintre rafturi, strecurându-mi corpul într-o parte şi alta, pentru a nu atinge cu capul sau cu picioarele lui Nicky cadavrele de pe poliţe. Teroarea mă vlăguise. Genunchii îmi tremurau, iar muşchii braţelor, deja încordaţi de greutatea lui Nicky, mă dureau şi îmi zvâcneau.

O voce de bărbat a spus, din interiorul camerei, reverberând în jurul sălii:

— Tu eşti Borden, nu-i aşa?

Nu am răspuns, paralizat de teamă.

— M-am gândit că vei veni până la urmă.

Vocea era subţire, obosită, nu mai puternică decât o şoaptă, dar caverna îi dădea rezonanţă.

— El eşti tu, Borden, şi aceştia toţi sunt eu. Vrei să pleci cu el? Sau ai de gând să rămâi?

Am văzut rămăşiţele unei umbre mişcându-se dincolo de intrarea tăiată în piatră şi apoi, spre oroarea mea, sunetul generatorului s-a oprit.

Luminile s-au stins: galben, chihlimbariu, roşu închis, negru. Mă aflam într-un întuneric impenetrabil. Lanterna era în buzunar. Am mutat greutatea băieţelului şi am reuşit să apuc lanterna. Cu mâna tremurându-mi, am aprins-o. Fasciculul lumina nebuneşte în jur şi am încercat să prind bine lanterna şi să ţin corpul lui Nicky strâns în braţe. M-am răsucit.

Umbrele picioarelor ridicate se roteau în jurul meu pe zidurile grotei.

Cu cotul apărând capul expus al lui Nick, mi-am croit restul drumului pe culoar, printre rafturi, ciocnindu-mă de poliţe şi rupând câteva cartonaşe de identificare. Nu aveam curaj să mă uit în spatele meu. Bărbatul mă urmărea! Picioarele mele nu mai aveau putere, ştiam că pot să cad în orice moment.

Când urcam treptele abrupte, capul mi s-a lovit de un pinten de piatră din tavan şi m-a durut atât de tare, încât aproape că am scăpat trupul lui Nicky. Am continuat să merg, clătinându-mă şi aplecându-mă, fără ca măcar să mai încerc să ţin lumina lanternei nemişcată. Nu aveam decât de urcat acum, iar corpul lui Nicky părea mai greu cu fiecare pas. Mi-a alunecat un picior, am lovit zidul tunelului, mi-am revenit, am continuat să merg, împleticindu-mă. Frica mă împingea de la spate.

Uşa interioară a apărut în faţa mea, în sfârşit. Fără a mă opri, am împins-o cu piciorul şi mi-am continuat drumul. În spatele meu, pe podeaua tunelului, puteam auzi paşii urmărindu-mă, călcând uşor peste piatra goală.

Am alergat pe scări către suprafaţă, dar zăpada se aşternuse înăuntru şi acoperea primele patru sau cinci trepte. Am alunecat, am căzut în faţă, iar băieţelul s-a rostogolit din braţele mele! M-am repezit înainte şi am împins uşa cu toată greutatea mea.

Am văzut: grădina acoperită de zăpadă, silueta întunecată a casei, două ferestre luminate, o uşă deschisă cu lumină

înăuntru, zăpada căzând din cer.

Fratele meu ţipa în mintea mea.

M-am întors, l-am găsit întins peste trepte şi l-am ridicat. Am ieşit. Mă zbăteam şi mă luptam cu zăpada groasă vrând să ajung la uşă, întorcându-mi constant capul să mă uit peste umăr către dreptunghiul negru al galeriei deschise, temându-mă că voi vedea apărând lucrul acela care mă urmărea.

Dintr-odată, lumina de veghe de pe o laterală a casei s-a aprins, orbindu-mă pe jumătate. Viscolul se înteţea. Kate se vedea în cadrul uşii deschise, îmbrăcată într-o haină matlasată.

Am încercat să o avertizez, dar nu am găsit puterea. Am continuat să merg, alunecând şi poticnindu-mă în zăpadă, ţinând trupul lui Nicky în faţă. În sfârşit, am ajuns la uşă, am alunecat pe stratul de zăpadă depus pe ciment şi am dat buzna în casă, spre lumină.

Fără un cuvânt, ea privea corpul băieţelului, pe care îl ţineam în braţe. Trăgându-mi răsuflarea, m-am întors şi m-am dus la uşă, m-am aplecat în afară şi m-am uitat în spate, peste grădina acoperită de zăpadă, spre forma nedefinită a intrării în galerie. Kate era lângă mine.

— Uită-te la galerie! am spus. Numai atât am putut rosti. Uită-te!

Nimic nu se mişca, nici acolo şi nici în altă parte, în zăpadă. Am făcut un pas în spate şi am aşezat trupul lui Nicky pe podeaua din piatră.

Am căutat în buzunar şi am găsit clasificarea de pe raftul lui. I-am arătat-o lui Kate. Încă mă chinuiam să-mi recapăt suflul, simţind că parcă nu voi mai respira niciodată normal. Am şoptit:

— Priveşte asta! Acest scris de mână! Este acelaşi?

Mi l-a luat din mână, l-a ţinut la lumină şi l-a studiat cu atenţie. Apoi s-a uitat din nou la mine. Ochii ei erau mari şi înspăimântaţi.

— Este acelaşi, nu-i aşa? am strigat.

Şi-a pus mâinile pe braţul meu şi s-a lipit de mine. O puteam simţi cum tremura. Lumina de veghe s-a stins.

— Aprinde-o din nou! am strigat.

Kate a căutat în spatele ei, a găsit întrerupătorul, apoi m-a prins din nou de mână. Zăpada se învârteja în raza de lumină. Prin ea, vag, am putut să desluşim intrarea în galerie. Amândoi am văzut chipul unui om apărând în arcadă. Purta haine închise

la culoare şi era înfofolit. Părul negru şi lung ieşea de sub gluga jachetei. A ridicat o mână pentru a-şi proteja ochii de lumina orbitoare. Nu era curios în ceea ce ne priveşte, nu-i era nici frică, deşi trebuie să fi ştiut că ne aflam acolo, privindu-l. Fără să se uite spre noi sau spre casă, a ieşit din galerie, aplecându-şi umerii din cauza viscolului, apoi a luat-o spre dreapta, printre copaci, în josul pantei, dispărând din raza noastră vizuală.

MULŢUMIRI

Autorul doreşte să mulţumească pentru ajutorul primit din partea Fundaţiei scriitorilor.

De asemenea, mulţumiri lui John Wade, David Langford, Leigh Kennedy… şi membrilor alt. magic.